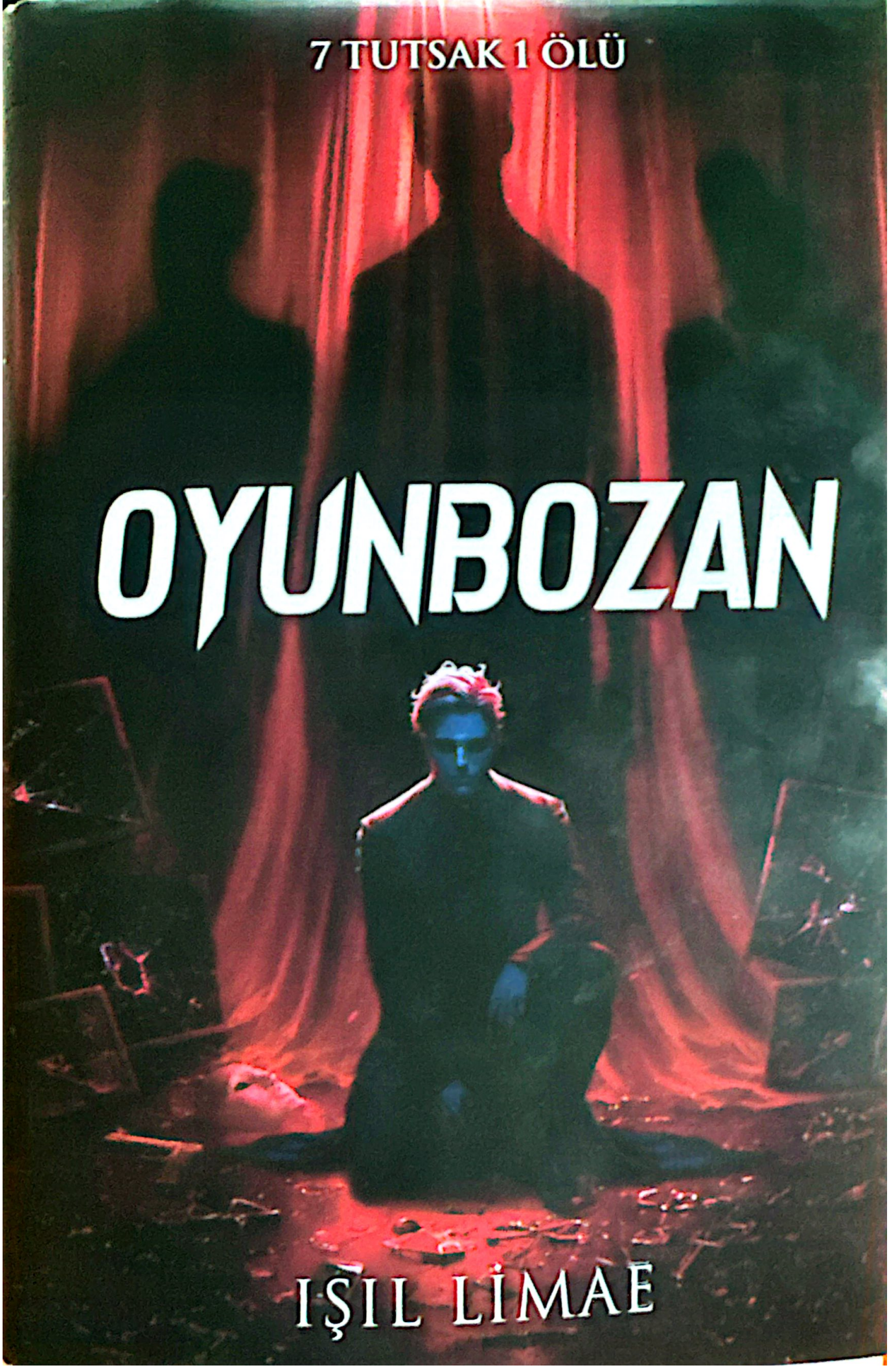

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

...nli
...ön: Gamze Tarımcıoğlu
...gulama ve Sayfa Tasarım: Şeyma Çebi

1. Baskı: Temmuz 2026
ISBN: 978-625-8718-27-0
Sertifika No: 73186

© Işıl Limae
Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Pukka Yayınları San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinin yazılı izni olmaksızın bu eserin hiçbir bölümü; elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ONYX YAYINLARI
Mahmutbey Mah. 2567 Sok. No: 1
Daire: 21 Bağcılar/İstanbul
info@onyxyayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

Onyx Yayınları, Pukka Yayınları'nın tescilli markasıdır.

OYUNBOZAN

7 TUTSAK 1 ÖLÜ SERİSİ - 4

IŞIL LİMAE

ONYX

Scanned with CamScanner

İÇERİK UYARISI

Kitapta geçen isimler, semboller, örgütler, kurumlar ve diğer her şey tamamen hayal ürünüdür.

7 Tutsak 1 Ölü serisi gerçek hayatın yansıması olan birçok karanlık unsur içerir. Eğer hassas bir ruh haline sahipseniz veya yoğun duygusal yük taşıyan konulardan rahatsız oluyorsanız, bu kitabı başka bir zamana ertelemeniz tavsiye edilir.

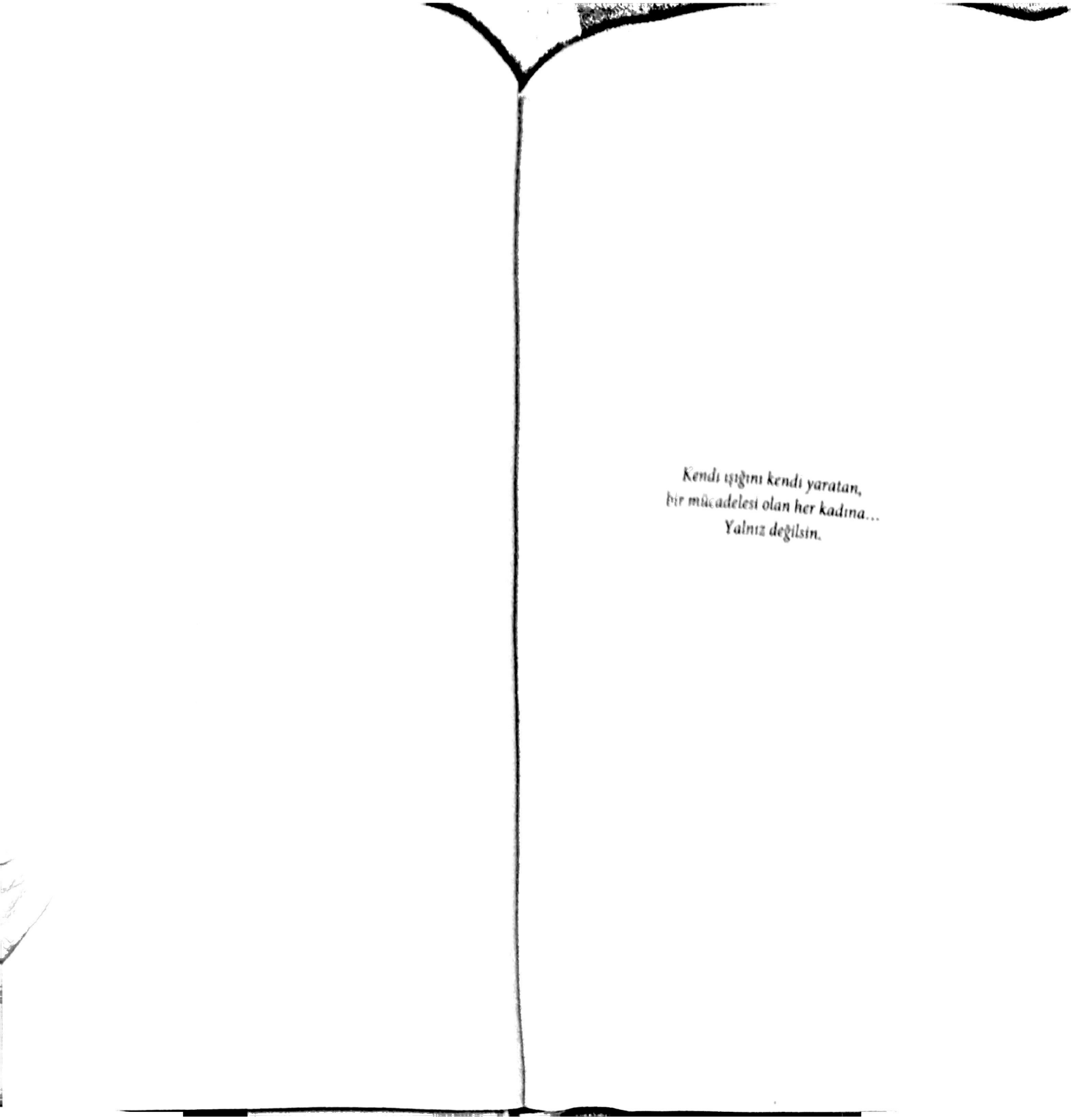
Bu seri; kaçırılma, hapsedilme, duygusal istismar, fiziksel istismar, kendine zarar verme, intihara teşebbüs, ağır depresyon, sağlıksız duygusal ilişkiler, saplantı, ölüm tehditleri, kanlı sahneler, vahşet, travma tetikleyici olaylar, insan psikolojisinin çarpık yansımalarını içeren sahneler barındırmaktadır. Sayfaların arasında dolaşırken sizi sarsabilecek sahnelerle karşılaşabilirsiniz. Bu noktada ara vermekten çekinmeyin.

Scanned with CamScanner

Oyunbozan çalma listesine ulaşmak için okutunuz.

Scanned with CamScanner

Kendi ışığını kendi yaratan,
bir mücadelesi olan her kadına...
Yalnız değilsin.

Scanned with CamScanner

REC

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
28 Temmuz 2021

GÜN 88

"Neden bu kadar şaşırdınız?
Size, sizi öldüreceğimi en başında söylemiştim."

İnsanın kaburgalarında yaşayan acılar dilsizdir.

Her sabah evden çıkarken selamlaştığın bir komşu gibi yeni bir güne gözlerini açtığında acı hep oradadır.

Bazen sadece vardır, varlığının hiçbir nedeni yoktur.

Bazen ise kaburgaların arasına ekilmiş bir tohum gibi büyür, kök salar ve kendine bir isim seçer. Böyle anlarda ruhunda büyük bir kıyamet koptuğunu anlarsın ama acı yine sessiz, yine dilsizdir.

Benim içimde de kıyamet kopmuş ama dünyaya hiçbir şey olmamıştı. Etrafımızı saran dört duvar yerli yerindeydi, oysa ben kendimde bile değildim.

Gözyaşlarımız akıyor, düzensiz nefeslerimizle boğazımızdan dökülen çaresiz iniltiler birbirine karışıyordu. Çıkardığımız acınası sesler karanlık bir senfoniye dönüşmüştü.

Gözlerim Gökhan'ın ruhundan geriye kalmış, kanın içine gömülü bedeni dışında hiçbir şeyi görmez olmuştu. Parmaklarım titreyerek bileğine uzandı. Griye çalan beyaz teninde canlılığa dair en ufak bir belirti yoktu.

Kana bulanmış bileğine dokunurken gözlerimi yumdum. Dudaklarımı birbirine bastırıp titrek bir nefes aldım. Vücudunun

Scanned with CamScanner

sessizliğinde bir nabız aradım. Ama beklediğim şey bir mucizeydi, biliyordum.

Kalp atışlarını duymaya, nefesinin sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı. "*Öldü*," demişlerdi bana. *İnanamıyordum*. Benim arkadaşım, Gökhan'ım nasıl ölebilirdi? Belki... Belki orada bir yerlerde güçlü kalbinden geriye kalan ufak bir kalp atışı vardı ve Çağrı onu duymamıştı.

Bekledim. Sanki yedi saniye değil, yedi asır geçip gitti.

Hiçbir şey yoktu.

Ölmüştü.

Titreyen parmaklarım tenine gömüldü.

Kabullenemiyordum. Kabullenmek istemiyordum ama kalbim ne kadar reddetse de gerçek gözümün önündeydi.

Gökhan Didar'dan geriye sadece soğuk bir beden kalmıştı.

Aralanmış dudaklarımdan bir çığlık döküldü. *Canım yanıyordu*. Acı o kadar fazlaydı ki, hissetmemek için kendimi onun yerine ölmüş olmayı dilerken buldum. Göğsümün üzerinde biriken ağrı arttı, sanki bir mezarı olsun diye onu kalbimin üzerine gömmüşlerdi.

Yitip giden oydu, ruhu parçalanan ise bendim.

Öne doğru eğilerek alnımı Gökhan'ın karnına yasladım. Elim onun soğuk parmaklarına dolandı. Parmakları kıpırtısız bir şekilde avucumda duruyordu. Hıçkırıklarım gözyaşlarımla birleşerek artarken bir süre öyle kaldım.

Biz bunu mu *hak etmiştik?*

Gökhan böyle bir *sonu* mu hak etmişti?

Hayır... Hak ettiği tek şey *yaşamaktı*. Yarını düşünmeden, yargılanmadan, severek ve sevilerek *özgürce* yaşamak. Buradan çıkacaktı Gökhan. *Birlikte* çıkacaktık. Beraber yaşayacak, beraber hayatta kalacaktık.

Söz vermiştik.

O... doya doya yaşayacaktı daha. Ailesinin kızgınlığı onu gördüğünde geçecekti. İnsan kendi oğluna ne kadar kırılabilirdi? Gökhan tekrar okula gidecek, sınava hazırlanacaktı. Derece yapıp

en iyi üniversitelerden birini kazanacaktı. Ne istediğine karar verecek, onda en iyisi olacaktı. Belki bazı günler havanın yağmurlu olmasına sinirlenecek, bir otobüsü kaçırdığı için üzülecekti.

Kiminle tanışırsa tanışsın, herkes onun nezaketine ve bilgeliğine hayran kalacaktı. Ona nefessiz kalacak kadar büyük kahkahalar attıracak arkadaşlar edinecekti. Belki de bir gün tekrar âşık olacaktı, hem de onu sevmeyi hak eden birine.

Bir *hayat*. Günler, aylar, yıllar ve yaşanması gereken anlar... Ölüm ona *koca bir hayat* borçluydu.

Gökhan'ın ruhu bu aptal dairenin içinde, gözlerimin önünde günden güne sönüp gitmişti.

Her şey olabilirdi ama o sadece *Tutsak 6* olabilmişti.

Haksızlıktı! Arkadaşımdan koparılan her bir saniyeye *öfkeliydim*. Nefesimi kesen acıyı pekiştiren şey buydu.

Daire 13, içine kahkahalarımızı hapsetmişti. Kendimize dair umutlarımızı ve hayallerimizi yok etmişti. *Gökhan'ı yok etmişti*.

Gözyaşlarımın ne zaman durduğunu, hıçkırıklarımın ne zaman hafiflediğini hatırlamıyordum. Zaman, bir kumsaldaki kum tanelerinin hepsini saymaya çalışıyormuşuz gibi yavaş geçiyordu. Sanki acımızı anlıyor ve bize ona veda etmemiz için biraz daha izin veriyordu.

Burnum kan kokusuna alışmıştı fakat Gökhan'ın teninin her zamankinden daha beyaz olmasına alışamadım. Bedeninin soğukluğunu, parmaklarıma dolanmayan parmaklarını kabul edemedim.

Ben Gökhan'ı *tanırdım*. Göründüğü gibi soğuk değildi, içinde sıcacık bir kalp taşıyordu. Şimdi neden teni soğuktu? Daha birkaç saat önce ona sarılmıştım.

Sıcacıktı.

Alnımı karnından ayırıp cansız yüzüne baktım. Gözümün önünden yaşayabileceğimiz hayatların ihtimali gelip geçti.

Çağrı'nın parmakları, Gökhan'ın aralık gözlerini yavaşça kapattı. Gözlerim elini takip ederek onun yüzünü buldu. Uzun kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kendini tutmaya çalışıyormuş gibiydi fakat çabası çaresizdi. Yaşlar durmaksızın yanaklarına dö-

Scanned with CamScanner

külüyordu. Dudağını o kadar sert ısırıyordu ki, kanamaya başlamıştı.

Hüzün boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Zaman ne kadar hızlı geçmişti... Ne günlere gelmiştik artık.

Çağrı Doğanoğlu, Gökhan Didar için hüngür hüngür ağlıyordu. Çağrı'nın onun arkasından ağladığını görmek, yaşananların gerçekliğini bir kez daha yüzüme çarpmıştı.

Dizlerimin üzerinde doğrularak elimi Çağrı'nın omzuna koydum. Bir şey söylemem gerekiyordu ancak doğru kelimeleri bir türlü bulamıyordum.

Çağrı dudağını ısırmayı bıraktı. "Afra..." Adım dudaklarından bir yalvarış gibi döküldü. Yüzündeki pişmanlığı gördüğümde yarama tuz basılmış gibi hissettim.

Pişman olmak için çok geçti, ikimiz de bunu biliyorduk. Sadece gerçeği kabullenebilir ve yas tutabilirdik.

"Özür dilerim," diye fısıldadı titreyen sesiyle. Kelimelerinin hedefi ben değildim. Sanki ben Gökhan'dım ve hâlâ ona ulaşma şansı varmış gibi ondan af diliyordu.

Hiçbir özrü Gökhan için yeterli olmayacaktı. Bu konuda birbirimize benziyorduk, ikimiz de hiçbir zaman kolay affeden insanlar olmamıştık. Öyle ki... Gökhan'ın beni affedip affetmediğini bile bilmiyordum.

Çağrı dizlerinin üzerinde duran bedeni dikkatle yere bıraktı. Gözlerim Gökhan'ın üzerinde gezinirken hıçkırarak ona daha da yaklaştım. Çenesini ve yanaklarını kaplayan kanı kolluğumla yavaşça, dikkatle sildim. Kan tamamen gitmemişti ama en azından zarif yüz hatlarının ortaya çıkmasına izin vermişti.

Oturup yüzünü izledim.

Onu izlerken içimdeki boşluk daha da büyüdü. Göğsümdeki ağrı o boşluğa çöktü. Kaybının yarattığı acı, hayatım boyunca hiçbir zaman gitmeyecekti, bunu o an anladım.

Benim... *Benim ilk arkadaşım gitmişti.* Onun gidişiyle ruhumdan bir parça da beni terk etmişti.

Zaman zihnimdeki sessizliği sildi. Bir süre sonra diğerlerinin

sesleri kulaklarıma dolmaya başladı. Kutay'ın boğuk bir sesle, "Boğularak ölmüş," dediğini duydum. "Kendi kanında boğularak ölmüş."

Yavaşlayan hıçkırıklarım tekrar artarken kafamı eğdim. Gözyaşları gözlüğümün camına dolup onu görmemi engellediğinde hızla camları temizledim. Gözlüğü tekrar yüzüme geçirip Gökhan'ı görebildiğimden emin oldum.

Kendi kanında boğularak öldü.

Öldü.

Kendi kanında.

Boğularak öldü.

Gözlerim yarasına kaydı. Göğsünün sağ tarafında iki delik vardı. Mermiler üzerindeki basit, incecik siyah kumaşı parçalamıştı. Kanla dolmuş o boşluklar bir karadeliğe benziyordu. Gözlerim sürekli aynı noktaya çekiliyordu.

"Hepimizin hikâyesi bitmemişti," dediğini duydum Sarp'ın kısık sesle. "O zaman... Neden onu *öl*... öldürdü? Daha oyun bitmemişti ki. Böyle *olmamalıydı*. Oyunun sonuna dek birlikte olmalıydık."

"Oyun falan *yok*, Sarp." Mete'nin sesi soğuktu ama öfkeli değildi. "Bu hiçbir zaman oyun değildi."

Omuzlarımı kendime çekip küçülmeye çalıştım. Herkes sessizleşirken Gökhan'ı izlemeye devam ettim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Bir süre sonra Mete'nin kolu omzumun etrafına sarıldı. Bedenim dokunuşunu kabullenemese de onu uzaklaştırmadım. Kafamı kıpırdatmadan bakışlarımı ona çevirdim. Neden buradaydı?

"Salona geçelim," dedi Mete yumuşak bir sesle. Gözlerinin akında kırmızı kılcal damarlar belirmiş, üzüntü tüm yüz hatlarını sarmıştı. "Sonsuza dek onu izlesen de geri gelmeyecek, Afra. O gitti, abicim. Daha huzurlu olacağı bir yere gitti."

Gözlerim dolarken burnumdan kesik bir nefes aldım. Boğazıma dizilmiş kelimelerin yolunu kapayan dikenli sarmaşık daha da sıklaştı.

Scanned with CamScanner

"Buradan uzaklaşalım. Konuşmamız lazım. Sonra... Sonra onu güzel bir şekilde uğurlamak için bir yol ararız."

Öyle bir yol yoktu. Cesedini Ölüm'den koruyup koruyamayacağımız bile belirsizdi.

Dişlerimi birbirine bastırdım. Dudaklarımı aralamadan hemen önce çenemi gevşettim. "Konuşmak istemiyorum," dedim fısıltıyla. "Yanından gitmek istemiyorum. Tek başına... O tek başına korkar."

"Abicim, yapma..." dedi Mete boğuk bir sesle. "Şok geçiriyorsun."

"Onu yalnız bırakamam."

"Hiçbir zaman onu yalnız bırakmadın." Mete'nin gözlerinde bir ıslaklık belirdi.

"*Bıraktım*," derken sesim çatladı. "Ben sözümü *bozdum*, o sözünü *tutamadı*."

"Yapma..." Mete'nin sesi iyice boğuklaşmıştı. Kafasını hafifçe yana yatırırken omzumdaki tutuşu sıklaştı. Canının yandığını görebiliyordum.

"Ne yapma, Mete?" dedim kafamı ona çevirirken. Sesim sertti. "Ne *yapma?* Kendimizi kandırmayalım. Haksız yere ölen birini nasıl *hak ettiği gibi* uğurlayacağız? Naaşını nasıl Ölüm'den saklayacağız? Hiçbir zaman bir mezarı bile olmayacak belki de. Bir mezar ya! Allah kahretsin!" Kelimeler bir çığlıkla boğazımdan döküldü. "İnsanların çiçek bırakacağı, annesinin başında oturacağı bir *mezar!* Bayramlarda dualar okunması gereken *bir tanecik mezar!* Gökhan'a..." Sesim titredi. "Güzel bir şekilde veda etme şansımız yok."

Mete gözlerini yüzümden ayırıp bakışlarını yere çevirdi. Utancını, öfkesini ve üzüntüsünü hissedebiliyordum. Çenesini sıkarken hırıltılı bir nefes verdi. "Burada kalmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Yüzünü tekrar bana çevirdi. Kolunu omzumdan çekip avucunun içini yavaşça yanağıma yasladı. "Saatlerce böyle beklememizi mi isterdi, yoksa devam etmemizi mi?"

"Neye devam edeceğiz?" dedi Çağrı. Kafamı çevirip ona bak-

tığımda Mete'nin eli boşta kaldı. Çağrı yatağın ayakucuna sırtını yaslamış, dış kapıyı izliyordu. "Ölüm'ün bizimle oyun oynamasını beklemeye mi devam edeceğiz?"

"Gökhan'ı öldürmesinin bir *nedeni* olmalı," dedi Mete. Sesi boğuktu. "*Siktiğimin psikopatının* kafasında bir plan var. İhtimalleri düşünüp kendi planımızı yapmalıyız."

Vücuduma bir titreme yayıldı. Beni izleyen Mete'nin kaşları verdiğim tepkiyi sorgularcasına hafifçe çatıldı. Bir saniye sonra yüzündeki ifade tamamen dağılmıştı. Elini tekrar omzumun üzerine yerleştirdiğinde başımı eğip Gökhan'ın cesedine baktım.

"Lütfen bana inan. Gördüklerime güven."

Bana son sözü buydu.

Gözlerim odanın içinde dolaştı. Egemen'i dolabın hemen yanında, kendi kusmuk göletinin yanında iki büklüm halde gördüm. Gözlerini sımsıkı yummuştu, sırtı aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

İçimde bir burukluk hissettim. Kusarken çektiği acıyı defalarca kez görmüştüm. Artık bunun Egemen'i *öldürdüğünü* de biliyordum. Yine de çektiği acı -*herhangi birimizin çektiği acı*- Gökhan'ınki kadar büyük olamazdı.

Gözlerim Kutay'a kaydı. Sarp'la yan yana, girişteki duvara sırtlarını dayamış bir şekilde oturmuşlardı. Sarp kafasını dizlerine gömmüştü. Küçük hıçkırıklarla sarsılan omuzları, ağlamasını durduramadığını gösteriyordu. Kutay da ağlıyordu fakat onun ağlayışı sessizdi. Ne dudakları kıvrılıyor ne yüzündeki ifade değişiyordu. Gözleri Gökhan'ın üzerindeyken gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Gökhan onlara *güvenmememi* söylemişti. "Kurtarıcı" ise herkese *güvenmemem* gerekse de tüm tutsaklara *güvenmemi* söylemişti. Doğru olan hangisiydi? Neye inanacağımı bilmiyordum. Gökhan'ın katledilişi, tüm çıkış yolları kapanmış gibi hissettiriyordu.

İçimdeki duygu karmaşasına rağmen zihnimdeki çarklar durmadan dönüyordu. Yaşadığımız kâbusu anlamaya çalışıyordum.

Scanned with CamScanner

Gökhan, Ölüm'ün bizi duyduğunu bilmesine rağmen beni uyarmak için zilin çalmasını beklememişti. Söylediklerini Ölüm'den saklamaya çalışmamıştı. İhtimalleri düşünmemiş olamazdı. Şüphelerini bana anlatırken *risk almıştı.*

Belki de kafasında tamamladığı yapbozun heyecanına kapılmış, bana söylemek için daha fazla beklemek istememişti. Ne düşündüğünü, neden Ölüm bizi duyarken benimle konuşmak istediğini ona sormamıştım. Sanki... Zamanla yarıştığını düşünmüştü.

İlk başta tek odaklanabildiğim şey, Gökhan'ın ölmüş olmasıydı. Acıyı ve üzüntüyü dakikalar boyu hissetmiştim.

Gördüklerimi kabullenmeye başladığımda ise işler değişti. Ruhumu birden kavurmaya başlayan öfke yangınına hazırlıksız yakalandım. Sanki damarlarımda kan değil, bana yıkım fısıldayan bir güç dolaşıyordu.

Cebimden telefonu çıkardım. "Onu neden öldürdün?" diye sorarken sesim durgundu. *Biliyordum.* Ölüm oralarda bir yerlerde, taştan kalbiyle bizi izliyordu.

Tam *şu anda* bana cevap vermeliydi. *Hesap vermeliydi.* Nasıl kendi oyununun kurallarını çiğneyebilirdi?

Dakikalar geçti ama Ölüm'den yanıt gelmedi.

Güçlükle ayağa kalktım. Gökhan'ın bedeninin etrafından dolaşıp banyo kapısının yanındaki kameranın önüne gittim. Avucumun içindeki telefonu sıktım. "Her şeyi yaptım!" diye bağırdım. "Her şeyi *yaptı!* Kuralların dışına çıkmadı, istediğin her şeyi yaptı! İstediğin her şeyi *yaptım!* Onu nasıl... Onu nasıl *öldürürsün?* Cevap ver bana!"

Telefonu yüzümün hizasına kadar kaldırdım. Ekranda herhangi bir yazının belirmesini bekledim fakat Ölüm sessizdi.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdım tüm gücümle. Sesim öfkemin gücüyle çatladı. Gözlerime dolan yaşlar yanaklarıma doğru süzülüyordu. "Senin zihninin nasıl çalıştığını anladı diye bunlar oldu, değil mi? *Senin... senin...*" Nefesim tıkandı. "Canavarsın sen! Yaşadığın, yaşayacağın her şeyi hak ediyorsun!"

"*Afra!*"

Beni uyaran sesi umursamadım. Kimin konuştuğunu bile anlamamıştım. Gözlüğümde biriken yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyordu. "İyi ki annen *gebermiş* de senin gibi bir *orospu çocuğundan* kurtulmuş!"

Silahlar gıcırdayarak bana doğru döndüğünde başardığımı anladım. Namlular beni işaret ederken dudaklarımdan histerik, çarpık bir kahkaha döküldü. "Beni kendi ölümümle *korkutamazsın.*" Gülümsemem soldu. "Beni öldürmek mi istiyorsun? Hadi yap!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Gökhan'ın yanına gidecek olmak beni sadece mutlu eder."

Biri ellerimi kavradı. Bedenimi geriye doğru çekerken çırpınmaya başladım. "Bırak!" diye bağırdım hınçla. Geriye dönüp baktığımda beni tutan kişinin Kutay olduğunu fark ettim. "*Sen* ne hakla bana dokunursun?" Titreyen sesim gitgide yükselirken içimde beliren korku daha da vahşileşmeme neden oldu. Tutuşundan kurtulamıyordum.

"Sadece onu sinirlendiriyorsun!" diye bağırdı Kutay. Nefesi saçlarıma çarptı. "Seni de öylece öldürmesini mi istiyorsun? Sence Gökhan bunu mu isterdi?"

"Gökhan'ın ne istediğini bildiğini mi sanıyorsun?" diye bağırarak karşılık verdim. "*Bırak ellerimi!*"

"Aptal gibi davranma!"

"Ben aptal de..."

Mete'nin alçak sesi cümlemi böldü. "Afra'yı *bırak.*" Hemen yanımızdaydı. Kutay'a elini bile uzatmadan onu göz hapsine almıştı. Başka bir hareket yapmasına, cümlesini tekrarlamasına gerek yoktu. Yeterince tehditkâr görünüyordu. Kutay beni geriye doğru çekmeyi bırakmıştı. "Bırak istediği gibi acısını yaşasın."

Kutay'ın tutuşu gevşedi. "Kendini öldürtecek!" dedi tükürürcesine. Sanki hayatta olmamın bir anlamı varmış gibi. Ölüp bu evden kurtulmak yaşanabilecek en kötü sonmuş gibi.

Mete bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Nasıl istersen," derken sesi tekrar boğuklaştı. Gözlerimin içine bakıyordu. "İstediğin şey buysa, tamam. Ama seni yalnız bırakamam. Ölmek istersen se-

Scanned with CamScanner

ninle *ölürüm.*" Kalp atışlarım hızlanırken Mete'nin bakışları Kutay'a döndü. "Buna da bir itirazın var mı?"

"Sanki derdim *tek başına* intihara meyilli olması ya... Siktirin gidin!" Kutay ellerimi bırakıp beni ittirdiğinde öne doğru sendeledim. Ben ayakta iki büklüm dururken Mete tek koluyla beni kavrayarak doğrulmama yardım etti.

Ona yaslanıp Kutay'a baktım. Kızarmış ela gözlerinde öfke yatıyordu. "İkiniz de *aptalsınız,*" dedi sert bir sesle. "Gökhan ölmenizi mi isterdi? Hepsi bu mu, ha? Ölüm'ü aptal aptal kışkırtmanızı, kendiniz için bir adım ileriye bile gidemeden intihara meyilli ucubeler gibi birlikte ölmenizi mi isterdi?"

Gökhan'ın asıl isteyeceği şey Kutay'ın sesini kesmesi, onu tanıyormuş gibi bu denli kendinden emin konuşmaması olurdu. Öfke dilimin ucunu bir bıçak gibi sivriltmişti. Gökhan'ın bana anlattığı şüphelerini haykırmakla akıllıca davranıp susmak arasında kaldım. Dilimi ısırarak tüm kelimelerimi yutarken ona cevap veren Mete oldu. "Biraz daha konuşursan seni bayıltana kadar döverim."

Kutay korkmuş gibi gözükmüyordu. Göz devirerek arkasını döndüğünde elini yüzüne götürüp gözlerinde biriken yaşları sildi. Gerçekten *üzülmüş* müydü? Yoksa verdiği tepki yaptığı rolün bir parçası mıydı?

Onları gözlemleyebileceğim önemli bir anın içerisindeydim. Verdikleri tepkileri analiz etmeli, Gökhan'ın şüphelerine kendi içimde bir cevap bulmaya çalışmalıydım.

Mete bana döndüğünde gözlerim onun yüzüne kaydı. "İstediğin kadar bağır çağır," dedi kısık sesle. "Sorun değil."

Ölmek istersen seninle ölürüm.

Mete karşımdaydı ve bana ne istersem yapabileceğimi, benimle seçtiğim yolun sonuna kadar yürüyeceğini söylüyordu. Koyu kahve gözlerindeki anlayış kalbimin sızlamasına neden olmuştu. Biri beni *anlıyordu.*

Başımı zar zor aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. Burnumu çekip ona sarılmak için kollarımı kaldırdım fakat bu tam bir

sarılış değildi. Göğsünde duran bandajlanmış yaralı kolu onu sıkıca sarmama engel oluyordu.

Eliyle sırtımı sıvazlarken çenesini kafamın üzerine yasladı. "Her zaman yanında olacağım, abicim." Fısıltısı bir teselli gibiydi. "Yalnız değilsin. İstediğin kadar bağır, çağır. Ben hep buradayım."

Sırtımda dolanan elinin beni sakinleştirmesi için kendime zaman tanıdım. Geri çekildiğimde gözlerimdeki yaşlar donmuştu. "*Teşekkür ederim,*" diye düşündüm. Dudaklarım kelimeleri şekillendiremedi.

Mete, Çağrı'nın yanına, yere oturdu. İkisi de yatağın ayakucuna yaslanmıştı. Ayakta öylece dururken Kutay hariç odadaki herkesin bana baktığının farkındaydım. Bakışlarım Egemen'e doğru çekildi. Sırtını duvara yaslamış, hızlı nefesler alıp verirken beni izliyordu. Bakışlarım sadece bir an onun üzerinde oyalandı.

Gözlerim elimdeki telefona kaydı. Ne *Kurtarıcı* ne de Ölüm yazmıştı. Hiçbir mesaj yoktu, konuşmalarımız çoktan silinmişti. Artık onu "Kurtarıcı" olarak bile hayal edemiyordum. Telefonu avucumun içinde iyice sıkarken arkamı döndüm.

Boğazımdan yukarı bir haykırış yükseldi. Elimdeki telefonu hızla duvarın köşesine doğru savurdum. Telefon duvardan sekerek sertçe yere düştü. Ekranı, buz tutmuş gölün çatlak yüzeyi gibi parçalara ayrılmıştı.

Durmadım.

Telefonu defalarca kez yere ve duvara çarptım. Bir savaşın içindeymiş gibi bağırıyor, Ölüm'e küfrediyor ve sorular soruyordum.

"*Neden?*"

İçimi rahatlatacak hiçbir neden yoktu, biliyordum.

"*Neden onu öldürdün?*"

Ölüm'ün beni izlerken eğlendiğini hayal edebiliyordum. İleri gittiğimi düşündüğümde bile kendimi durduramadım. Gökhan'ın cesedi hemen yanı başımdayken susmak istemiyordum. Tüm dünya sesimi duyana kadar çığlık atmak istiyordum. *Nefes alamıyordum.*

Scanned with CamScanner

Böylece telefonu parçalara ayırdım. En sonunda sızlayan boğazım ve yorgunluktan tükenmiş bedenimle dizlerimin üzerine çöktüm. Gözyaşları tekrar göz pınarlarıma doldu. Ellerimi yere dayayıp öne eğildim ve hıçkırıklarımın bedenimi sarsmasına izin verdim. Göğsümdeki sızı bir türlü hafiflemiyordu.

Sonra bir kol belimi sardı ve beni kendine doğru çekti. Yanımda diz çökerken hiçbir şey söylemedi. Kafamı kaldırıp baktığımda yanıma gelenin Egemen olduğunu fark ettim. Döktüğü yaşlar bana eşlik ediyordu.

Gözlerinin içinde kendi dağılmış yansımamı gördüm. Kafamı omzuna yaslayarak derin bir nefes aldım. Ona sığınmama izin verdi.

Bakışlarımı ıslak yanaklarında gezdirdim. Dağılmış koyu sarı saçlarına, sararmış tenine baktım. Ona baktım ve sadece, *"Sana nasıl güvenebilirim?"* diye düşündüm. Ruhumun artık hiçbir koşulda ona *tamamen* güvenemeyeceğini bilmek nefesimi kesti.

Gökhan beni uyardıktan sonra öldürülmüştü.

Kendime onun kollarında son kez teselli bulma izni verdim.

Son kez.

Böylece saatler geçti. Egemen beni bırakmadı. Hiçbirimiz sessiz gözyaşlarımızı durduramadık. Bir zamanlar Mete kim olursak olalım gözyaşlarımızın aynı renk aktığını söylemişti.

Yanılıyordu. Gökhan'ın gözyaşları kızıldı.

Hıçkırıklarım usulca dindi ancak kontrolsüzce ağlamayı durduramıyordum. Gözyaşları vücudumdan çıktıkça sanki vücudum daha da ağırlaşıyordu. Aldığım nefesler ciğerlerime yetmiyordu çünkü aldığım her nefes, büyük bir günah gibi hissettiriyordu.

Gökhan *gitmişti*.

Ben nasıl kalırdım?

"Artık bir şeyler yapmalıyız," dedi Mete.

Ağırlaşmış gözlerimi zorlukla aralayıp ona baktım. Tek tek hepimize bakarken sırtını dikleştirmişti. "Düşünmeli ve bir plan oluşturmalıyız. Burada sonsuza dek kalamayız."

Kaç saattir buradaydık?

Kimse cevap vermedi. Yanağımı Egemen'in omzuna biraz daha bastırıp dudaklarımdan kesik bir nefes verdim. Şimdi Gökhan'ın odasından çıkarsam bir daha geri dönecek cesareti kendimde bulabilir miydim?

Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Zaman burada donsun istiyordum. Açlıktan ölene kadar böyle kalmak istiyordum.

Mete ayağa kalktığında onu donuk bakışlarla izledim. Önce Çağrı'yı ikna etti. Çağrı onun elini tutup ayağa kalktı. Gözleri odaklanmakta zorlanıyormuş gibi odanın her tarafında dolaşıyordu.

Mete hepimizi tek tek ayağa kaldırdı. Dizlerinin üzerine çöküp bana dakikalarca dil dökmeseydi, ısrarcı olmasaydı yerimden bir santim bile kıpırdayamazdım. Bir şekilde hepimizi odadan çıkmaya ikna etmeyi başarmıştı. Gitmem mi kalmam mı gerekiyordu? Neyin doğru olduğunu bilmiyordum ama itiraz edecek halim de kalmamıştı.

Gökhan'ın odasından çıkarken son kez arkama baktım. Adımlarım duraksadığında Egemen de benimle birlikte durdu ve bakışlarımı takip etti.

Loş ışığın aydınlattığı oda, görünüş olarak benim odamla aynı olsa da tamamen terk edilmiş hissettiriyordu. Zemin kan lekeleriyle ve ayak izleriyle doluydu. Hangileri bizim ayak izimizdi? Hangileri dün geceye aitti?

Tüm bu karmaşanın içinde Gökhan'ın yerde uzanan zayıf bedeni savunmasız görünüyordu.

Yataktaki kırmızı izleri fark ettim. Yatak örtüsünün bir kısmı kana bulanmıştı. Kızıl lekeler zemin boyunca ilerlemeye devam ediyordu. Yaşanılanlar aklımda korku filminden bir kesit gibi canlandı. Gökhan yatakta vurulduğunda başına gelecekleri beklemiyor olmalıydı. Muhtemelen yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlemeye çalışmıştı. Yere devrilmiş, bir yandan sürünürken sanki nefes alma çabasıyla elini öne uzatmıştı.

Gözlerimi kırptığım anda görüntü silindi.

Scanned with CamScanner

Oda artık tamamen Ölüm'ün eseriydi. *Ölüm'ün esiriydi.*

Mete'yi takip ettik. Bacaklarımdan güç çekilmişti, bu yüzden Egemen'e dayanarak zar zor ilerleyebildim. Attığım her adım, Gökhan'ın ölümünün tartışılmaz bir gerçek olduğunu zihnime yerleştiriyordu.

Onun kaybıyla nasıl devam edecektik?

Kol kola, omuz omuza salona geçtik. Daha önce hiç bu kadar birbirimize kenetlendiğimiz olmuş muydu? Hatırlayamıyordum.

Odadan uzaklaşmak hiçbir şeyi değiştirmedi. Aylarca Gökhan'la oturduğumuz ikili koltuğa geçtiğim anda kendimi bir boşluğun içine bırakmış gibiydim. Omuzlarım öne çekildi, bedenim hafifçe titremeye başladı. Başım dönüyordu. Burnumda hâlâ kan kokusu vardı.

Egemen yanıma otururken gözleri üzerimdeydi.

Orta sehpanın üzerinde Gökhan'ın bıraktığı kitaplara baktım. Merak etsem de kitaplara dokunmaya cesaret edemiyordum. Sanki onların yerlerini değiştirmek, onun dönmeyeceğini tamamen kabullenmek anlamına geliyordu. Oysa merak ediyordum. En son hangi kitabı okumuştu? Kaldığı sayfayı hep kıvırırdı.

Koltuklara yerleştiğimizde kimse konuşmadı. Zihnimi toparladığımda ellerim ve dizlerimdeki kurumuş kanı fark ettim.

Saatler geçti. Günün akşam saatlerine çoktan yaklaşmaya başlamıştık ama günlerdir bu koltukta oturuyormuş gibi hissediyordum. Bir plan yapmamız gerektiğini söyleyen Mete'nin bile sesi çıkmıyordu.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı kaldırıp diğerlerini inceledim. Hiçbirimiz yaşıyor gibi gözükmüyorduk. İçimizde hayatta kalmaya dair ufak bir umut varsa da öylece gitmişti.

Hayatta kalmak artık o kadar da önemli değildi.

Birimiz bile kurtulamazsak kazanmış sayılmayız.

Sarp'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Çağrı'nın teni solgun, gözleri şişti. Kutay tekli koltukta öne eğilmiş, yüzünü ellerine gömmüştü. Mete üçlü koltukta tek başına oturuyordu. Egemen kollarını karnına dolamış, boşluğu izliyordu.

Konuşmam gerektiğini hissediyordum. Sessizlik benim için katlanılamayacak bir hal almıştı. "Söylediği *her şeyi* yaptım." Bakışları üzerime çevrildi. Kutay ellerini yüzünden çekmişti. "Çatıda insanları öldürdüm. Onun gibi bir *katile* dönüştüm. Tekrar kendime zarar vermeye çalışmadım. Bunu yapabilme şansım ve isteğim olduğunda bile denemedim. Gönderdiği ilaçları içtim. Yemeklerimi yedim. Ona karşı gelmedim." Sertçe yutkundum. "Zarfa Gökhan'ın adını yazmıştım."

Sadece benim bildiğim gerçeği itiraf etmiştim.

Ölüm hepimizden bir isim istemişti. En çok değer verdiğimiz insanın ismini yazıp zarflara koymamız gerekmişti. O gün ben Gökhan'ı yazmıştım.

Bir tepki alma umuduyla bakışlarımı tavana çevirdim. Evin kırmızı ışıkları yanmadı. Televizyona bir uyarı mesajı gelmedi. Oysa beklediğim şey kâğıda yazdığım ismi söylediğim için bana *öfkelenmesiydi.* Varlığını belli etmesini istiyordum.

"Neden onu öldürdü?" diye fısıldadım bakışlarımı indirirken.

Belki de Kurtarıcı haklıydı. Gökhan'ın *konuşmaması* gerekiyordu. Söyledikleri doğru da olsa yanlış da olsa Ölüm'ün gözüne batmıştı. Tıpkı Vampir-Köylü oyunundaki gibi zekâsı ona bela olmuştu. Ölüm bu yüzden ondan kurtulmak istemişti.

Bu kadar basit miydi?

Evet. Bu kadar basitti.

"Senin suçun yok," dedi Çağrı. Göz göze geldik. "Onun ismini yazan tek kişi sen değildin."

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Çağrı'ya bakakaldım. Bu... onun da zarfa Gökhan'ın adını yazdığı anlamına mı geliyordu? Evde en değer verdiği kişi *Gökhan* mıydı? Onun adını mı yazmıştı?

Hızla geçmiş günleri düşünmeye başladım. Onlara verilen görev sonrasında birbirlerine neredeyse hiç sataşmamışlar ve birbirlerinden uzak durmuşlardı. Belki de yaşadıkları travma aralarında bir bağ oluşmasına neden olmuştu.

"Sen..." diye mırıldandım güçlükle. Ne diyeceğimi bilememiştim.

Scanned with CamScanner

Çağrı dudaklarını birbirine bastırırken bakışlarını kaçırdı.

"Hiçbirinizin suçu yok," dedi Egemen zayıf bir sesle. Söylediğine inanmasam da bir umut ona döndüm. Egemen gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini araladığında hepimize tek tek baktı, en son benim üzerimde duraksadı. "İlk günden beri Daire 13'te hiçbir şey bizim kontrolümüzde değildi. Olanlar hiçbir zaman bizim ne seçtiğimize, nasıl davrandığımıza bağlı gerçekleşmedi. Bizimle oynadığı oyunun zor yanı da bu. Seçtiğimiz seçimlerin bizi bir noktaya getirdiğine inanıyoruz fakat aslında neler olacağını hep Ölüm seçiyor. Biz sadece onun istediği basamakları çıkıyoruz ve bunu özgür irademizle yaptığımızı düşünüyoruz." Yüzü bembeyaz kesilmişti.

Kutay kafasını sallayarak onu onaylarken, "Yaratılırken kaderimizin çoktan belirlenmiş olması gibi," dedi yorgun bir sesle. "Seçimlerimizde özgürüz ancak seçtiğimiz yol, yolun sonunu değiştirmiyor. Ölüm en başından beri olacakları biliyordu. Planı hep belliydi."

Egemen onu onaylayacak hiçbir şey söylemedi. Kutay'a olan bakışları her zamanki gibi soğuktu.

Egemen gözlerini masadaki kitaplara çevirdi. "Oynadığımız oyunda bile Gökhan'ı öldürmüştü. Vampirler onu seçmemesine rağmen Gökhan'ın öldüğünü söylemişti. Kendince şaka yaptığını sanmıştım."

Vampir-Köylü'yü Gökhan benimle konuşmadan önce oynamıştık. Yani Ölüm'ün onu öldürme planı günün başından beri belli miydi? Gökhan'ın bir şeyler bulduğunu Gökhan benimle konuşmadan önce mi anlamıştı?

"Bir neden bulmak içimizi rahatlatmayacak," dedi Mete. Bir süredir elini yumruk yapıp gevşetiyordu. "Ölüm'ün nedeni ne olursa olsun kabul edilebilir değil. Bu yüzden... Bir noktada neden aramanın anlamı yok." Eliyle yüzünü sıvazladı. Sonunda elini geri çektiğinde gözleri ıslaktı.

"Gece herhangi bir şey duyan oldu mu?" diye sordum bir ipucu bulma umuduyla. "Tüm gece uyanıktım, arada dalıp gittim

ama *hiçbir şey* duymadım. Silahla vurulmuş. Bizim duymamız gerekirdi..." *Silah sesini duymamız gerekirdi.*

"Ben duydum," dedi Çağrı yavaşça. Bakışlarım hızla ona döndü. "Uzun bir ses değildi. Bir şeyin yere düşme sesi gibiydi. O sese uyandım. Devamı gelmeyince geri yattım. Uykuluydum, belki de ne duyduğumu bile anlayamadım. Sanırım o ses, silah sesiydi."

"Eve birini mi yollamıştı..." *Ya da o biri aramızda mıydı?* "Yoksa evdeki silahlar mı ateşlendi?" Sertçe yutkundum. Gökhan'ın şüphelerini onlara anlatamazdım.

"Evdeki silahlardan olmalı," dedi Kutay. Bir şey düşünüyormuş gibi gözleri kısılmıştı. "Tüm silahların ucu onun bedenine dönüktü."

Şüphe içimi kemiriyordu. "Buna başka dikkat eden oldu mu?" Kimse cevap vermedi. "Yatakta vurulmuş olmalı," diye devam ettim kendimden emin bir şekilde. "Yatakta vurulup kapıya gitmeye çalışmış. Kan izleri bunu gösteriyor. Silahlar sadece onun hareketini takip etmiş olmalı. Yoksa sadece yatağa dönük dururlardı."

"Vücudundaki mermiden nasıl vurulduğunu anlayabiliriz," dedi Kutay gözlerini bana çevirerek. "Evdeki silahlardan çıkan mermi şeklini biliyoruz. Dolabın altında da vardı birkaç tane. Eğer başka bir silahla öldürülmüşse farklı bir mermisi olabilir."

"Bunu bilmek neyi değiştirecek?" diye sordu Sarp. Kelimelerindeki öfke hissediliyordu. "Göğsündeki kurşunu... onun..." Sesi titredi. "Onun *cesedinden* gerçekten çıkarabilecek misiniz?"

Sorusu, bir an ona bakakalmama neden oldu. Kutay'ın önerisi mantıklıydı ancak bu evde bunu yapabilecek biri var mıydı? Dişlerimi birbirine bastırarak ona döndüm. "Sen yapabilir misin?"

Kutay'ın yüzünün rengi attı. "Ben doktor falan değilim!" dedi terslercesine. "Bir cesetten mermi çıkarmak *istemiyorum*. Cevabı bu kadar bilmek istiyorsan git kendin yap!"

"Düzgün konuş!" dedi Egemen yüksek sesle. "Agresifliğini sikerim senin."

"Sen de konuşacağına git sağa sola kusmaya devam et," dedi Kutay küçümseyici bir bakışla. "Afra'nın gözüne girmek için konuşmayı kes, *ezik herif*."

Scanned with CamScanner

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı Mete. "Bu yaptığınız yakışıyor mu? Bir kaybımız var ve hâlâ aptal ergenler gibi didişiyorsunuz."

İkisi de sustu. Dudaklarımı birbirine bastırıp yanağımın içini kanatacak kadar sertçe ısırdım.

"Gencecik çocuktu," dedi Mete boğuk bir sesle. "Hayatı şimdiye kadar hep zor olmuştu. Daha bir hayat bile yaşayamadan ölüp gitti. Onun için dua edelim, tek yapabileceğimiz..."

Devam edemedi. Salonun havası birden değişmişti.

Susmaya karar verdik.

Sessizliğimiz artık altı kişilikti.

Gözyaşlarımın bittiğini sandığım anda Gökhan'la yaşadığımız anlar aklıma geliyordu. Hepsi bir kâbusun parçası gibiydi ama o vardı. *Biz* vardık. *Onunlaydım.*

Başımı koltuğa yaslamış, Mete'yi izliyordum. Onu daha önce bu kadar çaresiz görmemiştim ve bu alışık olduğum bir şey değildi. Kendiyle verdiği savaşın farkındaydım. Gökhan'ı koruyamadığını düşünüyor olmalıydı.

Burnumun kemiği ağlama arzusuyla sızladı. "Seni kendine örnek alıyordu, Mete," diye fısıldadım. "Sana *hayrandı.* Dışarıya çıkabilseydi senin gibi başarılı olmak istiyordu."

Mete'yle göz göze geldik. Hafifçe aşağı doğru bükülen dudaklarını birbirine bastırdı. Burnunu çekerken kafasını beni onaylarcasına salladı.

"Ailesi olanları bilse ne düşünürdü?" diye sordu Sarp çekingen bir tavırla. "O... okuldan döndüğünde bile markette çalışıyormuş. Okulu bunun için ektiği bile oluyormuş. Sırf... Sırf dedikodular yüzünden Gökhan'ın onlar için yaptığı her şeyi görmezden mi gelirlerdi? Onu iyi bir evlat olarak hatırlamazlar mıydı?"

Vücudumda üzüntümü bastıran bir *nefret dalgası* hissettim. "O *şerefsizler* Gökhan'ı hak etmiyordu!" dedim titreyen sesimle. "Dışarıdaki *kimse* Gökhan'ı hak etmiyordu. Dünya onun için bir

cehennemdi. Onu yargıladıkları, aşağıladıkları ve görmedikleri bir cehennem."

Çağrı'nın genzinden bir ses çıktı. Dalıp giden gözlerinin içi bir anlığına titredi. "Burayı da onun için cehenneme çeviren bendim." Kendisiyle alay edercesine hafifçe gülümsedi.

Kimse cevap vermedi.

"Hissettiğim tek şey pişmanlık," diye devam ederek burun kemiğini sıktı. "Biliyorum... *iğrenç* biriyim. Hiçbir zaman da bu değişmeyecek. Değişmeye çalıştım. Yaptıklarıma karşı her gün pişmanlık duydum." Tekrar kendi kendine gülüp ofladı. "Ona söylediğim sözleri hak etmiyordu. Aptallığımı bile olgun bir tavırla karşılamıştı. Onu anlamaktan nefret ettim çünkü onu anlamak, kendimi anlamamı sağlamıştı."

"İğrenç biri olduğun doğru," dedi Kutay başını onaylarcasına sallarken. "Sen olmasaydın belki de buradan bu kadar nefret etmezdi."

"Belki de," dedi Çağrı. Ellerini ovuşturmaya başladı. "Bulduğum her fırsatta ondan özür diledim. Kavgalarımız bitti. Ateşkes ilan etmiş gibiydik ama buna rağmen özürlerimi kabul etmedi."

"Gökhan hiçbir zaman insanları kolay affedebilen biri olmadı," dedim güçlükle. "Beni de affetmemişti."

Çağrı kafasını iki yana salladı. Gözlerimin içine bakarken, "Bence seni affetmişti," dedi tok bir sesle. Affedilmiş olduğumu düşünmek göğsüme bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Onu onaylarcasına başımı eğip bakışlarımı kaçırdım.

Beni affettiyse bile asla bilemeyecektim.

"Dün Gökhan'la mutfakta ne konuşmuştunuz?" diye sordu Kutay. Ela gözlerini üzerime çevirmişti. "Eğer bir şeyler konuştuysanız... bu onun *son* konuşmasıydı. Belki öldürülmesinin sebebini bulabiliriz."

Mete iç geçirdi. "Neden aramak *anlamsız.* Bunu kaç kere daha söylemem gerekecek? Üzüntünüzle başa çıkamayıp kendinizi meşgul edecek bir şey arıyorsunuz. Kafanızı boşa yormanızdan başka faydası olmayan bir konu için bunu yapmayın."

Scanned with CamScanner

"Bence Kutay haklı," dedi Sarp saçlarını omzundan geriye doğru atarken. "Belki... Afra'yla son konuşmasında Ölüm'ün annesine küfretmiştir."

"Hayır," diye mırıldandım. "Ölüm hakkında konuşmadık."

"Bunun için beni öldürmemişti," diye hatırlattı Mete. "Küfre hiçbir zaman bizi öldürecek kadar sinirlenmedi."

Zihnimdeki çarklar dönerken cevabı geciktirmedim. "Hiçbir şey yoktu," diye mırıldandım. "Sadece konuştuk. Ölüm'ün sinirlerini bozabilecek hiçbir şey *yoktu*. Ölüm nedeni olabilecek bir konuşma değildi."

Gökhan'ın söylediklerini saklamam en güvenlisiydi. Hiçbirine tablonun anlamını, konuştuklarımızı söyleyemezdim. Bana güvenmiş, şüphelerini anlatmıştı.

Güvenini boşa çıkarmayacaktım.

Doğru zamanda, doğru yerde konuşacaktım.

Bazılarına güveniyordum, bazılarına ise güveniyormuş gibi davranacaktım. Oynamam gereken rol buydu. Ve Ölüm bunu yapacağımı biliyor olmalıydı. Tekrar ve tekrar, zihnimle alay edebileceği bir oyun oynuyordu.

Boğazımı temizledim. "Mete haklı," diyerek devam ettim. "Bir neden aramak anlamsız."

Kutay'ın kaşları hafifçe çatılırken bana bakan gözlerinde filizlenen şüpheyi görebiliyordum. Verdiğim cevap onu tatmin etmemişti.

"Daha önce..." Mete kafasını eğip iç geçirdi. Bana kaçamak bir bakış attı. "Senin intiharından sonra Ölüm'e bu kadar öfkelenmiştim. O zaman bağırıp çağıracak gücümüz vardı. Şimdi..."

"Artık sessizce kabulleniyoruz," diye tamamladı onu Kutay. "Yorulduk."

"Kaç aydır burada olduğumu artık bilmiyorum bile," dedi Mete elini yüzüne bastırırken. "Hep Gökhan'a sorardım. Tarihleri, günleri ve ayları sayan oydu."

Günler de Gökhan'la birlikte ölmüştü.

"Artık günleri saymanın bir anlamı yok," dedi Egemen kısık sesle. "Bu oyun bitti. Çoktan kaybettik."

"Asıl oyun şimdi başlıyor," dedi Sarp. "Sana bir şeyler anlattıracak ve en büyük oyununu sona saklayacak. *Gerçek bir oyun asla bitmez.*"

Kendimi *oyun* deyip durmalarından nefret ederken buldum. Hayatta kalma mücadelemiz vardı bizim. Hepimizin tek arzusu buradan kurtulmak, dış dünyaya geri dönmekti. Gökhan'ın ölmesi bir oyun muydu? *Hayır, hayır...* Ben buna oyun demeyecektim.

Kısa bir süre sessiz kaldık. Sessizliği bozan kişi Mete oldu. "Odasına bir şey yapmalıyız," dedi kendinden emin bir şekilde. "Kanı temizlemeliyiz ki kokusu koridora yayılmasın. Bedenini... Bedenini yatak örtüsüne sarıp banyoya koyabiliriz. Onu Ölüm'e teslim etmekten daha iyi bir seçenek. Naaşına ne yapacağını bilmiyoruz ama onu saklayabiliriz. Belki bir gün..." Boğazını temizledi. "Bir gün cesedi ailesine ulaşır."

"Onu Ölüm'e vermekle saklamak aynı şey," dedi Çağrı. "Onu koruyamayız. Bu evin içindekiler de dışındakiler de ona ait. İsterse gelip cesedi alamayacağını mı sanıyorsun?"

"Naaşını alamaz!" dedi Mete agresif bir ses tonuyla. "Çocuğu keser mi, biçer mi, çöpe mi atar? En iyisi onu odasının banyosuna kapatmak. Kokuyu... en iyi böyle engelleriz."

Çağrı pes edercesine omzunu silkti. "Yardım ederim," dedi tereddütlü bir şekilde. "Elimden ne gelirse."

"Kanı temizlemek için biri daha lazım," dedi Mete.

"Ben temizlerim," dedi Kutay. Mete'ye olan bakışlarına, duruşuna ve yüzündeki ifadeye baktım. Üzülmüş gözüküyor muydu? *Evet.* Ona güveniyor muydum? *Ne evet ne hayır.* Sadece... Ona *bile* güvenmek istiyordum.

Herkes çok ağlamıştı. Ölüm'le bağlantısı olan biri bu kadar çok sahte gözyaşı dökebilir miydi?

Mete onu tartıyormuş gibi süzdü. Ardından kafasını salladı. "Banyodan gerekenleri al da gel. Gidelim." Kutay tekli koltuktan kalkıp banyoya yöneldi.

Mete ayaklanırken bakışları beni buldu. "Ölüm bir şey yazarsa..." derken sesi yumuşadı. "Bir şey olursa bize seslenirsiniz."

Scanned with CamScanner

Gökhan'ı son kez görmek istiyordum. Aynı zamanda bir daha hiçbir zaman o odaya girmek istemiyordum. Onu son gördüğüm haliyle değil, yaşadığı haliyle hatırlamak istiyordum. Arkama dönüp son kez o odaya bakmıştım. Bir daha... Bir daha oraya dönemezdim. Yapamazdım işte.

Kendimde konuşacak gücü bulamadığım için belli belirsiz bir hareketle kafamı salladım. Mete şefkatle bana baktı. Sonrasında kendini cesaretlendirmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve odaların olduğu koridora doğru yürümeye başladı. Çağrı onun peşinden giderken üzerindeki yazlık gömleğini ve ellerindeki kanı fark ettim.

Bakışlarımı kendi üzerime çevirdim. Üzerime bulaşan kanı tekrar görünce midem kasıldı.

Onlar koridorda kaybolur kaybolmaz ayağa kalktım. Egemen, "Nereye?" diye sorduğunda sadece ellerimi gösterdim. Egemen'in bakışları elimdeki kana takıldı, bir an sonra hızla gözlerini kaçırdı.

Koşar adımlarla koridoru geçip banyoya gittim.

Suyu açar açmaz ellerimi suyun altına soktum. Tazyikli akan suyun birazı üzerime sıçradığında suyu biraz kıstım. Sabunu elime defalarca sıkıp ellerimi kollarımdan yukarıya doğru yıkamaya başladım. Kanla rengi değişen su lavabonun içine dökülürken kontrolümü kaybettim. Boğazımdan yukarıya yükselen hıçkırıklara engel olamıyordum.

Birkaç gün önce ellerime tanımadığım insanların kanı bulaşmıştı, şimdiyse elimdeki kan tamamen Gökhan'a aitti. Daha kaç ölüm görecektim?

Ellerim temizlendiğinde sabun kutusunun üzerine bulaşmış kan lekesini çıkardım. Gözlüğümü saçlarıma itip alnımdaki ufak kan izine tırnaklarımın ucunu bastıra bastıra yıkadım. Çoraplarımı çıkardıktan sonra duşakabinin içine girdim. Bacaklarımı yıkamak için taytımı yukarı çekerken koku beni duraksattı. Çatı katında giydiğim, duşakabinin içine attığım kana bulanmış ayakkabıları gördüm.

Elimin tersini ağzıma yaslayarak öğürme isteğimi bastırdım.

Kendimi yere bıraktım, dizlerim ani yükle sızlarken gözyaşlarım sessizce akmaya başladı.

Birkaç saniye sonra içeriye neredeyse koşarak giren Çağrı beni fark etmedi. Suyu hızla açıp ellerini yıkamaya başladığında gözyaşlarım gözlerimde donakaldı. Derisini kazırcasına ellerini yıkayışını izlemekten kendimi alamadım.

"Bitti mi?" diye fısıldadım suyun sesini bile bastıramayan sesimle. *Onu...* sarmışlar mıydı?

Çağrı bir an aynaya baktıktan sonra bana döndü. Gözleri yüzümden başka bir yere çevrilmedi bile. Suyu kapatıp ellerini havluyla kuruladı. Duşakabinin içindeki halimi izlediği sırada yüzünden su damlaları süzülüyordu. "Bitmedi," diye fısıldadı. "Ben... dayanamadım. Onlar devam ediyor."

Sırtını banyonun kaloriferine yaslayıp gözlerini tavana çevirdi. Dudaklarının arasından derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalıştığını anlayarak sessizliği bozmadım.

En sonunda bakışlarını tekrar bana çevirdi. Duşakabinin içini inceledi. "Sen iyi misin?"

Kafamı sağa sola salladım. "Gerçekten beni affettiğine inanıyor musun?"

Çağrı çenesini eğdi. "Evet."

"Neden?"

Yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. Bakışlarını kaçırdığında kararsızlığını hissedebiliyordum.

"Senden hoşlanıyordu."

Kalp atışlarım tekledi. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Çağrı'ya bakakaldım. Aynı kişiden mi bahsediyorduk? Benden hoşlandığını düşündüğü kişi Gökhan mıydı?

"Hatta..." İç geçirdi. "*Seni seviyordu.*" Gözlerimin içine baktı. "Sen eve geri döndüğünde... Sen ona bakmazken ve o sana bakarken tek düşündüğü varlığına şükretmekti. Sana kızgın değildi, *kırgındı.* Ama döndüğün anda çoktan seni affetmişti. Senin öldüğünü düşündüğü zamanlarda onu görmeliydin." Güzel günleri hatırlıyormuş gibi bir an duraksadı. "Saniyeleri, dakikaları saydı.

Scanned with CamScanner

Delirmiş gibiydi. Döndüğünde her zamankinden çok mutluydu. Daire 13'ün kapısında seni tekrar gördüğü an, bence çoktan seni affetmişti."

"Bizim bir sözümüz vardı," dedim güçlükle. "Birbirimizin kardeşi olacaktık. Birlikte yaşamaya çalışacaktık. Ben... düşündüğün gibi olduğunu sanmıyorum. Bana kardeş gözüyle bakıyordu."

"Seni Egemen'den kıskanıyordu. Neden gelip tam ortanıza oturdu sence? Üstelik bu sadece senin gördüğün kadarıydı. Seni ölü sanırken neden herkes Egemen'in üzerine gitti sanıyorsun?" Ateşi körükleyen kişi Gökhan'dı. Tüm öfkesini ona kustu.

Nefes almaya bile cesaret edemiyordum. "Sana bunları *kendisi* mi söyledi?"

Çağrı burnundan küçümsercesine bir ses çıkardı. Kafasını ayıplarcasına sağa sola salladı. "Emin ol, insanların âşık olduğunda nasıl davrandığını yüzlerce kez gördüm. Nasıl baktıklarını, nasıl düşündüklerini çok iyi biliyorum. Yıllarımın ne tarz ortamlarda geçtiğini biliyorsun zaten."

"Ama o erkeklerden..."

"Belki de sadece erkeklerden değildi," dedi Çağrı. Bana manidar bir bakış attı. "Ne söylediğini hatırlamıyor musun? Cinsiyete değil, *ruha* baktığını söylemişti. Kimlik arayışı birkaç yılda bitip tamamlanan bir şey mi? Bazı insanlar hayatları boyunca kim olduğunu arıyor, ne hissettiğine anlam bulmaya çalışıyor."

Gözlerim dolarken boğazımdan yaralı hayvanı andıran bir inilti çıktı. "*Gördüklerim canımı acıtsa da ne gördüğümü biliyorum,*" demişti Gökhan. Sonrasında ise aceleyle şüphelerini anlatmaya devam etmişti.

Egemen'le aramızdaki şeyi *biliyordu*. Biliyordu ve bunun canını yaktığını bana zaten söylemişti.

Hiçbir zaman aramızdaki ilişkinin yoğunluğunu farklı bir şeye yormamıştım. Ben onu her zaman bir kardeş olarak görmüştüm. Hayatta kalmak için çabalamaya değer bir dosttu benim için. Onunla kurduğum bağ eşsizdi. Hayatım boyunca böyle bir arkadaşlığa sahip olmamıştım.

Çağrı'nın söyledikleriyle beraber yaşadığımız her an gözüme farklı gelmeye başlamıştı.

"Her şeyi *batırdım!*" diye bağırdım aniden. Ellerimi gözlüğümün altına sokup parmaklarımı gözüme bastırdım. Sesim iyice boğuklaştı. "Hiçbir şeyi *anlamadım*, Çağrı! Onu korumak için hiçbir şey yapamadım! Ölüm'ün yapacaklarını *anlamalıydım*. Her şeyi batırdım!" Tüm bedenim titremeye başladı. "Ben... beni sevdiğini hiç fark etmemiştim."

Çağrı bir süre sadece ağlamama izin verdi. Ellerimi yüzümden çektiğimde ise bana yaklaştı. Duşakabinin dışında dizleri üzerine çöktü, yüzü benimle aynı hizadaydı. "Ben bir *insan olarak* her şeyi batırdım," dedi buruk bir tebessümle. "Bu evde de dışarıda da." Gözleri kanlı dizlerime kaydı. Yüzündeki ifade değişti. "Bu izler... ne?"

Yukarıya sıyırdığım taytımın gösterdiği soluk izlere baktım. Bacağımdaki kesiklerden geriye kalan irili ufaklı beyaz çizgileri kastediyordu. "Bacaklarımın üstünü kesince insanların görmemesi daha kolay oluyordu," dedim düz bir sesle. "Eski yara izleri. Bir önemi yok."

Sessizce yutkunduğunu gördüm. "Ayağa kalk, kandan kurtaralım seni."

Üç ay önce olsa Çağrı'nın bana dokunmasındansa ölmeyi yeğlerdim. Şimdiyse onun varlığına alışmıştım. Sessiz bir kabullenişle ayağa kalktım ve sırtımı duvara yasladım. Çağrı suyu ılığa çevirip kanla lekelenmiş dizlerime tuttu. Tenimi ovalarken elini neredeyse bastırmıyordu bile.

Odaklanmış yüz ifadesine baktım. "Ondan hoşlanıyor muydun?" diye sordum aniden.

Çağrı bir an duraksayarak bana baktı. "Gey olmadığımı söylerken *ciddiydim*." Derin bir nefes verdi. "Ona karşı hiçbir şey hissetmedim. *Yemin ederim.*"

"Neden zarfa onun adını yazdın?"

"Kendimi suçlu hissediyordum," dedi duş başlığını dizimin altına tutarken. Bir an tereddüt edercesine altdudağını ağzının içine

Scanned with CamScanner

yuvarladı. "Sanırım aile konusunda kendimi ona yakın hissettim. Ailesinin onu aramadığını bilmeden önce bile. Çünkü ailesi öğrenseydi olacakları biliyordu, onu kabul etmeyeceklerdi. Ailem beni de kabul etmemişti. Gey olmamama rağmen... Önemli olan onların gözünde ne olduğumdu. İnsanların ne konuştuğuydu. Benim hislerim, benim kim olduğum değildi. Eğer toplum senin hakkında bir görüşe sahipse '*millet ne der*' diye yaşan kimsenin gözünde gerçek karakterinin bir önemi olmuyor."

Çağrı'nın bunları düşündüğünü fark etmemiştim. Gerçi odağım onun üzerinde değildi, fark etmemem normaldi. Geriye baktığımda ise aslında Gökhan'la kendince arkadaş olmak için ne kadar çabaladığını şimdi görebiliyordum.

"Söylediğin şeyde... ciddi miydin?" diye sordum neredeyse tamamen temizlenmiş bacaklarıma bakarken. Gökhan benden hoşlanmış olabilir miydi?

Çağrı ben açıklamadan ne sorduğumu anladı. Omuzlarını silkip hafifçe burnunu çekti. "Sana kendi sezilerimi söyledim." Suyu biraz kıstı. "Ben size bakarken gördüklerime *inanıyorum*. Belki durup düşünürsen bazı anları sen de fark edersin. Seni sevdiğini bilmen olanları geri almayacak, yine de... bilmen gerektiğini düşündüm. Çünkü seni affetmediğini düşünerek yaşamaya devam edemezsin." Sessizlik olduğunda bir onay ararcasına yüzüme baktı. "Yanılıyor muyum?"

Kafamı sallayarak onu onayladım. Beni affettiğine inanmaya *ihtiyacım vardı*. İyi bir arkadaş olmayı başaramamıştım. Bunu telafi etmemin bir yolu yoktu.

"Amacım Egemen'e olan hislerine karışmak değil yani," diye mırıldandı Çağrı. "Sadece kendini affetmen lazım."

Kalbim tekledi. "Herkes Egemen ve benimle alakalı yorum yapıyor fakat aramızda hiçbir şey *yok*," dedim güçlükle. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Hiçbir şey de *olmadı*."

"Olmadıysa da aranızda hiçbir şey yok değil, Afra."

"Fazla ileriyi düşünmene gerek yok," dedim hızlıca. "Yakında oyun bitecek." Kalbim bunu kabullenmekte zorlanırcasına sızladı.

"Bunları konuşmak istemiyorum. Ne konuşmak doğru geliyor ne de bu evde... öyle bir şeyin olması." Bu evde romantik bir ilişki olamazdı. Bu evde hissettiğimiz şeyin aşk olup olmadığını bile bilemezdik. Sertçe yutkundum. "Söylediklerin için teşekkür ederim, Çağrı."

Çağrı suyu kapatıp duş başlığını kenara koydu. "Önemi yok." Oturduğu yerden kalktı ve dışarı çıkmam için bana yer açtı. Islanmış ayakkabılarımdan akan bulanık suyun üzerinden atlayarak duşakabinden çıktım.

Çağrı tam karşımda durdu. "Keşke benim de kendimi affetme şansım olsaydı. Kendimi *affettirebilme* fırsatım olsaydı."

"Bazı şeyler için çok geç," dedim temizlenmiş bacaklarıma bakarken. Taytı aşağı çekip bacaklarımdaki izlerin çoğunu kapattım. "Yardım ettiğin için..."

"Daha fazla teşekkür etme," diye sözümü kesti Çağrı. "Sana can borcum var ve bu asla ödeyebileceğim bir borç değil. En azından sana yardım edebilirim. Buradayken güçlü kalmana, buradan çıkma şansımız olursa çıkmana, eğer gerçekten bunu başarabilirsek de bir hayat kurmana yardım edebilirim."

Buradan çıkabileceğimizi düşünmüyordum. Umutlarım Gökhan'la birlikte ölmüştü. Yeni bir kurtuluş ihtimaline umut besleyecek gücüm ise yoktu.

"Buradan çıkamayacağız."

Beni az önce uyardığı için ona teşekkür etmedim. Elimi omzuna koyup kafamla kapıyı işaret ettim. Beraber banyodan çıkmadan önce ayaklarımı havlulardan biriyle kuruladım ve tekrar çoraplarımı giydim.

İçeri geçtiğimizde Kutay ve Mete hâlâ yoktu. Ağır hareketlerle tekrar Egemen'in yanına oturdum. Bir süre masanın üzerindeki kitapları izledim. Ağlamamak için başımı geriye yatırdım ve gözlerimi defalarca kırpıştırdım. Boğazımda oluşan yumruyu yok etme çabasıyla yutkunup duruyordum.

Egemen bana döndü. "İyi misin?" diye sordu kısık sesle.

Kafamı sola yatırarak ona bir bakış attım. Dikkatle yüzümü inceliyordu. "Hayır," diye karşılık verdim aynı ses tonuyla. "Ya sen?"

Scanned with CamScanner

"Hayır," diye mırıldandı. Sarıya çalan saçları her zamankinden daha dağınıktı. İki kolunu da karnının üzerine bastırıyordu. Teninin rengi solmuştu.

"Ben de iyi değilim," dedi Sarp. "Sormadınız ama..."

"*Hiçbirimiz* iyi değiliz," dedi Çağrı.

Sessizce Mete ve Kutay'ın dönmesini bekledik. Nihayet döndüklerinde ikisi de iyi gözükmüyordu. Kutay'ın elleri titriyordu, Mete ise bembeyaz kesilmişti.

"Bedenini yatak örtüsüne sardık ve banyoya koyduk," dedi Mete güçlükle. "Koku gelmesin diye banyonun kapısının altına da çarşafları tıkadık. Kutay bezle olabildiğince yeri sildi."

"Ve..." dedi Kutay elini havaya kaldırarak. Elinde mermi vardı. "Bu sikik şeyi çıkardım. Benden bir daha tıbbi, yaşayan ya da ölü şeylerle ilgili bir halt *istemeyin*." Kutay bana doğru yürüdü, titreyen eliyle temiz mermiyi ayaklarımın dibine attı. "Mermiler evdekilerle aynı. Yine de iyi düşündün."

Eğilip mermiyi yerden aldım, avucumun içine ağır gelirken dudaklarım titredi. Dolmuş gözlerle Kutay'ın yüzüne baktım. "Teşekkür ederim."

Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi gelip geçti. Afallamış bir şekilde bana baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Rica ederim," dedi tuhaf bir sesle. "Ve... yaralanırsanız yardım ederim. Sadece mermi girmiş ete dokunmayı artık *kaldıramıyorum*. Dışarı çıkarsam hastanelerden en uzak mesleği seçeceğime *yemin ederim*."

Konuşmak için dudaklarımı araladığımda dikkatim dağıldı. Televizyonun ekranının rengi açılmıştı. Zifiri karanlık değil, açıldığını belli eden şekilde koyu griydi. Kutay bakışlarımı takip ederek döndüğünde bizi bekleyen mesajı gördük.

Ölüm: :)

Sonunda burada olduğunu, bizi izlediğini belli etmişti. Öfkem harlanan ateş gibi göğsümde sivrildi. Tüm vücudumu bir sıcak basmıştı. Koltuktan kalkıp ayağa fırladım. "Aşağılık herif!" diye bağırdım kameralardan birine dönerken. "Bana cevap ver! Bunu *nasıl* yaparsın?"

Dakikalar boyunca bağırıp çağırdım. Kameralı silahlara daha da yaklaştım ama ne kadar küfredersem küfredeyim silahlar bana dönmedi bile.

Ölüm başka bir mesaj atmadı.

Scanned with CamScanner

REC

Saat: 03.25
İstanbul, 29 Temmuz 2021

DOKUZ

Kontrol hiçbir zaman Dokuz'un elinde olmamıştı.

Yüzüne zorla geçirilmiş siyah, metal maskesi varken ve nefret ettiği bir ekibi yönetiyorken Ölüm'ün her şeyi kontrol eden sisteminin bir parçasıydı. Bu yüzden Ölüm'ün verdiği en saçmalıkça kararlara bile karşı çıkamıyor, yalnızca boyun eğiyordu.

Hükmettiği sistemin içinde *boğuluyordu*. Zayıflıktan bir deri bir kemik kalmış yüzünü kaplayan maskenin, vicdan azabının yüküyle birlikte gitgide ağırlaştığını hissedebiliyordu.

Tek bir hayali vardı: *Özgürlük*. Yıllardır sandalyeye bağlı yaşayan bir kadın olarak düşünmeye bile utandığı bir kelimeydi bu.

Ölüm'ün gölgesinde *onun* sonunu ve kendi kurtuluşunu planlayan bir işe giriştiğinde, verdiği kararlar ve kararlarının getireceği sonuçlar bir nebze *kendi* elindeymiş gibi hissetmişti. Kontrolün kendisinde olduğunu sanmıştı.

Ne yazık ki yanıldım, diye düşündü.

Önündeki açık monitörlere bakmak bu sefer her zamankinden daha zordu. Ekranlardan birinde Tutsak 6'nın -*Gökhan Didar'ın*- banyosu gözüküyordu.

Banyoyu aydınlatan donuk ışık, ölümün soğukluğunu alay

Scanned with CamScanner

edercesine vurguluyordu. Klozetle duvarın hemen arasında yatak örtüsüyle sarılmış bir ceset vardı, gizli kameranın kadrajında her şey çok netti. Beyaz örtüdeki kan lekeleri banyodaki karanlık atmosferi tamamlıyordu. Örtü cesedi saklasa da Dokuz kumaşın altındaki bedenin nasıl gözüktüğünü biliyordu. Ekrandan gözlerini ayıramadığı her saniye, kalbinin üzerini kaplayan buz tabakası biraz daha genişliyordu.

Dokuz, tutsakların yaşamak zorunda kaldığı yeni kâbusu izlerken yıllardır tanık olduklarına alışmış olmasına rağmen kanı donmuştu.

Hiç üzülmemiş değildi. Kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmamış olsa da yıllarca kötülüğe maruz bırakılarak duyarsızlaştırılmış kalbi, üzüntü hissine ulaşmayı biraz olsun başarmıştı. Yine de monitörleri izlerken hissettiği baskın duygu üzüntü değil, yoğun bir *endişeydi.*

Bir anda her şey adım adım planladığı gidişattan sapabilirdi. Üstelik bu artık onun elinde değildi.

Ölüm zihinsel kontrolünü *tamamen* kaybetmek üzereydi. Deniz'in zihnine ektiği delilik tohumları, yıllar içinde bir ormana dönüşmüş ve kuzenini tamamen ele geçirmişti.

Bir sonraki adımını kimse bilmiyordu.

Ölüm'ün ne yapacağını Dokuz *bilmiyordu.*

Muhtemelen artık bunu Ölüm'ün *kendisi bile* bilmiyordu. Kaçık zihni kendini yarattığı kaosun zevkine bırakmıştı.

Tutsak 7'nin intihar girişiminden sonra her şey yokuş aşağı yol almaya başlamıştı. Yine de *bir ölü,* Dokuz'un beklediği son şeydi. Ölüm'ün herkesi son güne saklayacağına inanıyordu çünkü bunu yapacağını Ölüm'ün *kendisi* söylemişti.

Tutsaklardan birini öldürmek de ne demek oluyordu?

Biri boğazını temizlediğinde Dokuz'un dikkati dağıldı. Bakışları yanındaki küçük ekrana, görüşmenin açık olduğunu belli eden yeşil mikrofon simgesine kaydı.

"Kimlikleri arasında yaşadığı geçişler, kontrolünü daha çok kaybetmesine neden oluyor," dedi On Üç sakin bir tavırla. "Ölüm, Kıyı kimliğinin sesini yok etmeyi başarmış gibi görünüyor. Değişen koşullarımız için bir planın var mı?"

Hayır, henüz bir planı yoktu çünkü Dokuz, *Kıyı'yı* tanıyordu.

Afra ona ulaşmayı başarabilirse Kıyı'nın ne tepki vereceğini biliyordu. Tek kesin kaçış yolu Tutsak 7'nin elindeydi. Kıyı tamamen gitmişse bunu nasıl başaracaktı?

Baş ağrısından düşünemiyordu bile. Sakinleşmeye çalışarak bir nefes verdi. Paniğe kapıldığını belli etmemesi gerekiyordu. On Üç kendisinin ve annesinin kurtulamayacağına inanırsa onu terk edip kazanan tarafta olmayı seçebilirdi.

"Hiçbir sorun olmayacak," dedi kendinden emin bir şekilde. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi, bileğindeki zincirler sandalyesine sürtünüp tiz bir ses çıkardı. "Beklemeye devam edeceğiz."

Ölüm'ün, tutsakların bu evdeki son gününe karar vermesini bekle. Kontrolünü kaybettiği anı kolla. Afra'yı yem olarak ortaya at. Maskelilerin seni bulmasını sağla ve binadan çık.

Yüzden fazla adım içeren planının kabataslak hali buydu. Planı değiştiremezdi. Afra'nın, Kıyı'ya ulaşabileceğine güvenmek *zorundaydı.*

"Yaşananlar hakkında ne hissettiğini benimle paylaşmak ister misin?"

On Üç *yine* bir psikiyatrist edasıyla cümleler kurmaya başlamıştı. Dokuz göz devirmemek için kendini zor tuttu.

İlk zamanlar On Üç ağzına yapışmış gibi sürekli ona nasıl olduğunu sorardı. Dokuz da yıllardır bu tarz soruları duymadığı için ne cevap vereceğini bilmeden boş boş ekrana bakardı.

Hissetmek, Ölüm'ün ona yasakladığı ilk insani eylemdi.

Dokuz'un ela gözlerinde yaşama dair en ufak bir parıltı kalmamıştı. Sadece kurtulmaktan bahsederken gözlerinde zayıf bir ışık beliriyordu.

"Sadece... anlamıyorum." Söyleyeceklerinin ne hissettiğiyle alakası olup olmadığından emin değildi. "Her şey tam istediği gibiydi. Tutsaklar birbirlerinden daha çok şüphelenmeye başlamışlardı. Aralarındaki güven bağının parçalanması için gereken tek şey birkaç sakin gündü. O... onların paranoyasıyla eğlenmek yerine bunu başlatan kişiyi öldürdü." Kafasını sağa sola salladı. "Her şey çok hızlı gelişti ve bunu kendisi bile beklemiyordu."

"Tutsak 6'yı öldürmesinin mantıklı bir nedeni olabilir."

Dokuz bu yorumu reddedercesine kafasını hafifçe sağa sola

Scanned with CamScanner

salladı. Adam onu göremese de sessizliğinde saklı olan cevabı anlamıştı.

"Demek istediğim *kendine göre* mantıklı bir nedeni olabileceği," diye devam etti On Üç. "Ölüm onların hepsinde kendinden bir parça görüyor. Kurtulmaya çalıştığı şey onlar değil, onlarda *ne gördüğü*."

Ölüm, Gökhan'da Kıyı'ya benzer ne görmüş olabilirdi? Dokuz düşünmeye başlarken altdudağını ağzının içine yuvarladı. "Hımm..." Kıyı ruhu hassas bir dâhiydi. Belki de Gökhan'da gördüğü Kıyı parçası *buydu*.

Dokuz bu şekilde düşünmek *istemiyordu*. Ölüm, Kıyı'dan tamamen kurtulmayı planlıyorsa öldürmesi gereken asıl kişi Afra'ydı. İşler o noktaya gelmezse Dokuz'un planı da hiçbir işe yaramazdı.

Kıyı kendi bedenini tekrar ele geçirmeliydi. Kontrolden çıkmış Ölüm, sadece daha fazla ceset anlamına geliyordu.

"Onları öldürmeye devam etmeyecek. En azından bu şekilde değil." Dokuz bunları söylerken sanki kendini de ikna etmeye çalışıyordu. "Kontrolünü iyice kaybetmesi bizim için büyük bir şans, tabii eğer çok geç kalmazsak. Artık onun elinden kurtulmamız gerekiyor. *Yalnızca bir şansımız var.* Hâlâ bizden herhangi bir iz bulabilmiş değil. Tüm odağı tutsakların üzerinde. Onlarla *oynuyor*. Hâlâ en sevdiği oyuncağı, tutsakların zihni. Tek ihtiyacımız olan..."

"Bir *oyunbozan*," diye tamamladı On Üç.

"Evet, bir oyunbozan." Dokuz fısıltıyla tekrarladı. "Ölüm'ün namluları henüz üzerimize çevrilmedi. Sadece devam etmeliyiz."

"Vazgeçmeyi düşünmedim," dedi On Üç güçlü bir sesle. "Korktuğumu düşünüp benden şüphe etme. *Korkmuyorum*. Kıyı'yı tanıyorum ve artık Ölüm'ü de tanımaya başladım. Her gün birilerine, başka birilerini öldürten bir adamın bir cinayet daha işlemesi beni şaşırtacak son şey. Elimden geleni yapacağım."

"Annen için," diye hatırlattı Dokuz. İnsanlara kaybedebileceklerini hatırlatmak her zaman işe yarardı. Annesini kurtarmak konusunda On Üç'ün, Dokuz'dan başka şansı yoktu.

Dokuz kıpırdamayan mikrofon simgesini izlemeye devam etti. *Beni bırakamazsın.*

"Her şey bir anda patlak verebilir, hazırlıklı ol," diyerek oluşan garip sessizliği bozdu.

"Harekete geçmek istediğinde harekete geçerim." On Üç kısa bir an duraksadı. "Başka bir şey yoksa işime dönmem gerekiyor."

Dokuz, Ölüm'ün ona ne iş vermiş olacağını düşünmedi bile. Neler olduğunu, neler yapmak zorunda kaldığını tahmin edebiliyordu.

"Başka bir şey yok," dedi Dokuz. "Kapatabilirsin."

"Kendine dikkat et."

"Benim için endişelenme." Sesi duygudan yoksundu.

"Şansa bak, endişelenebileceğim başka bir ekip arkadaşım yok."

Görüşme sona erdi. İsimsiz'in varlığını temsil eden rakam ve harflerin oluşturduğu rasgele bir anonim isim ekranın sol alt köşesinde duruyordu. Saniyeler içinde On Üç ve Dokuz'un konuşması sistem içinde hiçliğe karıştı.

Dokuz iç geçirip rahatsız sandalyesinde oturuşunu değiştirmeye çalıştı. Omurgasında yükselen acı, dudaklarından bir inleme dökülmesine neden oldu. Bakışları evin içini gösteren ekranlara çevrildi.

Ölüm'ün son oyunun ne olacağını kimse bilmiyordu.

Dokuz'un umudu bir yüzleşmeydi. Afra, Ölüm'ün maskesini çıkarmalıydı. Ona gerçekte kim olduğunu hatırlatmalıydı.

Kıyı tüm bunlara son verebilirdi.

Bunu başaramazsa Dokuz olacaklardan korkuyordu. Belki de Ölüm'ün hepsini tek tek avlamasını izlemek zorunda kalacaktı. Tüm tutsaklar, tüm ekip liderleri... Ölüm *herkesi* öldürecekti.

Dokuz'u zincirlediği ilk gün, buna yemin etmişti.

"Korkmana gerek yok, kuzen," demişti değiştirilmemiş sesiyle. Bu ses Kıyı'ya aitti. Kendi sesiyle Dokuz'a yaptığı son konuşma buydu. *"İşim bittiğinde binadaki herkes ölmüş olacak. Yaşadıklarını hatırlamayacaksın."*

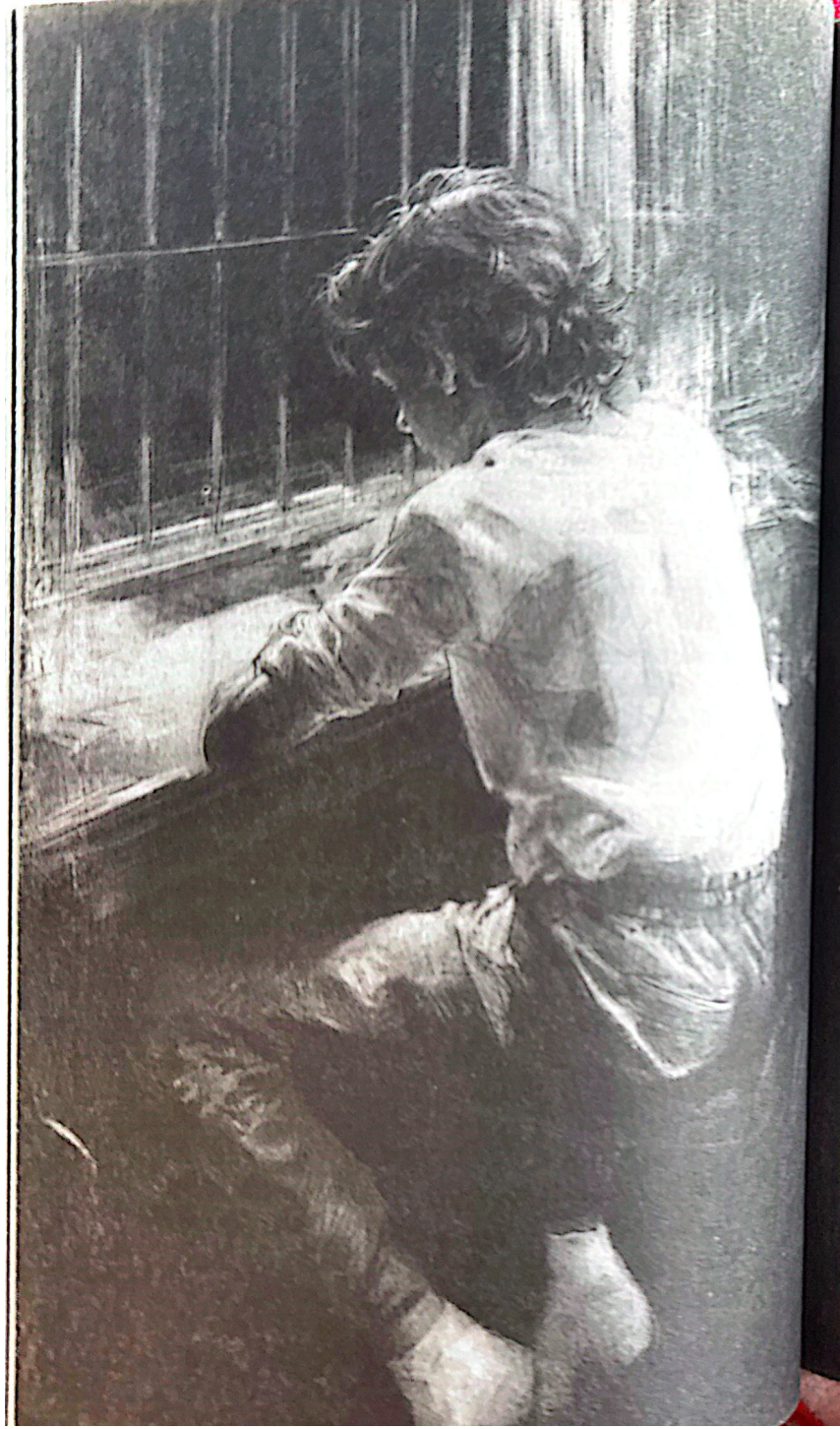
Dokuz'un planı, Afra üzerine kurulmuştu. Afra ona, o da Afra'ya güvenmek zorundaydı. Kıyı'yı o bedende tutmayı başarabilirse bu binadan kaçış yolu Dokuz'un elindeydi. Afra başaramazsa...

Hepsi ölecekti.

Ölüm'ün tutsaklardan birinin odasına not bıraktığını biliyordu. Ve notta ne yazdığını da öyle.

"Son akşam yemeğinden sonra hazırlıklı ol."

Scanned with CamScanner

REC

KIYI

"Birini çok sev, al ve bir kafese kapat.
Kafesinden nefret etsin ama seni sevsin."

Kıyı annesi tarafından ilk kez tutsak edildiğinde on yaşındaydı.

Hapsedildiği yer bir garaj, depo ya da karanlık bir oda değildi. Kıyı'nın kendi odasıydı. Deniz bilgisayarını ve telefonunu elinden alıp onu odasına kilitlemişti.

Evin üst katında, güneş doğar doğmaz ışık alan, geniş bir odaydı. Büyük bir yatağı, iki komodini, kitaplarla dolu bir kitaplığı ve bir çalışma masası vardı. Bir kafes gibi hissettirmiyordu, en azından ilk saatler Kıyı'nın aklından geçen buydu.

Kıyı birkaç saat sonra annesinin sakinleşip kapıyı açacağına inanıyordu. Bu yüzden kapıya vurup annesine yalvarmak yerine, penceresini açıp bahçedeki ağacın kıpırdayan yapraklarını izledi.

Saatler geçti ancak kimse kapıyı açmadı.

Gece olduğunda Kıyı penceresini kapattı, perdeleri çekti ve pijamalarını giyip yatağına oturdu. Karnı guruldiyordu. Acıkmış ve susamıştı. Odadaki banyosuna girip tuvalet ihtiyacını giderdi. Ardından tiksine tiksine musluktan birkaç yudum su içti. Midesindeki guruldama yine de durmamıştı.

Scanned with CamScanner

Odasına döndü. Yatağına oturarak kilitli kapıyı izlemeye başladı. Neler olduğunu anlamıyordu. Annesi dışarı mı çıkmıştı? Babası Kara uzun süre dönmeyeceği bir yurtdışı seyahatindeydi. O gider gitmez Deniz evin tüm çalışanlarını Kıyı'nın gözü önünde kovmuştu. Kıyı annesinden başka kimsenin kapıyı açamayacağını biliyordu.

İlk gün yatağına girip uyumayı başardı.

Ertesi gün olduğunda açlığa dayanamamaya başlamıştı.

Kapının önünde ne yapacağını bilmez bir halde duruyordu. Eğilip kapısının altındaki kedi kapısını dışarıya doğru itti. "Anne!" diye bağırdı tüm gücüyle. Büyük evin içinde sesini ona duyurabilmeyi umuyordu. "Anne, beni odadan çıkarır mısın? Çok acıktım! Anne!"

Dakikalar boyunca bağırdı ama bir cevap yoktu. Bir süre sonra evde tek başına olduğuna inanmaya başlamıştı. Penceresini açıp bahçeyi izlemeye başladı. Perdeleri kesip kayarak aşağıya inebilir miydi? Üç kat gözüne korkunç derecede yüksek geliyordu.

Odasından bir şekilde kurtulursa annesine görünmeden babasını arayabilirdi. Annesinin onu odaya kilitleyip gitmesinin normal bir davranış olmadığını biliyordu. Açlıktan midesi kazınıyordu. Günlerce aç kalırsa ölebileceğinin farkındaydı.

Güneş batmak üzereyken kapının önünden yavaşça geçen, pahalı olduğundan emin olduğu kırmızı arabayı fark etti. Pencerenin kenarlarını sıkıca tutarak, "Yardım edin!" diye bağırdı. "Yardım edin! Burada kilitli kaldım! Polisi arar mısınız?" Kırmızı arabanın iyice yavaşladığını fark edince kalp atışları hızlandı.

Araba bahçe kapılarının hemen önünde durdu. Ön koltukta bir cam açıldı ve güneş gözlüğü takmış, kumral bir kadının başı camdan çıktı. "Hey!" diye seslendi. "Bir sorun mu var?"

"Yardım edin!" diye bağırdı Kıyı daha yüksek bir sesle. "Annem beni bir gün önce odama kilitledi ve gitti! Polisi..." Odasının kapısının sertçe açıldığını duydu. "...arayabilir misiniz?"

Kadın kırmızı arabadan inerken, "Adın ne?" diye seslendi sakin bir sesle. "Neredesin? Seni göremiyorum."

Kıyı'nın bedeni aniden odanın içine doğru çekildi. Bir el ağzına kapandığında çığlık atmak için zamanı bile olmamıştı. Kıyı çırpınırken onu tutan kişinin annesi olduğunu fark etti. Deniz'in yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Annesi onu banyoya doğru fırlatınca Kıyı'nın sırtı küvete sert bir şekilde çarptı, dudaklarından kesik bir çığlık döküldü. "Kes sesini!" diye tısladı Deniz. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Sesini çıkarmadan burada bekle!"

Deniz banyonun kapısını oğlunun üzerine kilitleyip gitti. Kıyı köşeye kıvrıldı, başını tutarak ağlarken gözyaşları ve sümükleri birbirine karışıyordu. Annesinin odasından, "Merhaba!" diye seslendiğini duydu. "Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu. Oğlumu beş dakikalığına ceza köşesine göndermiştim ve bu yaptığı... hay aksi. Zor bir çocuk. Evet, evet. Siz kusura bakmayın lütfen. Elbette. İyi yolculuklar."

Birkaç saniye sonra Kıyı'nın banyosunun kapısı açıldı. Deniz içeriye girip yavaşça onun önünde çömeldi. Bir elini Kıyı'nın kafasının üzerine yerleştirdi. "Neden bu kadar hırçınsın?" dedi azarlarcasına. "Annen elbette seni unutmadı. Yemek yemeyi hak ettiğinde sana yemek verecektim ama bu olanlardan sonra hakkını kaybettin. Cezalandırılman gerekiyor."

Kıyı burnunu çekerek yaşlı gözleriyle annesine baktı. "Neden bunu yapıyorsun, anne?" diye sordu titreyen sesiyle. "Odamdan çıkmak istiyorum."

Deniz iç geçirip oğlanın yanaklarını avucunun içine aldı. "Çıkamazsın," dedi yumuşak bir sesle. "Seni çok seviyorum ve hep yanımda istiyorum, annecim. Kara gibi benden kaçıp gidemezsin, anladın mı? Bundan emin olmam gerekiyor. Sadece sevdiğin birini hep yanında tutmak istersin."

Kıyı annesinin onun için neler planladığını o an fark etti. Gözyaşlarıyla ıslanmış ifadesiz yüzüyle annesine bakmakla yetindi. Kıyı bir gün değil, uzun zaman özgür olamayacağını o an anla-

Scanned with CamScanner

mıştı. "Babama anlatacağım," dedi kalan son cesaretiyle. "Herkese anlatacağım."

"Ve kimse sana inanmayacak," dedi Deniz alayla. Mavi gözleri kısıldı. "Yalnızca şımarık, zengin bir oğlan çocuğusun, Kıyı. Senin söylediklerine, benim seni odana kilitleyip gittiğime mi inanırlar sanıyorsun? Ben bu hayatı oğlu için yaşayan, fedakâr bir anneyim."

Kıyı titrek bir nefes aldı. "Babam bana inanır. Senin..." Kısa bir an duraksadı. "...normal olmadığını biliyor."

"Sen de bilmelisin." Deniz'in parmakları, Kıyı'nın saç tutamları arasında şefkatle gezindi. "İstediğin kişiye anlat, oğlum. Biri sana inanırsa benim için pek iyi şeyler olmaz. Ama eğer söylediklerine kimse inanmazsa... bu senin sonun olur. Anladın mı, anneciğim?"

Bir saat sonra Deniz çocuğun ağzını bantladı. Kollarını ve bacaklarını iple bağlayıp onu misafir odasına kilitledi. Kıyı birkaç saat boyunca sessizce ağladı. Evin içinden anlam veremediği sesler yükseldiğinde bile olduğu yerde beklemekten başka çaresi yoktu.

Nihayet annesi odaya geri gelip iplerini çözmeye başladı. En son ağzındaki bandı sertçe çektiğinde canı yansa bile en ufak bir ses çıkarmadı. Deniz onu evin içinde yönlendirirken tek kelime etmedi.

Tekrar odaya döndüklerinde ise değişmiş, yeni pencerelere bakakaldı. Pencereler artık dışarı açılmayan tek parça camdan oluşuyordu. Üstelik önünde sık, dikey parmaklıklar vardı. Oda hâlâ güneş alsa da Kıyı kendini karanlıkta hissediyordu. Odasının geniş, gösterişli mobilyalarla dolu bir kafes olduğunu anlamıştı.

Kıyı'nın ilk cezasını alma vakti gelmişti.

"Tek bir kesik," dedi Deniz sır verircesine. Elindeki yaprak jiletle Kıyı'nın üzerine yürümeye başladı. Kıyı çığlık çığlığa odanın içinde annesinden kaçmaya çalıştı. Ona kitaplar fırlattı, hatta bazılarını Deniz'in kusursuz güzellikteki yüzüne denk getirmeyi bile başardı. Fakat en sonunda öfkeden çıldırmış annesine yakalandı. Küçük bedeni yatağın üzerine yatırıldı. Deniz onun üzerindeki keten gömleği çıkarıp köşeye attı ve jileti oğlunun boynuna dayadı.

Kıyı hareket etmeyi bıraktı.

"Acı düşünmeni engeller," dedi Deniz sır verircesine. "Ne kadar

kan akıtırsan içindeki kötülük o kadar dışarıya çıkar. Kötü biri olmak istiyor musun?"

Kıyı'nın gözünden bir damla yaş döküldü. "Hayır," diye fısıldadı kıpırdamamaya çalışırken.

Deniz jileti boynundan çekip omzuna dayadı. "Yara izlerini kimsenin görmesini istemeyiz," dedi jileti tenine bastırırken. Kıyı'nın dudaklarından bir çığlık döküldü.

Ve bu son çığlığı olmadı.

Günler geçti. Kıyı parmaklıklar yüzünden bahçeyi rahatça izleyemiyordu. Görüş alanında bolca yaprak ile camın köşesinden zar zor seçilen bir kum havuzu vardı. Kum havuzu ona kendi sonunun nasıl bitebileceğini hatırlatan bir uyarıcı gibiydi.

Gündüzleri sık sık yaşadıklarını anlattığında kimsenin ona inanmayacağını ve Deniz'in onu öldüreceğini düşünüyordu. Gece olduğunda ise camın önündeki ağacın izin verdiği kadar gökyüzünü izliyor, yıldızlarda bir kurtuluş umudu arıyordu.

Odada yapabileceği çok bir şey yoktu. Bu yüzden günlerinin çoğunu kitaplığındaki kitapları okuyarak geçiriyordu. Zihni sürekli planlar yapıyor, olası kaçış yöntemlerini hesaplıyordu. Annesi detaylara dikkat eden zeki bir kadındı. Kıyı tek kesin kurtuluş yolunun babasına ulaşabilmesinden geçtiğini fark etti. Kendi başına bir şansı yoktu.

Suyu musluktan içmeye alışmıştı. Her gün iki kez, kedi kapısının genişliğine mükemmel bir şekilde uyan, metal bir tepsi odasının kapısının altında beliriyordu. Deniz, Kıyı'ya sadece iki öğün yemek gönderiyordu. Kıyı annesinin onu aç bırakarak öldürmeye çalışmadığından böylece emin olmuştu.

Öfkesine yenik düşüp kontrolsüzce bağırmaya başladığı günlerde annesi onu cezalandırmaya geliyordu. Eve misafir geleceği zaman ağzını bağlıyor, onu banyoya tıkıyordu. Kıyı bir türlü onun açığını bulamıyordu. Çaresizce babasının geri döneceği günü bekliyordu.

Kıyı babasının neden hiçbir şeyden şüphelenmediğini anlayabiliyordu. Annesi babasını o kadar sık arıyordu ki, babasının onları

Scanned with CamScanner

aramasına gerek kalmıyordu. Deniz, Kıyı'yı babasına göstermek istediği günlerde onu güzelce giydiriyor, vücudundaki morlukları kapatıcıyla gizliyordu. Telefonun ekranını Kıyı'ya çevirdiği anda diğer elindeki silahı ona doğrultuyordu.

Kıyı babasıyla ilk görüntülü konuşmasını unutamıyordu.

"Nasılsın, oğlum?" diye sormuştu babası. Yüzü ekranda tuhaf bir açıyla duruyordu. Üzerinde takım elbisesi ve gömleği vardı. Saçları her zamanki gibi özenle şekillendirilmişti. "İyi görünüyorsun, kilo mu aldın sen?"

Kıyı aslında kilo vermişti. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerinin gözyaşlarıyla dolmasına engel olamamıştı. Bakışları ona silah doğrultmuş annesine kaymıştı. Deniz'in yüzünde hesapçı bir ifade vardı. Kıyı bir yanlışında ölebileceğini biliyordu. Babasına gerçeği söylediğinde onu hiç tanımayan bu adamın kendisine inanacağından da şüpheliydi.

"Ağlıyor musun?" diye sormuştu babası şaşkınlıkla.

Kıyı'nın dudaklarından bir hıçkırık dökülmüştü. Elinin tersiyle yanağına dökülen yaşı silerken, "Seni özledim," demişti titreyen sesiyle.

Yalan söylemiyordu.

Kıyı çoğu gün ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Sessizce kaderini kabullenmesine rağmen Deniz'in öfkesi bir türlü dinmiyordu. Bazen odaya dalıyor, Kıyı'yı nefesi kesilene dek dövüyordu. Omzundaki kesik ne zaman iyileşmeye başlasa tekrar aynı yarayı açıyordu. Kıyı kıyafetlerini omzuna bastırıp kanamayı durdurmaya alışmıştı. Dolabının bir köşesinde kana bulanmış kıyafetlerinden oluşan bir yığın vardı.

Gün geçtikçe tüm bunların nedeninin sevgi olduğunu anlamaya başlamıştı. Annesinin dünya üzerindeki en sevdiği kişi babasıydı. Bu yüzden Kıyı'ya, Kara diye hitap ediyor ve Kara'nın kendisinden çıkaramadığı öfkeyi Kıyı'dan çıkarıyordu. Babası çok uzaklara gitmişti ve annesi sadece kendi zavallı düşünce şekliyle onu yanında tutmak istiyordu.

Bir gün kapının altından uzatılan yemeği alırken, "Ben hiç gitmeyeceğim, anne," dedi Kıyı. "Seni çok seviyorum. Hep yanında kalmak istiyorum."

Annesinin istediği gibi usulca odasında yaşamaya devam edebilirdi ama kitaplıktaki tüm kitapları okuduktan sonra sıkılmaya başlamıştı. Bilgisayarını özlüyordu. Algoritmaları, zihnini rahatlatan kodları görmek istiyordu. Birkaç gün boyunca kendi kendine konuşmalar yaparak annesinden bilgisayarını istemek için cesaretini toplamaya çalıştı. Annesi bilgisayarıyla dolaşan bir yazılımcıydı. Kıyı onun, isteğini anlayabileceğini umuyordu.

Annesiyle konuşmaya karar verdiği günün sabahı koridordan gelen bir sürünme sesi duydu. Annesinin ona bir şey getirdiğinden şüphelenerek kapının altına bakmak için eğildi. Kedi kapısını hafifçe ittiğinde gördüğü şey donakalmasına neden oldu.

Koridorun zemininde bir kan şeridi vardı. Gözünün önünden birinin topuklu ayakkabı giymiş, kanla lekelenmiş ayakları geçiyordu. Koridorda sürüklenen şey kanlar içinde bir kadın bedeniydi.

Sessizce kedi kapısını kapatıp geri geri yürüyerek kapıdan uzaklaştı. Kalbi boğazında atıyordu. Yapabileceği hiçbir şey olmadığının farkındaydı. Annesi korkunç bir şekilde öfkeliyse onunla karşılaşmaması gerekiyordu. Omzuna dayadığı jileti her an boynuna da dayayabilirdi.

Annesi onu sevgiyle öldürebilirdi.

Kıyı sırtını kapıya döndü, yatağına girip yorganı boynuna kadar çekti. Tir tir titrerken koridordan bir ses bekliyordu.

Annesinin kendi anne ve babasını öldürüp kum havuzuna gömdüğünü biliyordu. Şimdi birini daha mı öldürmüştü? Bu onu bir seri katil yapıyordu.

Kıyı onu sevdiği için hapsettiğini söyleyen, tenini jiletle kesen bir seri katilin oğluydu.

Scanned with CamScanner

REC

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
29 Temmuz 2021

GÜN 89

"Seni seviyor ama sevmemeliydi."

İlk kaybımdı.

En yakın arkadaşımı kaybetmemin üzerinden saatler geçmişti ve ben bunun farkındalığıyla gece boyu düşünmüştüm.

Çocukken kurduğum korkunç senaryolar aklıma gelmişti. Bir araba kazası geçirseydim sevdiklerimin kazadan kurtulmasını, böylece onlarsız yaşamak zorunda kalmayacağımı düşünüp ölmeyi dilerdim. Bunu hayal ettiğim her seferinde gözlerim dolardı.

Kurduğum senaryolara rağmen sevdiğim insanlardan birini kaybetme hissini ilk kez yaşlanınca tadacağımı zannederdim. Kaybetmekten korkacak kadar sevebileceğim bir insanı ancak yıllar sonra bulabileceğime inanmıştım.

Gerçek ise bambaşkaydı. Hayatta kalan *bendim*, Gökhan'sız yaşamak zorunda kalan *bendim*. Gökhan'ı kaybetmenin acısı, kendimi kesmekten daha çok canımı yakıyordu. Takvimden sadece bir gün eksilmişti ve ben zamanın içinde kaybolmuş gibiydim.

Zihnimde günler, haftalar, aylar ve yıllar geçmişti. Gökhan geri dönmemişti.

Gözyaşlarım artık akmıyordu. Hepsini tüketmiştim. Gökhan'ı gördüğüm son an gözümün önünden silinmezken bile o görüntü, gözlerimin dolmasına yetmiyordu. Sadece burnumun direğine ufak bir ağrı vuruyor, kan çanağına dönmüş gözlerim sızlıyordu.

Gökhan son gözyaşlarımı da almış ve gitmişti.

Gece hep birlikte salonda kalmayı seçmiştik. Ölüm bizimle iletişime geçmeden kararımızı sessizce kabul etmişti. Aptal bir gülücük atıp beni çıldırttıktan sonra bizimle tekrar iletişime geçmemişti.

Evin içindeki sessizlik ve zihnimin içindeki gürültü hissettiğimiz acıyı daha da keskin kılıyordu. Gece boyunca gözümü kırpmamıştım, zihnim tamamen uyanıktı. Sanki bedenimin uyku diye bir ihtiyacı kalmamıştı.

Hiçbirinin yüzüne bakamıyordum. Etrafımda *onların* olması nefeslerimi sıkıştırmaya başladığında dayanamayarak, "Yalnız kalmaya ihtiyacım var," demiş ve kendimi mutfağa atmıştım.

Saatlerdir mutfakta bir başımaydım.

İçlerinden birini daha kaybetme korkusu ellerimin titremesini arttırıyor, bende çığlık atma isteği uyandırıyordu. En kötüsü, onlar etrafımdayken herhangi birinin ellerini boğazımda hayal edebiliyordum.

Gökhan'a doğrultulmuş silahı hayal edebiliyordum.

Mutfakta Gökhan'ın geride bıraktığı boş sandalyede oturuyordum. Uzun süredir mermilerle delik deşik olmuş masayı izliyordum. Tutsaklardan *-arkadaşlarımdan-* uzak kalmak ne paranoyak düşüncelerimi sakinleştirebilmiş ne de bana iyi gelmişti.

Hiç kimseye güvenemem, diye düşünüyordum tekrar tekrar. *Onlara güvendiğimi düşünmeliler.*

Gece kısaydı ama durmaksızın düşünen zihnim yüzünden güneş doğana kadar geçen her saat asra bedel olmuştu. Hepsinin adını tek tek, sessizce sayıyordum. Bana zarar verebileceklerine bir türlü inanmasam da onlara *güvenmemem* gerektiğini bilmek, göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

Uzun zaman sonra insanlarla bağ kurmuştum. *İlk defa* arka-

Scanned with CamScanner

daş edinmiştim. Onlara bu kadar güvenmiş, hepimizin birer kurban olduğunu düşünmüşken bana yardım etmiş insanların beni sırtımdan bıçaklayacağına nasıl inanabilirdim?

Egemen... Kutay...

Ya da içlerinden biri.

Gökhan'a inanmak zorundaydım.

Hiç kimseye güvenemem. Onlara güvendiğimi düşünmeliler.

Sandalyenin her santimi vücuduma batarken bakışlarımı duvarda asılı tabloya çevirdim. Tabloya baktıkça nefretle dolup taşıyordum.

Son Akşam Yemeği.

O akşam, Gökhan'ın *son akşam yemeği* olmuştu. Bu aptal tablo yüzünden konuşmuş ve *ölmüştü*. Kendime yönelttiğim sorulara bir tane daha soru eklenmişti... *İçimizden biri hain mi?*

Ben inceledikçe tablodakilerin yüz ifadeleri dalgalanıyor, bulanıklaşıyor ve değişiyordu. Tablonun renkleri gözüme artık eskisi kadar canlı gelmiyordu. Sanki tablo değişmiş, renkleri solmuştu. Baktıkça değişmeyen tek şey tablonun *anlamıydı*.

Bakışlarımı tablodan ayırıp salondan getirdiğim, masada duran kitaba odaklandım. Orta sehpada duran, Gökhan'dan kalan kitaplardan en üsttekini seçmiştim.

Düşünmekten delirecek gibi hissettiğimde kitabı açıp sayfaları tek tek, defalarca çevirdim. Gökhan'ın parmak uçlarına rastladığını hissedebiliyordum. Çevirdiğim her sayfa zihnimde onunla geçirdiğimiz anıları canlandırırken aynı zamanda onun gidişini hatırlatıyordu.

Kitaba dokunmak bile bir şeylerin yarım kalmışlığını hissetmeme neden oluyordu. Belki de bu kitap onunla birlikte göz gezdirdiğimiz kitaplardan biriydi, paylaştığımız bir anıydı.

Kitabı iterek kendimden uzaklaştırırken zorla yutkundum. Onun sandalyesinde oturuyordum. Bu masada kaç kez konuşmuştuk? Kaç kez bulaşık yıkarken baş başa sohbet etmiştik?

Adım seslerini duyduğum anda sandalyede dikleşip hemen arkama döndüm. Gelen kişi Kutay'dı. Saçlarındaki bukleler sön-

müş, gözaltları kararmıştı. Onun bakışları da benimkilerin birer yansımasıydı. Gözlerinin beyazında örümcek ağlarını andıran kırmızı çizgiler vardı.

Ona güvenmemelisin, diye hatırlattım kendime.

Adımları bana doğru yaklaşırken ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol," dedi çekingen bir sesle. "Benim." Sanki gelen kişinin o olması beni rahatlatabilecekmiş gibi... Bu evde en az güvendiğim insanların başını çekiyordu.

Onun varlığı zihnimdeki gürültüyü artırırken dişlerimi birbirine bastırdım. Kitabı kendime çekip hızla ayağa kalktım. Kimseyle baş başa kalmamaya çalışacaktım. Bu evde beni fiziksel güçle alt edemeyecek tek bir kişi bile yoktu.

Kutay aramızda birkaç adım bırakarak duraksadı. Yanıma yaklaşmamaya o da özen gösteriyormuş gibiydi. Alçak bir sesle, "Gökhan'ın ölümü hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Yorgun ve üzgün gözüken yüzüne bakakaldım. Sorduğu soru kalp atışlarımın hızlanmasına, ellerimin titremesine neden oldu. Avucumdaki kitabı daha sıkı kavrayıp çıkışa doğru bir adım daha attım. Israrcı bakışları her geçen saniye daha çok gerilmeme neden oluyordu.

Cevap vermeden çekip gitmem belki de en mantıklısıydı. Mutfaktan çıkmak üzere birkaç adım daha attım fakat mutfak kapısına geldiğimde bir şeyler beni durdurdu. Sanki vücuduma bağlı bir ip beni çekiştiriyordu. Topuklarımın üzerinde döndüm.

Kutay yerinden kıpırdamamıştı. Ona döndüğüm anda yüzünde umut dolu bir ifade belirdi.

"Ne soracaksın?" Sesim duygusuzdu, hissettiğim karmaşanın hiçbir düğümünü yansıtmıyordu.

"Gökhan seninle önemli bir şey konuştu, değil mi?" Cevap beklercesine bir an duraksadı. "Her ne kadar bunu reddetsen de..." Ela gözleri yavaşça üzerimde gezindi. Düz bir ifadeyle yüzüne bakmakla yetindim. *Anlamıştı*. Elbette anlayacaktı. Kutay bu evde insanların nabzını en iyi yakalayan insanlardan biriydi.

"Ne konuştuğunuzu *bilmek istiyorum*." Bu sefer sesi kendin-

Scanned with CamScanner

den emindi. "Bu bir şeyleri değiştirir. Konuştuklarınızı bizden saklamaman gerekiyor, Afra. Ölüm onu öylesine öldürmüş olamaz. İçeridekilerin de buna inanacağını mı sanıyorsun? Tuttukları yas geçtikçe sorgulamaya başlayacaklar."

Sadece ona değil, *herkese* söylememi istiyordu. Bu ona duyduğum şüpheyi azaltmalı mıydı? *Hayır. Herkes* rol yapıyor olabilirdi. Dilimle çatlamış dudaklarımı ıslattım. "O zaman sorgulamanı ertele ve yasını tut," dedim soğuk bir sesle. "Benim de yasımı tutmama izin ver."

Kutay durmadı, susmadı. "Gökhan'ın ölümünden... içimizden biri mi sorumlu?"

Sorusu hissettiğim huzursuzluğu zirveye taşıdı. İçimizden birine karşı şüphe beslediği kesindi. Sorusunun başka bir amacı olamazdı.

Ya da yaptığı şey, ağzından laf almaya çalışmak.

Ya kendini temize çekmek için rol yapıyorsa?

Bende ne gördüğünü merak ettim. Yüzüm herhangi bir duyguyu, bir cevabı ona yansıtıyor muydu? Eğer yansıtıyorsa ona *güvenmediğimi* görmesi gerekiyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kutay ısrarla gözlerini benimkilerden ayırmadı, yine de sessizliğimi bozmadım. Göz temasını kesmeden ona bakmaya devam ettim.

"Afra..." dedi bana doğru birkaç adım atarken. Geri çekilmedim. "Konuşman lazım çünkü Gökhan her ne dediyse *haklıydı*." Beni yakından incelerken ela gözlerinin irisleri büyüdü. Yansıtmak istediği hisleri çok güzel yansıtıyordu ama iyi rol yapan biri olduğu için tepkileri tamamen *güvenilmezdi*.

Evet, Gökhan ona da Egemen'e de güvenmemişti. Gökhan'ın söylediklerinin boşa çıkmasına izin vermeyecektim. Temkinli olacaktım. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

"Gökhan'ın ölümüne dair konuşmak istemiyorum," dedim nihayet. Dilim ağzımın içinde ağırlaştı. Cevap vermesine izin vermeden sırtımı döndüm. Güçlü adımlarla mutfaktan çıktım. Kutay'ın bakışlarını sırtımda hissederken kalbim şiddetle atmaya devam ediyordu.

Koltuklara yaklaşırken bir an duraksadım ve diğerlerine bakındım. Gökhan'ın yokluğu gözle görülür şekilde hissediliyordu. Masanın üzerindeki satranç tahtasına kimsenin dokunmamış olması canımı nasıl bu kadar yakabilirdi?

Güçlükle yutkundum. *Bizim* koltuğumuza geçip Egemen'in yanına oturdum. Bakışlarımız bir anlığına buluştu. Uykusuz, üzgün ve perişan görünüyordu. Hepimiz gibi.

Gözlerini kaçıran ben oldum. Öne uzanıp elimdeki kitabı masanın üzerine bıraktım.

"Kahvaltı göndermiş," diye mırıldandı Egemen kısık ve pürüzlü bir sesle. Başımı dış kapıya doğru çevirdiğimde kırmızı bölgede bekleyen tepsileri gördüm. Metal kapı kapalıydı. "Bir şeyler yemek istersen..."

Egemen'e kaçamak bir bakış attım. Bir kolunun karnı üzerinde olduğunu gördüğümde hâlâ midesiyle mücadele ettiğini anladım. İstese de yemek yiyemezdi. Sarp bile üçlü koltukta ağlamaklı bir şekilde oturuyordu, yemek için yerinden kıpırdamamıştı.

Ben ise bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum.

Güçten düşme, diye hatırlattım kendime. Zorla yediğim tabaklar dolusu yemekler aklımdaydı. Buraya kadar gelmişken Gökhan öylece pes etmemi istemezdi. Ve ben de pes etmek *istemiyordum*. Her an yeni bir oyunun içine sürüklenebilirdik ve ben her ayağa kalktığımda açlıktan başımın dönmesini istemiyordum.

Ayağa kalkıp dış kapıya doğru yürümeye başladım. Tam o anda Kutay mutfaktan çıkıp salona girdi ve kısa bir an göz göze geldik.

Kapının önündeki tepsilere bakındım. İlaçlardan bana ait olduğunu anladığım tepsiyi alarak ayağa kalktım. Bacaklarımın üstü ve omuzlarım isyan edercesine sızladı. Birinin daha tepsilere eğildiğini fark ettim... Kutay'dı.

Doğrulduğunda elimizde tepsilerle karşı karşıya kaldık. Sertçe yutkunup tepsime kaçamak bir bakış attım. "Mantıklı olanı yapıyoruz," dedi Kutay. Gözlerimi onun tepsisine indirdim. Ölüm yine yanmış kolu için merhem yollamıştı.

Scanned with CamScanner

Bakışlarım istemsizce koluna kaydı ancak kapalıydı. Hava sıcak olmasına rağmen muhtemelen yarasının görünmesini istemediğinden bol bir hırka giymişti. Burnuma yumurta kokusu gelirken kolundaki yanığın şu an nasıl gözüktüğünü hayal etmek midemin kasılmasına neden oldu.

"Ben mutfaktayım," diye geveledim ağzımın içinde. Tepki vermesini beklemeden yürümeye başladım.

Mutfağa geçince tepsimi masaya koyup oturdum. Neyse ki Kutay peşimden gelmedi. Muhtemelen rahatsız hissettiğimi, yalnız kalmak istediğimi anlamıştı. Ya da beni daha fazla sıkıştırmak ve üstüne şüphe çekmek istemiyordu. Gerçeği bilemezdim.

Gökhan'ın sandalyesinde oturup iştahla *her şeyi* yedim. Çeşit çeşit peynirler, haşlanmış yumurtalar, bir dilim tost, bal, zeytin... Plastik tabaklarla dolu tepsiye bakarken ilaçlarla göz göze geldim. İçimde bir huzursuzluk belirdi.

İlaçları avucuma alıp ayağa kalktım. Vazgeçmek için kendime zaman tanımadan ilaçları çöp kutusuna attım. Ardından tepsideki plastik tabakları toplayıp tezgâhın üzerine koydum ve tabakları yıkamaya başladım.

Zihnimdeki karmaşa sessizleşti.

Artık yalnız hissetmiyordum ve bu hissin beni izleyen kameralarla alakası yoktu.

Bir an sonra ise *gerçekten* yalnız değildim.

"Afra?"

Egemen'in sesi irkilmeme neden olurken yüzüme su sıçradı. Musluğu kapatıp ona doğru döndüm ve elimdeki plastik tabağı tezgâhın üzerine bıraktım. Egemen ne yaptığıma bakarken yüzündeki ifade bir anlığına bocaladı. Ne yaptığımı sorgulamak yerine, "İyi geldi mi bari?" diye sordu bakışlarını yüzüme çevirirken.

Sızlayan gözlerime rağmen onaylarcasına kafamı eğdim. Gülümsemeye çalıştı ancak başarılı olamadı. Dudakları titriyordu. "O zaman güzel," diye mırıldandı.

Sırtımı ona çevirip ellerimi yıkadıktan sonra dolabın kapağına asılı havluyu elime aldım. Tekrar Egemen'e dönüp kalçamı tezgâha yasladım ve ellerimi kuruladım, kolluğumla yüzümdeki suyu silerken yüzünü inceliyordum.

Egemen'in mutfağa girmesi beni Kutay kadar germemişti. Hatta... belki de bir şeyler yıkamanın beni rahatlatmış olmasından olsa gerek, hiç tedirgin olmamıştım.

Karnına kaçamak bir bakış atarak, "Nasılsın?" diye sordum.

"Her an yüzüne kusabilirim," dedi içtenlikle. Yüzüne şüpheci bir bakış attığımda ise bu sefer dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "*Şakaydı*, merak etme. Sana bakmak *iyi hissettiriyor*. Bana mide bulantımı unutturuyorsun."

Böyle sözler söylemene gerek yok, demek istedim fakat kelimeler bir türlü dilimin ucuna yanaşmadı. Söyledikleri kalp atışlarımı hızlandırsa da heyecanıma yenik düşmedim. Silahlı kameralara bir bakış attığımda hiçbirinin kıpırdamadığını fark ettim. Rahatlayarak kesik bir nefes verdim.

Günün sonunda Ölüm aramızda geçen tüm konuşmaları öğreniyordu. Yine de bir anın, kısa süreliğine de olsa özel hissettirmesi *güzeldi*.

"Mide bulantın için yapabileceğimiz bir şey olursa söyle," dedim kısık sesle. "*Ben*" yerine "*biz*" demek için kendimi zorlamam gerekmişti. "Kendini yemek yiyebilecek gibi hissettiğinde sen de bir şeyler atıştırmalısın. Annem her zaman, '*Bomboş mide lakırdı yapar,*' derdi."

Gözlerinde bir ışık belirdi. "Çok güzel sözmüş," dedi sıcak bir sesle.

Yanlış bir şey söylemiş gibi hissederek dudaklarımı birbirine bastırdım. Annemden bahsetmem ona eksik hissettirmiş ya da kalbini kırmış mıydı? Onun... ailesi yoktu.

Kimseyle yalnız kalmamam gerekiyordu. Saçma sapan konuşuyordum. İki lafı bir araya getiremiyordum işte!

Havluyu yerine astım. Bir şey yapmam gerekiyordu. Masaya yanaşıp boş tepsimi elime aldım. "Ben salona geçiyorum."

Masaya sırtımı döndüğüm anda karşımda onu buldum. Kalp atışlarım o kadar gürültülüydü ki, yaklaştığını duymamıştım bile.

Scanned with CamScanner

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda bakışlarında farklı bir şey vardı. Sanki derinlere gömdüğü duygularını ele veren bir ışık belirtmişti.

Göğsüm endişeyle sıkıştı. Yeni bir şey mi olmuştu? Bakışlarındaki hüznün farklı bir nedeni daha mı vardı? Yoksa nihayet geçmişini diğerlerinden önce bana anlatmaya mı karar vermişti?

Gökhan'ın uyarısı zihnimin bir köşesinde alarm gibi çalarken yine de Egemen'i reddedemedim. Tehditkâr gözükmüyordu. Yüzündeki ifadede ve beden dilinde beni rahatsız eden hiçbir şey yoktu.

Elimdeki tepsiyi masaya geri bıraktım. "Bir şey mi soracaktın?" diye sordum. "Ya da *hatırlamadığın geçmişinle* ilgili bir şeyler mi söyleyeceksin?"

Yüzü düşse de bakışlarını kaçırmadı. "Bir insanın hatırlamadığı günler hakkında *herhangi* bir şey anlatamayacağını en iyi senin bilmen gerekiyor," diye mırıldandı. Laf sokuşumdan rahatsız olduğu belliydi. "Ölüm, senin *hatırlamadığın* geçmişinle ilgili senden daha fazlasını bilmiyor muydu?"

Laf sokmaya çalıştıysa bile alınmadım, bunu başlatan bendim. Başımı sallayarak onayladım. Üstüne gidemeyecek kadar yorgundum, ayrıca bu tartışmayı şimdi yapmak doğru hissettirmiyordu. Gerçekten... Sadece yalnız kalıp Gökhan'ı ve yaşananları düşünmek istiyordum.

Sessiz kalacağımı anlayınca, "Konuşmak istediğim konu bu değil," diye devam etti Egemen. Gitmememden cesaret almış gibi görünüyordu. "Biraz burada kalıp beni dinler misin? Çok vaktini almayacağım."

"Peki." Masanın ucuna oturduğumda girintili çıkıntılı yüzey kalçama battı. Ellerimi kucağımda gelişigüzel birleştirerek, "Gökhan'ın ölümüyle mi alakalı?" diye sordum. Dilim damağım kurudu. "Ben... Ben sadece..."

"Hayır, hayır," dedi Egemen aceleyle. Bana doğru minik bir adım daha attı. "Aslında... Onun *gidişiyle* de alakalı." Sanki Gökhan kendisi çekip gitmişti, öldürülmemişti. Gözlerinin yaşlarla

dolduğunu görünce boğazım düğümlendi. Bir anlığına bakışlarımı yüzünden kaçırdım. Ağlayamamak kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu. "Her an ölebileceğimizi hatırladım ve bu evin dışında nasıl biri olduğum aklıma geldi."

Dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Tekrar yüzüne bakmak için kafamı kaldırdım. "Nasıl biriydin?" *Keşke seni tanıyabilseydim.*

"Yüzleşmeleri severdim." Omuz silkti. "Düşündüklerimi içimde tutmak yerine, karşımdakine doğrudan söylerdim. Bazı konuları konuşmak canımı sıkardı ama geriye dönüp baktığımda hiçbir pişmanlığım olmazdı. '*Keşke*'ler biriktirmekten daha mantıklı gelirdi bana. Hayat, yapmamız gereken konuşmaları erteleyemeyeceğimiz kadar kısa."

Boğazımdaki yumru gittikçe büyüyor, dikenli bir tel gibi soluk boruma dolanıyordu. Güçlükle yutkundum. Benden istediği neydi?

Heyecandan nefesimi tuttuğumu fark ettim. Ona belli etmeden burnumdan yavaşça nefes aldım ve kafamı sallayarak onu onayladım. "Güzel bir bakış açısı," dedim kendimi söyleyecek bir şey bulmak için zorlayarak. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yüzleşmeler beni her zaman korkuturdu. Bir şey yaşandığında hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmeye alışmıştım. Kaçmak, kalp kırıklıklarım üzerine konuşmaktan daha güvenli gelirdi."

"İnsan duygulara verdiği tepkileri doğduğu evde öğrenir." Dudaklarında tatsız bir tebessüm belirdi ve hemen kayboldu. Bakışları bir anlığına dalıp gitti. "İstedikleri gibi davranmadığımızda, ailemiz olmadığı için böyle olduğumuzu söylerlerdi. Bize nasıl davranacağımızı öğretecek kimse yoktu."

"Berbat insanlarmış," diye mırıldandım. Küçük Egemen'i bulup ona sıkıca sarılmak istiyordum.

"Öylelerdi." Bakışlarını benden kaçırdı. "Şu an berbat halde olsak da... ve sikik bir..." Duraksayıp gözlerini tekrar yüzüme çevirdi. Paniklemiş gözüküyordu. "Affedersin. Bok çukuru. Evet, *bok çukuru* daha iyi."

Alık alık yüzüne baktım. Egemen'in konuşurken bocaladığını daha önce görmemiştim. Söylemek üzere olduğu şey neydi?

Scanned with CamScanner

"Bir bok çukurunun içinde olsak da," diye toparladı. "Hayatımıza koyacağımız son noktanın burası olduğunu fark ettim. Ben... hepimizin *öleceğini* düşünüyorum."

Bir şey söylemem için bana fırsat veriyormuşçasına birkaç saniyeliğine duraksadı. Bir şey söylemedim, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Onu onaylarcasına kafamı hafifçe öne eğdim.

"Kameraların ve silahların varlığı beni eskisi kadar korkutmuyor." Çene hatları gerildi. "*Yanlış* olduğunu biliyorum. Hatta rahatsız olacağını bile tahmin edebiliyorum ama..."

Sözünü kesmek için dudaklarımı araladım. Konuşmaya devam etmesine izin *vermemeliydim*.

"*Seni seviyorum.*"

İki kelime.

Sadece iki kelime üstünü örttüğüm tüm korkularımı çırılçıplak bırakmıştı.

Çocuksu bir heyecan ruhumu kuşattı. Midemde insanların adına uçuşan kelebek dedikleri o hissi hissedebiliyordum. Tüylerim diken dikendi. Kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki, kalp krizi geçireceğimden şüphe etmeye başladım.

Kollarım iki yana düşerken titreyen ellerimi masaya dayadım. Aralık dudaklarımdan ciğerlerimi yakan sıcak bir nefes döküldü. Neredeyse gülümseyecektim. Dudaklarımı aralayacak, itirafını karşılıksız bırakmayacaktım.

Aptal bir uyuşukluk içinde kendimi, hislerimi düşünürken buldum. *Ben* ondan hoşlanıyor muydum? *Evet.*

Onu *seviyor* muydum? *Evet.*

Ona âşık mıydım? Cevabı *bilmiyordum*. Birini adına "*aşk*" diyecek kadar sevmek nasıl bir şeydi ki? Daha önce hiç âşık olmamış kalbim, karşılaştığı duygulara hangi ismi koyacağını bilmiyordu.

Ben sevmenin ne demek olduğunu *bilmiyordum*. Egemen benim için bir arkadaştan daha fazlasıydı. Yakın arkadaş olarak düşünebildiğim tek kişi Gökhan'dı. *Egemen ise...* Egemen'i hiçbir zaman yakın arkadaşım olarak görmemiştim. Onun yeri *farklıydı*.

Duygularımı kendime itiraf edebilmek *korkunçtu*. Göğsümü ezen duygu karmaşasını fiziksel bir acı gibi hissedebiliyordum.

Egemen haklıydı, bu *yanlıştı*. Yanlıştı ama yine de oradaydı. Kalbe hissetmek yasaklanamazdı.

Ne yapmalıydım? Ona sarılmalı mıydım? Gülümsemeli miydim? Bir şey mi söylemeliydim? *Seni seviyorum.* Söylemem gereken bu aptal, iki kelimeydi.

Sanki Egemen'le aramızda bir adım değil, yalnızca bir karışlık mesafe kalmıştı. Kahverengi gözlerinde sıcak bir umut, yüzünde bir rahatlama ifadesi vardı. Duyguları dile getirmek insanı bu denli rahatlatabilir miydi? Ben hissettiklerimden hep kaçardım. Kendime saklanacak delik arardım.

Eli çeneme uzandığında ona engel olmadım. İşaretparmağının ucu çene hattımı takip etti. Gözlerimi kapatarak dokunuşuna odaklandım. Nefeslerimin hızlanmasına engel olamamıştım. Parmağı çenemin ucunda duraksadı. Sanki tenime değdiği her nokta alev almıştı. Gözlerimi aralayıp ona baktım.

Bakışlarındaki sıcaklık beni eritiyordu. *Sıcaktı.* Mutfak fazla sıcaktı. Egemen aramızdaki bir adımı kapatırken tamamen masanın üzerine çıkmak zorunda kaldım. Masanın delik deşik olmuş ahşabının verdiği rahatsızlığı artık hissetmiyordum.

Bedeni şimdi bacaklarımın arasındaydı ancak mesafesini koruyordu. Bir elim istemsizce koluna uzandı. Aramızdaki her şey *yanlış* hissettiriyordu.

"Bunu söylemek istemedin," dedim uyuşuk bir sesle.

"Hayır, söylemek istediğim *tam olarak* buydu." Bakışları usulca, yüzümü dikkatle inceleyerek gözlerime tırmandı. "Belki bana inanmayacaksın ama... sanki... hayatım boyunca seninle tanışmayı bekledim."

İstemsizce kafamı iki yana salladım.

Egemen gözlerimin içine dikkatle bakarken dağınık sarı tutamlarının bazıları alnıma değiyordu. "Aynadaki yansımam gibisin, Afra. Ama benden çok daha iyisisin." Konuşmaya devam ederken sesi ninni söylüyormuş gibi alçaldı. Nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yaklaştı.

Tekrar kafamı reddedercesine salladım. "Ben... Ben *sevilebilecek* biri değilim."

Scanned with CamScanner

"Sana böyle hissettiren herkesi öldürmek istiyorum." Sesi sıcacak, bakışları ısrarcıydı. "Çünkü seni sevmemeyi hayal bile edemiyorum."

"Egemen..."

Sözümü kesti.

"Mesafelisin, sana yaklaşmak zaman alıyor ama bağ kurduğun herkes için vazgeçilmez oluyorsun. Buradaki herkes için öyle oldun. Benim için..." Duraksadı. "Benim için *vazgeçilmezsin*. Sensiz bir dünya bile düşünemiyorum."

Nefes bile almadan öylece yüzüne bakakaldım. Egemen'in eli boynumun yanına indi. "Kolay kolay insanlara değer yüklemiyorsun ama birine değer verdiğinde, dünyanın merkezine koyuyorsun," diye devam etti. "Bencil gibi gözüküyorsun, oysa sevdiğin insanlar için her şeyi yapabilecek birisin. Cesursun, bu *lanet evde* bile. Eğlencelisin, doğalsın. Tüm bu sahteliğin içinde tek gerçeğim sensin."

Nefes nefese kalmış bir şekilde duraksadı. Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Böyle bir yerde, *bu şekilde* hissetmemem gerektiğini biliyordum. Uzun süre bu yüzden kendimi iğrenç hissettim ama sonra... *sen* beni *öptün*."

Yanaklarımı sıcaklık basarken bakışlarımı kaçırdım. Egemen yüzümü kendine çevirerek tekrar ona bakmamı sağladı. "O gece öldün, *öldüğünü* sandım," derken sesi boğuklaştı. "Haftalarca benim için ölüydün ve ben sana hiçbir şey söylememiştim. Çünkü âşık olmanın saçmalık olduğunu biliyordum. Geriye sadece bir '*keşke*'m kalmıştı."

"Sen..." Güçlükle konuşurken ona bakakalmış haldeydim. "Ne zamandan beri..."

"Bilmiyorum," derken sesi daha da kısıldı. "Belki Çağrı'yı tokatladığın gün emin oldum. Belki de sana sataşmanın eğlenceli olduğunu fark ettiğimde..." Diğer eli masanın üzerindeki elimin üzerine yerleşti. Elinin sıcaklığı buz kesmiş elimi şefkatle örttü.

"Ölüm tam şimdi bizi *öldürebilir!*" dedim tek nefeste. "O varken... O bizi dinliyorken bunları söylememen gerekirdi. Sen... Sen *aptalsın!*"

"Sana âşık bir aptalım."

Kısa bir süreliğine alnını benimkine bastırdıktan sonra geri çekildi. Gözleri bir anlığına dudaklarıma kaydığında midem kasıldı. İstemsizce bakışlarım gözlerinden aşağıya kaydı. Onu daha önce öpmüştüm ve... Hissettiğim bu şey neydi? Onu tekrar öpmek mi istiyordum?

"Bugün ya da yarın... Hepimizi öldürecek. Artık içimde hiçbir keşke kalmadı." Öyle gözükmese de umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Sadece senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. Başımdan aşağıya buzlu su dökülmüş gibi gerçekliğe döndüm. Gözlerimi bana eziyet verecek kadar bana yakın olan yüzünden ayırıp kameralı silahlara baktım.

Silahlar çoktan üzerimize çevrilmişti. Ölüm isterse tam şimdi ölebilirdik. Ucuz bir romantik filmin içindeymiş gibi aşk itirafının hemen sonrasında vurulabilirdik.

Ne düşünüyordum? Gökhan öleli daha bir gün bile olmamışken ve Ölüm bizi her an öldürebilecekken ben *ne* düşünüyordum? Gökhan beni *uyarmıştı*. Haklı olup olmadığını bilmiyordum ancak onun son isteğine ihanet edemeyeceğimi biliyordum.

Normal hissetmenin garip kaçtığı bir evde, sıradan olmaktan uzak insanlardık. 13 numaralı bir daireye işlemediğimiz günahların yüküyle hapsedilmiş birkaç gençten ibarettik.

Burası anlamını bile bilmediğim bir aşkı yaşayabileceğim bir yer değildi. Kalp atışlarımın hızlanması yanlıştı. Duygularımla yüzleşmek *tehlikeliydi*. Daire 13'te, Ölüm'ün gözü önünde bir ilişki yaşayamazdık.

Ölüm bizi uyarmıştı. Egemen'in bana yaklaşması onun için tehlikeliydi. Silahların namluları çoktan Ölüm'ün odağında olduğumuzu gösteriyordu.

"Üzgünüm," dedim zar zor. Gözlerimi yüzüne çevirirken bir elimi elinin altından, diğerini de kolundan çektim. Yakınlığından uzaklaşmak acınası bir yoksunluk hissetmeme neden olmuştu. "Ama cevabım hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Evet, hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi Egemen. Başını yana

Scanned with CamScanner

eğmiş, kırgın bir umutla bana bakıyordu. "Bana cevap verdiğinde kaybedeceğimiz hiçbir şey yok."

Bu senin için tehlikeli, diye bağırıyordu zihnim. *Bana yaklaşmak bir bombaya yaklaşmakla aynı şey.*

Dilimle hızla dudaklarımı ıslattım. "Dışarıda, belki de bir kafede tanışmış olsaydık..."

Sözümü kesti. "Hangi kahveyi içiyor olurdun?"

Dudaklarımı çekiştiren bir tebessüm hissettim ve oyununa ortak olmaya karar verdim. Aklıma gelen ilk kahveyi söyledim. "Türk kahvesi."

"En sevdiğin kahve *Türk kahvesi* mi?"

"Hayır... Evet? *Bilmiyorum.*" Yanağımın içini ısırdım. "Aralarından en sevdiğimi bulacak kadar farklı kahve içmedim hiç." Gözlerimi dağınık, koyu sarı saçlarında gezdirdim. "Sen o kafede ne yapıyor olurdun?"

"Muhtemelen ders çalışmak için gelmiş olurdum."

"Kafeler gürültülü olur," diye uyardım. Zihnimin içinde ikimiz de aynı kafede, farklı masalarda oturan iki gençtik.

"Dikkatimi dağıtmayacak ama kafamdaki sesleri susturabilecek kadar gürültülü olurdu." Dudağının bir tarafı yukarı doğru yükseldi. "Dikkatimi dağıtan şey sen olurdun."

"Hiçbir şey yapmıyorken mi?" Burnumun direği her an ağlayabileceğimi hatırlatırcasına sızladı.

"Hiçbir şey yapmıyorken bile." Sesli bir şekilde yutkundu. Bakışlarını bir anlığına mutfakta gezdirdi. "Düşünürken saçlarının uçlarıyla oynamaya başladığını fark ederdim. Ya da soğuduğu halde kahveye üflediğini görürdüm... Hiçbir şey yapmasan bile seni izlerdim."

"Belki konuşmak için yanına gelen ben olurdum," diye devam ettim. Düşük bir ihtimaldi ama o kadar cesur olduğumu hayal etmesi güzeldi. "Ya da sadece sana beni izlediğin için rahatsız olduğumu söylerdim."

Egemen o anı hayal edercesine keyifle kıkırdadı. "Belki telefon numaranı bana verirdin."

"Belki." Muhtemelen vermezdim. Altdudağı... yuvarladım. "Belki mesajlaşmaya başlardık."

"Geceleri konuşurken sabahlardık."

Sabahlara kadar konuşacak konu bulabilir miydik?

"Sinemaya giderdik," dedim çok düşünmeden. Bir an duraksayıp filmin türünü hayal etmeye çalıştım. "Korku filmi olsun diye ısrar ederdin. Benimle alay etmek seni eğlendirirdi."

Egemen'in bakışları yüzüme dalıp gitti. "Keşke, Afra." Oyunumuza daha fazla devam etmeyeceğimizi o an anladım. "Seni sinemaya çağıran o çocuk olmak isterdim ama *olamam*. Başka bir hayatımız yok. Elimizdeki tek hayat bu."

Başka bir evrende iki sıradan genç olabilirdik. Şans eseri tanışan, birbirini adım adım keşfeden, gündelik sorunları olan iki sıradan insan.

Onu, *gerçek onu* tanıdığımda yine severdim. Kalp atışlarımı hızlandırmayı yine başarırdı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Gözlerimi kırptığımda hayallerimi zihnimdeki karanlığın içine bıraktım. Gerçek gözümün önündeydi. Egemen, Gökhan'ın söylediği gibi bir hain olabilirdi. Daire 13'te onun hislerine karşılık *veremezdim*. Yalancı dilimi, kalbime ihanet etmek zorunda bırakacaktım. Bunu ikimizin iyiliği için yapacaktım. Gözlerime bakıp onu sevmediğimi düşünebilirdi ama en azından hâlâ hayatta olurdu. Onu riske atamazdım.

Ölüm'ün eline yeni bir koz veremezdim.

Bu yüzden ne kadar canımı yaksa da yalan söyledim.

"Sana karşı aynı duyguları beslemiyorum." Sesim netti. Gözlerinin içine bakıyordum. Dudaklarım onun kurduğu cümleyi tekrarladı. "Elimizdeki tek hayat bu."

Göğsüm acıyla sıkışırken tepkisini izledim. Egemen sadece birkaç saniye kıpırdamadan, nefes bile almadan yüzüme baktı. Ardından sertçe yutkunup geriye doğru bir adım attı. Bana masadan inebileceğim bir alan tanımıştı. "Umarım kendimi rahatlatmak uğruna seni rahatsız etmemişimdir," dedi kısık sesle. "Hepi-

Scanned with CamScanner

miz berbat durumdayken bu konuşmayı yapmak istememiştim. Sadece..."

"Zamanımız kalmadı," diye tamamladım sözlerini. "Sorun değil." Kalçamı masadan kaydırıp ayaklarımı yere bastım. Bir an tereddütle ona baktım. Bakışlarım, duygulardan sıyrılmaya başlamış yüzüyle kameralı silah arasında gidip geldi. En sonunda, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Teşekkür ederim, beni sevilmeye değer gördüğün için.

Bir şey demesine izin vermeden hızlı adımlarla mutfaktan çıktım.

Kalp atışlarım bir türlü yavaşlamıyordu. Attığım her adımda ağlama isteğim katlanarak artıyordu ama gözyaşlarım tükenmişti. Kendimi zar zor kontrol edebiliyordum. İçeridekilere bir şey çaktırmamam gerekiyordu.

Zihnimde kendi kendine tekrar eden tek bir cümle vardı. *Beni seviyor.*

Egemen Varol *beni* seviyordu.

Ve ben de onu seviyordum.

Göz göze geldiğim Mete'ye hafifçe gülümsemeyi başardım. Hızla banyoya yöneldim. Koridoru koşarak geçmemek için kendimi zor tuttum fakat salonun görüş alanından çıkar çıkmaz banyoya koşarcasına girdim. Kapıyı arkamdan usulca kapatıp sırtımı kapıya dayadım ve kayarak yere oturdum. Ellerimi göğsümde birleştirirken bacaklarımı kendime çektim ve alnımı dizlerime dayadım. Derin nefesler alıp verirken bana eşlik eden tek ses kalp atışlarımdı.

Doğru olanı yapmak için geç bile kalmıştım. Egemen'i en başında susturmalıydım ama bir parçam, söyleyeceklerini duymak istemişti. Ölüm'ün bu konuşmayı hiç duymamış olması gerekiyordu. İçimdeki o bencil, küçük parça Egemen'in söylediklerini duyabildiği için mutluydu. O parça ne kaybımı ne çektiğim acıyı umursuyordu. Tek odaklanabildiği *sevilebilir biri* olduğuydu.

Yaşadıklarımız ve yaptığımız konuşmalar bizi birbirimize yaklaştırmıştı. Fakat bu duygusal karmaşanın ve Ölüm'ün yarattığı kaosun ortasında aramızdaki çekimin bize zarar vermesine izin

veremezdik. *Vermemeliydik.* Genelde ters, alaycı ve satışırcasına konuşan Egemen'i bu şekilde konuşturan o duyguları anlıyordum fakat... Daha fazla ileri *gidemezdik.* Onun yaptığı konuşmanın bir benzerini ben ona yapamazdım. Yapmamalıydım.

Ne şimdi ne de sonra.

Ona karşılık veremezdim. Hislerini görmezden gelmek zorundaydım.

Gökhan'ın söylediklerini unutmayacaktım.

Ona güvenemezdim.

Kafamı dizlerimin arasından kaldırarak derin bir nefes aldım. Kalp atışlarım yavaşlamış, nefeslerim düzene girmişti. Gözlerimi yumup gözlerimde oluşan hafif ıslaklığın dağılmasını sağladım.

Birkaç dakika sonra kendimi ayağa kalkmaya ikna edebildim. Gözlüğümü saçlarıma doğru ittirip yüzümü yıkadım, aşağıya süzülen damlaları kolluğumla sildim.

Burnuma dolan kan kokusu beni duraksattı. Koku siyah kolluktan geliyordu. Yüzümün ekşimesine engel olamadım. Kolluğumu koparıp atarcasına kolumdan çıkarıp çamaşır makinesinin üzerine attım.

Temiz hissetmiyordum.

Yüzümü tekrar, tekrar ve tekrar yıkadım. Ardından gözlüğümü yüzüme yerleştirip parmaklarımla kaşlarımı düzelttim. Aynadan su damlaları süzülen yüzüme baktım.

Zihnim sonunda sessizleşmeyi başarmıştı. Uzun zaman sonra aynaya baktığımda sadece kendimi görebiliyordum. Dalgalı saçlarım iyice kabarmıştı. Saçlarım o kadar dökülüyordu ki, saçımın kabarıp hacimli gözükmesi bile artık beni rahatsız etmiyordu. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek kelleşmeye başlayan bölgelere baktım.

Bedenim, ruhumda işlerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Avuç avuç dökülen saçlarım ve solgun tenim sadece göz önünde olan belirtilerdi.

Gözlerim kan çanağı, gözaltlarım ise kara bir kuyu gibi gözü-

Scanned with CamScanner

küyordu. Çatlamış dudaklarımın bazı kısımları her an kanayacakmış gibi kızarmıştı.

Kendime bakmaya katlanamıyordum.

Aynaya sırtımı dönüp gördüklerimden kaçarcasına banyodan çıktım. Büyük koridora çıktığımda kahvaltı tepsilerinin hâlâ dış kapının önündeki kırmızı bölgede olduğunu gördüm. Ölüm tepsiler için birini göndermeyecek miydi? Herkesin yemeğini yemesini mi bekliyordu?

Bakışlarımı önüme çevirdim. Kitaplığın hemen karşısında Sarp ve Kutay yerde oturuyordu. Kutay elindeki kalemle duvara bir şeyler çizerken Sarp hemen yanındaydı. Gözlerinden akan yaşlara rağmen Sarp'ın çıtı çıkmıyordu. Neredeyse ağladığını hayal ettiğimi düşünecektim. Belki ağladığının bile farkında değildi.

Gözlerim onları es geçip Egemen'i buldu. Çoktan ikili koltuktaki yerine oturmuştu. Yanağını eline dayamış, masayı izliyordu. Ona baktığımı fark etmiş gibi kafasını bana çevirdi. Hızla bakışlarımı kaçırdım.

Kutay ve Sarp'a yaklaşırken adımlarım yavaşladı. İkisinin tam arkasında durup duvara baktım. Kutay'ın çiziminde altı erkek, bir kız vardı. Kızın saçları dalgalıydı ve yüzünde yuvarlak bir gözlük vardı. Erkeklerden birinin saçı kıvırcıktı, birinin saçının içi boş bırakılmıştı, birinin saçı siyahtı, birinin saç şekli... aynı Çağrı'ya benziyordu.

"Bizi mi çiziyorsun?" diye sorarken sesim buruktu.

"Kafa dağıtmak için öylesine bir şeyler," dedi Kutay bana dönmeden. Çöp adam Kutay'a pantolon çiziyordu. "Daha sonra... birileri bu eve girmeyi başarırsa bir zamanlar burada olduğumuzu bilsinler diye. Bizden bir hatıra."

Kalem birden yazmamaya başladığında küfredip elinde salladı. Tekrar tekrar duvara bastırıp çizmeye çalıştı ancak görünüşe göre kalem ömrünü doldurmuştu. Kutay sinirli bir şekilde kalemi yere fırlattı.

"Kel olan kim?" diye sordu Sarp.

"Saçlarını çizmeye kalem yetmedi."

"Afra'nın saçlarının içini neden boyadın o zaman?" diye sordu Sarp sakince ağlamaya devam ederken.

"Bir kalem daha yok muydu?" diye sordum. Sarp'ın üzülmesini istemiyordum. Gerekirse saçını ben bile çizerdim.

"O..." Kutay duraksayıp bana döndü. Oturmaya devam ederken bana aşağıdan bir bakış attı. "Gökhan'daydı. Salonda olduğunu sanmıyorum."

Bir an yüzüne bakakaldım. Kitapların içine not almak için Gökhan kalemi odasına götürmüş olabilirdi. Kalemle geriye bizim için bir not bırakmış olabilir miydi? Sonuçta odasını incelememiştim. Mete ve Kutay'ın da bunu yaptığını sanmıyordum. Sadece cesede ve yerdeki kana odaklanmıştık.

Yoksa...

Gökhan aptal değildi.

Gözlerimi Kutay'dan ayırdım ve koltuklara doğru ilerlemeye başladım. Egemen bakışlarını üzerimden çekip önüne döndü. Bunca zamandır beni mi izliyordu?

Koltuğa oturduğumda bir Çağrı'ya, bir de Mete'ye baktım. İkisi de boşluğu izliyordu ve herkes gibi berbat gözüküyorlardı.

"Bir şeyler yemeye çalışın," dedim dikkatlerini üzerime çevirmelerini sağlarken. "Buna ihtiyacınız olacak. Ölüm tepsileri bu yüzden bekletiyor olabilir."

Çağrı bakışlarını bana çevirdi. Elini kapattığı ağzından çekip yüzünü sıvazladı. "Belki sonra," derken derin bir uykudan uyanmış gibi konuşmuştu.

"İyi hatırlattın," dedi Mete. Çağrı'dan bana dönen bakışları yumuşadı. Yerinden kalkarken yüzünü buruşturdu. "Kolumun ağrısı dayanılmayacak hale gelmeden ilaçları da içmeliyim. Sen içtin mi ilaçlarını, abicim?"

"Tabii ki," diye yalan attım. Mete hızla ayağa kalktığında, "Dur ben getiririm tepsiyi," diye ekledim aceleyle. Mete'nin benimle tartışmasına izin vermedim. Bir koşu dış kapıya gittim ve onun

Scanned with CamScanner

tepsisini elime alıp geri döndüm. Tepsiyi küçük masaya koyduğumda Mete'nin yüzündeki ifadeden duygulandığını anlamıştım.

"Sağ olasın."

"Her zaman," dedim ufak bir tebessümle.

Koltukta Egemen'in yanına oturdum. Aramızda bir kişilik boşluk vardı ama ben, bir uçurumun iki farklı tarafındaymışız gibi hissediyordum. Canım yansa Egemen yanıma gelmek için bir yol bulurdu.

Ben ise gerekirse o yolu ateşe verirdim.

REC

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
30 Temmuz 2021

GÜN 90

"Gözleriniz var ama körsünüz.
İhaneti göremeyecek kadar acizsiniz."

Konuşamıyordum.

Bağırmaya çalışıyordum ancak kendimi ne kadar zorlasam da sesim çıkmıyordu. Boğazım sonuçsuz kalan çabam yüzünden yanıyordu. Acıyı hissedebiliyordum, oysa hissetmemem gerektiğinin farkındaydım.

Olduğum yerde çırpınıyor, ilerlemeye çalışıyordum. Bacaklarım ise bu emri yerine getirmiyordu. Beni yerimde tutan görünmez bir güç vardı. Zorla tutulduğumu hissedebiliyordum, tüm varlığımı ele geçiren paniğin nedeni buydu.

Bir sokakta, kalabalığın ortasındaydım. İnsanlar yanımdan geçip giderken ben öylece duruyordum. Yüzleri ve bedenleri bulanıktı. Kim olduklarını bilmesem bile onları takip etmek istiyordum. Yoksa hepsi gidecek, beni burada yalnız bırakacaklardı.

Yalnızlığa karşı ilkel bir korkum vardı.

Aniden sesleri duymaya başladım. Baş ağrıtan bir gürültü kulaklarımı doldurdu. Yanımdan geçip giden insanların görüntüleri daha da hızlı akmaya başladı. Sanki bir şeyden kaçıyorlardı. Ben de kaçmak istiyordum fakat bir türlü hareket etmeyi başaramıyordum.

Scanned with CamScanner

"Yardım edin!" diye çığlık atmak istedim. Dilim kelimeleri oluşturmayı başaramadı. Sesim yoktu ama çığlık atmam gerekiyordu.

Kalabalıktan bir beden sıyrıldı. Tüm varlığı ışıkla titreşirken bana doğru yaklaştı. Bedenini saran sis yaklaştıkça yavaş yavaş kayboluyordu.

Tam karşımda durduğunda onun Egemen olduğunu fark ettim. Sarı saçları güneşin altında sapsarı parıldarken saçlarının kahve tonları gözükmüyordu. Solgun yüzü belli belirsiz bir ışıkla parlıyordu. Tenini saran lekeler ve kusurlar ışıkla birlikte kaybolmuştu.

Bu haliyle ilahi bir kurtarıcı gibi görünüyordu. Netliği diğer insanlara meydan okuyordu. Kimse yoktu ama Egemen vardı. Beni yalnızlıktan kurtarmaya mı gelmişti?

Parlak kahverengi gözleriyle bana baktı. Yüzündeki ifade gittikçe karanlık bir hal alıyordu. Omzundan geriye tereddütlü bir bakış attı. Gelen gürültü her neyse o da korkuyordu ama diğer insanlar gibi gitmiyordu. Bekliyordu.

Elini davetkâr bir şekilde bana uzattı. Sanki avucunda bir güneş tutuyormuş gibi parmak boğumları parlıyordu.

Ses gitgide yükseliyordu. O şey yaklaşıyordu.

Egemen'in beni koruyabileceğini biliyordum. Daha önce yapmıştı.

Ben de onu korumak istiyordum. Diğer yandan... Belki de kaçıp gitmeliydim.

Elimi kaldırmaya çalıştım ancak hareketlerim o kadar yavaştı ki... Ses hızla yaklaşırken elini tutmak için yetişemeyecektim.

Gözleri kocaman oldu, yüzünü korku kapladı. Beni bırakıp gideceğinden endişelenmeye başladım ama gitmedi. Elini tutamayacağımı kabullense de elini bana uzatmaya devam ediyordu.

Buradaydı.

Yalnız değildim.

Parmak uçlarım neredeyse ellerine değiyordu...

Göğü yaran bir şimşek çaktı.

Gözlerim aniden açılırken bir şeyden kaçarcasına koltukta hızla doğruldum. Nefeslerimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi birkaç kez kırptım. Aptal bir *kâbustu*. Hepsi buydu.

Kâbusumdaki gürültüye rağmen salon tamamen sessizdi. Derin bir nefes alıp salonda gözlerimi gezdirdim. Mete ve gözlerini kırpıştırarak uyanmaya çalışan Egemen hariç herkes uyumaya devam ediyordu.

Gökhan'ın ölümünden sonra uykusuzluğa dayanabildiğimiz kadar dayanmış ve bir noktada sınırımıza ulaşmıştık. Ölüm sessizdi ama her ihtimale hazır olmamız gerekiyordu. Daha fazla uykusuz kalamayacağımıza karar vermiştik.

Gözlerim salonun camlarına çevrildi. Güneş doğuyordu. Camdan içeriye girmeyi başaran güneş ışınları yerde küçük yansımalar yaratıyordu. Ölüm biz uyurken salonu havalandırmamayı tercih etmişti. Aldığım her nefeste evin ne kadar havasız olduğunu fark ediyordum. Boğulmadığımız için şükredebilirdik.

"İyi uyudun mu?" dedi Mete beni incelerken. Diğerlerini uyandırmamak için kısık sesle konuşuyordu. "Kâbus muydu? Çok ani uyandın."

Bir elimi enseme attım, tenim terden sırılsıklam olmuştu. "Öyleydi," dedim pürüzlü bir sesle. Boğazım kupkuruydu. Bakışlarımı Egemen'e çevirdim, nihayet gözlerini açmayı başarmıştı. "Seni gördüm."

Egemen bir elini yanağına dayayıp uykulu bir şekilde bana baktı. "Ne gördün?" diye fısıldadı dikkatle.

Rüyamda bana uzattığı el aklıma geldi. Kimsesiz biri, nasıl da bir başkasına rüyada bile "*kimse*" olmayı başarabiliyordu? Omuz silkerek, "Ayağa kalkmama yardım ediyordun," diye yalan söyledim. Neden yalan söyleme gereği duyduğumu ben bile bilmiyordum. "Yürüyemiyordum. Kimse bana yardım etmiyordu. Dışarıdaydım. Sen de oradaydın."

"Bu kadar mı?" Egemen iki eliyle gözlerini ovuşturdu. Uykusuna yenik düşmek üzere olduğunu fark ettim.

"Sadece hislerle dolu bir kâbustu," diye mırıldandım. "Hareket edememek gördüklerimin benim için kâbus olmasına yetti. Bana yardım edeceğini biliyordum ama sana ulaşamıyordum. Buna rağmen sen gitmedin. Beni kurtarabileceğine inanıyordun."

Scanned with CamScanner

Çok konuşmuş olabileceğimden korkmuş bir şekilde, yanaklarım hafifçe yanarken bakışlarımı kaçırdım.

"Doğru bir rüya görmüşsün." Kafasını yastığa yaslarken dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. "Gitmezdim."

Kalbim tekledi. Ellerimi dizlerime dayadım, avuçlarım terlemişti. Sırtımı dikleştirip koltukta geriye doğru yaslandım. Sırtımda beliren hafif soğukluk bana baştan aşağı terlemiş olduğumu hatırlattı.

Mete'nin bakışları ikimiz arasında gidip gelirken bir şeylerden şüphelendiğini anladım. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Sen uyudun mu?" diye fısıldadım. "Yoksa nöbet mi tutuyordun?" Aramızda ilk Egemen uyuyakaldığında sırayla nöbet tutmakla ilgili bir şeyler konuştuklarını hayal meyal hatırlıyordum.

"Uyuyakalmışım," dedi Mete alçak sesle. "Kendi kendime uyanınca bari nöbet tutayım dedim. En son sıra Sarp'taydı ama görünüşe göre o da uyuyakalmış." Kızgın gözükmüyordu. Bakışları Sarp'a kaydığında yüz hatları yumuşamıştı. "Ağla ağla yoruldu tabii."

"Uykumuzu almadan başımıza gelecek hiçbir şeye hazırlıklı olamayız. Dinlenmemiz iyi oldu." Yeni mesajın olmadığı kapalı televizyona kaçamak bir bakış attım. Ölüm'ün bana yeni telefon gönderip göndermeyeceğini merak ediyordum. Dış kapıya doğru bir bakış attım. Kırmızı bölgeye yığdığımız tepsiler yok olmuştu. "Maskeliler tepsileri almış."

"Uyudu." Mete'ye dönüp ne söylediğine anlam vermeye çalıştım. Eliyle işaret ettiğinde kafamı sola, Egemen'e çevirdim. Koltuğun kendi köşesinde kıvrılıp tekrar uykuya dalmıştı. Neredeyse cenin pozisyonundaydı.

"Şaşırmadım," diye fısıldadım. Koltuktan kalkıp derin bir nefes aldım. Bir elimin tersiyle alnımı sildim. Yapış yapıştım. "Çok sıcak! Yazda olduğumuzu en çok bugün hissettim."

"Ben de piştim," dedi Mete iç geçirerek. Saç diplerinin terlediğini o an fark ettim. Saçlarının hacmi azalmıştı. "Cam açsa içeriye esecek, ne de olsa en üst kattayız. Açmıyor ki *şerefsiz*."

"Ben odama girip hızlı bir duş alacağım," dedim koltuktan ani bir hareketle kalkarak. "Kan lekelerini çıkarsam da temiz hissetmiyorum. Kıyafetlerim de terden üstüme yapıştı zaten. Kendime gelmem lazım."

Mete'nin kaşları endişeyle çatıldı. "Bir sorun olmayacağından emin misin?"

"*Değilim* ama odalarımıza girmemize kızacağını sanmıyorum." Omuz silktim. Ölüm'ün bana verdiği telefonu kırmışken hareketlerime ne tepki verebileceğini tahmin edemiyordum. "Hem artık telefonum yok. Bize televizyondan ulaşmaya kalkarsa haber vermek için odama girebilirsin. Banyoda giyinmiş olurum zaten. Kapıyı açarken tedirgin olma."

Mete bu fikri pek beğenmemiş gibi bakışlarını kaçırdı. Kulağının arkasını kaşırken düşünceli gözüküyordu. En sonunda, "Tamam," dedi kabullenircesine. "Fazla oyalanma."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Oyalanmaya niyetim yoktu.

Odama girer girmez dolaptan temiz kıyafetler ve iç çamaşırları seçip banyoya girdim. Duşakabinin camlarına astığım nevresimi düzeltip kameralardan korunacağıma emin oldum. Banyodaki kameralar uzun süre önce alınmış olsa da Ölüm'e güvenmiyordum. Fazladan önlem almanın bir zararı yoktu.

Duşakabine girip yere oturdum. Kıyafetlerimi çıkarıp camın üzerinden diğer tarafa fırlattım. Tenim üstündeki ikinci bir deriden kurtulmuş gibi rahatlamıştı. Suyu ılık olacak şekilde ayarlayıp açtım.

İlk başta soğuk su geleceğini bilerek duş başlığını yüzüme çevirdim. Soğuk su vücudumdaki uyuşukluğu alırken dudaklarımın arasından kesik bir nefes verdim. Su yavaş yavaş ılımaya başladı.

Başka bir gün burada oturmuş, bir kurtuluş bulabileceğimi umarak bileklerimi kesmiştim. O akşamı, o anıları düşünmemeye çalıştım. Hızla işimi halledip çıkmalıydım.

Suyu kolumdaki kesiklerin üzerine tuttum. Yaralar epey iyileşmişti ama kesikleri açan kızın ruhu eskisinden daha da yaralıydı.

Şampuanı köpürtüp saç derime masaj yaparken gergindim. Saçlarımı nazikçe yıkasam da dökülmeleri biliyordum. Duru-

Scanned with CamScanner

landıktan sonra vücuduma yapışan ve avucuma dolan saçlarım haklı olduğumun kanıtıydı. Saçlarıma daha fazla dokunamadım, kel kalmaktan korkmaya başlamıştım.

Tenimi defalarca kez sabunlayıp yıkadım. Sabun koktuğumdan ve iyice temizlendiğimden emin olduğumda suyu kapattım. Vücudumu kuruladıktan sonra duşakabinin üzerine astığım temiz kıyafetleri hızla giydim.

Buraya geldiğim ilk gün üzerimde olan siyah sutyeni ve dolapta bulduğum mor külotu giydim. Kıyafet olarak dolaptaki en rahat edebileceğim parçaları seçmiştim. Siyah, üzerime yapışan bir tişört ve zayıflayan bedenime bol gelen siyah bir eşofman altı.

Saçlarımı, daha doğrusu *kalan saçlarımı* havluyla sarıp duşun içinden çıktım. Ayaklarımı kuruladıktan sonra beyaz, uzun çorapları giydim. Aynadaki görüntüme bakmadan çıkıp gitmek istiyordum ama saçlarım beni düşündürüyordu. Ne kadar kötü görünüyordum?

Havluyu saçlarımdan çekip aynanın karşısına geçtim. Saçlarım ıslakken saç derimde açılan boşluklar kendini iyice belli ediyordu. Aynada gördüğüm görüntüyü sindirmeye çalıştım. Saçlarımı çekiştirmeden farklı yerlerden ayırarak saç derimdeki açıkları en kolay nasıl kapatacağımı bulmaya çalıştım.

Saçımı ortadan değil, biraz daha yandan ayırdım. Bunu yaparken bile parmaklarıma kopmuş yeni saç telleri yapışmıştı. Dudaklarım titrerken dişlerimi birbirine bastırdım. Ne önemi vardı ki? Tüm dertlerim arasında bir de buna mı üzülecektim?

Üzülüyordum işte.

Zayıf, kemikli yüzüme tiksinerek baktım. Kilo verdikçe kalın dudaklarım ve burnumun geniş ucu iyice ortaya çıkmıştı. Gözaltlarım koyu halkalarla kaplıydı. En basit tabirle *hastalıklı* gözüküyordum. Kendimi sokakta görseydim yolumu değiştirirdim.

Bakışlarımı aynadan ayırdım. Uzanıp dolabın içinden diş fırçamı aldım ve yarılanmış macunumu fırçanın üzerine sıktım. Ağzımdaki kuruluğu gidermek için musluktan birkaç yudum su bile içtim. İstanbul'un suyu her zamanki gibi berbattı.

İşim bittikten sonra hızla yerdeki kirli kıyafetleri toplayıp banyodan çıktım. Odama gelişigüzel bir bakış attıktan sonra salona geçtim.

Mete salonda değildi, diğerleri ise uyumaya devam ediyordu. Televizyonun ekranı hâlâ kapalıydı. Kaçırdığım bir şey yoktu.

Elimde kirlilerimle ortak banyoya doğru yürümeye başladım. İçeriden su sesi geliyordu ama kapı aralıktı. Belki de sadece elini yüzünü yıkamaya gelmişti. Kapı açıkken tuvaletini yaptığını düşünmüyordum. "Mete?" diye seslendim. "Müsait misin?"

"Gel gel," dedi Mete. "Saçımı yıkıyordum. Müsaitim."

Tereddüt etmeden içeri girdim. Mete lavaboya doğru eğilmiş yüzüne su çarpıyordu. Kirlilerimi kirli sepetine atıp kapağı iyice kapadım. Yerimden doğrulduğumda bakışlarım banyodaki hafif kötü kokunun kaynağına, duşun içindeki kanlı ayakkabılarıma döndü.

Bir anlığına artık banyoda değildim. İki elim arasında bir silah vardı. Hemen arkamda Ölüm duruyor, nişan almam için elimin altını destekleyerek bana yardım ediyordu. Tüm vücudumu titreten şey çatı katındaki esinti değildi. Önümüzde üç çuval vardı. Ölüm benden bir seçim yapmamı, *öldürmemi* istiyordu.

Öldürmüştüm.

Sonra onların birbirine karışmış kan göletinin üzerinden yürüyüp geçmiştim.

Derin bir nefes alarak zihnimi o anın içinden çıkardım. Midem ağzıma gelmişti, dudaklarımı birbirine bastırdım. Ayakkabıları alıp çamaşır makinesinin içine attım ve kapağını bastırarak kapattım. Duşun musluğunu açıp kirli zeminin kendi kendine temizlenmesi için bir süre bekledim.

İşim bitince duşun kapısını kapattım. Lavaboya yaklaştığımda Mete hafifçe yana kaydı. Hızla ellerimi yıkayıp geri çekildim. Ellerimi havluyla kurutmaya üşenip klozet kapağının üzerine oturdum. Muhtemelen sıcaktan elimdeki su çok geçmeden buharlaşırdı.

Mete'yi izlemeye başladım. Islanmış saçları siyah gibi gözü-

Scanned with CamScanner

küyordu, uzun saç tutamları kulaklarının üstüne ve alnına doğru kıvrılıyordu. Musluğu kapatıp bir eliyle yüzündeki suyu sıvazladı. Aynaya bakıp yamulmuş kaşlarını düzeltti. Saçlarını sağa sola savurdu. Aynada su damlaları birikirken benim yüzüm de birkaç damladan nasibini aldı.

Sonra kalçasını lavaboya yaslayıp elleriyle lavabonun kenarlarını kavradı. Bakışları bana döndü. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Daha *temiz* hissediyorum," dedim iç geçirerek. "Daha iyi hissettiğimi söyleyemem." Islak saçlarına kaçamak bir bakış attım. "Benim... saçlarım çok fazla dökülmeye başladı. Aslında her zaman dökülürdü ama..." Devamını getiremedim. Bir elimle kafamı işaret ettim. "Böyle işte. Kadın gibi bile durmuyorum artık."

Bakışları saçlarımda gezinirken bana acıma ihtimalini düşünmemeye çalıştım. "Çoğu insanın yaşamadığı bir stres yaşıyorsun," dedi Mete yumuşak bir sesle. "Vücudun da senin gibi stresle başa çıkmaya çalışıyor. Merak etme, abicim. Hâlâ çok güzelsin."

Boğazım yanarken bakışlarımı ellerime indirdim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Ama insan kendini güzel bulmayınca söylenen iltifatların da bir önemi kalmıyor." Derin bir nefes aldım. "Keşke geçmişte bazı şeylerin kıymetini bilseydim. Aynaya bakıp kendimden nefret etmek için bahaneler bulmadan sağlıklı olduğuma şükretseydim."

"Geçmişi düşündükçe kendimize kızacak yüzlerce neden bulabiliriz," dedi Mete. Bakışlarımı ona çevirdiğimde diğer elini sargısının üstüne koyduğunu gördüm. Kaşları hafifçe düştüğünde gözleri odağını yitirmiş gibi yere bakıyordu.

"Geçmişe dair pişmanlığın var mı?" Mete için bunu sormamın sorun olmayacağını biliyordum.

Mete'nin dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ailemle daha fazla vakit geçirmek isterdim." Cümlesi göğsüme otururken ona bakakaldım. "Ablamı kaybettikten sonra bile onlarla geçirebileceğim dakikaların kıymetini yeterince anlamamışım sanki. Daha fazla

çalışmak uğruna onlarla gitmediğim piknik hâlâ aklımda. Şimdi o çalıştığım saatlerin ne önemi var? O fotoğraf karesinde olmadığım için pişmanım."

Aramızda bir sessizlik oluştu. Daha fazla soru soracak cesareti kendimde bulamadım. Daire 13'ten öncesi hepimiz için hassas bir konuydu.

Sessizliği bozan kişi Mete oldu. "Eskiden her gün geleceğin daha güzel olacağını düşünerek gelecek için yaşardım. O gelecek geldi ama ne hayal ettiğim yerdeyim ne de hayal ettiğim insanlar yanımda. Geriye dönüp bakınca hiç anı biriktirmediğimi fark ediyorum." Burnundan alaycı bir nefes verdi. "Zamanında araba almak için kenara koyduğum üç beş kuruşun şu an ne anlamı kaldı mesela? O para nerde? Bir gün geri gelirim diye bizimkiler hiç dokunmadı mı o paraya, yoksa zor duruma düştüklerinde kullanmak zorunda mı kaldılar? Allah bilir."

"Ben geleceğin güzel olacağını bile hayal edemezdim," diye mırıldandım. "Herkes hayatının değişmesi için üniversiteyi bekliyordu ama ben İstanbul dışında bir yeri yazamayacağımın farkındaydım. İl dışında okuyabileceğim kadar paramız yoktu. İsteseydim annem sınırları zorlardı, yine de ben isteyemezdim. Zaten başarılı bir öğrenci de değildim. Boş yere ona daha fazla yük olmak istemiyordum. Hiçbir zaman hayata sıfırdan başlama şansımın olmayacağını düşünürdüm. Alıp başımı çekip gidemezdim."

"Düşünme şeklini anlıyorum," dedi Mete şefkatle. "Ama böyle *düşünmemelisin*. Ben fakir bir ailede doğup büyüdüm. Okurken yarı zamanlı işlerde çalıştım. Yazın yeri geldi fındık da topladım çay da topladım. Aileme yük olmamak için her şeyi yaparken bile böyle hissetmemem gerektiğinin farkındaydım. Bu hayata gelmeyi biz seçmedik. En temel ihtiyaçlarımızı isterken yük olduğumuzu düşünmemeliydik."

Omuz silktim. "Bazen olmayınca olmuyor," diye mırıldandım. Annem sabahtan akşama kadar sadece benim için çalışırken ondan daha fazlasını isteyemezdim. Hem annemle birlikte yaşamayı, eve gelince onu görmeyi seviyordum.

Scanned with CamScanner

O zamanlar seviyor muydum? Sanki üzerinden asırlar geçmiş gibi o günlerde neler hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Mete iç geçirdi. "Son zamanlarda ablamı çok düşünüyorum."

"Nasıl biriydi?" diye sordum tereddütle. Fazla mı ileri gidiyordum? "Ablandan her bahsettiğinde aklımda senin kadın versiyonun olarak canlanıyor. Biraz agresif, korumacı ve *tatlı*."

Söylediklerim onu bir saniyeliğine de olsa güldürmeyi başardı. "Agresif," dedi kıkırdayarak. "Tabii ki *agresifti*. Günün sonunda Karadenizliyiz, o kan hepimizde var." Ablasını hayal eder gibi kapıya bakarken bakışları yumuşamıştı. "Onu anlatmak zor çünkü ne söylersem söyleyeyim, ne kadar iyi biri olduğunu anlatamam gibi hissediyorum."

"Şansını dene."

"Çok güçlüydü. Zor durumları kimse fark etmeden ele alır, ortamı tatlılıkla yumuşatırdı. Çocukken karanlıktan korktuğum gecelerde yanımda yatar, korkmamam için beni teselli ederdi. Büyüyünce onun karanlıktan korktuğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı sana anlatamam."

Kendi çocukluğumu düşündüm. Yanımda bir abim ya da ablam olmasını, beni teselli etmesini çok isterdim. Mete'nin çocukluğunu, kendi çocukluğumun yanında hayal etmeye çalıştım. Onun gibi bir abiye sahip olmayı isterdim.

"Kendisi için hiçbir şey istemezdi. Etrafındaki herkesin mutlu olmasını isterdi, etrafındakiler mutlu olduğunda kendisini ancak mutlu hissederdi. Mükemmel bir anne olacağından emindim çünkü mükemmel bir ablaydı. Bunun için ona teşekkür etme fırsatım olmadı. Birini kaybedene kadar sonsuza dek yanında olacağını sanırsın."

Burnumun direği sızlasa da gözlerime yaşlar dolmadı. Gözyaşlarım gerçekten tükenmişti. "Keşke hayatta olsaydı," diye mırıldandım.

Mete bir an duraksadı. "Benim acımı çekmesini istemezdim," dedi. Sesinde kelimeleri zar zor toparlamış gibi bir kararsızlık vardı. "Evdekilerin ne durumda olduğunu düşündükçe..." Sesi titrediğinde sustu.

Kalkıp ona sarılmak istesem de yerimden kalkacak gücü kendimde bulamadım. Parmaklarımı birbirine geçirdim. Burada öleceğimizi düşünmeme rağmen ona kurtuluş için umut dolu cümleler sıralamak istiyordum. Dilimin ucunu ısırdım ve karşımdaki dağ gibi adamın çökmüş halini izledim.

"Biz ne haldeysek onlar da o haldedir," dedim pürüzlü bir sesle. "Ne daha iyi ne daha kötü."

Mete'nin kahverengi gözleri bana döndü. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. "*Ben* buradan çıkma umudumu kaybetmiş olabilirim ama sen *kaybetmeyeceksin*. Buradan kurtulacaksın, Afra. Bunun tam tersine inandığını biliyorum ama hayatta kalacaksın."

Kafamı iki yana salladım. "Elimizden geleni yapmamız bir şey değiştirmeyecek."

"İnanmak, gerçekleştirmenin yarısıdır."

Tek kaşımı kaldırdım. Gerçekten söylediğine kendisi inanıyor muydu? "Şu an çıksam hayata nasıl devam edebilirim?" diye sordum bir cevap alma umuduyla. "Sıfırdan bir hayata nasıl başlanır bilmiyorum ama bir şansım olursa, bunu yapabilmeyi çok isterdim."

"Ne güzel işte," dedi Mete gülümseyerek. Yanağında saklı gamzeleri ortaya çıktı. "Bu dünyadaki en güzel şey, yaşayabileceğin yüz binlerce farklı deneyim olması. Sıfırdan başlamayı da öğrenirsin, önemli olan bunu *istemen*."

Gülümsemesi bulaşıcıydı. Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrılırken suçlu hissediyordum. "Benim için bu kadar umutluysan kendin için umutsuz olmayı sana yasaklıyorum."

"Yasaklıyorsun?" dedi Mete tek kaşını kaldırırken.

"Hı-hı."

Mete boynuna astığı havlusuyla ensesindeki ıslak saçları kurulamaya başladı. "Senin hatırına yasağa uyar*mış gibi* yapacağım."

"Bari bana söylemeseydin..." diye sızlandım. "Bir şey deniyoruz şurada."

Scanned with CamScanner

"Söylemesem de anlardın. Ne diye senden saklayacakmışım?"

Gülümsemem daha da genişledi. Mete'nin saçlarını kurulamasını izlerken göğsümdeki boşluk, güldüğümü fark etmiş gibi kendini belli etti. *Ne hakkın var?* Böyle diyordu ruhum bana belki de. Gökhan ölmüşken ben nasıl gülebilirdim?

Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı.

Zihnimdeki çarklar hızla dönmeye başladı. Evdeki herkes uyuyordu ve banyoda, Mete ile *baş başaydık.* Elimde onunla konuşmak için güzel bir fırsat vardı.

Gökhan'ın bana söylediklerini doğru zamanda, doğru kişiye anlatmam gerekiyordu. Bu evde en çok güvendiğim kişi Mete'ydi. Üstelik Gökhan'ın şüpheli listesinde yoktu. Mete, Çağrı ve Sarp arasında en mantıklı seçenek oydu.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedim altdudağımı ısırıp bırakırken. "Ama bunu diğerlerinin bilmemesi gerekiyor. En çok güvendiğim kişi sensin, Mete. Senden başkasına söyleyemem."

Mete'nin kolu duraksadı. Havluyu tekrar boynuna asarken rahat gözüküyordu. "Benimle ne zaman konuşacağını merak ediyordum."

"*Ne?*"

"Gökhan, Egemen, Çağrı ve hatta Kutay'la bile mutfakta, koridorda özel konuşmalar yapıyordunuz." Bunu kıskanmış gibi burnunu çekti. "Ben de ne zaman sıra bana gelecek diye bekliyordum."

"*Mete ya!* Dalga geçmesene!" Klozet kapağından kalkıp banyodan çıktım. Koridorun ucuna kadar gelerek diğerlerinin koltuklarında uyukladığına emin oldum. Banyoya döndüğümde bu sefer kapıyı arkamdan kapattım. "Bir sıra falan yok!"

"Sadece takılıyordum." Yüzümü dikkatle süzdü. "Gergin gözüküyorsun. Bir an sinirlenip salona gideceksin sandım."

"Çünkü *gerginim.*" Ellerimi belimin iki yanına dayayıp derin bir nefes aldım. Sırtımı kapıya yasladım. "Gökhan'ın öldürülmesinin bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Biz... mutfakta baş başa konuşurken tehlikeli olacağını bile bile bana bir şey söyledi."

Mete'nin kaşları çatıldı. "Anlat."

Son Akşam Yemeği tablosunun hikâyesini, Gökhan'ın tespitlerini ve şüphelerini ona anlattım. Ayakta durmaktan yorulduğumda sırtımı kapıya yaslayarak yere oturdum. Dizlerimi kendime çektim ve anlatmaya devam ettim. Mete sözümü bir kere bile kesmedi.

"Artık sen de biliyorsun," dedim sertçe yutkunarak. "Bunu benim dışımda birinin daha bilmesi gerekiyordu çünkü eğer bana bir şey olursa..."

"*Sakın!*" Mete sertçe sözümü kesti. "Öyle bir şey olmayacak."

Bakışlarımı gergin yüz hatlarında gezdirdim. Düşüncelere dalmış, kaşlarını çatmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum kendimi tutamadan.

"Egemen'in odasındaki pencere camının, bizim odamızdaki camlardan farklı olup olmadığını onlar uyurken kontrol edebiliriz," dedi Mete bir eliyle çenesini sıvazlarken. "Yetimhanede büyümüş olması ve sana hafıza kaybı geçirdiğini söyleyip olayı açıklamaması şüpheli. Senin hatırlamadığın aylarda Ölüm'le bir bağlantının çıkması gibi onun da bir bağlantısı olabilir."

"Bu ihtimal canımı sıkıyor," diye mırıldandım. "Ölüm'le bağlantısı çıkma ihtimali oldukça yüksek. Ben onunla arkadaştım ve gözünün önünde intihar etmiştim. Egemen sona kaldığına göre... Onu benden daha iyi, yakından tanıyor olabilir."

"Hafıza kaybı geçirdiği bir yalansa?"

"Durduk yere hafıza kaybı geçirdiğine dair bir yalan atacağını sanmıyorum."

"Onunla iyi anlaştığını biliyorum ama dikkatli olmalısın." Mete kalçasını lavabodan ayırdı ve benim tam karşıma, yere çöktü. "Kutay'ın güvenilmez olduğu konusunda Gökhan'a katılıyorum. İşin aslı Egemen'e de hiçbir zaman tamamen ısınamamıştım. Benim güvendiğim insanlar belliydi. Sarp, sen ve Gökhan." Kısa bir an duraksadı. "Belki biraz da Çağrı iti. Mal ama en azından ne mal olduğu belli."

"Benim sen dışında tamamen güvendiğim kimse kalmadı,"

Scanned with CamScanner

diye itiraf ettim. "Sarp'ı da Çağrı'yı da seviyorum ama onları senin kadar iyi tanımıyorum." Bir elimi alnıma dayadım. "Kime güvenmem gerektiğini bilmiyorum ama sana güveniyorum. Eğer Sarp'a güveniyorsan... doğru anda bunu ona da anlatabilirsin."

"Sarp bir şeyleri saklayamaz. Gizlisi saklısı olan bir tip değil. Hem elimizdeki bu bilgileri evin içinde yaymanın da bir anlamı yok. Sadece gözlem yapabiliriz." Yüzümü süzdü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Uzanarak yerde duran elimi tuttu. Elinin altında kalan parmaklarımı karşılık verme niyetiyle hafifçe hareket ettirdim.

"Kafam karışık," diye fısıldadım. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Kafanı karıştıran şey ne?"

Yüzüme o kadar dikkatli bakıyordu ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Hangi birini söyleyecektim? Egemen'i mi, Gökhan'ı mı, yoksa Ölüm'ü mü?

"Egemen mi?" diye sordu tereddütle. Aklımdan geçen isimlerden birini yakalamayı başarmıştı. "Aranızdaki *bağı* görebiliyorum." Sanki *bağ* derken neyi kastettiğini tahmin etmemi istercesine duraksadı. "Şüphelilerden biri o diye bunları ona söylememiş olmak mı seni rahatsız ediyor?"

"Hayır," diye mırıldandım. Bakışlarımı zorlukla Mete'ye çevirdim. "Egemen bana benden *hoşlandığını* söyledi. Ona... bir cevap vermemi istedi."

"Ne zaman?" diye sordu sert bir sesle. Elini elimin üzerinden çekip oturuşunu dikleştirdi.

"Gökhan'ın ölümünden sonra." Boğazıma oturan yumruyu görmezden gelmeye çalıştım. "Ne yeri ne zamanıydı ama öldüğünde geriye bir '*keşke*'sinin kalmasını istemiyordu. Sadece... hislerini kendi içinde tutmak istemedi işte. Ben mutfaktayken yanıma geldi ve konuştuk."

Mete şok içinde bana bakıyordu. "Sen ne dedin?" diye sordu boğuk bir sesle. Korumacı abi tavrına mı girmişti, yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Hislerine karşılık *veremeyeceğimi* söyledim." Kendi kendime, hayal kırıklığı içinde güldüm. "Bu evde olmaz, Mete. Onu *sevemem*."

Mete'nin gözlerinin içine baktım. Kafamı belli belirsiz sağa sola salladım. Mete'nin bakışları beni anladığını belli edercesine yumuşarken iç geçirdi.

"Ama *seviyorsun*." Sesindeki sert ton gitmiş, yerini anlayışa bırakmıştı. Mete bunu görebiliyorsa bizi her an izleyen Ölüm de hislerimi anlamış olmalıydı. "Ona güveniyor musun?"

"Kalbimin beni kandırmasından korkuyorum. Ona güvendiğim için mi onu seviyorum, yoksa onu sevdiğim için mi ona güveniyorum, bilmiyorum."

İşte bu kadar. Bunu birine söyleyebilmek beni rahatlatmıştı. Derin bir nefes aldım ve dudaklarımın arasından yavaşça verdim. Omuzlarım çökerken kafamı kapıya dayadım.

Mete omzunu duvara yasladı. Bakışları banyonun içinde dolaşırken, "Bak sen şu piçe," dedi sesindeki şaşkınlığı gizlemeden. "Kaşla göz arasında senin kalbini çalmayı başardı, ha? Bazı davranışları şimdi daha anlamlı geliyor."

"Ne davranışı?"

Gözleri benim üstümde duraksadı. "Sen gittikten sonra haftalarca konuşmaması," diye mırıldandı Mete. "Sadece onu suçladığımızdan dolayı, vicdan azabından o hale geldiğini sanmıştım ama seni sevdiğini düşünmek aklıma gelmemişti."

"Çünkü bu evde âşık olunmaz!" dedim hışımla. Neden bunun normal olmadığını kimse söylemiyordu? "*Mantıklı değil.* Akıl alır bir yanı da yok. Birbirimizle kurduğumuz her bağ, Ölüm için parçalayabileceği yeni bir oyuncak."

Ölüm, deniz kenarında başkalarının yaptığı kumdan kaleleri tekmeleyen bir çocuktu. Kaleler ne kadar büyükse onları ezerken o kadar çok zevk alacak ve eninde sonunda sahildeki tüm kaleleri yıkacaktı.

"Duygularınla mantığın çelişiyor."

"Ve günün sonunda ne yapacağımı bilmiyorum." Kollarımı

Scanned with CamScanner

bacaklarıma doladım ve bacaklarımı biraz daha kendime çektim. Çenemi dizime yasladım. "Kime güvenmeliyim?"

"Kimseye." Mete kaşlarını çattı. "Ben hariç, tabii. Fikrimi önemsiyorsan sana Sarp'ın da güvenilir olduğunu söyleyebilirim. Kritik bir anda seni korumak için öne atılacak bir tip değil ama hiçbirimizin hakkında kötü düşünmeyecek biri. Ölüm'le çalışmasının ihtimali yok."

Yanaklarımı şişirdim, zaten Sarp'ın Ölüm'ün yanında olduğunu düşünmüyordum. Sonuçta eski sevgilisi Ölüm'ün emriyle gözünün önünde öldürülmüştü.

"Peki ne yapacağım?" Hissettiğim umutsuzluk sesimden belli oluyordu.

"Hiçbir şey?" dedi Mete sorarcasına. "Ölüm bile ne yapacağına karar verememiş. Sadece bekliyor. Bizim de bir şey yapmak için acele etmemize gerek yok. Aramızda *'haini bul'* oyunu oynamak hiçbir şeyi çözmez."

"Ya Ölüm'ün beklediği şey buysa? Ya yeni bir oyun başlatmak için kimin onun tarafında olduğuna karar vermemizi bekliyorsa?" Zihnimden geçen her cümleyi düşünmeden Mete'ye söylemeye başlamıştım. Birinin yanında kelimelerime dikkat etmeme hissini özlemiştim.

"Daha çok bekler," dedi Mete sırıtarak. Yanağında beliren gamzelerle bu sefer kötücül gözükmeyi başarmıştı. "O zaman yeni bir oyun sonsuza dek *başlamaz*."

Çenemi dizimden ayırıp tekrar geriye yaslandım. Parmaklarımı birbirine dolarken, "Egemen'den kaçmak istemiyorum," diye mırıldandım. Tırnaklarımı hafifçe kendi tenime batırdım. *Yanında olmak istiyorum.*

"O zaman kaçma," dedi Mete net bir tavırla. "Ertesi gün ölecekmiş gibi yaşa. Ona güvenmeden de yanında olabilirsin, eğer istediğin buysa."

Mete'den bunları duyabilmek *ilginçti*. Şaşkınlığımı gizleyemeden gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Tepkimi yakalamıştı, kaşlarını çatarak hafifçe gülümsedi.

Karşımda Mete Bayraktar'ın dobra ve öfkeli yönetici kişiliği yoktu. Hayatı görmüş geçirmiş, tecrübe sahibi bir abiden nasihat dinliyormuş gibi hissediyordum. Kendi bu hayatta bazı trenleri kaçırmıştı ama benim kaçırmamı istemiyordu.

"Ya..." Dilimin ucuna dizilen kelimeleri söylemek için kendimi zorlamam gerekti. "Ya Ölüm'e çalışıyorsa?"

"Sana zarar veremeyeceğinden emin olacağım," dedi Mete sırtını dikleştirerek. "Ölüm'e çalışıyorsa... Sana *gerçekten* âşık olmuşsa Ölüm'e çalıştığı için pişmandır. Burada kaybeden taraf Ölüm olur."

"Diğer bir ihtimal de Kutay," diye hatırlattım. Zihnimde Egemen'e yüklediğim suçlamayı hafifletmeye çalışıyordum.

Mete ellerini yere dayayıp ayağa kalktı. Bir elini bana uzattı. "Hâlâ uyuyorlarsa ikisinin de odasına hızlı bir bakış atalım. Gökhan'ın odasına girip çıkmamızı sorun etmiyorsa diğerlerinin odasına girmemizi de sorun etmez."

Elini tutarak ayağa kalktım. "Ölüm'ün saklamak istediği bir şey varsa onların odasına girmemizi istemez." Bu plan kulağa riskli geliyordu.

"Bu da bize bir cevap vermiş olur," diye devam etti Mete. Gözlerinin içinde bir parlaklık belirdi. "Tepkisine göre bir yorum yapabiliriz. Tabii bizi tam tersi yöne saptırmaya çalışarak farklı tepkiler verebileceği ihtimalini de unutmamak lazım. Belki ikisi de masumdur ama Ölüm onlardan şüphelenmeye devam etmemiz için onların odasına girmemiz büyük bir sorunmuş gibi davranır. Ya da şu an bizi dinlediği için söylediklerimizin tam tersini yapar."

Ölüm'ün bizi şu an dinleyip dinlemediğinden emin değildim. Mete, Egemen'i sevdiğimi söylemişti ve ben bunu reddetmemiştim. Kameralı silahlar hiçbir tepki vermemişti.

Banyonun kapısını açıp koridora çıktım. Koridorda ilerlerken Mete beni takip ediyordu. Köşeyi döndük ve salonu gördüğümüz geniş koridora çıktık. Herkes hâlâ koltuklardaydı, kimse uyanmış gibi gözükmüyordu. Adımlarımın sessiz olmasına ekstra dikkat ederek koltuklara yanaştım.

Scanned with CamScanner

Kim bilir kaçıncı rüyalarını görüyorlardı.

Çağrı'nın dudakları aralıktı, çenesi hafifçe yamulmuştu. Ölü gibi yatan, yerinden bir santim bile kıpırdamayan Egemen derin nefesler alıp veriyordu. Tuhaf bir şekilde Kutay uyurken bile yakışıklı ve derli toplu gözüküyordu. Uyandığı anda bir toplantıya girebilecekmiş gibi duruyordu. Sarp ise avuç içlerini birleştirmiş, elini yanağının altına dayamıştı. Üçlü koltukta rahat rahat yatıyordu.

Mete yanımda diğerlerini izlerken bakışları durgunlaştı. Bir eliyle odalarımıza giden koridoru işaret ettiğinde kafamı aşağı yukarı salladım. Olabildiğince sessiz adımlarla diğer koridora doğru yürümeye başladım.

Koridorun girişindeki kırmızı şeride tek bir bakış attım. Şeridin diğer tarafına geçtiğimde bir şey olmadı. Bize dönen bir kameralı silah ya da evde çalan bir uyarı zili yoktu. Mete hemen yanımdaydı. "İlk Egemen'in odasına bakalım," diye fısıldadı.

Kalp atışlarım hızlanırken parmaklarım titremeye başladı. Koridorun ucundaki üçüncü kapıya kadar yürümeyi başardım. Mete'nin eli kapının kolundaydı.

"Kapıyı açtığımız gibi zil çalarsa diğerlerine ne diyeceğiz?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Yalan söylemenin anlamı yok ama doğruları söylemek de tehlikeli. Ölüm isterse kamera kayıtlarını izletip onlara gerçeği gösterir."

"Duruma göre hareket ederiz." Kendimi cesaretlendirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"Evet," dedi Mete. "Bakarız."

Kapının kolunu çevirip kapıyı içeri doğru açtığında göğsümdeki çarpıntı daha şiddetli bir hal aldı. Mete odaya girdi ve birkaç adım attı. Peşinden girip kapıyı arkamızdan kapattım. Kameralı silahlar üzerimize dönmeye tenezzül bile etmedi. Sanki Ölüm derin bir uykudaydı.

İkimizin de bakışları her tarafa kıyafetlerin dağıldığı, düzensiz odada dolaştı.

"Hayatımda bu kadar pis bir oda görmedim!" dedi Mete tiksintiyle. "Ulan, ben odamı *iki yıldır* kullanıyorum neredeyse. Bunun yirmi katı daha temiz ve toplu." Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Abicim, sen bu lavuktan hoşlandığına emin misin?"

Tereddütle omuz silktim. Ölüm'ün gözü önünde "*sevgi*" konularından kaçınmaya çalışıyordum.

Dağınıklığının yetiştirme yurdunda büyümesinden kaynaklı olduğunu biliyordum. Yine de odasını gördüğüm ilk geceye kıyasla içerisi daha dağınıktı. Görüntü hoş değildi ama onu dağınıklığı yüzünden yargılamayacaktım. Bu evin bıraktığı etkiler herkeste farklıydı.

Mete hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Pencereye bakalım," dedi yatağın yaslı olduğu duvarda kalan camlara yaklaşırken. Perdeleri çekip camı kontrol etti, sonra da bakışlarını yere çevirdi. "Camlar hepinizin odasındaki gibi." Gözleri tekrar bana döndü. "Onun odasına gittiğin gece, oda ışık mı alıyordu? Bundan *emin misin?*"

Dişlerimi yanağımın içine geçirdim. Bakışlarım pencereye kaydı. O günü *hatırlıyordum*. Kaç yıl geçerse geçsin aklımdan silemeyeceğim bir andı.

Egemen'le camın iki yanında oturmuş, sabaha kadar konuşmuştuk. Çizgi filmlerden, sınavlardan, insanlardan, hayallerimizden ve geçmişimizden bahsetmiştik. Konuşmaya devam ettikçe aramızdaki mesafe zamanla kapanmıştı. Pencerenin tam altına, yan yana oturduğumuzda başımı omzuna yaslamıştım. Yere vuran güneş ışınlarını gördüğümde kendimi sabah olduğuna, Ölüm'ün görevi için zamanın geldiğine ikna edebilmiştim.

Zihnim benimle dalga geçiyor olamazdı.

Birkaç adım atıp pencereye yaklaştım. Parmak uçlarımı odanın içine doğru uzanan parmaklıkların arasından geçirdim. Cam içeriye gün ışığı girmesine izin vermiyordu.

"Nasıl olur?" dedim kafa karışıklığıyla. "Güneş vurduğunda ışık yere, tam o noktaya yansımıştı." İşaretparmağımla yeri gösterdim.

"O zaman biri gelip pencereyi değiştirmiş." Mete bunu söylerken kendisi bile inanmamış gibiydi. "Gökhan seninle konuş-

Scanned with CamScanner

tuğu günün akşamında öldürüldü. Hepimiz odalarımızdaydık. Öldürüldüğü gece Egemen'in camını değiştirme ihtimalleri var mı sence?"

Zihnimin içindeki gölgeler köşe kapmaca oynuyordu. O geceyi tekrar hayal ettim. Bu sefer Egemen'le yan yana oturuyorduk. Sabah olduğunu gökyüzünün aydınlanmasından anlamıştık. Odaya vuran güneş ışığı falan yoktu.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı cama çevirdim. Kalp çarpıntım tüm vücudumda yankılanıyordu. Nefeslerim ciğerlerime yetmemeye başlamıştı. Zihnimde oynayan görüntülerden hangisi yalandı, hangisi gerçekti bilmiyordum. "Ben... *bilmiyorum.*"

Beynimin içi Ölüm'ün oyun alanıydı. Hangi düşüncelerin bana ait olduğundan emin değildim.

"Odanın tamamını çabucak arayalım." Mete ellerini cebine koyup iç geçirdi. "Yardım eder misin?"

"Tabii," dedim hızla. Odanın içine doğru bir adım attım. "Ben komodinlere bakayım. Sen dolapla başla."

Hızla odayı aramaya giriştik. Eğilip komodinlerin çekmecelerini tek tek açmaya başladım. Şaşırtıcı şekilde çekmecelerin içi düzenliydi. En üst çekmecede bir tarak vardı. Alttaki çekmecede katlanmış bir atlet ve *boxer* vardı. Eğilip yatağın altına baktığımda beni toz bulutları dışında bekleyen başka bir şey yoktu. Burnumun içi gıdıklanırken kendimi tutamayıp hapşırdım.

"Çok yaşa," dedi Mete. Sesi dolabın içinde kaybolmuştu.

"Sen de gör. Hep beraber." İlk defa bunu söylerken gündelik bir cümle gibi değil de bir dua gibi söylemek aklıma gelmişti. Sanki bu bile geçmişte kıymetini bilmediğim bir cümle, bir andı.

Diğer komodinin üzerinde *Genç Werther'in Acıları* kitabı vardı. İnce kitabı elime alıp sayfaları çevirmeye başladım. Sayfalar arasında herhangi bir not yoktu. Noktalar arasındaki alıntıları ise uzun zaman önce okumuş olmalıydık. Bakışlarım Ölüm'ün işaretlediği bir alıntıya takıldı.

"Peki, bir daha birbirimizi tanıyacak mıyız acaba?"

Kitabı yerine bıraktım.

Komodinin çekmeceleri boştu. Yerdeki kıyafetleri ayağımın ucuyla biraz oynatarak onların altında bir şeyler arasam da bulacak bir şey yoktu. "Burada hiçbir şey yok," dedim banyoya yönelirken. "Bir de banyoya bakacağım."

"Dolabı tam bir *izdiham!*" dedi Mete dolabın içinden kafasını çıkarırken. "Her şeyin yerini fazla değiştirmeden aramaya çalışıyorum."

"Muhtemelen dolabı birbirine katsan bile fark etmez," dedim gözlerimi yerdeki kıyafetlere çevirerek.

"Haklısın."

Banyonun kapısını araladım ve bir anlık tereddütten sonra içeri girdim. Neyse ki banyo kirli olmaktan çok uzaktı. Duşun camları temizdi, bir örtü yoktu. Duş alırken Ölüm'den gizlenmek için örtü asıp asmadığını merak ettim. Yoksa diğerleri bunu benim kadar takmıyorlar mıydı? Mete'nin örtü kullandığını biliyordum ama diğerleri hakkında bir fikrim yoktu.

Lavaboya doğru yürüdüm. Aynanın tam karşısına geçip kendime bir bakış attıktan sonra dolapların kapaklarını açmaya başladım. Diş fırçası, diş macunu, kulak çubuğu, kullanılmış mavi bir jilet, yedek sabun... Dolabın gözlerinin çoğu boştu. Üstelik sağdaki kapağı açarken kapak neredeyse elimde kalacaktı. Sallanan dolap kapağını dikkatle kapattım.

Mete'nin yanına döndüğümde onu yastıkların altına bakarken buldum. "Hiçbir şey yok," dedim yutkunarak. Bunun beni rahatlatıp rahatlatmadığından emin değildim. Bakışlarımı pencereye çevirdim. "Sadece pencere meselesi kafamı karıştırıyor."

Mete yatağa oturdu. "Bir cevap bulabilmemiz için o gece ne gördüğünden emin olman gerekiyor. Üzerinden zaman geçince aklının karışması normal ama ben ilk söylediğine inanmayı tercih ederim. Gökhan aptal bir çocuk değildi." Sesi hafifçe titredi. Boğazını temizleyerek yataktan kalktı. "Pencere için sonradan önlem almış olmalılar."

"Ama *nasıl?*" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum." Bir eliyle saçlarını geriye yatırırken stresli gözüküyordu.

"Camın ışık alıp almaması neyi değiştirir ki?" Kollarımı göğ-

Scanned with CamScanner

sümde kavuşturdum. "Egemen'le ilgili onun karanlığı daha çok sevdiğine dair saçma sapan bir bilgi öğrenip onun odasını bilerek ışık alacak şekilde tasarlamış bile olabilir. Ondan şüpheleneceksek nedeni bu olmamalı. Gökhan'ın söylediği diğer şeylere odaklanalım. Egemen'in vurulduğu gün silahların geç çalışması, ben eve gelmeden önce davranışlarında değişiklik olup olmadığı..."

"O zamanları hatırlamıyorum," diye homurdandı Mete. "Ortam daha gergindi, kimin nasıl davrandığı pek aklımda kalmamış. Daha çok bağırıp çağırdığım günlerdi. Sen azalmış halini gördün, oradan hesapla."

Kafamı onaylarcasına salladım. Ben eve gelmeden öncesini tahmin ederken çok da zorlanmıyordum.

"Gökhan o gün silahların daha geç çalıştığına inanmışsa ben de ona inanmayı tercih ederim." Mete kafasını kapıya çevirdi. "Hadi gel, vakit kaybetmeden Kutay'ın odasına da bakalım."

Egemen'in odasından çıkmadan önce Mete'nin oturduğu yorganı düzelttim. Koridora çıktığımızda koridorun ucuna gidip salona kaçamak bir bakış atmayı ihmal etmedim. Hâlâ uyuduklarından emin olmam gerekiyordu. Neyse ki şans bizim yanımızdaydı.

Dördüncü sıradaki Kutay'ın odasına girerken ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama karşımdaki muhteşem düzen beni şaşırtmadı. Yatak örtüleri düzgündü. Yerde hiçbir şey yoktu. Egemen'in dalga geçtiği "*Bay Mükemmel*" tanımına çok uygun bir odası vardı. Tasarım olarak benim odamdan da Egemen'in odasından da bir farkı yoktu.

"Oda dediğin böyle olur ya!" dedi Mete takdirle. Temiz bir odaya girdiği için rahatlamış gözüküyordu. Onu böyle görünce dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi.

"İş bölümü aynı," diye hatırlattım. Yatağın yanında duran komodinlere doğru ilerledim. Bir erkeğin dolabını karıştırmak en büyük hayalim değildi, o kısmı Mete'ye bıraktığım için mutluydum.

Komodinlerin çekmeceleri tamamen boştu. Pencerenin camı hepimizin odasındaki gibi ışık geçirmeyen türdendi. Yastıkların altında ve yatağın içinde saklı hiçbir şey yoktu. Yatağın altı da temizdi.

Hızla banyoya girdim. Banyosu duşakabine asılı siyah tişört dışında düzenliydi. Banyo dolaplarında tarak hariç her şey vardı. Kıvırcık saçlarından tarak geçmediği için kendi tarağını evin banyosuna bağışlamıştı.

Bu sefer Mete banyonun kapısına gelip bana bir bakış attı. "Bir şey bulabildin mi?"

"Bu iyi haber mi bilmiyorum ama *hayır*," dedim banyo dolaplarını kapatırken. "Sen?"

Mete cevap olarak elindeki kutuyu havaya kaldırdı. "Dolabın içinden çıktı," derken sesindeki gerginliği yeni fark etmiştim. "Kutunun şekli tanıdık geliyor mu?"

Mete'ye yaklaşırken gözlerimi kutudan ayırmadım. Büyük, dikdörtgen ve siyah bir kutuydu. Kutunun içiyse kırmızıydı. Ölüm'ün bana telefon gönderdiği kutuları andırıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım.

Sonunda bir şey bulmuştuk ve bu iyiye işaret değildi.

"Ölüm'ün ona bir şey gönderdiğinden mi şüpheleniyorsun?" dedim bakışlarımı Mete'ye çevirirken. Kalp atışlarım kontrolsüzce hızlanmıştı.

"İkimiz de cevabı biliyoruz."

"O zaman Ölüm neden bu odaya girmemize izin verdi?" Sesli düşünüyordum. "Bunu bulmamızı, Kutay'dan daha fazla şüphelenmemizi neden istesin ki?"

"Bence bir süredir bizi izlemiyor," dedi Mete elindeki kutuyu çevirirken. "Banyodaki konuşmamıza da tepki vermedi. Kutay'ın eve geldiğinde bir sırt çantası olduğunu hatırlamıyorum. Bu kutuyu hapsedildiği gün yanında getirmiş olamaz. Bu işte bir iş var."

Kameraların diğer tarafında Kurtarıcı mı vardı? Ölüm gitmişken bize arama yapmamız için bir şans mı tanımıştı? Biri kutuyu bulmamızı istemişti ama bunu yapanın kim olduğu konusunda şüphelerim vardı.

"Kutu boş muydu?"

Scanned with CamScanner

"Evet."

"Kutay'a *ne* yollamış olabilir?" dedim tereddütle. Kutu *neden* boştu? "Bu kutuya sığacak kadar büyük bir şey... Başka bir telefon ya da *silah* olabilir mi?"

"Don yollamadığı kesin," diye homurdandı Mete. Kutunun kapağını kapattı. "Kutay'a bunun hesabını soralım. Bu kutu yeterli bir kanıt. Ölüm onu tekrar eve yollamadan önce ona göstermelik işkence yapmış olmalı. Kolunda kocaman bir yanık varken ister istemez hepimiz onun mağdur olduğunu düşünecektik."

"Hayır," dedim hızla. Mete ani çıkışım karşısında şaşırarak tek kaşını kaldırdı. Boğazımı temizledim, "Hayır," dedim sakince. *Kurtarıcı* kimseye güvenmesem bile herkese güveniyormuş gibi davranmamı istemişti. İçimizden birinden şüphelendiğimizi düşünemezlerdi. "Bana güveniyor musun?"

Mete'nin gözleri kısıldı. "Kendimden bile çok," dedi bir an bile düşünmeden.

"Kutay'a ya da bir başkasına bunu *söyleyemeyiz*." İçimizden biri büyük bir sır saklıyordu. Bu sırrın açığa çıkmasını beklememiz gerekiyordu. "Temkinli olmalıyız ama ondan şüphelendiğimizi hissetmemesi lazım. Kutunun boş olması, Ölüm'ün gönderdiği şey her neyse..."

"Onu yanında tuttuğu anlamına geliyor."

Başımla onayladım.

"Uyurken üzerini kontrol edebilirim," dedi Mete sırtını kapının kenarına yaslayarak. Kutay'ın uyanıp Mete'ye bağırdığını hayal etmem zor olmadı. "Kutudaki şeyi evin içinde, aslında göz önünde olan bir yere de saklamış olabilir."

Bunu yapması için durumun bu hale geleceğini önceden bilmesi gerekirdi. Birbirimizin odasına giremediğimiz günlerde odası dışında bir yeri saklama alanı olarak kullanmayı düşünmezdi.

"Kutuyu yerine koyuyoruz," diye tekrarladım. "Bu odadan çıkıyoruz ve Kutay'a her zamanki gibi davranıyoruz. *Güven bana.*"

Mete sessiz kaldı. Düşünürken gözlerini bir an bile gözlerimden kaçırmadı. Bir süre sonra kabullenircesine iç geçirdi. "Güveniyorum." Kapıdan çekilip geçmem için bana alan tanıdı. "Dediğin gibi yapalım."

Mete kutuyu dolabın içine geri koyarken onu izledim. "Aradığımız kişi sence Kutay mı?" diye sordum tereddütle. Belki de ondan, "*Evet*," cevabı duymayı bekliyordum. Böylece Egemen'e karşı normal davranabilir, yüzüne bakarken bir hain olma ihtimalini düşünmezdim.

"Ya Ölüm babaannesinin altın gününe gitti ya da bu kutuyu bulmamızı istedi," dedi Mete dolabı kapatırken. "İkinci ihtimal yüzünden hiçbir şeyden yüzde yüz emin olamayız. Kutay'a da Egemen'e de zerre güvenmiyorum."

"Ama güveniyormuş gibi davranacağız," diye hatırlattım.

Düşüncelere dalmış bir şekilde, "Herkesin odasına bakmalı mıyız?" diye sordu Mete. Dalgın bakışları yere dönüktü. "Sana benim odamı gösterebilirim. Bana güvendiğini söylemiş olsan da aklında en ufak bir şüphe kalsın istemiyorum."

"Her odaya bakmaya zamanımız olur mu bilmiyorum."

"Muhtemelen kolay kolay uyanmazlar." Mete kapıyı açtı ve çıkmam için elini öne uzattı. Yanından geçip koridora çıktığımda göğsümdeki baskı bir nebze rahatladı. Derin bir nefes aldım.

"Onları bu şekilde araştırdığımız için *bok gibi* hissediyorum," diye itiraf ettim. "Aramızda bir hain olduğunu düşünmek beni *dehşete düşürüyor*."

Mete tam karşımda durdu. Avuç içlerini yanaklarıma yasladı. "Belki de Ölüm bu yüzden onların odalarına bakmamıza izin verdi," dedi gözlerimin içine bakarak. "*Abicim*, beni dinle. Tüm bunlar da oyunun bir parçası olabilir. Onun ya da *onların* hain olduğuna inanmak istemediğini biliyorum ama... Gökhan'ın şüphelerini söyledikten sonra öldürüldüğünü hatırla."

"Belki de onu doğru söylediği için değil, doğru söylediğine *inanmam* için öldürdü," diye fısıldadım bakışlarımı kaçırırken. "Kutuyu şüphelenmemiz için Kutay'ın odasına yerleştirdi..."

Mete elini yanağımdan çekti. "Sen hangisine inanmak istiyorsun, Afra?"

Scanned with CamScanner

Burnumun direği sızladı, titreyen ellerimi gizlemeye çalışmadım. Nefeslerimi ciğerlerime yettirmeye çalışarak geriye doğru bir adım attım. Koridorda volta atarken kafamın içinde tüm ihtimaller dönüp dolaşıyordu. Hepsi ipini kaçırdığım balonlar gibi kontrolsüzce zihnimin içinde ulaşamayacağım kadar yükseğe çıkıyordu.

Belki de Gökhan gerçekten beni seviyordu ve kıskançlığı onda paranoyaya neden olmuştu. Ölüm aramızda güvensizlik oluşturmak için onun haklı olduğunu düşünmemi istemiş, bu yüzden onu öldürmüştü.

Koridora yürümeye devam ederken altdudağımı kemirmeye başladım.

Benim tanıdığım, inandığım Gökhan Didar bu *değildi*. Hislerinin mantığının önüne geçmesine izin vermezdi. Gerçekten inanmadığı bir şeyi bana söylemezdi.

Ona inanıyordum.

Mete'nin tam karşısında durdum. "Gökhan'a güveniyorum," dedim tek nefeste. "Ölüm'ün neye inanmamı istediği umurumda değil. Gökhan'ın söylediklerine inanıyorum."

"Kafan karıştığında bunu kendine hatırlat," dedi Mete. Bir elini omzuma koyup hafifçe sıktı. "O kutu öylesine orada değildi, bunu da unutma."

Kafamı güçlükle sallayarak onu onayladım.

"Çağrı ve Sarp'ın odasına da bakalım," dedi Mete sesini alçaltarak. "Vicdan azabını bir kenara koy. Daha sonra pişman olmamak için bu anı değerlendirelim."

"Belki uyanmışlardır," diye geveledim. Bahane bulmaya çalışıyordum. Mete'nin söylediğini yapmamın daha mantıklı olduğunu bilsem de içim içimi yiyordu. Midem kaskatı kesilmişti, kalp atışlarım ise bir türlü olması gereken hıza dönmüyordu.

Mete topallayarak koridorun ucuna doğru yürüdü. Koridorun köşesini dönüp birkaç saniyeliğine ortadan kayboldu. Geri döndüğünde, "Hâlâ uyuyorlar," diye fısıldadı. "Gel, Çağrı'nın odasından başlayalım."

Duruşumu dikleştirirken bunu yapmamız gerektiğini kendime hatırlattım. Hiçbirinin odasında bir şey bulabileceğimizi sanmıyordum ama odalarını araştırmak en iyi seçeneğimizdi.

Beşinci kapıdan içeriye girdiğimizde Mete'yle iş bölümümüz yine aynıydı. Çağrı'nın odası düzenli olmakla dağınık olmak arasında kalmış gibi görünüyordu. Yatağı darmadağın olsa da dolabı oldukça düzenliydi. Banyo dolabında her şeyi şaşırtıcı bir şekilde düz koymuştu, neredeyse yamuk duruşlara takıntısı olduğunu düşünecektim. Diş fırçasını, diş macununu ve tarağını ayrı bölmelere yerleştirmişti. Jileti ayrı bir dolaptaydı. Sanki hiçbir dolap boş kalmasın diye uğraşmıştı.

Çağrı'nın odasında şüphe uyandıracak bir iz bulamadık. Odasının bizim odalarımızdan tek farkı, yatağının altındaki valizdi. İlk önce şaşırsam da daha sonra eve valizle geldiğini hatırlamıştım. Her güne farklı kombinler yapmasının sırrı yanına aldığı kıyafetlerdi. Valizi açmaya gönüllü olan Mete'ydi. Valizin içi tamamen boştu, Çağrı tüm eşyalarını dolaba yerleştirmişti.

"Pezevenge bak ya," diye homurdandı Mete. "İnsan temiz kıyafetlerimiz bittiğinde bir-iki tişört, bir şey verir. Sanki her sabah podyuma çıkıyor. Bir de hepsini güzel güzel katlayıp dolabını tıka basa doldurmuş. Kıyafet katlama becerisi edinmiş olması Egemen'den sonra beni gururlandı."

"Muhtemelen giydiklerine dikkat etmek onun kafayı yememe yöntemlerinden biri," diye belirttim. Bazı sabahlar salonda koşturup tek başına spor yaptığı da oluyordu. Aramızda en hareketli kişi Çağrı'ydı ve içten içe durmaktan korktuğunu düşünüyordum.

"Fark ettim," dedi Mete omuz silkerek. "Genlerimde Çağrı'yı zorbalama dürtüleri oluşmuş olabilir. Odada yokken bile kendimi tutamıyorum."

Çağrı'nın odasından çıkıp diğerlerinin uyuduğundan bir kez daha emin olduktan sonra Sarp'ın odasına geçtik. Sarp'ın annelerin onaylayamayacağı türden bir düzeni vardı. Kıyafetleri dolaptaydı ama yamuk yumuk katlanmıştı. Yatak örtüsünü kendince düzeltmeye çalışmıştı ama pek düzgün gözükmüyordu.

Scanned with CamScanner

Böylece kafamda yaptığım sıralamada Egemen'in evin en dağınık insanı olduğundan emin oldum. Eve ilk geldiğimde kafamda bir sıralama yapsaydım onu asla birinci sıraya koymazdım. Muhtemelen en dağınık olan kişinin Çağrı olduğunu düşünürdüm. O zamanlar her gün bana yürüdüğü için Çağrı'ya karşı ayrı bir nefretim vardı.

Birkaç dakika boyunca odanın her köşesine baktık. Sarp'ın odasında da bir şey bulamadık.

"Helal olsun Sarp'a." Odadan çıkarken Mete'nin duruşu gururluydu. Sarp'ın dağınık olmaması onu babacan bir şekilde sevindirmişti. "Biraz korkak ama çok da iyi çocuk. İyi ki ikinci tutsak o olmuş. Başkası olsa net elimde kalırdı."

İçimden bir ses Ölüm'ün bunu da hesap ettiğini söylüyordu. Mete delirmenin eşiğindeyken Tutsak 2 olarak diğerlerinden biri gelseydi, iki baskın karakter olarak birbirlerini boğazlayabilirlerdi. Sarp yanındakine daha kolay uyum sağlayabilen bir karakterdeydi.

"Kameralar bizi takip etmiyor," dedim koridordaki kameralı silaha bir bakış atarken. "Ölüm bize orada olmadığını düşündürmeye çalışıyor olabilir."

"Eminim gün içinde kaçırdığı kayıtları yatmadan önce iki kat hızlandırıp izliyordur. Kutuyu bulduğumuzu eninde sonunda fark edecek." Mete dişlerini sıktığında yanaklarında çukurlar belirip kayboldu. "Piç herif."

Vücudunda biriken gerginliği fark ettiğim anda konuyu değiştirmem gerektiğini anlamıştım. "Geriye sadece senin odan kaldı," dedim birinci kapıya doğru ilerlerken. "Hem uyuyup uyumadıklarını kontrol etmemize de gerek yok. Birbirimize oda turu yapmış olabiliriz."

Mete bana yaklaştı ve kapıyı açtı. "Buyurun," dedi bir elini içeriye doğru uzatırken. "Bugün aynı oda tipini beşinci kez göreceksin ama az biraz heyecanlandım." Odanın içine girip kendi etrafında döndü. Sonra da bakışlarını bana çevirdi. "İki yıl önce bana bir kız gelecek, kan bağınız olmasa da kız kardeşin gibi ola-

cak ve yasaklara rağmen birbirinizin odasını göreceksiniz deseler inanmazdım."

Kız kardeşim.

Göğsümü bir sıcaklık kaplarken boğazım, oralarda bir yerde gözyaşlarım olduğunu hatırlatırcasına yandı. "Birkaç ay önce bana kaçırılacaksın ama hapsedildiğin evde gerçek abi nedir, onu bulacaksın deseler ben de inanmazdım." Buraya gelmeden önce bildiğim tek abi figürü, ben uyurken fotoğraflarımı çekip satan tacizci üvey abimdi. Boğazım düğümlendiğinde konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım. "İyi ki varsın, Mete."

"Sen iyi ki varsın, abicim."

Mete bana yaklaştı, kollarını iki yana açtığında bir saniye bile düşünmedim. Kafamı göğsüne yaslayıp kollarımı sırtına doladım. Bir kıyametin içindeydim ama birkaç saniyeliğine de olsa onun kolları arasında huzur bulabildiğimi hissetmiştim. Mete beni anlıyordu, bana güveniyordu. *Belki...* kurtuluş o kadar da imkânsız değildi. Beraber yapabilirdik.

Mete çenesini başıma yasladı. "Geldiğinde çok iyi başlamamış olabiliriz," dedi alçak sesle. "Bunun nedeni benim öfkemdi ve *haklıydım*. Senin bizden biri olduğunu anlamam belki de çok uzun sürdü. *Sen* beni sakinleştirdin, Afra."

Mete'den ve vereceği tepkilerden korktuğum bir dönem olmuştu. Öfkesinin bana olmadığının farkındaydım. Ölüm bana telefondan mesajlar okuturken nefret kusabileceği tek kişi ben olmuştum. Haksızdı ama en azından haksız olduğunu kabul ediyordu. Aramızda zamanla oluşan o bağ, bana ilk günleri unutturmaya yetmişti.

Hem Çağrı için bile artık kötü düşünmüyordum.

"Ben eskiyi düşünmüyorum, sen de düşünme."

Birkaç saniye daha öylece kaldık. İlk geri çekilen Mete oldu. Yüzündeki ifadeyi çözememiştim. Üzgün ama huzurlu gibiydi. Parlayan gözlerinde gözyaşı birikip birikmediğinden emin olamadım.

Mete yumruk yaptığı elini dudaklarına dayayıp boğazını temizledi. "Oda turu," dedi bir elini odaya doğru uzatırken. Dik-

Scanned with CamScanner

katimi ondan ayırdım ve odayı inceledim. Mete beklediğim gibi düzenliydi. İşaretparmağıyla kameraları gösterdi. "Her kameranın üzerinde renkli kumaş var. Eve geldiğim ilk günlerde birkaç tişört parçalayıp kameraları kapatmıştım. Silahların çalıştığını böyle keşfetmiş oldum." Zemindeki mermi saplanmış çatlakları işaret etti. "Silahlar ben hariç yere, sağa sola sıkarak şapkalarından hoşlanmadığını belli etmişti."

"Bunu bilmiyordum." Eğilerek zemindeki kurşun hasarını, çatlakları inceledim. "Silahların çalıştığını bacağına kurşun yediğinde öğrendiğini sanıyordum."

"Kendi kendime delirmemek için her gün neler yaptığımı anlatacak olsam bende hikâyeler bitmez." O günler aklına gelmiş gibi yüz hatları karardı. "Herkesin bilmesine gerek yok, sen biliyorsun işte."

Doğrulup bakışlarımı en yakındaki kameralı silaha çevirdim. Kamera kısmının kafasına pembe-kırmızı bir kumaş bağlanmıştı. Tuhaf bir şekilde tatlı duruyordu. Zihnim bu düşünceyi komik bulsa da gülecek enerjim yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırırken bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Mete'nin kendi içini rahatlatmak için bana dolabının içinden çekmecelerine kadar her ayrıntıyı göstermesine izin verdim. Banyo dolaplarını bile gösterme gereği duymuştu. Banyosunda tıpkı benimki gibi duşakabinin camında bir nevresim asılıydı.

Tekrar odaya döndüğümüzde yatağına oturdu. "İşte bu kadar," dedi etrafa bakınırken. "Bir şekilde, iki yıldır çoğu geceyi burada geçirdim. Eskiden tüm bunların iki yıl süreceğini bile düşünmezdim. Sanki iki yaş değil, yirmi yaş aldım. Zaman burada daha yavaş akıyor."

"Sen çok güçlüsün," dedim aniden. Kendimi tutamamıştım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İnsan güçlü olmak zorunda kaldıkça bunun yerine huzurlu olmayı tercih eder hale geliyor."

Koca yatağın üzerinde oturan bedenine baktım. Hepimiz gibi o da zayıftı, sadece kalıplı kemik yapısı bunu saklamayı başarıyordu. Yüzünde gerginlikten oluşan çizgiler olsa bile o da *gençti*. Hayatının en güzel yıllarını burada kaybetmiş, gencecik bir adamdı.

Neler yaşadığını, kim olduğunu bilerek ona bakmak canımı yakıyordu. İçinde bir yerlerde karanlıktan korktuğu için ablasından teselli sözcükleri duyan o küçük çocuk vardı.

"Gidelim mi?" diye sorduğumda sesim yumuşaktı.

Mete kafasını sallayıp yatağından kalktı. Koridorda yürürken her bir adım bizi Gökhan'ın odasına yaklaştırıyordu. Kalemlerden biri Gökhan'da olduğu için onun odasını da aramak istiyordum. Altıncı kapıya bakarken içimde tekrar o odaya girecek cesareti bulmaya çalışıyordum.

"Gökhan'ın odasını arayalım." Beni ikna etmesi umuduyla Mete'ye baktım. "Bunu tek başıma yapamam. Odayı temizlemiş olsanız da..." Odayı saran kokuyu tahmin etmek zor değildi.

"Odada bulabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Mete. Bakışlarını kapıya çevirdiğinde yüz ifadesi karardı. "O anları tekrar yaşamanı istemiyorum."

"Dolapta..."

"Yeri silmek için birkaç kıyafetini kullanmamız gerekti. Dolabı açmışken *aradım*. Güzelce katlanmış birkaç parça kıyafet dışında başka bir şey yoktu." Öne doğru bir adım daha atıp Gökhan'ın kapısını es geçti. "İçeriye girecek yüreğin var mı diye soracak olursan yok, abicim. Ona yatağının nevresiminden bir kefen yapmak benim için yeterince zordu." Sesindeki titreme neler hissettiğini yeterince anlatıyordu.

Gökhan'ın kapılı kapısına bakmaya devam ettim. İçeri tek giremezdim. Mete'ye ısrar etsem belki onu ikna edebilirdim ama bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. İçim elvermiyordu.

Gökhan'ın kapısının önünden çekilip koridorun ucuna, Mete'nin yanına gittim. Birlikte salona geçtik ve koltuklarımıza oturduğumuzda televizyon açıldı. Ölüm, bizi izlediğini belli etmeye

Scanned with CamScanner

karar vermişti. Bu da Kutay'ın odasındaki kutuyu bulmamıza izin verdiği anlamına geliyordu.

Ekranda bir yazı belirdi.

Ölüm: Görüyorum ki fazla rahatsınız.

Ölüm: Yasınıza saygı duyduğum için sessiz kaldım.

Ölüm: Ama bu kuralları yıkabileceğiniz anlamına gelmiyor.

Ölüm: Ben aksini söyleyene dek odalarınıza gitmenizi yasaklıyorum.

Ölüm: Kuralları çiğnerseniz başka bir yas tutmak zorunda kalırsınız.

Mesajlar diğerleri uyanmadan ekrandan silinip gitmişti.

REC

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
7 Ağustos 2021

GÜN 98

"Son akşam yemeğinize hoş geldiniz."

Daire 13'te *her şey* değişmişti.

Her geçen gün bir asır gibi hissettiriyordu. Artık kimse beni, bir günün yirmi dört saat olduğuna *inandıramazdı*.

Her günüm sonsuzdu ama hâlâ onsuzluğa alışamamıştım. İnsanlar zamanın her acıyı unutturduğunu söylerlerdi. Yoksa herkes *yalancı* mıydı?

Günlerce sessiz salonda, ikili koltukta oturdum. Egemen koltuğun solunda, hemen yanımda oturuyor olsa da varlığı Gökhan'ın yerini doldurmuyordu. Tam tersi, varlığı bana *sürekli* Gökhan'ın yokluğunu hatırlıyordu.

Daire 13'te artık akşam ve sabah zilleri çalmıyordu. Kocaman evi kaplayan büyük bir sessizlik vardı. Ölüm bize ulaşmaya çalışmıyor ya da görevler vermiyordu, hatta kameralı silahları bile bizi takip etmiyordu. Bunu bilerek yaptığını *biliyordum*. Bizi kendimizle baş başa bırakma nedeni yaşananları sindirmemizi istemesiydi. Bu onun korkuyu yayma şekliydi.

Daha çok düşünmemizi, düşündükçe de korkmamızı istiyordu. *Ölümden* korktukça ondan da korkmamızı bekliyordu.

Akıl oyunları bende işe *yaramayacaktı*.

Scanned with CamScanner

Evde değişmeyen tek şey maskelilerin düzenli olarak getirdiği yemek dolu tepsilerdi. Görünüşe göre Ölüm, açlıktan ölmediğimizden emin olmak istiyordu.

İlk günler geride kaldıktan sonra herkes yemek yemeye geri dönmüştü. Nöbetleşerek salonda uyuyor, her öğün en az bir-iki lokma yiyorduk.

Devam etmek zorundaydık ve en acısı da buydu. Ölenle ölünmüyordu. Ruhumun bir parçası benden kopup gitse de ben hayata devam etmek *zorundaydım*. Eksik parçalı bir yapbozu her gün bir parça yerleştirerek tamamlamaya çalışıyordum.

Sık sık Egemen'in aşk itirafını düşünüyordum. Beni bu kadar sevmesini sağlayacak ne yaşamıştık ki? Belki de aramızdaki dinamik hayatta kalma gerilimiyle oluşmuş, toksik bir çekimden ibaretti. Belki de sadece birlikte olmak için onu seçmem ve intihara kalkışmadan önce dudaklarına yapışmam işleri bu noktaya getirmişti.

Bana beni anlattığı gibi ben onu ona sevgiyle anlatabilir miydim? Dışarıda tanışmış olsaydık beni bu şekilde sevebilir miydi? Hislerinin tek nedeni uzun zamandır gördüğü tek kız olmam mıydı?

Kendime Egemen'e âşık olup olmadığımı sık sık soruyordum. Cevap her zaman olumsuzdu. Ben aşkın ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Egemen'i aşka bir anlam olarak yükleyemezdim.

Onu seviyordum. Bu yüzden ona güvenmemem gerekirken ondan uzak durmaya çalışmak benim için bir eziyetti. Koltukta daha yakınında oturmak, uyurken gözkapaklarına değip onu rahatsız eden saç tutamlarını yüzünden çekmek, onu yemek yemesi için zorlamak istiyordum.

Duygularımı düşündüğüm her seferinde aklım Çağrı'nın Gökhan'ın hisleri hakkında söylediklerine kayıyordu. *Gökhan...* O *gerçekten* benden hoşlanmış mıydı? Bunu o yaşarken bilseydim bir şeyler değişir miydi?

Cevabı bilmiyordum.

Aklımı sürekli meşgul eden birkaç konu daha vardı. İlki, Gökhan'ın odasıydı. Mete, Gökhan'ın odasına girmemi istemediğinde

ona uymuştum ama Gökhan'ın odasına bakmayı kafamdan atamıyordum. Odada bilerek geride bıraktığı bir şeyi fark etmemiş olabilirlerdi. *Kendi gözümle* görmeden rahat etmeyecektim. Gökhan kimseye güvenmemi istemezdi.

Ama bana *güvenirdi.*

Ölüm'ün odalarımıza gitmememizle ilgili uyarısı umurumda bile değildi.

Günlerce herkesin aynı anda uyuduğu bir zaman dilimi kollasam da bir türlü o an gelmemişti. Uyurken her zaman biri nöbet tutuyordu. Benim nöbet tutmama izin vermedikleri için hepsinin uyuduğu bir ana denk gelmek imkânsızdı. Mete'yi nöbet tutarken yakalayabilsem onu ikna edebilirdim ama bir şekilde nöbetleri her zaman benim uyuduğum anlara denk geliyordu.

Ya da kendisi öyle ayarlıyordu.

Aklımdan çıkmayan diğer bir şey, Kutay'ın odasında bulduğumuz kutuydu. Kutunun içinde ne vardı? Kutu neden boştu? Ona gönderilmiş başka bir telefon aracılığıyla Ölüm'le iletişim kuruyor olabilir miydi? Beynim yüzlerce teori üretme konusunda oldukça istekliydi.

Mete'yi, Kutay'a bakarken yakaladığım her seferinde onun da kafasının sorularla dolu olduğunu tahmin edebiliyordum.

Kutay'a olan şüphelerim artmışken Egemen'i düşünmekten kaçıyordum. Belki de Kutay'ı, kafamın içinde Egemen'in bize ihanet ettiğini düşünmemek için kendime bir bahane olarak kullanıyordum.

Dış kapının açılma sesi kulaklarıma dolduğunda düşüncelerimden hızla sıyrıldım. Koltukta dikleşirken bakışlarım girişe çevrildi. Metal kapı açıldığında koridorda siyah maskeli, üniformalı insanlar duruyordu. En önde duran maskeli adamın elinde tepsi vardı ama tepsideki tabaklar tıka basa, adını bilmediğim yemeklerle doluydu.

"*Oha*," dedi Sarp şaşkınlıkla. "Bu ne? *Hindi* mi o?"

Egemen onu onayladı. "*Bütün* hindi."

"Sıçtık," dedi Kutay iç geçirerek. "Bize bir *ziyafet* yollamış."

"Üstelik yılbaşı sofrasına benziyor," dedi Çağrı. Ses tonundan bile ağzının sulandığı belli oluyordu.

Scanned with CamScanner

Bakışlarımı kapıdan ayırıp Çağrı'ya çevirdim. "Yılbaşı sofrası diye bir şey mi var?" Hayatımda bir kere bile annemle yılbaşına özel yemek yaptığımızı hatırlamıyordum.

"Yok mu?" dedi Çağrı gözlerini kırpıştırarak. Aramızdaki sınıfsal fark yine ortaya çıkmıştı. Muhtemelen onlarda vardı, bizde yoktu.

Kutay da Çağrı'ya kaçamak bir bakış attı. "Biz en fazla yılbaşına özel tavuk kanat falan yiyoruz. Siz zenginleri bilemem."

Çağrı mahcup olmuş gibi bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Biz kutluyoruz," dedi tereddütle. "Daha doğrusu kutlamıyoruz ama yılbaşı ağacı süslüyoruz. Hediyeler alıyoruz. Akşama özel yemek hazırlanıyor."

"'*Hazırlanıyor*' dediğin an konu özetlendi zaten," dedi Egemen düz bir sesle.

Çağrı omuz silkti. Eh, zengin olduğu için özür dileyecek değildi. "Onu bunu bilmem ama tertemiz sıçtık," dedi Kutay'a katılarak.

Sarp sesli bir şekilde yutkundu. "Bu güzel yemekleri hemen kötüye yormayalım," derken sesi çekingendi. Sanki içten içe kötüye yorulması gerektiğinin farkındaydı.

"Başlatma şimdi pozitifliğine," dedi Çağrı sert bir sesle. "Ölüm durduk yere bunu yapacak biri değil. *Kesin* bir şey olacak."

"Umarım hepimizi yemekle zehirlemeyi düşünmüyordur," dedi Mete karamsar bir tavırla. Yüzünü kaplayan arzuyu fark etmiştim. Ölüm bize ev yemekleri yollamaya başlasa bile güzel yemekler Mete için hâlâ önemliydi. Konservelerle geçirdiği bir buçuk yıl, onda büyük etkiler bırakmıştı.

"Herife fikir vermeyin," diye hatırlattı Egemen.

Televizyonun ekranını kontrol ettim ancak Ölüm'den bir mesaj yoktu. Koltuktan kalkarken, "Sanırım bir emir falan vermeyecek," dedim umursamaz bir tavırla. "Gidip tepsileri mutfağa yerleştirelim, yoksa tüm salon sadece yemek kokacak."

"Haklısın," dedi Kutay iç geçirerek. "Havalandıramıyoruz da zaten."

Dış kapıya yaklaştık. Maskeliler onlarca çeşit yemekle dolu tepsileri kırmızı bölgeye çoktan bırakmıştı. Metal kapı kendi kendine kapanırken kapının diğer tarafında dikilmeye devam ettiler. Kırmızı şeridin diğer tarafında dimdik durup maskelerindeki göz boşluklarına baktım. Onların bir insan olduğunu bilmenin dehşeti yine tüm vücudumu sarmıştı.

Metal kapı ufak bir ses çıkararak kapandı.

"Yemekler çok parlıyor," dedi Sarp sesinde belli belirsiz bir tiksintiyle. "Bunların hepsini bitirebileceğimizi mi sanıyor?"

"Onun fikrini umursamıyoruz," dedim eğilip elime bir tepsi alırken. Tepsiler normalden daha ağırdı. "Bu yüzden biz sormayalım, o da cevap vermesin."

"Aynen öyle, abicim," dedi Mete bana katılarak.

Tepsileri mutfağa taşıyarak masanın üstüne yerleştirdik. Önümüze koyacak boş plastik tabağımız bile yoktu. Sandalyelere oturduğumuzda herkesin yüzünde bir çaresizlik vardı. Sarp bile yemeye o kadar hevesli gözükmüyordu. Boş bir gösterişin karşısında öylece kalakalmıştık.

Masadaki çoğu yemeğin adını bilmiyordum, bunu anneme söyleseydim muhtemelen sağlam bir azar yerdim. Yaprak sarma ve dolmayı elbette tanımıştım. Mezelerden haydari ve havuç taratoru fark edebilmiştim. Ne köftesi olduğunu anlayamadığım köfteler, ışıklar saçan tıka basa dolu bir tabak pilav, fırınlanmış gibi gözüken sebzeler vardı. Tam bir karpuz bile vardı ama karpuzu kesecek aletimiz yoktu. Diğer hiçbir yemek benim için bir şey ifade etmiyordu.

"Karpuzu nasıl keseceğiz?" diye sordu Sarp tereddütle.

"Orospu evladı ibretlik olsun diye yolladı herhalde," diye homurdandı Egemen. "Yere fırlatıp karpuzu yaralım."

"Yere değince yiyesim gelmez," dedi Sarp omuz silkerek.

"Adamın triplere bak ya." Mete bir elini alnına dayadı. "Yere temas etmiş karpuzdan iğreniyor."

Karpuz umurumda değildi. Birbirine karışan yemek kokularının iştah uyandırıcı olduğunu söyleyemezdim. Mutfak ışığının

Scanned with CamScanner

altında parlayan gösterişli sofra en basit tabiriyle mide bulandırıcıydı. Belki de ilaç kullanmamak midemi hassas hale getirmeye başlamıştı.

"İştahı olan var mı?" diye sordu Çağrı tabaklara bakarken.

"Hayır," dedim yavaşça yutkunarak. "Gözüm sadece sarmaya takıldı. Ev hissi veren tek şey o."

"Al benden de o kadar," dedi Mete. "Annemin sarmasını özledim. Siz bilmezsiniz belki ama bizim orada karalahana sarmaları vardır." Bir an duraksadı. "Tadını hatırlamaya çalışıyorum ama bir türlü aklıma gelmiyor."

"Annemin sarmasının yerini hiçbir şey tutmaz," dedi Kutay. Sesinde belli belirsiz bir hüzün vardı.

"Ben de istiyorum," dedi Sarp çekingen bir tavırla. "Sarmaları paylaşsak olur mu?"

"Olur," dedim ufak bir tebessümle.

Sarp gülümsemeye çalışırken bakışları duvarda asılı tabloya kaydığında dudakları düz bir çizgi halini aldı. Bakışlarını takip edip uğursuz görünümlü tabloya baktım. Tabloda yüzyıllar öncesinde fırça darbeleriyle oluşmuş insan figürleri, bizimle akşam yemeği yemeye hazırlanıyor gibi gözüküyordu.

"Ya bu *son akşam yemeğimizse*?" dedi Sarp donuk bir sesle. "Tüm bu ziyafetin nedeni buysa?"

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. O söyleyene dek, Ölüm'ün direkt böyle bir şey amaçlayacağını düşünmemiştim.

"Fikir vermesene lan adama!" diye homurdandı Çağrı. Geriye yaslandığında sandalyesinden isyan eden gıcırtılar yükseldi. Çağrı saçlarını alnından geriye doğru yatırıp derin bir nefes aldı. "Ne *son yemeği* ya? Daha annenin sarmalarını da yiyeceksin evine gidip. Sus da tıkınmaya başla."

Tuhaf bir şekilde Çağrı'nın azarı etkili oldu. Herkes gözüne kestirdiği tabağa uzanırken masayı birbirinin üzerine binmiş kollar kapladı. İlk önce sarmaları bölüştük. Sonra da herkes midesinin götürdüğü yönü takip etmeye başladı.

"Bazı yemeklerin tadı çok acı," diye homurdanıyordu Sarp.

"Sadece güzel gözüksün diye yapılmış gibi. Şunları yemeyin bence." Tek tek tuhaf, tavuklu ya da etli yemeklerin olduğu tabakları işaret etti.

Hiçbirimiz Sarp'ın beğenmediği tabaklara dokunmadık.

Günlerdir o kadar az yemek yiyorduk ki, yemek faslını birkaç dakikada kapatabiliyorduk. Şimdi ise gözümüz bile nereye kayacağını kestiremiyor, dakikalar birbirini kovalıyordu. Kimsenin iştahlı olduğunu ya da çok yediğini söyleyemezdim, yine de yerimizden kalkmıyorduk.

"Afra, neredeyse hiçbir şey yemedin."

Egemen'in sesi beni kendime getirdiğinde masaya dalıp gittiğimi fark ettim. Gözlerimi kırpıştırarak kafamı kaldırdım. "Dalmışım," diye mırıldandım burnumu çekerek. İyice yoğunlaşmış yemek kokusu ciğerlerime oturduğunda yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Sağ ol."

"İlaç içecek misin?" diye sordu Kutay. Sandalyesinde geriye yaslanırken ela gözlerini bana çevirdi. Masanın üzerinden bana elini uzattı. Avucunun içinde haplar vardı. "Önümdeki tepsinin köşesindeymiş, yeni gördüm."

Bakışlarımı eline çevirdim. "İlaçları bıraktım."

Kutay attığım bakıştan ilaçları ondan almayacağımı anlamıştı. Hapları tekrar önündeki tepsinin köşesine bıraktı. "İlaçları normalde kafana göre bırakamazsın," dedi uyarırcasına. "Neden bıraktığını az çok tahmin edebiliyorum ama dikkatli ol."

"Sağ ol."

Mete'nin dikkatle bizi izlediğini fark ettim. Onunla konuşalı Egemen'e ve Kutay'a farklı gözle baktığının farkındaydım. Mete'nin bakışları bana döndü. "İlaçları kullanmadığında bir şey fark ediyor mu?" diye sordu merakla.

"Vücudum ağrıyor," dedim omuz silkerek. Kollarım, omuzlarım ve belim ağrının en yoğun olduğu yerlerdi. Gerçi ağrılarımın nedeni bir haftadır koltukta uyumam da olabilirdi. "Katlanılmayacak gibi değil. Ne olduğunu bile bilmeden Ölüm'ün yolladığı ilaçları içmeyi düşünmüyorum. Bana *herhangi bir şey* içiriyor olabilir."

Scanned with CamScanner

Bana saçlarımın dökülmesini durduracak bir ilaç yollasa bile içmezdim.

Mete dirseklerini masaya dayadı. "Sen bilirsin, abicim. Seni ağrılardan daha kötü etkileyen bir şey hissetmiyorsan içmediğin için sana kızamam. *Ona* güvenmek için bir nedenimiz yok."

Başımla onu onayladım.

"Senin krem de benim tepsideymiş," dedi Sarp. Kutay'a uzattığı elinde hiç açılmamış, dopdolu bir krem vardı. Dışı beyazdı. Üzerindeki yazıyı hiçbir zaman okumaya tenezzül etmemiştim ama yazı uzunluğundan aynı krem olduğunu anlayabilmiştim.

"Sağ ol," dedi Kutay. Uzanıp kremi Sarp'tan aldı. "Sadece ilk gönderdiği krem bitti ama her defasında neden sıfırını gönderiyor anlamıyorum."

"Belki seni *tekrar* yakmayı planlıyordur," dedi Egemen. Gözleri Kutay'ın üzerindeydi. Aralarındaki gerilim birden mutfağın atmosferine çöktü.

Çağrı göz devirdi. "Bugün herkesin de Ölüm'e bir fikir veresi var. Tamam, en çok siz sıkıldınız bir hafta hiçbir şey yapmadık diye. Biraz ölelim, bayılalım, yanalım falan filan." Egemen'le Kutay'ın hâlâ bakıştığını fark etti. "Ruh hastası gibi davranmayı *keser misiniz?*" diye bağırdı Çağrı.

Egemen omuz silkti ve önündeki adını bilmediğim yoğurtlu bir mezeden bir çatal aldı. Kutay da dişlerini gıcırdatarak bakışlarını elindeki kreme çevirdi. Egemen'e karşılık vermemesine şaşırmıştım.

Gözlerimi açık mavi *sweatshirt*'ünün gizlediği koluna çevirdim.

Havadaki gerilimi dağıtmak için, "Kolun nasıl?" diye sordum.

Kutay bir an duraksadı. Ağzına kadar yaklaştırdığı fırınlanmış biberi tabağa geri koydu. "Eskisi kadar olmasa da acıyor. Merhem sürdüğümde birkaç saat uyuşuyor ama sonra tekrar başlıyor." Ela gözlerini koluna çevirdi. Çene hatları gerilirken yüzünde bir öfke belirdi. "Deli gibi kaşınıyor. Kabukları derimin altına sokmak istiyorum."

"Sen bu havada *sweatshirt*'le terlemiyor musun?" diye sordu

Mete. Kaşları çatılmıştı. "Yaranı göstermemek için mi tüm bu çaba? Asıl yaranın hava alması gerekiyor."

Kutay burnundan bir nefes aldı. "Aslında haksızsın diyemem," dedi boğuk bir sesle. "Ama görmeye katlanamıyorum."

Onun ne hissettiğini en iyi ben anlıyordum.

Kutay *sweatshirt*'ün kolunu dikkatle, dirseğinin üzerine kadar çekti. *Sweatshirt*'ün lastikli bilek kısmı yarasına sürtündüğünde birbirine bastırdığı dudaklarından bir inleme döküldü.

Hepimiz bir anda açığa çıkan yarasına odaklandık. Yaranın üstünü koyu kırmızı ve kahverengi kalın kabuklar kaplamıştı. Derisinin üzerinde ikinci bir deri çıkmış gibi gözüküyordu. Yanık tamamen iyileştiğinde yüksek ihtimalle geride iz bırakacaktı. Böyle bir yaranın tamamen iyileştiğini hayal bile edemiyordum.

Koluna bakmaya daha fazla dayanamadım. Kaskatı olmuş midem sanki organlarımın ortasına çökmüştü. Bir kaşık daha yutabileceğimi sanmıyordum. Bakışlarımı kaçırdım. "En azından kremin yanık için olduğundan eminiz," dedim boğuk bir sesle. "Güzel."

Bir süre sustuk. Herkes tabaklardaki yemekleri sağa sola oynatırken ellerimi kucağıma çektim. Sırtımı sandalyeme yasladım. Bakışlarım bir dirseğini masaya dayamış, yanağını avucunun içine yaslamış Egemen'e kaydı. Sanki kaşığıyla pilavdan bir kule yapmaya çalışıyordu.

"Ben bugün duş almayı düşünüyorum." Sarp konuştuğunda Egemen kafasını kaldırdı ve beni, onu izlerken yakaladı. Yakalanmanın verdiği panikle hızla gözlerimi kaçırdım. "Odamıza gitme şansımız yok, değil mi? Üzerimdekileri giymek istemiyorum. Kirlilerde de kıyafetim yok."

"Benim kirlilerde birkaç tane olması lazım," dedi Çağrı. "Bugün yıkarız, benimkilerden giyersin."

"Sorun olmayacaksa..." diye mırıldandı Sarp.

"Ne sorunu oğlum ya? Boş yapma. Yabancıyız sanki."

Mete'yle bir saniyeliğine göz göze geldik. Çağrı'nın kıyafet paylaşmamasından yakındığı aklıma geldiğinde tuhaf bir şekilde

Scanned with CamScanner

içimde kahkaha atma isteği belirdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp hafifçe boğazımı temizledim.

"Bu yemekleri ne yapacağız şimdi?" diye sordu Sarp. "Burada mı bırakalım yoksa..."

"Koku yapar," dedi Kutay. Aklımdan geçeni söylemişti. "Bana kalırsa tabakları çöp kutusuna atalım. Çöp poşeti olmadığı için çöp kutusunu her zamanki gibi direkt dış kapının önüne bırakalım. Geriye sadece tepsiler kalıyor. Onu da evin girişine koyarız."

"Şansımız varsa çöpü de alırlar," diye mırıldandım. Ölüm'ün bizi rahatsız edecek unsurlara dokunmak isteyeceğini çok düşünmüyordum.

"Kalkalım o zaman," dedi Mete. Sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalktı. Mutfak tezgâhının altındaki büyük dolaptan çöp kutusunu çıkardı. Masanın yanına gelirken kaşlarını havaya kaldırmıştı. "Bu kadar tabak sığar mı buna? İçi de dolu biraz."

"Sığar bence," dedim yarım metrelik çöp kutusuna bir bakış atıp.

Birkaç dakikalık bir uğraş sonucu, hepimiz işbirliği yaparak tabakları çöpe atmayı başarmıştık. Tepsileri de masanın üstüne üst üste yığmıştık. Sarp'ın yüzündeki endişeyi fark ettiğimde çöp kovasına yukarıdan bastırarak sıkıştırmaya çalışan diğerlerinin arasından geçip ona yaklaştım. "Sorun ne?" diye sordum alçak sesle.

"Ya bir daha bize yemek göndermezse?" dedi Sarp endişeli bir sesle. "Tadınız kaçmasın diye... söylememek için kendimi tuttum ama... ben... ben o günlerimi düşündükçe..." Sesi titrediğinde cümlenin devamını getiremedi.

Açlık orucuyla cezalandırılmıştı. En büyük korkularından biri açlık olduğu için kimse onu suçlayamazdı. İki elimi omuzlarına koydum. "Sorun olmayacak," dedim yatıştırıcı olduğunu umduğum bir sesle. "Ölüm aynı oyunları tekrar oynamayı seven biri değil. Bir oyun oynayacak, evet ama bu yemeklerle ilgili olmayacak. Güven bana."

Sarp tereddütlü olsa da kabullenmiş görünüyordu. "Sağ ol, Afra," dedi kısık sesle. "*Özür dilerim.* Bunu söylemem de fikir ver-

miştir belki... Bunu istememiştim. Söylemeyeyim söylemeyeyim diye..."

"*Sarp.*" Sert bir sesle sözünü kestim. "Özür dilenecek bir şey yok. Korkuyorsun. *Hepimiz* korkuyoruz. Aklımızdan geçenleri birbirimizden başka kimseye söyleyemeyiz. Susma, olur mu? Konuşmamak bize bu evde her şeyden çok zarar veriyor çünkü gücümüz birlikte olmamızdan geliyor."

Hâlâ tereddütlü olsa da başıyla onayladı. Günlerdir kurumayan gözlerinde biriken yeni gözyaşlarını gördüğümde dudaklarımın kenarı aşağı doğru kıvrıldı. "*Şimdi mi?*" dercesine kaşlarımı kaldırıp kafamı hafifçe omzuma doğru eğdim.

"Başardık!" diyen Çağrı'nın sesi yükseldi.

Sarp gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırmaya uğraşıyordu, omzunu sıvazladıktan sonra Çağrı'ya döndüm. "Sonunda! Nasıl çözdünüz?"

Mete biraz geriye çekilerek çöp kutusunu görmemi sağladı. Tüm tepsileri kapağın üzerine koymuşlardı. "Ya tepsileri koyacaktık ya da Sarp'ı oturtacaktık."

"Tepsileri seçtiğiniz için teşekkürler," dedi Sarp usulca kıkırdarken. "Hem ben kilolu değilim ki artık. Bunlar deri sarkıntıları."

"Ben bunları kapının önüne bırakmaya gidiyorum," dedi Kutay tek koluyla çöp kutusunu yerde iterken. "Kilolu değilsin Sarp, merak etme."

Sarp omuz silkti. "Umursamıyorum ki."

Mete haline acımış gibi Kutay'a bir bakış attı. "Ben de yardım edeyim."

"İki tek kollu olarak toplanıp bir insan mı olmaya çalışıyorsunuz ya?" dedi Çağrı iç geçirerek. "İkiniz de bırakın, ben hallederim." Kutay'ın yanına gidip onu ustalıkla köşeye ittirdi. Kimsenin bir şey demesine izin vermeden mutfaktan çıktı.

Kutay, Mete'nin sarılı koluna bir bakış attı. Mete de onun yanık koluna bakıyordu.

"Oturma odasına geçelim," dedi Sarp bir adımla yanıma gelirken. "Banyoda işi olan var mı? Duşa gireyim de aradan çıksın."

Scanned with CamScanner

"Benim yok." Omuz silktim. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bir süre mutfaktayım."

"Ben de," dedi Egemen kafasını sallayarak. Koyu sarı saç tutamları alnında kıpırdandı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Neye cevap verdiğini idrak edememiştim.

"İkiniz de mutfakta durunca *yalnız* kalmış olmuyorsunuz bu arada," dedi Çağrı kaşlarını havaya kaldırarak. "Birlikte kalmış oluyorsunuz."

Egemen *benimle* yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu mu söylemişti? Benimle konuşmak istediği başka bir şey daha mı vardı? Neden diğerlerinin önünde bunu söyleme gereği duymuştu ki?

"Ben de onu diyorum, Çağrı," dedi Egemen. Ellerini siyah eşofmanının ceplerine yerleştirdi. "Bize biraz müsaade eder misiniz?"

"Haa," dedi Sarp şaşkınlıkla. Sonra bir şeyleri fark etmiş gibi bu sefer harfleri daha da uzattı. "*Haaa*..."

"Aynen, '*haa*', hadi gidelim," dedi Çağrı. Sarp'ı tuttuğu gibi kendine çekti. Bir kolunu omzuna attı. Sarp bunu garipsemiş gibi gözükmüyordu.

Mete bir Egemen'e bir de bana baktı. Kafamı hafifçe eğerek onayladığımı belirttiğimde çene hatları gerilse de omuzları indi. "Tamam," dedi Kutay'a dönerken. "Gidelim."

Bakışlarım Kutay'a kaydı. Hiçbir şey demeden, Egemen'le benim aramda gezdirdiği gözlerine baktım. Ela gözleri şüpheciydi. Mete'nin onu göz hapsine almış gözlerinde de aynı şüphe olduğundan haberi yoktu.

İkisi de kapıya yöneldi. Mete çıkmadan önce omzundan geriye, bana bir bakış attı. "Çağırman yeter," diye hatırlattı.

"Sanki benim yanımda sana bir şey olabilirmiş gibi," diye homurdandı Egemen. Ellerini sandalyemin sırtına dayadı. "*Çağırman yetermiş.*"

"Mete benim abim gibi," dedim sert bir sesle. "Ekstra korumacı davrandığı için onu *suçlayamazsın*. Malum, nerede ne olacağı belli olmuyor. Hem tehdit olarak gördüğü sen değilsin ki, Ölüm."

"Seni korumasında bir sorun yok," dedi Egemen yumuşak bir sesle. "Haklısın. Sanırım ani bir tepki verdim. Agresif konuşması beni de geriyor."

Eh, yaptığımız bu konuşma da *beni* germeyi başarmıştı.

Masanın etrafından dolaşıp Gökhan'ın sandalyesine oturdum. Egemen'in beni izlediğinin farkındaydım. Bakışlarımı *Son Akşam Yemeği* tablosuna çevirdim. Ona dönmeden, "Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordum. "Yoksa yalnız kalmayı tercih ederim."

"Sadece yanında olmak istedim. Diğerleri yokken."

"Sonra?"

"Bir gün yanında olamama ihtimalime karşı, nasıl hissettirdiğini kafama kazımak istedim."

Kalp atışlarım hızlanırken bakışlarımı tablodan bir an bile ayırmadım. Gözlerimi kırpmadan ihaneti simgeleyen tabloya bakmaya devam ediyordum. Gökhan'ın tablonun önünde söylediklerini bir saniye olsun aklımdan çıkarmamıştım. Kelimeleri kalbimin ritmini değiştirmeyi başarsa kaç yazardı?

"Afra."

"Hımm?"

"Yüzüme bakmayacak mısın?"

Bakışlarımı zar zor tablodan ayırıp ona döndüm. "Sence..." dedim düz bir sesle. "Sence tablonun bir anlamı var mıdır?" Tablonun ne anlama geldiğini bilerek saf taklidi yapıp yapmadığını merak etmiştim.

"Evet." Bakışlarını tabloya çevirdi. "Sonumuzun yaklaştığını söylemeye çalışıyor."

"Muhtemelen," diye mırıldandım. Gözleri bana döndü. Tablonun gerçek anlamını biliyor gibi gözükmüyordu. Ya da belki de ben, ona inanmaya meyilli bir *aptaldım*.

Gözlerine bakmaya devam edemeyip bakışlarımı kaçırdım.

Kolumu delik deşik olmuş masa boyunca uzattım. Kafamı koluma yasladığımda yüzüm sola dönüktü. Diğer kolumu hemen önüme, masanın üzerine yerleştirmiştim ve iç tarafını kendime çevirdiğimde beni yedi kesik bekliyordu.

Scanned with CamScanner

Gözucuyla Egemen'in sandalyemin sırtını bıraktığını fark ettim. Masanın karşısına geçti. Sandalyenin gönülsüz bir şekilde masadan uzaklaştığını kanıtlayan bir gıcırtı yükseldi. Egemen'in karşımdaki sandalyeye oturduğunu fark etsem de ona bakmadım.

Bileğimin içini döndürüp masaya dayadım. Egemen kolunu, kolumun arkasına uzattı. Bir an sonra neredeyse yüz yüzeydik. Tıpkı benim gibi bir kolunun üzerine yatmış, yüzünü bana çevirmişti.

İşaretparmağını hafifçe kolumun üzerine değdirdi. "Saklamana gerek yok," dedi alçak sesle. Dokunuşu çekingendi, sanki büyük bir tepki vermemden korkuyordu.

Kolumu masaya daha sert bastırdım. Kesiklerden geriye kalan izlerle gurur duymuyordum. Aynı anda hem ne kadar güçlü olduğumun hem de güçsüzlüğümün kanıtıydılar. Gitmek istemiş ama gidememiş, yalnızca hayal kırıklıklarımla yarım kalmıştım.

"Onları görmekten nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Kötü gözüküyorlar."

"Hayır."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Kahverengi gözleri çoktan beni bekliyordu. Gözlerinin içinde, irisinin etrafını çevreleyen siyah çizgileri görebiliyordum.

"Kötü gözükmüyor, Afra. Senin bir parçan çirkin *olamaz*."

Kendime bile anlatamayacağım hikâyeler onun tarafından duyulmak istercesine zihnimin içinde dolanıyordu. Yavaşça yutkunup bakışlarımı kolumun üzerinde duran işaretparmağına çevirdim. Parmağı yavaşça tenimden uzaklaştığında kollarımın üzerinde diken diken olmuş, yeni çıkmaya başlamış tüyleri görebiliyordum.

Sadece ufak bir dokunuştu.

"Vücudum izlerle dolu," diye mırıldandım bir masal anlatmaya başlarcasına. Oysa anlatacaklarım bir masal değildi. "Bacaklarımın üstü beyaz, silik çizgilerle kaplı. İlk kesiklerim fark edilmek içindi. Kanlı havluları sabah okula gitmeden önce binanın altındaki çöp kutusuna atardım. Annem hiçbir zaman eksilen havluları fark etmezdi. Babam hiçbir zaman neden yavaş yürüdüğümü sormazdı." Yavaşça yutkundum. "Diğer kesikler görülmediğim içindi. Ben *görünmezdim*." Derin bir nefes aldım. Dudaklarım titriyordu. "Kolumdaki kesiklerden bu yüzden *nefret ediyorum*. Hayatım boyunca görülmeyeceğinden emin olduğum kesikler atmıştım. Şimdi..."

Kesikler bana bakan herkesin görebileceği bir yerdeydi.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu.

"Diğerleri?" diye tekrarladım şüpheyle.

"İlki fark edilmediğin içindi. Diğerlerinin hepsi görünmezliğin için miydi? Başka nedenler var mıydı?"

Boşta olan omzumu hafifçe indirip kaldırdım. "Bilmem," diye mırıldandım. "Belki mutlu hissettiğim bir günde bile bir kesik daha çekmişimdir. Hatırlamıyorum." Gözlerimi yumdum. "Bir dönem, uzun süre boyunca temizdim. Aylar sonra bacaklarıma baktığımda yeni açılmış bir kesik yoktu. Yaralarımın kapandığını fark ettikten sonra hiç eskisi gibi olmadım."

"Eskisi gibi?" dedi sorarcasına.

"Elime her akşam jilet aldığım günlerdeki gibi," dedim rahatlıkla. Sanki gündelik bir konuşmanın içindeydim.

"Değişen şey neydi?" Egemen'in ses tonu değişmişti. Aklından neler geçtiğini tahmin edemiyordum. "Kendine zarar vermeyi nasıl bıraktın?"

Dudaklarımdan histerik bir gülüş kaçtı. "Bilmem," dedim alayla. "Hafıza kaybı yaşadığım aylarda neden kendimi kesmeyi bıraktığımı bilmiyorum. Belki de cevabı Ölüm biliyordur."

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırıp burnumdan kesik bir nefes aldım. Düşünecek yüzlerce saatim olmuştu. Hafıza kaybımın yarattığı boşlukları kendi yapboz parçalarımla doldurmaya çalışmıştım. Bana söyledikleri "*kaza*" sonrasında, hastaneden eve döndüğümde kendime uzun zamandır zarar vermediğimi fark etmiştim.

Ölüm kesinlikle nedenini biliyordu.

Belki de neden ta kendisiydi.

Scanned with CamScanner

"Geriye kalan izlerden bu kadar nefret etme," derken sesi kırgındı. "İzler '*sen*' dolu. Sana aitler. Senin bir parçan onlar."

"Belki de bu kadar nefret etmemin nedeni budur." Dudaklarımın kenarı hafifçe titreyerek aşağı doğru kıvrıldı. "Annem bir keresinde para biriktirip bana çiçek desenli, yazlık bir elbise almıştı. Etek kısmı dizlerimin üzerinde bitiyordu. İzlerden dolayı bir gün bile giyemedim." Boğazım düğümlendiğinde kaşlarım gözyaşlarımla mücadele edercesine çatıldı. "Sonra da elbiseyi beğenmediğimi düşünmesin diye, '*Ben elbise giyerken rahat etmiyorum,*' dedim. Hayatımda bir kez olsun elbise giyemedim ben."

"Belki çok geç değildir."

Annemin ne kadar üzüldüğünü dün gibi hatırlıyordum. O gün için çok geçti. "Hı-hı," dedim dudaklarımı bile aralamadan.

Egemen'le ilk kez uzun uzun konuştuğumuzda yaralardan bahsetmiştik. Yara izlerim olduğunu söylediğimde, *"Nerede? Hikâyesi ne?"* diye sormuştu.

Anlatmak istememiştim.

"O zaman sadece doğru kişiye anlatmak istiyorsun," diye cevap vermişti.

O konuşmanın üzerinden haftalar geçmişti. Çok şey yaşanmıştı. Hepimiz değişmiştik. Egemen benim *"doğru kişim"* olmuştu. Bu yüzden kendime bile söyleyemediğim cümleler onunla olduğumda dudaklarımın arasından hızla dökülüyordu. Ona güvenemeyeceğimi bile bile konuşuyordum.

Egemen bana o gün kendisinin de yara izi olduğunu söylemişti. Bana anlatmak istiyorsa şimdi tam sırasıydı. Benim geçmişimden bir parçaya karşılık, onun geçmişinden bir parça.

Gözlerinin içine bakıp anlamasını umdum.

Ama Egemen ne anladı ne de anlattı.

Bir süre sessizce beni izledi. Aklından geçenleri tahmin bile edemiyordum.

"Bana neden '*evet*' demediğini anlayamıyorum," dedi bir anda, sesi boğuktu. "Artık kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmadı."

Konunun hangi yöne döndüğünü fark ettiğimde kalbim tekledi. *"Ölebiliriz!"* dedim tek nefeste. "Hâlâ kaybedecek bir canımız var!"

"Ben sevildiğimi bilerek ölmeye razıyım."

Egemen'in sesi bir an bile titrememişti.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti dalgası yayıldı. Günlerdir bizi takip etmeyen kameralara bakmaya, onların bize dönüp dönmediğini kontrol etmeye cesaret edemedim.

Aşk itirafının üzerinden günler geçmişti. Egemen'in bir daha bu konuyu açmayacağını düşünmüş, kendimi böyle rahatlatmıştım. Çünkü tekrar hislerinden bahsettiğinde ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Son gününmüş gibi yaşa.

Hayatım boyunca dile getirmediğim, göğüs kafesimde sakladığım duygularımı nasıl anlatabilirdim? Ruhum acının da mutluluğun da ne olduğunu biliyordu ama dilim tüm bunları ifade etme konusunda acizdi.

Dudaklarımdan dökülecek iki kelime için ölmeyi göze almış birine ne söylenirdi?

Ölüm, Mete ile konuştuğum günün kayıtlarını izlediyse Egemen'e olan hislerimi çoktan anlamıştı. Yine de bunu Egemen'in yüzüne, bizi açık bir hedef haline getirecek şekilde söylemenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum.

Egemen *bizim* için, ikimiz bir olalım diye ölmeye razıydı ama ben, onu da kaybetmeye dayanamazdım.

Gözlerimi zar zor yüzüne çevirdim. "Önemli olan şey sana vereceğim cevap mı?" Güçlükle yutkundum. Bana baktığında içimde kopan fırtınayı görmüyor muydu?

"Bir kere... *sadece bir kere*... bana dürüst olsan ne olur?" dedi yalvarırcasına.

Gözlerinin içine uzun uzun baktım. Madem gözler her şeyi anlatıyordu, gözlerimden anlamasını istedim.

"Dürüst olmamam daha iyi."

Scanned with CamScanner

"Kimin için *iyi*?" Sesinde hafif bir alay vardı.

"İkimiz için de." Gözlerimi yumdum.

"Ben sevildiğimi kimsenin ağzından duymadım." Sesi pürüzlüydü. "Senin o elbiseyi hiç giyememen gibi ben de sevildiğimi hiç duymadım. Madem eninde sonunda öleceğiz..."

Birinden sevildiğini duymak istiyordu.

Benden duymak istiyordu.

Bir dokunuş hissettiğimde bakışlarımı elime çevirdim. Parmakları yavaşça parmaklarımın arasından geçerken elimi geri çekmeye çalıştım. "*Yapma*," dedi acı bir ses tonuyla. "Beni senden mahrum bırakma."

Dudaklarımı birbirine bastırıp elimi tutmasına, parmaklarımızın masanın üzerinde birbirine kenetlenmesine izin verdim.

Aramızda bir sessizlik oluştuğunda gözlerimi yumdum. Parmaklarımın arasındaki teninin sıcaklığına odaklandım. Sıcaklık, vücudunda taşıdığı canın bir hatırlatıcısıydı. Gökhan'ın parmaklarına tuttuğumda buz gibi teni bana karşılık vermemişti.

"*Burada* neden bana bir cevap vermediğini anlıyorum ama dışarıda senden bir cevap *alacağım*."

Gözlerimi aralayarak birbirine geçmiş parmaklarımıza baktım. "Nasıl yani?"

"Seni tavlamayı planlıyorum."

İşte bir anda karşımdaki kişi *tanıdığım* Egemen'di. Alaycı, umursamaz gözüken ve kendinden emin.

Dudaklarımdan istemsizce bir kıkırtı döküldü. Neredeyse uyuşmak üzere olan kolumun üzerinden kalktığımda Egemen de aynısını yaptı. Ellerimizi birbirinden ayırmadık. Sandalyelerimizde doğrulup birbirimizin yüzüne baktık.

"Demek öyle?" Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Nasıl tavlayacakmışsın beni?"

Egemen birkaç saniye duraksadı. "Yanına gelmeden sana güzel bir çiçek alırdım."

"Saksılar dolusu çiçeği parçaladığımı hatırlatırım." Zavallı, küçük mavi çiçekleri mahvetmiştim. Pişman olduğumu söyleyemezdim.

"Takım elbise giyerdim," diye ekledi Egemen. "Kızlar bayılır."

"Travmalarımı mı tetiklemeye çalışıyorsun?" Aklıma sadece Ölüm geliyordu. "Bunu daha önce size söyledim mi hatırlamıyorum ama Ölüm'le karşılaştığımda takım elbise giyiyordu. *Korkutucu* duruyor."

"Plan iptal," dedi Egemen hızla. "O zaman derslerden yürüyelim. Sana matematik çalıştırırdım."

"*Hımm...*"

"Hem de elimde kalem döndüre döndüre."

Matematikten anlamadığım için matematiği çocuk oyuncağı gibi halledebilecek bir mühendisten etkileneceğimi düşünüyorsa yanlış düşünmüyordu.

Boğazımı temizledim. "Bunun diğerlerinden daha fazla şansı var."

Egemen hafifçe gülümsedi. Gözlerinin kenarı kısıldığında şişmiş gözaltı torbaları daha da belirginleşti. "Seni *Playstation* kafeye götürürdüm. *Mortal Kombat*'ta beni dövmene izin verirdim."

"O ne ve neden birbirimizi dövüyoruz anlamadım ama... bu evden çıkabilirsem *Playstation* yüzü görmek isteyeceğimi sanmıyorum."

Egemen teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, en azından bir şansım olduğunu anladım." Göz kırptı. "Fikirler konusunda kendimi geliştiririm."

Dudaklarındaki tebessümü izlerken içim burkuldu. İhtimalleri konuşurken bambaşka insanlar olabiliyorduk. Gözlerimizin içi gülüyordu, gülümseyebiliyorduk. Sonra o an geçiyor, gerçeklik acı bir şekilde yüzüme çarpıyordu.

Göğsümdeki boşluk, varlığını hatırlatırcasına sızladı. *İhtimaller*. Hepsi buydu. Ölüm kameraların ardında, hayaller kurduğumuz için kahkahalar atıyordu.

"Belki dışarıda sevmezsin beni?" dedim sorarcasına. Sesimin titrememesi için kendimi sıkmam gerekmişti. "Belki güneşin altında, gölgelerde olduğu kadar güzel gelmem gözüne."

Kurtulamayacağımızı ona hatırlatmak yerine, dışarı çıkmışız gibi konuşmaya devam etmeyi seçtim. Beni bir kafesin içinde

Scanned with CamScanner

değil de milyonlarca insanın olduğu İstanbul kalabalığında görseydi, bir kez olsun dönüp yüzüme bakmazdı. Belki kendine yalanlar söyleyecek, beni gözünde yüceltecekti ama ben gerçeği biliyordum. Üstelik şimdi, kaybetmeye yüz tuttuğum saçlarımla ve zayıflıktan bir iskelete dönüşmüş cılız bedenimle çok *çirkindim.*

"Çok güzelsin, Afra." Gözlerinin içinde kırılan ışık ve o yumuşak bakış boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Bu evin içinde de bu evin dışında da ağlarken de gülümserken de güzelsin. Ama merak ediyorsan eğer, seni sevmemin nedeni görünüşün değil."

"Nedeni ne o zaman?" dedim elimi elinden çekerken. Kollarımı kendi etrafıma doladım. Dirseklerim masanın üzerindeydi. "*Neden* seviyorsun beni?"

Egemen bakışlarını boş kalan eline çevirdi. "Bilmem," dedi omuz silkerek. "Seni sevmek iyi hissettiriyor."

"Sadece bu mu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Kafamı iki yana salladım. Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Neyse, tüm bunları konuşmamızın bir önemi yok. Sormadım say. Konu nasıl buraya geldi anlamadım."

Egemen'in gözleri bana döndüğünde silahlı kameralara kaçamak bir bakış attım. Uyarımı anlamasını umdum.

Bana bakarken onun da kaşları çatıldı. "Neden bana bu kadar kızgın bakıyorsun?"

"Kızgın değilim." Dişlerimi birbirine bastırdım.

"Kızgınsın."

"Değilim."

"Değilsen bile öyle davranıyorsun." Cevaplarımı kabul etmiyordu. Yüzündeki ifade kırgındı. Ona nasıl bakmıştım ki?

Burnumdan kesik bir nefes verdim. "*Hayır.*"

"Hayır deme şeklin bile kızgın."

Bu sefer *gerçekten* kızmaya başlamıştım. "Yüzümde gördüğün her duyguyu yorumlamayı bırakıp içimde yaşadığım her şeyi kendine yormadığın sürece normal bir konuşma yapamayacağız."

"Ben normal bir konuşma yapmak istemiyorum," dedi Egemen alaycı bir gülüşle. "Senin istediğin bu muydu? Havadan sudan, yaşanılanlardan mı konuşacaktık? Kaçtığın konuları konuşmak rahatsız mı hissettirdi seni?"

"Aslına bakarsan..." Sesim istemsizce yükselmişti. "*Evet,* normal bir konuşma bekliyordum." Sesimi alçalttım. "Tabii belki hatırlamadığını söylediğin geçmişini Ölüm sormadan bana anlatmayı tercih edersen, normal olmayan bir konuşmaya da razıyım."

"Benden uzak durma nedenin *bu* mu?" dedi Egemen hayretle. "Sana hatırlamadığım günleri *anlatamayacağımı* söylemiştim, Afra. Hatırlamadığım bir şeyi *nasıl* anlatabilirim?"

Derin bir nefes aldım. "Sen benimle ilgili her şeyi biliyorsun ama ben... *seni tanımıyorum.*"

Sakladığı sırların etrafında dolanıp duruyordum. Ölüm ona henüz geçmişini anlattırmamıştı ve içimden bir ses, sona kalmasının bir nedeni olduğunu söylüyordu.

"Şimdiden diğerlerinden daha fazlasını biliyorsun!" Sesi biraz olsun yükselse de *henüz* önemli bir çizgiyi aşmamıştı. "Kimsesiz olduğumu söyledim sana. Ne bekliyorsun? Daha uzun, acıklı bir hayat hikâyesi mi? Hayatım *yok* lan benim! *Bu kadarım ben.* Tanıdığın kadar Egemen'im, daha fazlası yok bende."

Boğazım düğümlenirken bakışlarımı kaçırdım. "Özür dilerim," diye mırıldandım daha fazla üstüne gitmemek için. Görünüşe göre geçmişiyle ilgili her ne öğreneceksem diğerleriyle birlikte öğrenecektim. Belki de Egemen bile bizimle öğrenecekti. "Senden uzak durma nedenim bu değildi."

"O zaman bana bir neden ver," dedi Egemen sert bir sesle. "Yoksa sürekli nerede yanlış yaptığımı düşünüp durmaya devam edeceğim. Bana bir neden ver ki kendimden nefret etmeyeyim."

"Sana yaklaşırsam..." dedim zar zor. Bir avucumun içini boynumun yanına dayadım. "Bir daha gidemem."

İtirafım aramızda asılı kaldı. Belki "*seni seviyorum*" diyemezdim ama tüm bu konuşmalardan onu sevdiğimi anlardı.

"Gitme o zaman, Afra."

Kafamı hafifçe boynuma doğru eğdim. "*Yapma,*" dedim acıy-

Scanned with CamScanner

la. "Beni zorlama. Cevaplayamadığım soruların cevabını bilirken bana bunu yapma. Ben... çabalamak istiyorum."

"Ne için çabalayacaksın?" dedi tek kaşını kaldırırken.

"Yaşamak için," dedim yutkunarak. "*Sizin* yaşamanız için."

"Bu evde *neyi* çabalayarak elde edebiliyoruz?" Egemen sandalyesinde geriye yaslanıp bakışlarını kaçırdı. Kollarını masaya uzattı. "Gökhan öldü." Eli yumruk halini aldı. "Elimizden hiçbir şey gelmedi."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır...

Gökhan'ın ölümünü *onunla* konuşmayacaktım. Zihnimde birbirleriyle çelişen düşünceler dolanıp duruyordu. Kutay'ın odasında bulduğumuz kutudan sonra Egemen'e güvenebileceğimi düşünsem de yapamıyordum işte. Şüpheci ruhum, hikâyesini öğrenene dek onu olduğu gibi kabullenemeyecekti.

Nefeslerim boğazıma dizildi. Burnumun kemiği sızlarken gözlerim yaşlarla doldu. Günlerce ağlamamıştım. *Ağlayamamıştım.* Tüm gözyaşlarımın bittiğini düşünmüştüm. İşte şimdi, yine o an gelmişti. Gökhan'ın cesedini gördüğüm ilk andaki gibi çaresiz hissediyordum. Onun adını Egemen'in ağzından duymak beni sarsmıştı.

Dudaklarım aralandı, boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Kendimi kontrol edemiyor, sadece ellerimle hızla yanaklarıma dökülen gözyaşlarını silmeye çalışıyordum. Egemen'in bana dönen gözleri şaşkındı. Konuşmaya çalıştım ama sadece, "Ben..." diyebildim. Nefesim bir kelime daha oluşturmaya yetmiyordu.

Egemen'in gözleri acıyla titredi. Yüzünde beliren paramparça ifadeyi gördüm. Sandalyesinden hızla kalkıp masanın etrafından dolaştı. Bir elini omzuma koyduğunda ona dönmedim.

Ondan saklanmak istercesine ellerimle yüzümü kapattım. Kendimi durduramıyordum. Adını duymuştum ve birden tüm dünyam Gökhan'ın gidişiyle arkasında bıraktığı acıyla doluydu. Onun yokluğunu hissediyordum. Karmakarışık düşüncelerimi toparlayabilecek tek kişi oydu. *En yakın arkadaşım.*

Ölmüştü ve bunu engellemek için hiçbir şey yapamamıştık.

Bu yükü kaldıramıyordum.

Egemen beni kendine döndürmeye çalıştı. Başaramayınca eğilip bir kolunu sırtıma doladı. "Afra," diye mırıldandı titreyen sesiyle. "Afra..." Neden adımı söylüyordu? Neden ellerimi yüzümden çekmem için uğraşıyordu?

Bir saniye sonra saçlarımın üstünü öpen dudaklarını hissettim. "Şşt," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Yalnız değilsin."

Beni kopma noktasına getiren bu oldu. Ellerimi yüzümden çekip hıçkırıklar içinde boynuna sarıldım. Sandalyem gıcırdayarak benimle birlikte ona döndü. Egemen kollarını etrafıma doladı ve beni sıkıca sarmaladı. *Geçti*, gibi saçmalıklar söylemedi. Saçlarımı öpmeye devam etti.

Her öpücüğünde ağlamam mümkünmüş gibi daha da şiddetleniyordu. Saçlarımı koklamaya başladığını fark ettiğimde göğsüm sıkıştı.

"Yalnız değilsin," diye tekrarlayıp durdu. "Hiçbir zaman olmayacaksın."

Sanki Gökhan'sız nasıl hissettiğimi *anlıyordu*. Yapayalnız hissettiğimi *biliyordu*.

Kollarının arasında beni sakinleştirmesine, beni istediği kadar öpüp koklamasına izin verdim. Yanımdaydı ve gitmesini istemiyordum. Onu uyarmamın nedeni buydu. Bu kadar yanımdayken, bu kadar kalbimdeyken onu nasıl uzak tutacaktım? Nasıl uzak kalacaktım?

Gözyaşlarım zamanla azaldı. Sandalyemin önünde dizleri üzerine çöktü ve ellerini yanaklarıma dayadı. Yanaklarıma dökülen son gözyaşlarını parmaklarıyla silerken ilk defa yüzüne baktım.

Ağlayan tek kişi ben değildim.

Egemen'in lekeli cildi gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Islanmış kirpikleri birbirine girmişti, yaşlar uçları sarı kirpiklerini olduğundan daha koyu göstermişti. Gözlerinin akında kırmızı çatlaklar belirmişti.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o sessizce ağlamıştı.

Scanned with CamScanner

Uzun uzun yüzüne bakarken nefesimi tuttuğumun farkında değildim. Kafamı hafifçe sağa eğerek yanağımdaki eline daha sı bastırdım. Uzanıp onun gözünden dökülen gözyaşını parmağım la sildim. Tıpkı onun yaptığı gibi.

"Yalnız değilsin," diye mırıldandım titreyen sesimle. "Sen d yalnız değilsin, Egemen."

Cevabı dudaklarında zar zor şekillen ufak bir tebessüm oldu

Paramparçaydık ve sadece birlikteyken tamdık.

Daire 13'te değişmesini istemediğim tek şey buydu.

REC

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
8 Ağustos 2021

GÜN 99

"Seni uyarmıştım, sevgili tutsağım.
Kimseye güvenmemeliydin."

Zaman sessizlik içinde akıp geçiyordu.

Ölüm'ün gönderdiği ziyafetin ardından hepimiz gergindik. İhtimalleri, bize yapabileceklerini konuşmasak bile stresimiz kendini farklı şekillerde belli ediyordu. Çağrı'nın sürekli eklemlerini çıtırdatması, Sarp'ın ritim tutan elleri, Mete'nin düşüncelere daldığının kanıtı olan çatılmış kaşları, Egemen'in gece bile uyumaması, Kutay'ın sürekli bizi izlemesi…

Gece birkaç saat uyuyabilmeyi başarmıştım, bu son günlere göre epey fazla sayılırdı. Egemen'in yanında o kadar çok ağlamıştım ki, üzerime çöken yorgunluktan kaçamamıştım. Uyandığımda herkes uyanıktı, güneş ise yeni doğuyordu. Salonun içi sarı ışık huzmeleriyle dolmuş, ev ısınmaya başlamıştı.

Ölüm yeni oyuna başlamak için kahvaltı yapmamızı beklemedi.

Televizyonun ekranı hafifçe aydınlandığında sonunda o anın geldiğini anladım. "Ölüm burada," dedim hızla. Gözucuyla herkesin koltukta kıpırdandığını görebiliyordum.

"Tahminlerimiz tuttu," dedi Mete sert bir sesle. "Egemen'in sırası gelmiş olmalı."

Scanned with CamScanner

"Hazır mısın?" Kutay'ın sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. Ela gözleri Egemen'e dönmüştü.

Egemen alaycı bir tavırla, "Ne anlattıracağını merakla bekliyorum," diye cevaplamakla yetindi.

Tam o sırada televizyonda mesajlar belirmeye başlamıştı.

Ölüm: Son oyuna hoş geldiniz!

Ölüm: Artık gerçeğe her zamankinden yakınsınız. Perde kapanmadan önce son sahnedesiniz.

Ölüm: Bugüne dek dürüst olduğunuzu iddia ettiniz. Günahlarınızı itiraf ettiniz ama en büyüklerini sakladınız.

Ölüm: Birbirinizi dinlediniz. Birbirinizi anladığınızı, tanıdığınızı düşündünüz. Oysa yalnızca görmek istediklerinizi gördünüz. Herkes maskesinin altında ustalıkla saklandı.

Ölüm: Hatalar yaptınız.

Ölüm: Dostluklar kurdunuz. Güvendiniz.

Ölüm: Yanıldınız.

Ölüm: Beni suçladınız.

Ölüm: Benden nefret ettiniz.

Ölüm: Fakat unutmayın... Ben yalnızca size geçmişin aynasını tuttum.

Ölüm: Aynada gördüğünüz kendinizden nefret ettiniz.

Ölüm: Çoğu gün aldığınız her nefeste ölmeyi dilediniz.

Ölüm: Ölmek istediğinizde sizi yaşattım. Yaşamak istediğinizde de sizi öldürdüm.

Ölüm: Tutsak 6, iyi bir oyuncuydu.

Ölüm: Ama bundan fazlası değildi.

Damarlarımda gezinen kan bir anda dondu. Tüm vücudum kaskatı kesilmişti. "Onun adını ağzına anma!" diye bağırdım aniden. Gözlerim en yakındaki duvarın köşesine, oradan bizi izleyen kameraya doğru çevrildi. "Seni... *aşağılık oruspu çocuğu!* Sen onun hakkında *konuşamazsın!* O Tutsak 6 değildi. Gökhan Didar'dı!"

"Sakin ol," diye mırıldandı Egemen.

"Gökhan'dan o kadar korkuyordu ki," dedi Çağrı sert bir sesle. "Onunla devam etmeye cesaret edemedi."

"Ölüm'ü korkutan şey hayattan soğumamız, oyuna devam etmememiz ya da ölmek istememiz değil." Sarp'ın sesi boğuktu. "Bize yaşattığı her şeye rağmen yaşama arzumuzun olması. Onu korkutan şey bu. *Yaşam.*"

Sarp'ın söyledikleri aklıma Ölüm'ün ilk mesajlarını getirmişti. *Sanırım tanışma fırsatımız olmamıştı. Ben Ölüm. Bazıları Yaşam da der.*

Ölüm koca bir çelişkiden ibaretti.

Ölüm: Size acıyorum.

"*Ben* sana acıyorum," dedim tiksintiyle. Ağzımdan tükürükler saçıldı. Onun hastalıklı, ezik ruhuna acıyordum. Güçlü rolü yapan, aciz bir psikopattan ibaretti.

Ölüm: Eminim hepiniz benden nefret ettiğiniz kadar olacakları da merak ediyorsunuzdur.

Ölüm: Geriye tek bir kişi kaldı.

Ölüm: Tutsak 3, sıra sende.

Bakışlarım hızla döndüğünde Egemen'i öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış bir şekilde buldum. Televizyona bakarken yüzünde tamamen odaklanmış bir ifade vardı. "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı. Sesinin keyifli olduğunu söyleyemezdim.

"İşte *bitiyor,*" diye düzeltti Sarp. "Şaka gibi ama... Bugünün geleceğine inanmamıştım. Hiç bitmeyecek gibiydi."

Ölüm: Hazır mısın Tutsak 3?

Ölüm: İsmini söyleyerek başlayabilir misin?

Scanned with CamScanner

Egemen'in kaşları hafifçe çatılırken ellerini birleştirdi. "Egemen. *Egemen Varol.*" Gergin olduğu belli oluyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Geçmişinde hatırlayamadığı günler varken Ölüm onu her an köşeye sıkıştırabilirdi. Tıpkı bana yaptığı gibi.

Ölüm: Onlara ailenden bahset.

Gözlerim tekrar Egemen'e kaydığında bu sorunun onun için zor olduğunu biliyordum. Sadece bana söylediği, benim de Gökhan ve Mete'yle paylaştığım bir sırdı bu.

Egemen pes edercesine kesik bir nefes verdi. Ölüm'ün ona bunu soracağını biliyordu. "Ailem yok," dedi tekdüze bir sesle. "Yetimhanede büyüdüm. Ne annemi ne babamı gördüm. Büyüdüğümde bir akrabam olup olmadığını bulmaya çalışmadım. Onların beni sildiği gibi ben de onları sildim. Beni arayan da olmadı."

Salonda bir sessizlik oldu, kimse tepki vermedi. Egemen kafasını kaldırıp bize bakmadı. Diğerlerinin tepkisini görmek için bakışlarını çeviren ben oldum.

Hepsinin şaşkınlığı belli oluyordu ama Sarp farklıydı. Sarp'ın ortası yukarıya doğru kalkmış kaşları ve incelmiş dudakları üzüntüsünü fazlaca belli ediyordu.

Herkes sessiz kaldı. Zaten böyle bir durumda ne denilebilirdi ki?

Yeni mesaj geldiğinde bakışlarım televizyona kaydı.

Ölüm: Anlatmaya devam et.

Kısa bir an duraksadıktan sonra, "Öldüler," diye devam etti Egemen. Çene hatları gergindi. Yanağında oluşan çukurdan dişlerini sıktığını anlayabiliyordum.

Sessizlik derinleşmeden önce ilk tepki veren kişi Sarp'tı. "Allah rahmet eylesin," dedi kısık sesle. Egemen'in yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yoktu. Sarp'ın gözleri ise hemencecik gözyaşlarıyla dolmuştu. "Öldükten sonra mı seni…"

Mete onun sözünü kesti, Sarp'ın sormak üzere olduğu sorunun hoş bir soru olmadığının farkındaydı. "Geçmişinden neden bahsetmek istemediğini anlayabiliyorum," dedi kafasını onaylarcasına sallarken. Egemen'e güvenmiyor olmasına rağmen anlattıklarına şefkatle yaklaşıyordu. "Ailelerimizden konuşurken sessiz kaldığını fark etmiştim ama bunu beklemiyordum. Konuşmadığın için o zamanlar sana boşa çıkışmıştım."

"Anlatacak bir şeyim yoktu," dedi Egemen ona dönmeden. "Neyden bahsedecektim ki? *Yetimhanede çok arkadaş edindim ve çok arkadaş kaybettim. Yemekleri kötüydü. Şanslı yaşıtlarımın aksine ben iyi bir üniversite ve burs kazanmak zorundaydım çünkü bu benim için bir seçenek değil, zorunluluktu.* Bu mu? Bunları mı anlatacaktım?"

"İyi muamele görüyor muydunuz?" diye sordu Çağrı.

"Çoğunlukla." Bu kaçamak bir cevaptı fakat kimse üstelemedi.

Gerçeği bilen kişi ise bendim. İyi muamele *görmemişlerdi.* Korunması gereken yaşta çocuklar kendini korumayı öğrenmek zorunda kalmıştı.

Ekranda yeni yazılar belirdi.

Ölüm: Neden öldüler?

"Öldürülmüşler," diye düzeltti Egemen. "Bana bu şekilde söylendi." Dişlerini gıcırdatıp sertçe yutkundu. Televizyon ekranından yansıyan ışık yüzünü gölgelendiriyordu.

"Kaza mı?" diye sordum kendime engel olamadan. Bana bu kadarını anlatmamıştı.

"Detayları bilmiyorum." Yüzüme bir bakış atmakla yetindi.

Ölüm benim aksime ısrarcıydı.

Ölüm: Öfkeni hatırla.
Ölüm: Öfkenin sana söyleyeceği gerçekleri dinle.
Ölüm: Aileni öldüren kimdi?

Scanned with CamScanner

Kısa bir sessizlik oluştu. "Bilmiyorum," dedi Egemen sessizliği bozarak. "Merak etsem de eski bir hikâyenin peşinden koşacak durumda değildim. Geleceğimi kurtarmaya çalışmakla meşguldüm."

"Biraz oynamanı izleyelim bakalım," diye geveledi Kutay ağzının içinde.

Ne?

"Ne havlıyorsun lan oradan?" Egemen koltukta sırtını dikleştirirken kaşları çatıldı. Gözleri Kutay'ın üstündeydi.

Kutay sakin bir tavırla gülümsedi. "Hiç."

Ölüm mesaj atmasaydı Egemen her an kalkıp onu boğazlayabilecekmiş gibi gergin duruyordu.

Ölüm: Demek bilmiyorsun...
Ölüm: O zaman sırayla gidelim.
Ölüm: Baştan al.
Ölüm: Zavallı, acınası hayatının en başından başla.
Ölüm: Dilini yalanlardan uzak tut.

Egemen bakışlarını Kutay'dan ayırıp derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalıştığını anlayacak kadar onu iyi tanıyordum. Bedenini bize doğru çevirdi fakat hiçbirimizin yüzüne bakmıyordu.

"Yetimhanede büyüdüm," diye başlarken sesi düzdü. Kendi dünyasının normalini anlatması tuhaf hissettiriyordu. "Kendimi hatırladığım ilk anlarda bile bir sürü çocuğun arasındaydım. Birlikte büyüdük. Şartlar iyi değildi ama yakınma şansımız yoktu. Bana yardımcı olan onlarca iyi insanla tanışmış ve birçok arkadaş edinmiştim. Fakat *oranın* kurtulmam gereken bir yer olduğunu biliyordum. Normal bir insanmışım gibi hissedemiyordum. Kimsesiz olduğum düşüncesi zihnimden bir an bile eksilmiyordu, içimdeki o boşluğu başkalarının varlığıyla doldurmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu."

Yüzünü buruşturduğunda böyle hissetmekten tiksindiğini düşündüm. Egemen bana kısa bir bakış attı. "Üniversite sınavı benim kaçış noktamdı. *En iyisi* olmam gerektiğini biliyordum. On sekiz yaşıma kadar zamanımın çoğunu çalışarak geçirdim. Dereceye ve derecenin getireceği burslara ihtiyacım vardı. Sonunda Koç'ta bilgisayar mühendisliği kazandım."

Koç Üniversitesi mi?

Vay be.

Aramızda başarı konusunda Gökhan'la yarışabilecek tek kişinin Mete olduğunu düşünmüştüm. Egemen hiçbir zaman derslerden, notlardan ya da ne kadar iyi olduğundan bahsetmemişti. Herkesin bana kendini tanıttığı gün bile Koç'ta okuduğunu söylememişti.

Neden bu kadar basit bir şeyi bizden, *benden* saklamıştı?

"*Oha!*" dedi Sarp birden. Hepimizin dikkati ona kaydığında ağzını kapattı. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. Yutkundu. "Koç biraz şey..."

Başını onaylarcasına sallayarak, "İyi," diye ekledi Egemen.

"Neden üniversiteni daha önce söylemedin?" diye sordu Mete tek kaşını kaldırırken. "Koç *taşaklı* bir isim."

"Gerek duymamıştım," dedi Egemen basitçe.

"Adamın gerek duymadığı şeye bak ya," dedi Çağrı. Ardından kısa bir ıslık çaldı.

Egemen boğazını temizleyip anlatmaya devam etti. "Koç'u kazandıktan sonra hayatım normal insanların hayatına biraz olsun benzemeye başlamıştı. Benim seviyemde düşünebilen insanlarla tanışmaya başlamıştım. Nereden geldiğimden utanmıyordum, yine de bana nereden geldiğimi sormayı bile düşünmeyecek kişileri hayatımda istiyordum. Eh, öyle insanlar da buldum." Gözleri düşünceli bir tavırla kısıldı. "Fakat hiç kimseyle tam anlamıyla samimi olmadım çünkü onlara gerçek Egemen'i göstermiyordum. Onlar geçmişlerinden bahsederken benim anlatacak bir geçmişim yoktu. Benim hayatta kalmaya çalıştığım yıllarda onlar *yaşamışlardı*."

Ölüm: Hasta olduğunu ne zaman fark ettin?

Scanned with CamScanner

Midesinden mi bahsediyordu? Yoksa başka bir hastalığı mı vardı? İçimdeki endişe sinir bozucu derecede *ilkeldi*. Benden daha büyük şeyler saklamış olmasından korkuyordum.

Egemen hemen cevap vermedi. Kendini cesaretlendirmeye çalışırcasına derin bir nefes aldı. Kafasını daha da öne eğdi. "*Periodik Kusma Sendromu*". İlk önce üniversite sınavına hazırlandığım yıl ortaya çıktı. Migreni tetikleyen her şey kusma isteğimi de tetikliyordu. Tetikleyiciler çoğu zaman mantıksızdı. Buraya girmeden birkaç ay önce ise..." Sertçe yutkundu. "Birinci evre mide kanseri olduğumu öğrendim."

Egemen'in hastalığı... *kanser* miydi?

Göğsüm sıkışırken nefesimi tuttum. Bir elimi göğsümün üzerine bastırdım. Buraya *kanserken* mi hapsolmuştu? Yoksa kanseri yendikten sonra mı buraya gelmişti?

Kurduğu her cümle bana, onu tanımadığımı hatırlatıyordu. Anlatabileceği çoğu şeyi saklamayı tercih etmişti. Hastalığın adını öğrenmeye çalıştığımda bile bana söylememişti. Her şeyi diğerleriyle birlikte öğreniyordum.

Bakışlarımı arkadaşlarıma çevirdiğimde onların da dilinin tutulduğunu fark ettim. Sadece aptal aptal birbirimize bakıyorduk.

"Burada olduğun süre boyunca *kanser* miydin?" diye sordu Çağrı. İnanamadığı belli oluyordu. "İlk günden beri..."

"Evet," dedi Egemen omuz silkerek. Sanki gripten bahsediyordu. Rahatlığı her zamanki gibi *çıldırtıcıydı*. "Gittikçe daha da kötüleşti. Mide bulantısı ve... diğer şeyler." Koltukta geriye yaslandı. "Son evrelerde kan kusmaya başladığını biliyorum," diye ekledi gözlerini televizyona sabitlerken. "Ölüm'ün beni öldürebilecek olması artık pek de sikimde değil. Her türlü *geberiyorum*."

Mete'nin kaşları çatıldı. "Birinci evre kurtulabilir bir evre. Tedaviye başlamış mıydın?".

* Periyodik kusma sendromu; saptanabilir bir organik sebep olmaksızın yineleyen, sınırlı, birbirine benzer; kontrol edilemez bulantı ve kusma atakları şeklinde tanımlanan kronik bir rahatsızlıktır. (e.n.)

Egemen, Mete komik bir şey söylemiş gibi kısa bir kahkaha attı. "Ölmeye meraklı *değildim*. Midemdeki tümör yüzünden ameliyat olmam gerekiyordu. Sık sık mide içi kanamam olduğu için demir eksikliği anemisi ortaya çıkmıştı ve demir tedavisi olmadan ameliyat riskli olacaktı. Vitamin ilaçları kullanıyordum."

Ölüm: Seni neyle suçlayacağımı biliyor musun?

"Hayır," dedi Egemen.

Yalan söylüyordu. Hafıza kaybından dolayı Ölüm onu herhangi bir nedenden suçlayabilirdi. Bunun farkındaysa neden kendi ağzıyla diğerlerine söylemiyordu? En azından Ölüm onu zorlamadan önce diğerlerinin güvenini kazanabilirdi.

Sarp boğazını temizledi. "Birinin annesini sarhoş ettiğini, birinin çatıdan atlamaya teşvik ettiğini ve..." diye başladı. "Birinin onu *öldürdüğünü* ima etmişti. Muhtemelen seni annesinin ölümüyle suçlayacak."

"Bunun için elinde kamera kayıtları olmalı," dedi Egemen. "Sizde her şeyi kamera kayıtlarıyla göstermişti ve ses kayıtları dinletmişti. Detayları bizi ikna edecek kadar iyi anlatmıştı. Beni annesinin ölümüyle suçlayacaksa bunu ispatlayacak bir kanıtı da olmalı."

"Kanıtsız bir şeye inanacak değiliz zaten," dedi Çağrı elini havada "*boş ver*" dercesine sallayarak. "Bakalım Ölüm ne diyecek?"

Ölüm: Fikrimi değiştirdim.
Ölüm: Aklıma ilginizi daha çok çekebilecek tatlı bir soru geldi.
Ölüm: Hayatında kaç kişiyi öldürdün, Tutsak 3?

Egemen gözlerini bir kere kırptı. "Kimseyi?" dedi sorarcasına. "Hapse girdiğim ya da tutuklandığım bir dönem de olmadı. Senin gibi parası olanlar dışında kimse böyle bir suçtan temiz çıkamaz.

Scanned with CamScanner

Üniversite yurduna geçmeden önce hayatımın çoğu yetiştirme yurdunda geçti."

"Yoksa kendi aileni mi *öldürdün?*"

Havanın buz kestiğini hissettim. Gözlerim bu patavatsız soruyu dile getiren kişiye, Kutay'a döndü. Egemen'in eski tekli koltuğunda otururken yüzünde nefretin gölgesiyle ona bakıyordu.

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Ne söylediğinin farkında mısın sen?" diye çıkıştım kendimi tutamadan. "Annesi ve babasını hiç *görmediğini* söyledi. Anlattıklarını duymadın mı? Bu nasıl saygısızca bir soru ya?"

Kutay alayla sırıtırken ela gözlerini bana çevirdi. "Her söylenilene böyle kolay inanır mısın?"

"Kes sesini," diye tersledim onu. Her söylenene inanmıyordum. Yalan söylüyorsa bile Ölüm bize gerçeği anlatacaktı. Egemen'in geçmişini yalan yanlış anlatması için mantıklı bir neden yoktu.

Ekranda yeni bir mesaj belirdi.

Beklediğimiz an gelmişti.

Ölüm: Annemi öldüren kişi sendin.
Ölüm: Ve bunu biliyorsun.
Ölüm: Geceleri kafanı yastığa koyduğunda nasıl rahatça uyuyabiliyorsun?

Doğru anladığımdan emin olmaya çalışarak satırları tekrar okudum. Bu gerçek olabilir miydi? Ölüm bizi katil olmakla suçlamıştı ama hiçbir zaman birimizi *direkt* annesini öldürmekle suçlayacağını düşünmemiştim. Düşünmemiştim *çünkü* elinde buna dair bir kanıt olsaydı o kişiyi şu ana dek sağ bırakmazdı.

Egemen haklıydı. Ölüm hepimizi suçladıktan sonra suçlarımızı kendince kanıtlamıştı. Peki ya Egemen'i itham ettiği suç için kanıt sunabilecek miydi?

Parmaklarım titremeye başlamıştı. Egemen'in bunu yapmış olduğuna inanmak *istemiyordum.*

Hafıza kaybı, Ölüm'ün annesinin ölümüyle mi alakalıydı?

Mete'yle göz göze geldiğimde dudaklarının ince bir çizgi halini aldığını fark ettim. Kafasını kimse fark etmeyecek şekilde, hafifçe sağa sola salladı. Egemen'in söylediklerine inanmıyordu.

Egemen tek tek hepimize baktı. "Böyle bir şey yaşanmadı," dedi yavaşça. "Hayatımda kimseyi incitecek bir şey yapmadım. *Kimseyi.* Ölüm'ün annesini tanımıyorum bile! Bize izlettiği video kaydındaki yerin neresi olduğunu da bilmiyorum. Kadın binadan atlayarak intihar etmemiş miydi zaten? Gökhan'ın söylediği bu değil miydi?"

Ölüm: Annemi benim kadar iyi tanıyorsun ama zihnin hatırlamana izin vermiyor.

Kendimi tutamadan, "Onlara söylemelisin," dedim alçak sesle. Hafıza kaybını diğerleri de bilmeliydi. Mete'yle göz göze geldiğimde yüzündeki şüpheyi kanlı canlı görmek canımı sıktı. Egemen'e güvenmediklerini hissedebiliyordum. İşin komik yanı, *ben de* güvenemiyordum.

Egemen'in bakışları üzerimdeydi. "Hafıza kaybı yaşadım," dedi sertçe yutkunurken. Bunu saklamaya çalışmamıştı. Bana bakarak konuşmaya devam etti. "Hafıza kaybı yaşadım fakat bu bir kanıt değil. Hatırlamadığım zamanlarda da hiçbir şey yapmadığımı *biliyorum.* O dönemi bana anlattılar. Neler olduğunu, neler yaptığımı ve... o zamanlar normal bir öğrenciydim. Hafıza kaybımdan sonra bir süre üniversiteye bile gitmedim."

Ölüm: Hafıza kaybı falan geçirmedin.
Ölüm: Yalan söylüyorsun.
Ölüm: Yalanları sever misin, sevgili Tutsak 3?

Yalandan *nefret ederdi.* Bu yüzden ona yalan söylemeyeceğime dair bir söz vermemi istemişti.

Egemen derin bir nefes aldı. "Burada tek yalan söyleyen sensin," dedi kendinden emin bir şekilde. "Söylediklerini kanıtlayabilecek misin? Yoksa sik sik konuşmaya devam mı edeceksin?"

Scanned with CamScanner

Ölüm'ün üstüne gitmeyi tercih etmesi mantıklıydı. Aksi takdirde... Ölüm bize kanıt sunmasa bile şüphelerimizi iyice beslemeyi başaracaktı.

Ölüm: Bu konuşma tamamen yalandan ibaretti.
Ölüm: Bunu ikimiz de biliyoruz, değil mi?

"Hayır, değildi," dedi Egemen. Yüzü allak bullak olmuştu. Bir an sonra tanıdık, agresif ifadesi belirdi. Gözleri kameranın üstündeydi. "Ne sikim sallıyorsun lan sen?"

"Rol mü yapıyorsun?" dedi Sarp tuhaf bir sesle. Hepimiz şaşkınlıkla ona döndük, bunu Sarp'tan duymayı beklemiyorduk. "Ölüm şimdiye dek doğruları söylemişse bundan sonra yalan söyleyecek değil."

"Salak herif!" diye çıkıştı Egemen. Alnında bir damar seğiriyordu. "Ne zamandan beri onun dediklerine anında inanıyorsun?"

"Hey, hey!" dedi Çağrı ellerini kaldırırken. "Biraz sakin olun!"

"Şu saniyeden sonra imkânsız gibi," dedi Kutay alçak sesle. Olan biteni dikkatle izliyordu.

Mete dünyanın en doğal hareketiymiş gibi üçlü koltuktan kalktı ve Egemen'le benim arama oturdu. Bana attığı bir bakış yaptığı hareketin nedenini anlamama yetmişti. Egemen'in yanında oturuyor olmam onu tedirgin etmişti ve benim ona yakın olmamı istemiyordu.

Egemen, Mete'ye ters bir bakış atmakla yetindi. Aptal değildi, Mete'nin ona karşı güvensizliğini anlamıştı.

Ölüm: Kanıt mı istiyorsunuz?
Ölüm: Kanıt sözlerim.

"Sana inanacakmışız gibi," dedim alayla gülerken. Gülüşüm sahteydi. Kalbim ne ona ne de Egemen'e inanıyordu.

Ölüm: Seçimini yapabilirsin.

"Ne seçimi?" dedi Egemen.

Klik. Tok bir ses kulaklarımı doldurdu.

Bir silah çekilmişti.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olurken kafamı zar zor sesin kaynağına doğru çevirdim. Kutay ayağa kalkmış, tekli koltuğun arkasına geçmişti. İki eliyle birlikte kavradığı bir silah tutuyordu ve namluyu Egemen'e doğrultmuştu.

Kutay'ın bir *silahı* vardı.

Dehşet tüm vücudumun taş kesilmene neden oldu. Boğazım bile düğümlenmişti. Ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum.

"Senin seçimin değil," dedi Kutay gergin bir sesle. "*Benim* seçimim."

"*Biliyordum!*" Egemen'in yüzündeki ifade kararmıştı. Neyi biliyordu?

"Hay sikeyim!" Küfreden kişi Mete'ydi. Göz göze geldik, artık ikimiz de odasında bulduğumuz kutuda ne olduğunu biliyorduk.

"Has..." Sarp korkuyla üçlü koltuğa sindi.

"Afra, *arkama!*" Mete'nin sesi beni kendime getirdi.

Sadece, "*Ne*?" diyebilecek zamanım oldu. Mete hızla üçlü koltuktan kalkıp önüme geçti. Kolumu sertçe çekerek beni ayağa kaldırdı. Birlikte sendeleyerek geri çekildik. İkili koltuk ile üçlü koltuğun arasındaydık. Mete sağlam tek koluyla beni arkasında tutuyordu. Eli benimkini sıkıca kavramıştı.

Çağrı kendi başına oturduğu ikili koltuğundan takla atarak kalktı ve olabildiğince geri çekildi. Sarp şoktan kurtulduktan sonra ellerini başının etrafına sararak mutfak tarafına, bize doğru koştu. Egemen ise dehşete düşmüş yüz ifadesiyle sadece ikili koltuğun arkasına geçti.

"Kıpırdamayın!" diye kükredi Kutay.

Herkes olduğu yerde donakaldı.

Silah... *Silahı* vardı.

Scanned with CamScanner

Zihnimde korkunç bir ihtimal belirdi. Gökhan'ı öldüren o muydu? *Hayır, hayır...* İçimizden biri Gökhan'ı *öldüremezdi*. Biz arkadaştık.

Kutay silahı Egemen'e doğrultmuştu.

"Oyun *buydu.*"

Kutay'ın silahı tutan eli titrese de sıktığı çenesi kararlı olduğunu gösteriyordu. Yüzünde aydınlanmış bir ifade vardı. "Ölüm birinizi feda etmemi isterken çok rahattı çünkü *zaten* ona çalışıyordun."

Feda etmek mi? Arka planda nasıl bir oyun dönüyordu? *Ölüm'ün silahını* bize doğrultmuş olmasına rağmen nasıl bir cesaretle Egemen'i ona çalışmakla suçlayabilirdi?

Siktiğimin evinde neler dönüyordu?

Aramızda bir hain olduğuna *asla* tam olarak inanmak istememiştim. Ne de olsa dört duvar arasına hapsolmuş, paranoyayla beslenmiştik. Mantıklı düşünmekten çok uzaktık. Etrafımızda sadece duvarlar, geçmişimiz ve güvenilmez bir psikopatın kelimeleri vardı. Bizi birbirimize düşürmek onun en büyük eğlencesiydi.

Kutay'a, tuttuğu silaha ve silahı doğrulttuğu kişiye baktım.

Gökhan *haklıydı*.

Gözlerim anında Egemen'i buldu ancak yüz ifadesinde şoktan başka bir şey yoktu. Kaşları çoktan çatılmış, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. "Kendi adamından şüphelenip onu seçeceğimi biliyordu," diye devam etti Kutay. "Böylece *bizden* birini öldürmüş olmayacaktım."

"Sen delirmişsin!" dedi Egemen anında. Kalp atışlarımın sesi kulağıma daha da baskı yaparken zar zor yutkundum. "*Kendi adamı* mı? *Sen* bana silah çekmişken *bana* mı Ölüm'ün adamı diyorsun?"

"*İndir* şu silahı!" diye bağırdı Mete.

Omuzlarım gerilirken Mete'nin elini sıktım ve arkasından hafifçe çıkıp onları daha iyi görebileceğim bir şekilde durdum. Mete'nin sırtının güvenliğinden tamamen kopmaya cesaret edememiştim.

Gökhan'ın şüphelendiği kişilerden biri, bir diğerini suçlayarak ona *silah çekmişti*. Hangisine güvenebilirdim?

"Alçak piç!" diye tısladı Çağrı. Ağzından tükürükler saçıldı. Kutay'ın en yakınında kalan oydu. "İçimizden birini mi öldüreceksin lan?"

"Silahı nereden buldun?" diye sordu Mete sertçe. Dolabında bulduğumuz kutuyu itiraf etmesi için ona bir yem mi atmıştı?

"Oturup konuşabiliriz!" diye bağırdı Sarp araya girmeye çalışarak. "Lütfen *saçmalamayın!*"

Kalp atışlarım korkutucu şekilde hızlanırken kulaklarımı bir uğultu kapladı. Bağrışma sesleri boğuklaştı. Mete'nin arkasından sıyrılıp öne çıktım. Kelimeler dudaklarımın ucuna dizildi. Dişlerimi birbirine bastırıp çenemi doğrulttum. Cesaretimi toplayarak, "Gökhan'ı sen mi *öldürdün?*" diye sordum.

Kulağımı kaplayan anlamsız uğultu dindi. Kutay'ın ela gözleri bana döndüğünde paniklediğini fark ettim. "Hayır!" Yüzündeki ifade allak bullaktı, üzüntünün sahte yansımalarını taşıyordu. Ne kadar iyi rol yapabileceğini bilirken mimiklerinin benim için bir önemi yoktu. "Hayır, *asla!* Gökhan'a neden böyle bir şey yapayım, kafayı mı yedin? O *masumdu*."

"*Silahın* var," derken sesim donuktu. "Ve kafayı yemiş gibi duran kişi sensin."

"Ölüm'e sor!" diye bağırdı Kutay. Sanki Ölüm güvenilirlik testi yapabileceğimiz birisiydi de... "Silaha ilk kez Gökhan'ın ölümünden sonra dokundum!"

Ona olan tiksintimin yüzüme yansımasına izin verdim.

"Afra, beni dinlemen lazım." Gözlerini benden ayırıp diğerleri üzerinde gezdirdi. "*Hepinizin* beni dinlemesi lazım! Egemen, Ölüm'e çalışıyor! Elimde silahla nasıl durduğumun farkındayım ama beni dinlediğinizde anlayacaksınız."

"*Neyi* anlayacağız?" diye sordu Çağrı sert bir sesle. Yüzünde görmeye alışık olmadığım türde vahşi bir ifade belirmişti.

Scanned with CamScanner

"Bir şansımız var," dedi Kutay kesik bir nefes vererek. "Kurtulmak için..."

"Öyle mi, Bay Mükemmel?" diye sorarken Egemen'in yüzünde çarpık bir sırıtış belirmişti. Fakat bu bile yüzündeki korkuyu gölgeleyemiyordu. Titrediğini, bir elinin karnına ne kadar yakın konumlandığını görebiliyordum. "Beni öldüreceksin ve biz *kurtulacağız*, öyle mi?"

"Sen değil," diye tısladı Kutay. "Senin cesedin Ölüm'ün ayakları altında kalacak."

"Biraz... Biraz sakin mi olsak?" diye sordu Sarp çekingen bir şekilde. Mutfağa yakın dursa da içeri girmemişti. O da yaşanabilecek kötü senaryolara engel olmaya çalışıyordu.

"Ne sakin olması?" diye bağırdı Mete. Sesinin yüksekliği elini daha da sıkıca tutmama neden oldu. Yana doğru bir adım atıp tekrar önüme geçti. "Ben silahın namlusunu götüne sokmadan önce indir lan şu silahı, piç kurusu!"

"Açıklamama izin ver," dedi Kutay tek nefeste. Mete'ye yandan bir bakış atarken gözleri bir anlığına da olsa benim yüzüme de kaydı. "Gökhan'ı öldürmedim ve size karşı hiçbir yanlış yapmadım. Dinlediğinizde..."

"*Ha ha.*" Çağrı soğuk bir tavırla onun sözünü kesti. "Emin ol buradan bakınca öyle durmuyor."

Kutay silahı elinde oynatarak Egemen'i işaret etti. "Bunu yapmak istemiyorum. Beni *anlamanız* gerekiyor."

Kalbim boğazımda atıyordu.

"Siktiğimin döneği!" diye bağırdı Egemen. "Silahı olan *sensin* lan!" Yüzü bembeyaz kesilmişti. Ölmekten korkmuyordu, bunu biliyordum. Ona bakışımızın değişmesinden korkuyordu çünkü bu, bizim tanıdığımız Egemen'in ölmesi anlamına gelirdi.

Kutay'ın dudakları seğirdi, neredeyse gülümseyecekti. "Ona [illegible]e davranmanı öneririm."

Egemen geri adım atmadı. "Gökhan'a bunu *sen* yaptın. Mermiler konusunda Afra'yı bu yüzden ikna etmeye çalışıyordun."

"Hayır." Kutay kafasını iki yana salladı.

Mete beni iyice geri itmeye çalışırken yüksek sesle, "Ölüm silahı sana *ne için* ve ne zaman verdi?" diye sordu. Sesi otoriter ve tehlikeliydi. Mete gibi birinin silahın üzerine yürümekten çekinmeyeceğini tahmin etmek zor değildi. Mete'nin beni geriye doğru ittiren eline karşı koymayı bıraktım.

Kutay tedirgin gözüküyordu. Çağrı'nın ona doğru bir adım attığını gördüğünde kafasını uyarırcasına sağa sola salladı. "Yerinde dur, Çağrı."

"Siktirin gidin ya!" dedi Çağrı. Bakışları bana çevrildi. Gözleri irileşmiş, yanakları kızarmıştı. "Adamın silahı var! Silahı ona ne zaman falan verdiği *şu an* önemli mi?"

"Bana engel olmaya ya da bana yaklaşmaya çalışmayın," dedi Kutay tane tane. Kaşları çatılmıştı. "Bu pislik dışında hiçbirinize zarar vermem." Silahın ucuyla Egemen'i işaret etti. "Tek bir kişiyi seçmem gerekiyor, böylece hepimizin özgür kalma şansı olacak."

"Aptal mısın?" diye bağırdı Sarp boğuk bir sesle. "Oyunlarda bile kimse bu yola kanmaz! Sence Ölüm bize *gerçekten* kurtuluş şansı sunmuş olabilir mi? İmkânı yok!"

"Sorman hata," dedi Çağrı kafasını sallayarak. "Aptal."

"Ölüm'ün bana sundukları arasında çok bir seçeneğim yoktu," dedi Kutay sabırsız bir tavırla. "Evet, Ölüm sözünü tutmayıp bizi buradan çıkarmamayı tercih edebilir fakat bu bizim için bir kayıp olmaz. İçimizdeki haini öldürmüş oluruz. Ölüm'ün oynamak istediği oyun devam eder." Gözlerini devirerek Çağrı'ya döndü. "Ve sen de *sakin ol.*" Silahını şimdi ona çevirmişti.

Çağrı iki elini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Bir rahatladım var ya inanamazsın!" diye çığlık attı. Çaresiz gözleri Mete'ye döndü. Bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

Kutay bir eliyle silahı tutarken diğer elini teslim olur gibi havaya kaldırdı. Kolundaki yanığı bize döndürdü, sanki ödediği bedeli hatırlatmaya çalışıyordu. "Dinleyin!" dedi sert bir sesle. "Kolumu yakmadan hemen önce Ölüm bana, ben yokken oynadığınız oyunun kamera kaydını izletti."

Scanned with CamScanner

Bakışlarını yere çevirdi. Hiçbirimizin yüzüne bakmadı. Kayıtlarda ne gördüğünü tahmin etmek zor değildi. Ölüm onun ölüp ölmeyeceğiyle ilgili bize bir oyun oynatmıştı. Kutay'ın ölmesini seçen bir kişi olduğunu söylediğinde ona inanmamıştık.

"Hepiniz hayatta kalmam için oy verirken Egemen ölmem için oy veriyordu."

"Hayır," dedi Egemen anında. Elini saçlarının arasından geçirerek dağınık saçlarını geriye doğru yatırdı. "Bıkmadın mı lan yalan konuşmaktan?"

"*Gözlerimle* gördüm," diye bastırdı Kutay. "Bana izlettiği görüntüler üzerinde oynanmış falan değildi, tamam mı?" Göz devirdi. "Kabul etmek çok zor, değil mi? Ölüm seni *sattı*. Ona çalıştığını *görmemi* istedi. Bizden biri olabileceğine, sonsuza dek saklanabileceğine gerçekten inandın mı?"

Egemen'in yüz ifadesi Kutay'ın her sözünde daha da kararıyordu. Camlardan yüzüne vuran ışık yüzünün bir kısmını gölgede bırakıyordu. Çene kasları gerilmişti. Yorgun ve uykusuz gözleri bir yırtıcınınkilere dönüşmüştü, bakışları keskindi. Öfkesi, şaşkınlığını geride bırakmıştı.

Egemen'e konuşma fırsat vermeden, "Ölüm neden sana kamera kaydı izletsin ki?" dedi Mete. "Bu sadece kendisine çalışan birine yapabileceği bir lüks. Burada şüpheli duran tek bir kişi var, o da *sensin*."

"Kutay ona çalışıyor olmasa bile," dedim kısık bir sesle. "Ölüm onu manipüle etmiş olabilir." Kutay gözlerimin içine bakarken kafamı sağa sola salladım. "Sadece bu binada belki de yüzlerce ını yönetiyor. Böyle bir evde birbirimize olan hislerimizi yö- etmesi sence çok mu zor? Egemen'i suçlayıp bize hiçbir kanıt izletmedi bile!"

"Kutay'ın ölmesi için oy vermedim." Egemen, Kutay'ı ikna etme çabasından vazgeçmişti. Öfkeli yüzünü hepimize tek tek çevirirken gözleri en son benim üzerimde duraksadı. "İkiyüzlülüğünden ve olduğu kişiden nefret etsem de onun ölmesi için *oy vermedim*. Biri gerçekten öyle bir oy verdiyse o kişi ben *değilim*. Gerçek yüzünü en başından beri gören kişi olmam, ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu."

"Biz de ölmen için oy vermiş değiliz," dedi Çağrı, Kutay'a dönerek. "Ortada öyle bir '*oy*' bile olmayabilir. Adamın eve kurduğu teknolojiye bak... Hem bize gösterdiği görüntülerle oynamış olabileceğini daha önce de konuşmuştuk."

"Ölüm'e kim güveniyor ki?" diye sordu Sarp bizi destekleyerek. Sarı saçları yüzünün çoğunu örtmüştü. "Bize her şeyi yapabilir. Yalanlar söyleyebilir ve biz de kandırılmaya gayet müsaitiz."

"Son dediğinde haklısın, Sarp." Kutay onaylarcasına kafasını sallarken kahkaha attı. "Kamera kayıtlarını izletti!" diye bağırdı bir anda. "Kendi gözlerimle gördüm! Üzerinde oynanmış bir görüntüyü ayırt edemeyecek kadar *aptal* değilim."

"Ölüm'le anlaşma yapmışsın!" diye bağırdı Sarp kendini tutamayarak. Bir eliyle uzun, sarı saçlarını çekiştirdi. "Sana nasıl inanmamızı bekliyorsun? Adamı *öldürmeyi* teklif ediyorsun ya! Egemen'i öldüreceksin, sözde kahraman olacaksın ve Ölüm bizi serbest mi bırakacak? Bu, senin gibi kurnaz birine mantıklı geliyor mu? Aptal gibi duruyorsun, hiç kusura bakma."

"Mantıklı değil." Bu sefer sesim daha yüksekti. "Eğer Kutay onu öldürmeye gerçekten ikna olmuşsa bize eksik ya da yalan söylediği bir nokta var demektir. Çünkü Kutay aptal *değil*." Gözlerimi dalgın bir şekilde kırptım ve Mete'ye döndüm. "Bizden başka bir şey saklıyor."

"Evet," dedi Mete kafasını sallayarak beni onaylarken. Arkasından çıktığım için kaşlarını çatıp bana ters bir bakış attıktan sonra Kutay'a döndü. "Sana herkesin kurtulacağına dair söz vermedi, değil mi?"

Kutay yutkundu. "Egemen yalan söylüyor..." diye başladı. Yüzünden paniklediği belli oluyordu. "O gün zarfa *kimsenin* adını yazmamıştı. Kamera kayıtlarını bana izletti. Hiçbirimizin adını zarfa yazmadı ve *boş* zarf verdi."

"Bir isim *yazdım*!" dedi Egemen öfkeyle. Üzerine silah çevrilmiş olmasına rağmen onu hiç bu kadar tehditkâr görmemiştim.

Scanned with CamScanner

Yalandan nefret ediyorken dakikalardır yalancılıkla ve ihanetle suçlanıyordu.

Kutay dilini şaklattı. İki eliyle tuttuğu silah Egemen'i işaret ederken titriyordu. "İsim *yazmadın* ve buna rağmen Ölüm sana *hiçbir şey* yapmadı. Kanıt mı istiyorsunuz? İşte..." Bana döndü. "Afra, Gökhan'ı yazmıştı." Bir sessizlik oluştu. "Mete, Afra'yı yazmıştı. Çağrı, Gökhan'ı yazmıştı. Sarp'la ben Mete'yi yazmıştık. Doğru mu?" Onay beklercesine bize bakarken gözleri bir an bana çevrildi. "Gökhan seni yazmıştı."

Göğsümde bir sızı belirdi. Kendimi duygulara kaptırmamaya çalıştım. Dudaklarımı birbirine bastırarak burnumdan sert bir nefes aldım. Birkaç kez yutkunduktan sonra gözlerim Çağrı'yı buldu. Çağrı'yla aynı anda kafamızı sallayarak Kutay'ın söylediklerini onayladık.

"Doğru," diye mırıldandı Mete.

Sarp ise sadece iç geçirmekle yetindi.

Kutay'ın söyledikleri doğruydu.

O zaman... Gökhan'ın beni yazmasıyla ilgili de söyledikleri doğruydu.

Zarfa birbirimizin adını yazmıştık çünkü birlikte kurtulmayı hayal etmiştik.

Silahlardan birine kaçamak bir bakış attım. "Bunları söylememiz gerekiyordu..." diye mırıldansam da Ölüm, Kutay'ın söylediklerine hiçbir tepki göstermedi. Yanıp sönen kırmızı ışıklar yoktu. Kutay'ın omzunu parçalayan bir kurşun yoktu. Mete'ye olanların hiçbiri ona olmamıştı.

Gözlerim Egemen'e kaydı. Onu birini yazarken gördüğüme emindim, hatta kimi yazdığını merak etmiştim. Yoksa sadece kalemi hareket ettirdiğini mi görmüştüm?

"Afra'yı yazmıştım," dedi Egemen, gözleri Kutay'daydı. Nefes almayı bıraktım. Ona inanabilir miydim? "Bunu bilerek söylemiyorsun, *piç kurusu!*"

"Söylemiyorum çünkü kimsenin ismini *yazmadın!*" diye bağırdı Kutay hışımla. "Ölüm'ün onu zorlayacak herhangi bir görev

verdiğini hatırlıyor musunuz? Bize en ağırlarını yaptırdı ama o tüm gün evde uyumak dışında hiçbir şey yapmadı. Onu en sona bıraktı ve onu suçlayıp kamera kaydını bile izletmedi! Çünkü onun hain olduğundan emin olmanızı *istemiyor!*"

"Ya da masum olduğunun ortaya çıkmasını istemiyor," dedi Çağrı ellerini ovuştururken. "Bu kaosu seviyor."

"Nereden baktığına bağlı," dedim ona katılarak. "Lütfen..." Duraksadım. Kutay'ın elleri titremeye devam ediyor, her an birine ateş edebilecekmiş gibi görünüyordu. "Lütfen sakin ol, Kutay. Bu *sen* değilsin."

Asıl sorun şuydu ki, Kutay bile gerçek Kutay'ın kim olduğunu bilmiyordu.

"Kesinliği belirsiz fikirlerine sırtını dayayarak *Ölüm'den* aldığın silahla Egemen'i öldürmek istiyor olmanı bizim için mantıklı kılamazsın," dedi Mete sakin bir tavırla. "Sadece silahı *indir.*"

Bir elim Mete'nin sırtına dokundu. Parmaklarım sırtında istemsizce kıvrıldı. Avucumun içinde tişörtünün kumaşını sıkarken beklentiyle Kutay'a döndüm.

Elindeki *gerçek* bir silahtı.

Birimizi öldürmek istiyordu.

Egemen'in ölmesi... İçimizden *birinin daha* ölmesi...

Düşünmekten kaçındığım o anlar alay edercesine zihnimde belirdi. Sarp'ın kız arkadaşı Beyza'dan geriye kalan kanı temizlerken ellerimin acıyla sızlaması... Çatı katındaki cesetle ve kanla kaplanmış zemin... Gökhan'ın yüzüstü dönmüş bedeni... Kanın tanıdık kokusu burnumun ucundaydı, o yapışık kıvamını parmaklarımın arasında hissedebiliyordum.

Gözlerimi yumdum. Kafamdaki kanın metalik kokusunu yok etmek için derin bir nefes aldım.

"Egemen'le ilgili kamera kaydı izlemedik," dedim yüksek sesle. Gözlerimi açtığımda herkesin bana döndüğünü fark ettim. "Kamera kaydı izletmedi çünkü *bunun* olmasını istiyordu. Amacı şüphelerimizi kullanmaktı." Gözlerimi Kutay'a çevirdim. Ela göz-

Scanned with CamScanner

leri kısılmıştı. "Seni *kullanıyor*. Birini öldürmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seninle yaptığı anlaşmada sözünü tutacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Ne senin bu evden çıkmana izin verecek ne de bizi kurtarabileceksin. Elde ettiğin tek şey onun gibi bir katile dönüşmen olacak."

"Yerinde olsam çok konuşmazdım," dedi Kutay gözlerini kaçırmadan. Silahı tutan kolu bana doğru döndü. Silah önümde duran Mete'yi işaret ediyordu.

"Onu da mı tehdit ediyorsun lan?" diye bağırdı Mete. Her an Kutay'ın üzerine atlayabilirdi. Ne yapacağını kestiremiyordum.

Kutay kafasını sağa sola salladı ama cevap vermedi.

"Arkamdan *çıkma!*" dedi Mete sert bir fısıltıyla.

"Onunla konuşmam gerekiyor," dedim kaşlarım çatılırken. Yana doğru bir adım atıp tekrar onun korumasından çıktım.

Mete burnundan sert bir nefes verdi. Bakışları sitemkârdı.

"Onu öldürdüğünde ruhun tamamen değişecek," dedim sakin bir sesle. Oysa ellerim titriyordu. "Aldığın her nefeste, uyumaya çalıştığın her saniyede gözünün önüne öldürdüğün kişilerin görüntüsü geliyor. Bedenlerinden çıkan kanı hatırlıyorsun, o koku burnundan hiç gitmiyor. Ellerin bomboşken bile silahın ağırlığını hissediyorsun." Çağrı'yla bir an göz göze geldik. İkimizin de zihni bir anlığına çatı katına kaymıştı, bunu biliyordum.

"Konuşman işe yaramayacak," dedi Kutay. Ela gözleri biriken gözyaşlarıyla parlıyordu. Bir an sonra bağırmaya başladı. "Buradan çıkmak için başka şansımız var mı zannediyorsun?"

"Ölüm asla sözünü tutmayacak," dedim kendimden emin bir şekilde. "Lütfen bunu yapma."

Kutay çenesini sıktı. "Gökhan'ın neden öldüğünü biliyorsun."

İçime ani bir soğukluk çöktü, bir an kalbim atmayı unuttu sandım. Gökhan'ın benimle olan konuşması, onun ölme nedeni olarak düşünebileceğim tek şeydi. Kutay aramızda geçen konuşmayı biliyor muydu? Bizi dinlemiş *olamazdı*.

Kutay bir Egemen'e, bir bana baktı. "Ölüm onu öldürdü çünkü Gökhan, Egemen'den şüpheleniyordu ve *haklıydı*," dedi sabırla kelimeleri tek tek vurgulayarak. Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Seninle konuştuğu şey buydu, değil mi?" Sadece tahmin mi etmişti? "Bu yüzden bize yalan söyledin. Gökhan'ın tablonun hikâyesini bildiğini fark etmiştim ve tabii ki..." Alayla güldü. "Bunu güvendiği kişiye söyleyecekti."

"Ne tablo hikâyesi?" diye sordu Sarp çaresizlikle. "Yemek yiyen adamların tablosu mu?"

"Mutfaktaki tablo," dedi Egemen durgun bir sesle. "Beklenmedik ihaneti temsil ediyor." Sonra dişlerini sıktı. "Kutay için gönderilmişti."

O da mı biliyordu? Daha dün ona tablonun anlamını sorduğumda sadece sonumuzun geldiğini temsil ettiğini söylemişti. İhaneti temsil ettiğini *o da* biliyordu.

"Üçünüz de tablonun anlamını biliyordunuz ve tablo hakkında tartışırken hiçbir şey söylemediniz, öyle mi?" dedi Mete şüpheyle.

"Ölüm tabloyu konuşmamızı istiyordu," dedi Kutay. "Ona istediğini vermek istemedim."

Egemen de aynı anda, "Riskli olurdu," diye cevap verdi. Dünkü konuşmamızın aklıma geldiğini tahmin edercesine bana bir bakış attı.

"Silah ne zamandır sende?" dedim konuyu Gökhan'dan uzaklaştırarak. "Eve dönmeden önce mi sana verdi?" İşlerin kötüye gideceğinden şüphelendiğim anda panik göğsüme çöktü. Gökhan'la konuşmamızın tahmin edilmesiyle birlikte sakinliğim paramparça olmuştu.

Kutay dikkatini tekrar bana verdiğinde gözucuyla Çağrı'nın ona doğru bir adım attığını gördüm.

"Evet, eve döndüğümde bir kutuya koyulmuş silah beni dolapta bekliyordu," dedi Kutay. Alnından aşağıya bir ter damlası süzüldü. "*Birini*... Birilerini kurtarabileceğimi söyledi fakat bunun için birini öldürmemi istiyordu. Başka bir seçim şansım yoktu. İlk başta yapamayacağımı düşündüm. Sonuçta herkese güveniyordum." Yutkunduğunda belirgin âdemelması boynunda bir tur attı. "Zaman geçtikçe evde neler döndüğünü anlamaya başladım."

Scanned with CamScanner

"Yalan söylüyorsun," dedi Egemen rahat bir tavırla. "Sarp haklı, bu kadar basit bir vaatle Ölüm'e kanmış olamazsın. Afra da haklı. Sakladığın bir şeyler var..." Bir an duraksadı. "Kafanın nasıl çalıştığını hepimiz öğrendik. En başından beri onun tarafındasın."

"Kolumu yaktı! Bana *işkence etti!* O şerefsizle aynı tarafta falan *değilim!*"

"Şüphe çekmemek için bunu planlamış olabilirsiniz," dedi Egemen. Ellerini koltuğun üstüne yasladı, parmakları sıkıca koltuğu kavramıştı. "Ne kadar iyi rol yaptığını da nasıl yalan söylediğini de çok iyi biliyoruz. Ölüm'ün bana senin deyiminle '*zorlu*' görev vermemesinin ve beni sona bırakmasının nedeni belki de benden şüphelenmenizi istemesiydi. Bunu anlamamak için *aptal* olman gerekiyor. Beni suçladığı olayı kanıtlayamadı bile."

"Çünkü *onun* adamısın!" diye bağırdı Kutay. "Seni ele verseydi kimse şu an sana silah doğrultmamı sorgulamazdı!"

"Çünkü onunla hiçbir bağlantım yok!" diye bağırdı Egemen. Sesi o kadar yükselmişti ki, kelimeler dudaklarından pürüzlü bir şekilde dökülmüştü. Yumruğunu ağzına dayayıp öksürürken kaşları çatıldı.

Kutay'ın kolları artık titremiyordu. Tüylerim bir kez daha diken diken olduğunda tehlikenin iyice yaklaştığını fark ettim. Kararını vermiş miydi?

"Aynı anda ona saldırırsak silahı ateşleme şansı olmaz," dedi Mete. Çağrı onaylarcasına kafasını eğdi. Mete öne doğru birkaç adım atarken bile beni arkasında tutuyordu. Yüreğim ağzıma geldi. Kutay'a mı saldıracaklardı?

Kutay geriye doğru birkaç adım attı. Çağrı'dan da Mete'den uzaklaştı.

"Eğer Kutay'ın Ölüm'e çalıştığına inanıyorsan hepimizi öldürebileceğini düşünmen ve hareket etmemen lazım," dedim Mete'nin sırtına bakarken. Ona bir şey olmasını istemiyordum. Daha önce Kutay'ın olduğu noktada bulunmuş, ellerime bir silah almıştım. Onun çıldırmaya ne kadar yakın olduğunu tahmin ede-

biliyordum. Kontrolünü kaybedip elinden bir kaza çıkmasından korkuyordum. "Lütfen... Ona yaklaşma, Mete. Sadece konuşarak onu ikna etmeye çalışalım."

"Afra haklı," dedi Kutay umursamaz bir tavırla. "Sizi tehdit etmek istemiyorum. Sadece ben bu işi bitirene kadar bana engel olmaya ya da yaklaşmaya çalışmayın." Nefes nefeseydi. "Ailesinin öldürüldüğünü öğrenmiş ama ailesini tanımıyor ve yetimhanede büyümüş. Ölüm onu sadece annesini öldürmekle suçlamadı. Kaç kişiyi öldürdüğünü de sordu. Bunlar size sona kalan biri için normal mi geliyor? Bu evde olmasının bir nedeni olmalı. Bizden *farklı* bir nedeni."

"Hayatım sik gibi olduğu için özür mü dilemem gerekiyor?" dedi Egemen alayla gülerken.

"Zaten Ölüm hepimize aptalca sorular sordu," dedi Sarp. "Yani ona sorulan sorulara göre Egemen'i yargılamak saçma olur."

"Pekâlâ," dedi Kutay kaşlarını kaldırarak. "Yedi kişi içinden iki kişinin hafıza kaybı geçirmiş olması ve bu iki kişinin sona kalmasına ne dersiniz? Afra'yla ilgili gerçekleri öğrendik fakat Egemen'in neden hafıza kaybı yaşadığını ve gerçekte neleri unuttuğunu öğrenemedik. Ölüm bunun üstüne gitmedi bile."

"Kalp krizi geçirdim ve bunun sonucunda hipoksi* oluştu," diye cevapladı Egemen. Sesi sakin çıksa da hafifçe titremişti. Donup kaldım. Rahat bir tavır takınmıştı ama damarları belirginleşmişti, eli farkında olmadan karnına baskı uyguluyordu. "Geç müdahaleydi. Hipoksi, beyin hücrelerimin yeterli oksijen alamamasına neden oldu ve anoksik beyin hasarına yol açtı. Bu durum da kalıcı hafıza kaybına neden oldu. Birkaç ayım tamamen kaybolup gitti. Yaşamadığım anıları yaşadığımı sanıyordum. Gerçekten yaşadıklarımı ise hatırlamıyordum."

Odayı gergin bir sessizlik kapladı. Egemen'in her kelimesiyle birlikte Kutay'ın yüzündeki ifade, içinde çatışan duygularının izini yansıtıyordu. Öfke, inkâr, kafa karışıklığı... Egemen'in yüzü ise donuktu. Çenesi sıkılı, bakışları sertti. Geçmişinden bahset-

* Vücut dokularının işlevlerini sürdürebilmesi için ihtiyaç duyduğu oksijeni alamaması durumudur. (e.n.)

Scanned with CamScanner

menin onu zorladığını biliyordum. Ona güvenmememem gerektiğini bilmeme rağmen bu anı yaşarken bile içimde ona sarılma isteği oluşmuştu.

Nefes almaya cesaret edemiyordum. Gerilim yoğunlaşan bir sis gibi her yanımızı sarmış, kalp ritimlerimizi bile kontrol etmeye başlamıştı.

Kurumuş dudaklarımı aralayarak, "Kalp krizi..." diye başladım.

Egemen devam etmeme izin vermedi, keskin bakışları üzerime çevrildiğinde kelimelerinden önce gözleri sözümü kesmişti. "Nedeni yoktu," dedi tane tane. "Kanserden ya da başka bir şeyden değildi. Birden oldu. Kalp krizi riskimin ailemden gelebileceğini, kalıtsal olabileceğini söylediler ama ailem..." Duraksadı. "*Yoktu.* Hafıza kaybı geçirdiğim teşhis edildiğinde o dönemle ilgili her şeyi bana anlattılar. Arkadaşlarım, vizesine giremediğim dersler, üniversitede hocalarım... Ekstra hiçbir şey yoktu. Unuttuğum şey üniversite hayatımdı. *Gündelik yaşamım.*"

"Ya anlattıkları..." diye başladım ancak sesim kısılarak odanın ağır havasında kayboldu. *Ya o anlattıkları eksikse ve sen hatırlamadığın bir gün annesini öldürmüşsen?* Egemen ne diyeceğimi hissetmiş gibi hayal kırıklığıyla bana baktı.

"Ya sana her şeyi anlatmamışlarsa?" dedi Kutay. Sormak istediğim soruyu dile getiren o olmuştu. Egemen'in bakışları benden ayrıldı. "Sana her şeyi anlatabilmiş olmaları için her saniye yanında bulunmaları gerekir. Sen de o sokaktan geçmiş olmalısın. Hepimiz bir şekilde orada bulunmuşuz. Ya yaptıklarını hatırlamıyorsun ya da yalan söylüyorsun."

Kutay herkesin zihnindeki karanlık köşeleri aydınlatıyordu ama aynı zamanda bizi şüphe doğuran bir belirsizliğin içine sürüklüyordu.

"Neler olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı Egemen. Sesi odanın içinde yankılanmış gibi tekrar tekrar zihnimde çınladı. Çaresizdi ve onu anlıyordum. Hafızada oluşan belirsizliğin insana nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordum. Hayatının

gerçekliğinden emin olduğu bir parçasını bir anda sorgulamaya başlamıştı. Ölüm'ün istediği şey de buydu.

Kutay'ın bakışları Egemen'in üzerinde dolaşırken onun ruhunun derinliklerine açılan bir pencere bulmaya çalışıyormuş gibiydi. Ya da onda sadece hayal ettiği kişiyi görüyordu. "Evet, bildiğini düşünüyorum," dedi Kutay. "O gün orada ne yapıyordun?"

"O çatıya çıkmadım, o sokaktan da geçmedim," dedi Egemen. Burnundan sabırsız bir nefes verdi. "Eğer Ölüm'ün bir kanıtı varsa emin ol, ben de bunu görmek isterim. Bu oyun yeterince uzadı."

"Ölüm seni bilerek konuşturmadı, değil mi?" diye sordu Kutay. Bir anlığına Çağrı'ya ve Mete'ye bakıp onların kendine yaklaşmadığından emin oldu. "Kendini belli etmemen için bunu yaptı. Seni sona bıraktığına göre ya burada oluş nedenimizle ya da Ölüm'ün bize oynadığı oyunla bağlantılı kişi sensin."

"Siz ne kadarını biliyorsanız ben de o kadarını biliyorum," dedi Egemen. Parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

Kutay kararsız bir tavırla Egemen'i süzerken gözlerini kıstı. "Sana inanmıyorum."

"Ben sen değilim," dedi Egemen. Dudaklarında anlık bir tebessüm belirdi. "Hiçbir zaman rol yapmadım, yalan söylemedim. Yalandan *nefret* ederim."

"Ölmeyi hak ediyorsun," dedi Kutay. Elinde sıkıca tuttuğu silahı iyice doğrulttu. "Ben aptal değilim, Egemen."

"Hayır!" dedim ileriye doğru bir adım atarak. Gözlerim dolmuştu. "Lütfen *yapma!* Hepimiz arkadaştık. Bana böyle söylemiştin. En azından bu evde bazı şeylerin Ölüm'ün elinde olmasına izin verme!"

Kutay sadece birkaç saniyeliğine bana baktı. Çenesi kararlı bir ifadeyle kasıldığında Egemen koltuğun başlığını bıraktı. Geriye doğru bir adım atsa da kaçmaya çalışmadı. "Kaçsana!" diye bağırdım. Kalbim ağzımda atıyordu.

Egemen sadece omuz silkti.

O lanet umursamaz tavır. Üzerine silah doğrultulmuşken bile vurdumduymazdı.

Scanned with CamScanner

Çaresiz bir şekilde diğerlerine baktım. Çağrı'yla gözlerimiz buluştuğunda, hiç kimsenin bir şey yapmayacağından emindim. Neden bir başkasının harekete geçmesini bekliyordum ki?

"Başta bana kızacaksınız ama zaman geçince haklı olduğumu anlayacaksınız," dedi Kutay. "Benden nefret etmenizi göze alıyorum." Parmağını tetiği çekmek için kıvırdığında kalbim tekledi.

Sonrasında yaşanan her şey sanki ağır çekimde gerçekleşmişti.

Çağrı yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyle Kutay'a doğru adımladı. Her gün ağrılar çeken bedenim hayal bile edemediğim bir hızla hareket etti, koşarcasına ileri atıldım. Bir anlığına Egemen'in önüne geçmeyi başardım.

Mete kollarımı yakalayıp beni göğsüne doğru çekerken kulağımın dibinde bir şeyler bağırıyordu. Çırpındım ama ne kadar çırpınırsam çırpınayım, beni bırakmadı. Kulağıma bir şeyler söylemeye devam ediyordu ama onu duyamıyordum.

Kutay tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerim Kutay ile sapasağlam duran Egemen arasında gidip gelirken nefes nefese kalmış bir şekilde çırpınmayı bıraktım. Mete kollarını çekmedi ama tutuşunu biraz olsun gevşetmişti. Gözlerimi Egemen'in üzerinden ayıramıyordum. İrileşmiş gözleri şaşkın bir şekilde kendi bedenini kontrol ederken omuzları derin nefeslerle inip kalkıyordu. Geriye doğru birkaç adım atarken sendeledi. Kollarını iki yana açtı ve tekrar kendini kontrol etti.

Kutay birkaç kez daha tetiği çekti, yine hiçbir şey olmadı. Egemen'in gözleri bana doğru çevrildiğinde nasıl bir halde olduğumu gördü. Sertçe yutkunup bakışlarını Kutay'a çevirdiğinde ise yüzünde kafa karışıklığı belirmişti.

"Mermileri silahı elime alır almaz, dolap kapakları arasındayken çıkardım," dedi Kutay omuz silkerek. Silahı pantolonunun beline sıkıştırdı. "Böylece Ölüm ne yaptığımı görmedi. Ölüm'ü onun istediğini yapacağıma inandırmam gerekiyordu. Benden istediği de gerçekten buydu. Birini öldürmemi bekliyordu."

Rahatlayarak titrek bir nefes verdim.

Dış kapının açılma sesini duyduğumda rahatlamak için çok erken davrandığımı anladım. Hepimiz aynı anda kapıya döndük.

Otomatik açılan metal kapı bize koridora dizilen *onlarca* maskeliyi gösteriyordu. Sırayla evin içine girmeye başladılar. Mete elimi tutup beni televizyon tarafına doğru çekiştirdi ve hemen önüme geçti. İrileşmiş gözlerle çoğu erkekten oluşan maskeli grubun koltukların etrafını kuşatmasını ve birkaçının Kutay'ın üzerine doğru yürümesini izledim.

Hepimiz olabildiğince salonun köşelerine çekilmiştik. Çağrı, Mete ve benim yanıma yaklaşmıştı, televizyonun diğer yanında duruyordu. Sarp da Egemen'in yanındaydı. Kutay tek başına, ayrı kalmıştı.

"Gerçekten söylediğini yapacağıma mı inanmıştın?" dedi Kutay alayla. Kameraya kaçamak bir bakış attıktan sonra etrafını saran maskelilere döndü. Onlardan bir hareket bekliyordu. "Birinizi öldürüp birinizi kendimle birlikte kurtarabilecektim," diye anlatmaya devam etti. Kendi kendine güldü. "Vaadi buydu. Yersen tabii. Eh, her türlü elimde silah olması iyi bir fırsattı. Gökhan'ın Egemen'den şüphelendiğini biliyordum. Ben de Egemen'den şüphelenirken onu konuşturmayı denemem gerekiyordu."

"Bravo, *Einstein*," diye mırıldandım görüşüm bulanıklaşırken. Gözlerimi kırpıştırıp sertçe yutkundum. Her yerde birbirine benzeyen maskelilerin olması başımı döndürüyordu.

"Kalbime indi, Kutay!" diye bağırdı Sarp ağlamaklı bir sesle.

"Mal herif," diye homurdandı Çağrı.

Birden Ölüm'ün mekanik sesi evin içinde gürledi. Ses duvarlardan ve tavandan, *her yerden* geliyordu. "*Ben dışarı çıkmanızı emredene dek odalarınıza çekilin*," dedi o değiştirilmiş sesiyle. Sesinin tonlaması farklıydı. Belki de Kutay onu gerçekten öfkelendirmeyi başarmıştı. "*Oyun kaldığı yerden devam edecek ama artık istediğiniz gibi ilerlemeyecek.*"

Her şey göz açıp kapayıncaya dek oldu. Maskeliler birden Kutay'ın üzerine çullandı. Onu etkisiz hale getirmeleri Kutay'ın direnişine rağmen birkaç saniye sürdü. İriyarı, siyah maskeli bir-

Scanned with CamScanner

kaç kişi onu vücudunun her yerinden kavrayıp taşımaya başladı. Bileklerini, dizlerini ve kollarını tutmuşlardı. Kutay, "Bırakın lan beni!" diye bağırsa da elbette söz dinlemiyorlardı. "Kendim yürürüm! Elinizi çekin!"

Maskeliler sadece Ölüm'den emir alırdı. Bu yüzden Kutay'ın sızlanmasının bir önemi yoktu.

"Ona güvenmeyin!" diye bağırdı Kutay sürüklenerek odalarımızın olduğu koridora çekilirken. "Ölümü kabullendi ama yine de ağzını açmadı! Ağzını bu kadar sıkı yapan şey ne olabilir?"

İrkildiğimde Mete omzumu sarıp beni kendine doğru çekti. Çenesini saçlarıma yasladı.

Kollarımı Mete'nin beline dolarken bakışlarım Egemen'e kaydı. Tam o sırada Mete saçlarıma doğru, "Ona güvenmiyorum," diye fısıldadı neredeyse duyulmayacak sesle. "İkisine karşı tedbirli ol. Hiçbir şey değişmedi."

Kafamı hafifçe aşağı yukarı salladım.

Egemen onu izlediğimi fark etmiş gibi gözlerini bana çevirdi. "Yalan söylemedim," dedi alçak bir sesle. Sanki salonda kimse yoktu, sadece ikimizdik. Gözlerimi kaçırmadım. Birkaç saniyeydi ama dakikalarca sürmüş gibi hissettirdi.

Egemen'in bakışları Kutay'ın sürüklendiği koridora kaydı. "İstediğini düşün fakat aradığın kişi ben değilim! Bu evde güvenilmeyecek tek kişi *sensin!*" Sararmış yüzüyle tekrar bize döndüğünde bir eliyle boynunu sıvazladı. Her an kusacakmış gibi gözüküyordu.

"Eğer salondan gitmemek için direneceğimiz bir gün olacaksa o gün, bugün olmalı," dedi Sarp ve Egemen'e doğru bir adım attı.

Mete'nin sağlam kolu beni daha sıkı sararken gözlerini sorarcasına yüzüme çevirdi. *Endişe ve korku...* Çatık kaşlarının örttüğü gözlerinde korumacı bir tavır vardı. Ona yük olmak istemiyordum. Kalalım dersem kalırdı. Gidelim dersem giderdi. Mete bunu benim için yapardı.

"Söylediğini yapalım," dedim alçak sesle. "Odalara gidelim." Kollarımı Mete'nin belinden çektim ama o kolunu benden ayırmadı. Salonda kalan maskelilerin hepsi bize döndü.

Birkaç saniye hareket bile etmeden karşılıklı durduk.

Maskeliler aynı anda silahlarını kaldırdı.

Her yerde silahların olmasına, sürekli vurulmakla tehdit edilmeye alışmıştım. Artık korkmamam gerekiyordu ancak Gökhan'ın görüntüsünü, o kurşun yarasını unutamıyordum. Boğazım kururken üzerime dönük silahlar uzun süre sonra ilk defa gözüme korkutucu gözükmüştü. Ölüm, maskelilere emir verdiğinde bizi öldürmeleri uzun sürmezdi.

Bir mermi.

İnsan hayatı bundan ibaretti.

Çağrı ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Kendim giderim," dedi özgüvenli bir şekilde. "Lütfen üstüme çullanmayın, silahım bile yok." Ellerini indirmeden sola doğru yengeç gibi yürüyerek bizden uzaklaşırken maskeliler elbette onu dinlemedi.

İriyarı bir adam Mete'nin kolunu benden sertçe kopardı. Kollarımı kavrayan eller canımı yaktığında istemsizce inledim. Beni ileri doğru adım atmaya zorladılar. Sırtıma dayanan silahın ucunu hissedebiliyordum.

Midem kasıldı.

"Elinin ayarını sikerim senin!" diye bağırdı Mete. Kafamı çevirip geriye baktım. Yaralı omzunu bile umursamadan onun iki kolundan sıkıca tutmuşlardı. Mete'nin çektiği acı yüzünden belli oluyordu. Onu yürümeye zorladıklarında topalladı.

Önüme bakmadan yürümeye devam ederken Sarp ve Egemen'i görmeyi başardım. Beş maskeli etraflarını sarmıştı ama henüz onların üstüne çullanmamışlardı.

"Afra!" diye bağırdı Mete. "Uyumayacağım!" Bu bir hatırlatmaydı. *Yardıma ihtiyacın olduğunda kuralları çiğne.*

"Kutay'ın kafanızı karıştırmasına izin vermeyin!" diye seslendi Egemen. "Kapınızı kapalı tutun! İçeri kimsenin girmediğinden emin olun!"

"Artık babama bile güvenmiyorum!" diye bağırarak karşılık verdi Sarp. Hıçkırık sesleri kulağıma ulaştığında ağlamaya başladığından emin oldum.

Scanned with CamScanner

Odamın kapısını maskeliler açtı. İçeri adım attığımda beni sadece bırakmak yerine yere *fırlattılar*. Dizlerimin üzerine düştüm. Dizlerim yere değdiği an acıyla sızlarken dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü. Hızla kapıya dönüp yerde oturur pozisyona geçtim. Ellerimi kucağıma çekerek kapımın önünde dikilen üç maskeliye tedirgin bir şekilde baktım. Biri içeriye doğru bir adım attığı an geriye doğru kayarak ondan uzaklaştım. Maskeli sakince kapı kolunu tutup geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı.

Sırtım yatağın ucuna değene kadar geriye süründüm. Dizlerimi kendime çekip kollarımı göğüslerimin etrafına doladım ve koridordaki seslere odaklanmaya çalıştım. Kendi nefes alışlarımı duymamak için nefesimi tutmuştum.

"Kapının önünü kapat!" diyen Egemen'in bağırışı duyduğum son sesti. Bana söylediğini anlamam için adımı duymaya ihtiyacım yoktu.

Koridordaki adım sesleri çok geçmeden kesildi. Kapıların kapandığını ilan eden ufak çarpma sesleri kulağımı doldurdu. Odamın kapısının önünde bir maskeli beklemeye başlamıştı. Ayakkabılarının tabanını ve odamın içine bıraktığı silik gölgesini görebiliyordum. Odanın içindeki loş ışık, siyah botların gölgesini tamamen yok etmeye yetmemişti.

Ne yapmam gerekiyordu? İstesem bile uyuyamazdım. Gözlerimi her kapattığımda tek gördüğüm şey koyu kırmızı kan, tek hissettiğim Gökhan'ın yokluğuydu. Üstelik son yaşananlardan dolayı kafam iyice karışmıştı.

Odalarımıza hapsolmuş olmamız bana bunun sadece yeni bir kâbusun, yeni bir oyunun başlangıcı olduğunu hatırlatıyordu. Ölüm'ün Egemen'le işi bitmemişti, onunla oynamaya devam edeceğinden emindim. Oynayacağı kişinin Egemen olması beni de işin içine çekebilirdi çünkü Egemen göz göre göre hislerini bana itiraf etmişti.

İçimdeki şüphe arttıkça ona karşı olan hislerimi daha çok düşünmeye başlıyordum.

Onu seviyor muydum? *Evet*... Kendimi sevmeyi becerebilen

biri değildim, bu yüzden onu kendimden bile daha çok seviyor olabilirdim.

Ona değer veriyor muydum? *Evet*.

Onu kurtarmak ve korumak istiyor muydum? *Evet*.

O da bana aynı duyguları besliyordu. Bu gerçeğin bende uyandırdığı tek arzu *kaçma* isteğiydi. Egemen'le ilgili her şey hem yanlış hem de doğru hissettiriyordu. Onun hislerinden kaçmak isterken bile saatlerce yanında sessizce oturmak, öylece durmak istiyordum.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip kafamı yatağa yasladım. Dolabı kapının önüne çekmeli miydim? Böylece kaçma şansım kalmasa da kendimi koruma şansım olabilirdi fakat vücudum bunu yapamayacak kadar çok ağrıyordu. İçmediğim ilaçların yoksunluğunu çekiyordum.

Saniyeler birbirini kovalarken zihnim bana her dakika başka felaket senaryosu üretiyordu. *Kutay*... Kutay, Ölüm'ü kandırmış olsa da ondan *silah* almıştı. Ölüm'ü kandırmanın bedeli onun için çok büyük olabilirdi çünkü Ölüm bu aşağılanmayı kaldırabilecek biri değildi. Ölüm'ün tepkisine göre Kutay'ın onun için çalışıp çalışmadığını anlayabilirdim.

Ya Kutay gerçekten Ölüm'e çalışıyorsa ve bu olay bir kurmacadan ibaretse?

Kutay'ın Egemen hakkında düşündükleri kendi bakış açısından mantıklıydı. En başından beri birbirlerinden neredeyse *nefret ediyorlardı*. Nefret ettiğin bir insanın açığı gözüne daha kolay batardı. Kutay, Egemen'in hikâyesinde açık kalan noktalara doğru bir şekilde parmak basmıştı. Buna rağmen Egemen'in verdiği cevaplara da inanmak istiyordum ve bu hislerimi bir karmaşaya sürüklüyordu.

Düşünmenin ve bir çıkış noktası bulmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu.

Zaman kendini tüketircesine hızla akıp gidiyordu ve ben sadece kapımın önünde duran maskelinin botlarını izleyebiliyordum. Sanki kimsenin çıkışını bulamadığı karanlık bir labirentin

Scanned with CamScanner

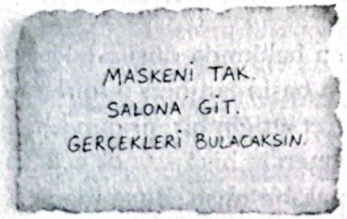
içindeydim. Her geçen dakika, hissettiğim çaresizliği besliyordu. Her geçen saniye, umutsuzluğumun daha da büyümesine neden oluyordu. Ölüm'ün asıl oyunu buydu. Zihnimizi istediği türden bir enkaza çevirebiliyordu.

Yanıp sızlamaya başlayana dek gözlerimi kırpmıyordum. Bedenim komik bir dinginlik içindeydi. Elime bulaştırdığım kanı ya da Gökhan'ın cesedini düşünsem bile nefeslerim aynı tempoda devam ediyordu. Sırtım ve kalçam oturuşumdan dolayı ağrımaya başlamıştı ancak hareket etmeye cesaret edemiyordum.

Tüm gün yerimden kıpırdamadım. Sadece bir kez pencereye dönüp bakmış ve akşam olduğundan emin olmuştum.

Ben zamanın içinde kaybolmuşken kapının altında, botların hemen yanında bir el belirdi ve kapının boşluğundan odanın içine doğru bir kâğıt attı.

Neler olduğunu idrak etmekte zorlanarak yerdeki kâğıt parçasına baktım. Kıvrık duran kâğıdın küçük gölgesi yere düşmüştü. Yerimden kıpırdayacak cesareti bulmam zaman aldı. Dizlerimin üzerinde emekleyerek kâğıdı elime aldım. Avucumun içi büyüklüğünde, beyaz ve dikdörtgendi. Dikkatle açtım ve kısılmış gözlerimle loş ışıkta görmeye çalışarak yazıyı okudum.

Kafa karışıklığıyla kaşlarım çatıldı. Notu tekrar tekrar okudum. Gözlerim aynı kelimelerin üzerinden defalarca kez geçip giderken kalp atışlarım gitgide hızlanıyordu. Kâğıdı fazla yavaş bir şekilde katladıktan sonra ayağa kalktım.

Not Ölüm'den gelmiş olmalıydı. Bana verdiği maskeyi takmamı ondan başka *kim* isteyebilirdi ki?

Gözlerim kameralara kaydığında kameranın kenarındaki kü-

çük, kırmızı ışığı fark ettim. Kayıtta *değildi*. Bu ne anlama geliyordu? Notu Ölüm göndermemiş miydi? Eğer mesaj gönderen Kurtarıcı ise neden Ölüm'ün gönderdiği maskeyi takmamı istiyordu?

Bir terslik vardı.

Büyük bir terslik.

Dolabın karşısına geçip kapaklarını iki yana açtım. İçeride, Ölüm'ün Kutay'ı sürükleyerek bu evden çıkardığı gece bana bıraktığı bir kutu ve içinde de bir maske vardı. Kutuyu dolabın arkasından öne doğru çektim. Kapağını kaldırıp içindeki maskeyi parmaklarımın arasına aldım.

Siyah maske kelebeği andırıyordu. Göz boşluklarının yanlarında beyaz mürekkep köşelere doğru uzanıyor, kelebeğin hayali kanatlarını çiziyordu. Metal olmasına rağmen ağır değildi. Saten, çok da kalın olmayan ipleri vardı.

Gözlüğümü çıkarıp maskeyi yüzüme yerleştirdim ve saçlarımın arkasında uzanan ipini sıkıca bağladım. Ardından gözlüğümü maskenin burun kıvrımının üzerine oturttum. Bu maske, diğerlerinin siyah maskeleri gibi düz değildi. Burun kıvrımı derindi, burnumun ucunu açıkta bırakıyor ve yanaklarımın sadece yarısını kapatıyordu.

Ölüm bir keresinde, *"Bu maskeyi görmek istemediğim tek yüz seninki,"* demişti. *"Sadece canavarlar maske takar."* Maskeyi takmamı istemesi, beni artık bir canavar olarak gördüğü anlamına mı geliyordu?

Kapının önüne gittim. Elim kapı kolunun üzerindeyken duraksadım. Derin bir nefes alarak tekrar kameralı silahlara döndüm. Hâlâ kırmızı ışık yanıyordu.

Sadece bu odada mı, yoksa tüm evde mi kameralar çalışmıyordu? Gökhan'ın odasına gitmem ve onun geride bir not bırakıp bırakmadığından emin olmam gerekiyordu. Ancak koridorda maskeliler varken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Hem kapının diğer tarafındaki maskeli odamdan çıkmama izin verecek miydi?

Cesaretimi kaybetmemek için kendime düşünme izni verme-

Scanned with CamScanner

dim. Kapının kolunu çevirip açtığım anda silahını doğrultmuş maskelinin bana dönmesi bir oldu. Geriye doğru bir adım attım ve kararsız bir şekilde yüzüne baktım. Göz göze geldik. Adam yüzümdeki maskeyi dikkatle inceledikten sonra silahını hızla indirdi. "Özür dilerim," dedi düz bir sesle.

Maskeli benimle *konuşmuştu*. Benim tutsaklardan biri olduğumu *bilirken* benimle konuşmuştu! Nedeni yüzümdeki maske miydi?

Cevap vermeden yanından geçtim ve odamın kapısını çekerek kapattım. Maskelileri saymak için yüzümü sola, koridora doğru çevirdiğimde dikkatimi çeken şey Egemen'in açık kapısı oldu. Kapının önünde duran bir maskeli yoktu. Kapının ucunda, yerde Egemen oturuyordu. Gözlerimi kırpıştırırken ona bakakaldım.

Egemen'in yüzü bana döndüğünde aynı şaşkınlık onun yüzünde de vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle. Maskeliler etraftayken konuşmak tuhaf hissettiriyordu.

"Asıl *sen* o maskeyle ne yapıyorsun?" diye sordu Egemen kafası karışmış bir şekilde. Oturduğu yerden kalktı. "Sen..." Yutkunduğunda hareketlenen âdemelmasını izledim. Koridordaki maskelilere kaçamak bir bakış attı. "*Onlar* gibi gözüküyorsun."

Gözle görünmeyen bir güç ruhumu yerinden oynattı. Alabileceğim en büyük *hakaret* buydu. Boynumdan yukarıya sıcaklık yükselirken, "Benden maskeyi takmamı ve salona gitmemi istedi," dedim aceleyle. Gerçekleri öğrenme kısmını kendime saklamayı tercih etmiştim. Mete'nin kapısına bakmamak için kendimi zor tuttum. Gerçekten uyumamışsa belki kapıya yakın oturmuş olabilirdi. Böylece bizi duyabilirdi. "Ölüm için çalışıyor falan değilim. Kölesi gibi gözükmekten mutlu da değilim."

Maskeliler söylediğime alınmış gibi gözükmüyordu. Hareket etmeden kapıların önünde öylece durmaya devam ediyorlardı.

"Onun için çalıştığını düşünmemiştim zaten," dedi Egemen kapı eşiğinden çıkarken. Tereddütle maskelilere bakarken kapısını kapattı.

"Sen..." dedim şaşkınlıkla. "Odana *geri gir!*"

Bana doğru gelirken elindeki beyaz kâğıdı çevirdi. Üzerinde yazı yazdığını gördüm ancak ne yazdığını okuyamadım. Egemen gözlerini eline çevirdi. "'*Kapını aç. Onu bekle.*' Kâğıtta yazan şey bu. Sanırım '*o*' sen oluyorsun ve..." Bir cevap ararcasına dikkatle yüzümü inceledi. "Senin peşine takılmamı istiyor." Kaşları hâlâ çatıktı, gözlerinde ise merak vardı. "Bizimle oynuyor."

"Benim ilk seferim değil," diye mırıldandım. Adrenalinin damarlarımda dolaşması tanıdık bir histi, yine de korkutucu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Egemen'in yüzünü incelerken ten renginin geçen zamana rağmen hâlâ fazla sarı olduğunu fark ettim. Kusmuş muydu? Nasıl olduğunu merak etsem de bunu ona sormak için doğru bir zaman değildi.

Koridora göz gezdirdim. Sadece Egemen'in ve Gökhan'ın odasının önünde maskeliler yoktu. Ortak noktalarının ne olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Gözlerim hareketsiz duran maskelilere, oradan da koridorun köşesine kaydı. Kameralı silahtaki yeşil ışık alay edercesine bana göz kırpıyordu.

Kameralar *kayıttaydı*. O zaman... odamdaki kameralar neden kayıt dışıydı?

Gökhan'ın odasına girmem gerekiyordu ama bunu yanımda Egemen'le yapamazdım. Gökhan'ın bıraktığı bir not varsa bunu tek başıma bulmalıydım. Bakışlarımı tekrar Egemen'e kaydırdım. "Salona geçmeliyiz. Burada konuşmayalım." Yürümeye başladığımda adımlarının beni takip ettiğini duyabiliyordum.

Salonu aydınlatan tek şey televizyonun bomboş, beyaz ekranıydı. İçeride hiç kimse yoktu. Duvarların köşesindeki kameralar yine kayıttaydı.

"Senin sıran," dedim etrafı incelemeye devam ederken. "Oynayacağı oyun her neyse senin hikâyenin bir parçası olacak. Korkuyor musun?"

"Oyunun benimle ilgili olmasından korkmuyorum," diye yanıtladı Egemen'in sesi arkamdan. Birkaç hızlı adımla birlikte sesi

Scanned with CamScanner

de bana iyice yaklaşmıştı. "Bunun hepimiz için son olmasından korkuyorum."

"Her şeyin bitmesi..." Boğazım düğümlendiğinde bir an konuşamadım. Birden durup ona döndüğümde neredeyse çarpışacaktık. Yüzü gereğinden fazla yakındı. Verdiği nefesleri tenimde hissedebiliyordum.

Birkaç saniye birbirimize bakakaldık. Yüzünün yarısı televizyondan vuran belli belirsiz ışıkla aydınlanmıştı, diğer yarısı ise gölgelere gömülüydü. Kahverengi gözlerindeki acıyı görebiliyordum.

"Her şeyin bitecek olması rahatlatıcı, değil mi?" diye sordum. Gözlerim onun bakışlarında dolaşırken ondan uzaklaşmadım.

Egemen'in parmak uçları ürkek bir şekilde boynuma dokundu. Zihnimin mantıklı düşünmeye çalışan kısmı sarsılırken geri çekilemedim. Ölüm'ün soruları zihnimdeydi, Gökhan ve Kutay'ın içime ektiği şüpheler de öyle. Fakat bir türlü geri adım atamıyordum. Geri çekilmek *istemiyordum*. Parmakları boynumdan yukarıya doğru kayıp avucunu yavaşça yanağıma yasladı. Yanağımı eline daha çok bastırmamak için kendimi zor tutarken buldum kendimi.

"Daha fazla acı çekmeni istemiyorum," dedi sıcak bir sesle. "Ama bitmesini de istemiyorum."

"Öleceğimizi düşünüyorsun," dedim tereddüt etmeden. Ben de öleceğimizi düşünüyordum ama artık bu düşünce canımı yakmıyordu. Yaşama sözü verdiğim dostumu kaybetmiştim. Ölüm, kendi benliğimi ve Afra'yı elime silah tutuşturarak parçalamıştı.

Beklediğim sona yaklaşıyordum.

Egemen gözlerini yumdu. Kafasını hafifçe öne arkaya salladı. Bu bir onaydı.

"Ölmekten korkmuyorum, ölmek benim için sorun değil ama..." diye mırıldandı. "Ölmeni istemiyorum." Sesi kısılmıştı. "Bir kâbusun içindeyiz, biliyorum. Yine de bu kâbus bitsin istemiyorum. Birlikte kalabileceğimiz tek yer burasıysa biraz daha... biraz daha uyumak ve kâbus görmek istiyorum."

"Artık uyuyamazsın, Egemen," dedim düz bir sesle. "Benimle defalarca kez oyun oynadı ve ben artık başka bir oyunda daha en sevdiği oyuncak olmak istemiyorum. Bu kâbus artık bitmeli. Bitmeli çünkü *kaldıramıyorum*."

Aramızda bir sessizlik oluştu, Egemen sessizce iç geçirdi. Başparmağı yanağımda ileri geri hareket etmeye başladığında parmağının geçtiği her nokta tenimde bir karıncalanma bırakıyordu. Hafifçe yutkundum. Boynumdan yukarı çıkan o ateş, bastırmaya çalıştığım duygularımı ifşa ediyordu.

"Sana güvenebilmeyi her şeyden çok isterdim," diye mırıldandım. "Ama benden çok fazla şey saklıyorsun, Egemen." Tablonun anlamını bildiğini bana söylememişti. Hastalığını, hatta gittiği üniversiteyi bile benden saklamıştı.

"Özür dilerim," dedi usulca. Benden sakladıklarını inkâr etmeye kalkışmadı bile. Elini yüzümden çektiğinde göz temasını ilk kesen ben oldum. Hafifçe yan dönüp televizyona kaçamak bir bakış attım. Ona *yaklaşmamalıydım*. Bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim. Ölüm bizi izliyordu.

"Sence televizyon neden açık?" diye sordum konuyu bizden uzaklaştırmaya çalışarak. Karanlıkta oluşan sessizlik beni normalden daha fazla rahatsız ediyordu. Gözlüğümü maskemin üzerinden yukarı doğru ittim ve Egemen'e döndüm. Notta bahsedilen gerçekler yüksek ihtimalle onunla ilgiliydi. Bir şey aramam gerekiyor muydu, yoksa sadece Ölüm'ün harekete geçmesini mi beklemeliydik?

"Bizimle konuşacak ya da bir şeyler izletecek," dedi bakışlarını televizyona çevirirken. "Diğerlerinin odadan çıkmaması için fazlasıyla önlem almış. Görünüşe göre sadece ikimizin bilmesini istediği bir şey var."

Tereddütle dış kapıya kadar uzanan, televizyonun ekranından uzak olduğu için iyice kararmış olan koridora baktım. Her an Ölüm'ün kendisi, beyaz maskesiyle karanlığın içinden atlayıp çıkabilirmiş gibi hissediyordum. Sertçe yutkunarak ileri doğru zorlukla bir adım attım. Sırtımı karanlığa dönmeye korktuğum

Scanned with CamScanner

için televizyonun yanında durdum ve kollarımı göğsümde kavuş-turdum.

Egemen etrafı incelemeye devam ederek ikili koltuğa oturdu. "Bizi çağırıyor ve bekletiyor." Gözlerini devirip arkasına yaslandı ve gürültülü, bıkkın bir nefes verdi.

Ölüm'ün ne yapacağını beklemeye karar vererek Egemen'in yanına oturdum. O bomboş televizyon ekranına bakarken yüzünü izledim. Gözaltlarında oluşmuş koyu çukurlar televizyondan vuran ışıkla daha da belli oluyordu. Kirpiklerinin gölgesi garip bir açıyla yüzüne düşüyordu. Yanağının içini ısırıyormuş gibi yanağı hareket edip duruyordu. Konuşmaya istekli gözükmüyordu. Benim de soracak tonla sorum olmasına rağmen konuşmaya hevesim yoktu. Ortak bir karar almış gibi sadece sustuk.

Ölüm bizi fazla bekletmedi.

Televizyonun ışığı tamamen karanlığa gömüldü ve ekranda beyaz renkli yazılar belirmeye başladı.

Ölüm: Sizi bekletmemden mi yakınıyordunuz?
Ölüm: En güzel şeyler sabredince insanı bulur.

Bizimle nasıl bir oyun oynayacağını sormaya cesaret edemedim. Ölüm'e en ufak bir fikir vermekten bile korkuyordum çünkü yanımda Egemen vardı. Egemen'i herkesten iyi tanıdığımı hissetsem de komik bir şekilde bu evde en az tanıdığım kişi oydu.

Ölüm: Eh, tabii bu gece sizi bulan gerçekler pek de iyi olmayacak.
Ölüm: Hikâyen şimdi başlıyor, Tutsak 3.
Ölüm: Bunu farkındasın.
Ölüm: Anlattıklarının hepsi bu ev için uydurduğun geçmişinin bir parçasıydı.
Ölüm: Gerçek hikâyeni âşık olduğun kadının önünde anlatmalısın.
Ölüm: Gerçekleri dinledikten sonra ona dokunmana izin verip vermeyeceğini birlikte göreceğiz.

Gözlerim televizyondan Egemen'in yüzüne kaydı. Kaşları çatık bir şekilde yazılanları tekrar okuduğunda dönüp bana baktı. Aramızda kısa bir bakışma geçti.

Bana bir şeyler söylemesini, Ölüm'ün yazdıklarını inkâr etmesini bekledim. Fakat Egemen sadece gözlerimin içine bakmakla yetindi.

Yeni yazılar belirmeye başladığında tekrar televizyon ekranına döndük.

Ölüm: Tutsak 7.
Ölüm: Tüm bunların senin için çok zor olacağını biliyorum.
Ölüm: Ondan uzak durman gerektiği konusunda seni uyarmıştım.

Çığlık atmak istiyordum, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Neyden bahsediyorsun sen?" diye sordum. Sesimi kontrol altında tutmak için kendimi zorlasam da sesimdeki titreme tüm çabamı boşa çıkardı.

Ölüm cevap vermedi. Ekrandaki beyaz yazılar siyahın içinde kaybolduktan sonra televizyonda siyah-beyaz bir görüntü belirdi.

Ekrana bakakaldım.

Deniz, Çağrı ile konuştuğu çatının kenarındaydı. Sırtı arkasındaki kaotik İstanbul manzarasına dönük bir şekilde, yüzünde hafif bir gülümsemeyle ayakta duruyor ve karşısındaki adama bakıyordu.

Egemen.

Egemen oradaydı.

"Bu sensin," dedim güçlükle.

Gözlerim Egemen'e kaydığında yüzündeki şaşkınlığı görmem zor olmadı. Dudakları hafifçe aralanmış, kaşları daha da çatılmıştı. İrileşmiş gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Gözlerinin içinde bir kıvılcım belirmişti. "Hayır."

Tekrar televizyona döndüm. *Egemen...* Bu Egemen'den başkası *olamazdı*. Kısa ve dağınık saçlarıyla daha genç gözüküyordu. Çatı katında öylece ayakta duruyordu. Şu anki halinden daha kiloluydu ama yaşına ve boyuna göre normaldi. Yüzünde sakala ve

Scanned with CamScanner

bıyığa dair hiçbir iz yoktu. Daha gençti ama *oydu* işte! Yorgunluğu ve uykusuzluğu taşıyan yüzü bile farklı gözüküyordu. Üstünde *sweatshirt* ve kot pantolon vardı.

Henüz oynatılmaya başlanmamış video, güvenlik kamerası görüntüsüne benzemese de videonun altında yazan tarih o hissiyatı veriyordu. Video, Çağrı için izletilen videoyla aynı şekilde, kayıt alması için yere bir cihaz bırakılmış gibi zemine yakın açıdan çekilmişti.

Video hareket etmeye başladı. Ses kaydı yoktu, bu yüzden video oynamaya başladığında tek duyabildiğim şey kendi kalp atışlarımdı. Sessizlik kırılgan bir cam gibi etrafımızı sarmıştı, her an patlayıp dağılabilirdi.

Hızlandırılmış bir tartışma izliyorduk.

Egemen'le Deniz karşılıklı konuşurken Deniz'in yüz hatları sürekli değişiyordu. Bir gülümsüyor, bir sakin gözüküyor, bir ağlayacak gibi duruyor, sonra birden bağırmaya başlıyordu.

Egemen de elini kolunu oynatarak ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Bir ara dizleri üzerine çöküp kulaklarını bile kapatmıştı. Deniz'e ondan *nefret ediyormuş* gibi bakıyordu.

Tartışma kısmı hızlandırıldığı için kısaydı, oysa bana sonsuzluk gibi hissettirmişti. Aralarında nasıl bir konuşma döndüğünü bilmiyorduk.

Ya da sadece *ben* bilmiyordum.

Videodaki Egemen yavaş adımlarla kadına yaklaştı. Kadın ona gülümserken o da ona aynı şekilde karşılık verdi. Karşı karşıya durduklarında kadın sarılmak için kollarını kaldırdı ancak Egemen onu göğsünden *ittirdi*.

Deniz kamera kaydından kayboldu.

Videodaki Egemen'in yüzünde anlık bir panik ifadesi belirdi. Öne doğru uzanmış elinde eldiven olduğunu fark ettim. Etrafa hızla bakındı ve gözleri kamerayı buldu. Koşarcasına yaklaşıp cihazı eline aldı ve bir süre sonra görüntü sarsılarak kapandı.

Kadını çatıdan aşağı *itmişti*.

Ölüm haklıydı. İçimizden biri annesinin, Deniz'in katiliydi.

Egemen, Deniz'i *öldürmüştü*.

Ve Ölüm onu sona bırakmıştı.

"Bu... Bu ben *değilim!*" dedi Egemen hırıltılı bir sesle. Yüzünde beliren ifade sanki kendi gerçeğini yaratmaya çalışıyormuş gibi inatçıydı.

Bana doğru döndüğünde nefesimi tuttum. İrileşmiş gözleriyle yüzüme baktı. Hızla dudaklarını yalayıp adımı sayıklamaya başladı. "*Afra, Afra, Afra...*" Uzanıp ellerimi avuçlarının içine aldı. "Oradan bakınca suçlu gibi gözüktüğümün farkındayım ama *yalvarırım* inan bana! Kamera kaydındaki kişi kim *bilmiyorum*. Tek bildiğim ben olmadığım!"

Yüzüne bakakaldım.

Kafamı sallayarak onu onayladım. Nutkum tutulmuştu, konuşamıyordum. Konuşacak gücüm yoktu. Onun sözlerine mi güvenmeliydim, yoksa gözlerime mi?

"Kim ne olduğuma inanırsa inansın," diye devam etti Egemen. "Senin bana inanman umurumda olan tek şey." Yutkunduğunda âdemelması hareket etti. "Lütfen bana inandığını söyle, Afra. *Yalvarırım*."

Cevap vermeden gözlerimi tekrar televizyona çevirdiğimde Egemen'in bakışları benimkileri takip etti. Aynı görüntü tekrar tekrar oynadı. Kayıttaki Egemen bir kez daha Deniz'i itti. Sonra bir kez daha. Bir kez daha...

Defalarca kez kamera kaydı başa sararken gözlerimi ekrandaki Egemen'in üzerinden ayıramadım.

Nasıl ona inanabilirdim?

Ekran kararadı ve tekrar beyaz yazılar ortaya çıktı.

Ölüm: Deniz'i sen öldürdün.
Ölüm: Onunla konuştun.
Ölüm: Onu çatıdan ittin.
Ölüm: Eldiven taktın.
Ölüm: Geride bir iz bırakmadığından emin oldun.
Ölüm: Binanın arka çıkışından çıktın ve arabana atlayıp kayıplara karıştın.

Scanned with CamScanner

"Araba mı?" diye sordu Egemen. "Benim hayatımda arabam falan olmadı, *sik kırığı!*" Ağzından tükürükler saçıldı. "Ne arabasından bahsediyorsun sen?"

"Belki bir başkasının arabasıdır?" dedim sorarcasına.

Egemen bana baktığında hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. Ona inanmadığımı anlamıştı ve sanki tüm umutlarını yerle bir etmiştim. Omuzları çökerken, "O ben değilim," dedi bastırarak.

Yalan söylemeyi seçerek, "Biliyorum," diye fısıldadım. Kesik bir nefes aldım. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ama ikimiz de kendi zihnimizin köşelerinde kaybolmuştuk.

Egemen ellerini elimden çekip kollarını karnına doladı. Bana bakarken gözleri doldu. Gözyaşları yanaklarına doğru süzülmeye başladığında yüz ifadesi durgundu. "Afra," dedi boğazından inlemeye benzer bir ses çıkarken. "Tuhaf hissediyorum."

Bir endişe dalgası midemi altüst etse de yüzümü ifadesiz tuttum. Hastalığını bir kaçış noktası olarak kullanmaya çalışıyor olabilirdi. "Miden mi?" diye sordum yavaşça. "İyi misin?"

Acıyla hırıltılı bir nefes verdiğini duyduğumda endişe neredeyse nefesimi kesecekti. Rol yapıyor *olamazdı*. "Yalanlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Ben de," dedim kısık bir sesle. *Ama yalan söylüyorsun, Egemen.*

"Yalan söylüyor."

"Hep yaptığı şey."

Egemen bir elini uzatıp tekrar benimkini kavradı. Elimi canımı yakacak kadar sıkarken, "Bana inanman lazım," dedi çaresizlikle. Gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu. "Bana inanmana *ihtiyacım* var. Kendime güvenmiyorum, bu yüzden senin bana güvenmene ihtiyacım var."

Elimi çekmeye çalıştım fakat tutuşu fazla sıkıydı. Deli gibi paniklesem de sakin görünmeye çabalıyordum. "Görüntülerle oynamış olmalı," dedim boğuk bir sesle. Görüntülerin gerçek olduğundan neredeyse emindim. "Bu sadece oyunun bir parçası." Sertçe yutkundum. Parmak eklemlerim birbirine iyice battı. "Egemen... Elim *acıyor.*"

Egemen gözünü bile kırpmadan aniden elini çekti. "Üzgünüm," diye mırıldandı titreyen sesiyle. "Özür dilerim." Yüzüme bakarken kaşları hafifçe çatıldı. "İstemeden oldu."

Bakışlarımı kaçırdım. Biz konuşurken Ölüm beklememişti. Televizyonda yeni yazılar vardı.

Ölüm: Çoğu kişi Deniz'in ölüm nedeninin intihar olduğunu düşündü. Çünkü günlerdir orada oturuyor ve ölmekle ilgili atıp tutuyordu.

Ölüm: Sadece bazıları bunun bir cinayet olabileceğinden şüphelendi.

Ölüm: Seni kendi adaletimle yargılamayı hayal ettim.

Ölüm: Bu yüzden polislerin elindeki tüm kanıtları yok ettim ve senin kaçmana izin verdim.

Ölüm: Bir süreliğine.

Ölüm: Zamanı geldiğinde hepinizle tekrar buluşacağımızı biliyordum.

Ölüm cümlelerini ben yokmuşum gibi Egemen'e hitaben yazmıştı. Suçunu kabullenmesi için onu ikna etmeye çalışıyordu. Aklımın almadığı şey, annesinin katili belliyken neden sadece Egemen'i cezalandırmadığıydı. Bizim de onun kadar suçlu olduğumuza mı inanmıştı?

Vücudumdaki tüm kaslar her an koşmam gerekebilirmiş gibi gerilmişti. Oturuşum dikleşirken Egemen'in yüzüne bakamadım bile. "Ne saklıyorsun?" diye sordum sert bir sesle. Gözlerimi kameralardan birine çevirdim. "Çağrı'nın videosunda ses kaydı vardı ama bunda yok. Diyelim ki videodaki gerçekten Egemen..." Zar zor yutkundum. Videodaki oydu ancak Egemen'in bunu kabullendiğimi düşünmemesi gerekiyordu. Ben... *Kendimi güvende hissetmiyordum.* "*Onun* annenle olan sorunu neydi? Ne konuşuyorlardı ve neden bunu duymamızı istemiyorsun?"

Scanned with CamScanner

Ölüm: Önemli bir noktaya parmak bastın fakat hâlâ gerçeği anlamıyorsun.

Ölüm: Anlamadığında en başa dönmelisin.

Ekranda bir kamera kaydı belirdiğinde tüylerim ürperdi. Binanın çatı katından çekilmiş bir görüntüydü ve görüntü sabit değildi. Kamera birinin elinde hareket ediyormuş gibiydi. Görüntü binanın köşesinden, binanın dibine bakıyordu. Sokağın ortasında bir taksinin yanında duran takım elbiseli, saçları düzgün taranmış İstanbul beyefendisi görünüşlü genç bir adam elini sallayarak bağırıyordu. "Abla in aşağı, yapma bak!"

Bu Mete'ydi.

Kamerayı tutan kadın güldü. Videoyu çeken Deniz olmalıydı. "Sanki gerçekten umurundaymış gibi," diye mırıldanıyordu kendi kendine. "İn-me-ye-ce-ğim! Sadece ölüm beni buradan indirebilir!"

Hangi ölümü kastediyordu?

Görüntü değişti. Şimdi bir marketin içini gösteren, güvenlik kamerası kaydı açılmıştı. Görüntü siyah-beyaz ve piksel pikseldi. Düz saçları omuzlarına kadar inen bir kadınla orta yaşlı, göbekli bir adam etraftaki kolileri topluyordu. Marketin kapanma saatinde olduğu belli oluyordu. Dağınık siyah saçları olan bir çocuk kasada oturuyor, önündeki deftere bir şeyler yazıyordu.

Gökhan. Birkaç yıl önceki hali, tıpkı şimdiki gibiydi.

Göğsüm acıyla sızladı. Kalbim benimle alay edercesine atmaya devam ederken suçlu hissediyordum.

Kamera açısına kısa boylu, saçlarının yarısı dökülmüş bir adam girdi. "Deli kadın hâlâ bir şeyler bağırıp duruyor," dedi dilini şaklatarak. Ses kaliteli değildi, yine de Gökhan'ın başını kaldırıp verdiği cevap duyabilmiştim. "Gitse de kurtulsak artık. Ders de çalışamıyorum böyle. Markete gelen giden bile azaldı sanki."

Görüntüler ve video tarihleri değişmeye devam etti. Sarp'ın kafasını yukarı bile kaldırmadan çöp kutusuna attığı poşet, Gökhan'ın marketten fırlayıp ben kulaklık takmış yürürken arkamdan seslenişi... Kutay'ın sarhoşken binanın dibinde bas bas bağırması, Çağrı'nın çatı katında yaptığı konuşma... Ve sonra tekrar, Egemen'in Deniz'i çatıdan aşağıya ittiği an.

Ölüm: Görüyor musunuz?

Ölüm: Kelebek etkisi.

Ölüm: Küçük bir kanat çırpışı kilometrelerce ötede fırtınaya dönüşür derler.

Ölüm: Siz de öyle yaptınız.

Ölüm: Önemsiz gördüğünüz küçük davranışlarınız büyük bir felakete dönüştü.

Ölüm: Deniz bir günde ölmedi.

Ölüm: Onu adım adım, birlikte öldürdünüz.

Ölüm: Ve sonunda sen geldin, Tutsak 3.

Ölüm: Onu öldürdün.

Her şey gözümün önündeydi, yine de aklıma yatmayan bir şeyler vardı. Beni defalarca kez kurtarmış, her zaman yanımda olan Egemen'e karşı güvenimi parça parça kaybetmek canımı yakıyordu.

"Tüm bunlar mantıksız," diye mırıldandım. Bu sefer amacım Egemen'i ona güvendiğime ikna etmek değildi. Aklımdan geçenleri söylüyordum. "Annen neden tüm bunların kaydını alıyordu? Elinde tuttuğu kamerayla ve çatı katının köşelerine koyduğu cihazlarla kayıtlar almış. Neden *her şeyin* bir kamera kaydı var? Sikik bir deneyin içinde miyiz?"

Ölüm buna cevap vermedi. Belki de bizi cevapsız bırakmasının nedeni doğru soruyu sormuş olmamdı.

Egemen'e baktığımda hâlâ ağladığını fark ettim, yine de yüzü ifadesizdi. İki kolunu da bedenine sarmıştı fakat karnına baskı uygulamıyordu. Gözyaşları arasında, "*Hatırlayamıyorum*," dedi sakin bir sesle. Televizyona bakıyordu. "Bu bana benzeyen biri mi, yoksa görüntülerle mi oynadı emin olamıyorum. Belirsizlik midemi bulandırıyor."

Scanned with CamScanner

"Sen değilsin," diye mırıldandım yatıştırıcı bir sesle. Elimi sırtına koydum. Parmaklarım sırtı boyunca teselli edercesine kayarken aslında elimi çekmek, ondan ve Ölüm'ün kelimelerinden uzaklaşmak istiyordum.

Belki de sensin.

Saniyeler geçtikçe Kutay'ın haklı olabileceğini fark ediyordum. Belki de bugün silahı boşaltması büyük bir hataydı.

Egemen, yaşlarla dolu kırmızı gözlerini yüzüme çevirdi. "Başkası olmalı." Sesi inanç doluydu, gözlerinde sönük bir ışığın kalıntıları vardı. "Görüntü hiç dokunulmamış gibi kaliteli gözüküyor." Kafasını çevirip silahlara döndü. "Hatırlamadığım her şeyi bana anlattılar ama bir ikizim olup olmadığını bilmiyorum. O... benim kardeşim mi?"

Ölüm bunu araştırmayacak kadar salak olamazdı. Ancak... Bunu bilip intikamını bilerek suçsuz olan kişiden, Egemen'den alacak kadar da psikopattı.

Ekranda tekrar yazılar belirdi.

Ölüm: Kardeşin falan yok.
Ölüm: Seni senden daha iyi tanıyorum.
Ölüm: Sağlık arşivinde kanser teşhisin yok.
Ölüm: Ne kalp krizi ne de hafıza kaybına ilişkin herhangi bir kayıt var.
Ölüm: Yalan söylemeye devam ediyorsun.

Titreyen ellerimi dizlerime bastırdım. Zihnim, Ölüm'ün soğuk sesinin kafamın içinde yankılanmasına engel olamıyordu. Her yazdığı kelime, kafamda metalik bir yankıyla canlanıyordu.

Egemen böylesine bir *deli* olamazdı. Böyle bir insanla aylarca yaşayıp karanlık tarafını fark etmemiş olamazdık. Ona güvenmiştim. Onu öpmüştüm. *Onu seviyordum!*

Gökhan gerçekleri fark etti. Ve sen, karanlık tarafını daha önce de gördün. Görmezden gelmeyi tercih ettin.

Ölüm bir noktada yalan söylüyordu. Yarı yalan, yarı gerçek konuşmak onun işiydi. Bana düşen tek şey, söylediği gerçekleri bulmaktı. Oysa sadece salondan çıkıp gitmek ve kendimi odama kilitlemek istiyordum.

Güvende değildim.

Her geçen saniye bedenim bana tehlikede olduğumu haykırıyordu. Kaçıp gitmeli, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmalıydım. Beni durduran şey, aynı durumda Egemen'in defalarca kez yanımda oluşuydu. Onu yalnız bırakamazdım. En azından o, ona güvendiğimden emin olana ve kendini toparlayana dek bunu yapamazdım.

Kime inanacağımı bile bilmiyordum fakat ona inandığımı düşünmeliydi.

Ölüm: Anlattığı hayatı yalandı.
Ölüm: Söylediği her kelime yalandı.
Ölüm: Deniz'den nefret ediyordu ve onu öldürdü.

Ölüm bu sefer Egemen'le değil, sadece benimle konuşuyordu.

Egemen ellerini karnından çekti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Alaycı, boğuk bir sesle gülerek ellerini yüzünden ayırdı. Gözyaşları aniden kesilmişti. Yüzünü ovuşturup gözyaşlarının bıraktığı ıslaklığı sildi, parmaklarının titrediği gözümden kaçmamıştı. Kızarmış gözlerini bana çevirdi. "Ona inanıyor musun?" diye mırıldandı. Sesi ne çaresizdi ne de yalvarıyormuş gibiydi. Cevabım umurunda bile değilmiş gibi sormuştu.

Her zamanki umursamaz tavrı bu sefer sahte hissettiriyordu. Gözlerine bakınca cevabımın onun için önemli olduğunu anlayabiliyordum. İftiraya uğradığını düşünerek çaresizliğe mi kapılmıştı? Yoksa yakalandığı için bir telaş içerisinde miydi?

Yüzündeki ifadeyi incelerken Gökhan'ın sesi zihnimde benimle konuşuyordu.

"Sen eve gelmeden önce uyumamaya başlamıştı. Seni kırmızı bölgeden kurtardığı gün silahlar geç çalışmıştı. Böylece ilk gün ufak

Scanned with CamScanner

"Sen değilsin," diye mırıldandım yatıştırıcı bir sesle. Elimi sırtına koydum. Parmaklarım sırtı boyunca teselli ederceesine kayarken aslında elimi çekmek, ondan ve Ölüm'ün kelimelerinden uzaklaşmak istiyordum.

Belki de sensin.

Saniyeler geçtikçe Kutay'ın haklı olabileceğini fark ediyordum. Belki de bugün silahı boşaltması büyük bir hataydı.

Egemen, yaşlarla dolu kırmızı gözlerini yüzüme çevirdi. "Başkası olmalı." Sesi inanç doluydu, gözlerinde sönük bir ışığın kalıntıları vardı. "Görüntü hiç dokunulmamış gibi kaliteli gözüküyor." Kafasını çevirip silahlara döndü. "Hatırlamadığım her şeyi bana anlattılar ama bir ikizim olup olmadığını bilmiyorum. O... benim kardeşim mi?"

Ölüm bunu araştırmayacak kadar salak olamazdı. Ancak... Bunu bilip intikamını bilerek suçsuz olan kişiden, Egemen'den alacak kadar da psikopattı.

Ekranda tekrar yazılar belirdi.

Ölüm: Kardeşin falan yok.
Ölüm: Seni senden daha iyi tanıyorum.
Ölüm: Sağlık arşivinde kanser teşhisin yok.
Ölüm: Ne kalp krizi ne de hafıza kaybına ilişkin herhangi bir kayıt var.
Ölüm: Yalan söylemeye devam ediyorsun.

Titreyen ellerimi dizlerime bastırdım. Zihnim, Ölüm'ün soğuk sesinin kafamın içinde yankılanmasına engel olamıyordu. Her yazdığı kelime, kafamda metalik bir yankıyla canlanıyordu.

Egemen böylesine bir *deli* olamazdı. Böyle bir insanla aylarca yaşayıp karanlık tarafını fark etmemiş olamazdık. Ona güvenmiştim. Onu öpmüştüm. *Onu seviyordum!*

Gökhan gerçekleri fark etti. Ve sen, karanlık tarafını daha önce de gördün. Görmezden gelmeyi tercih ettin.

Ölüm bir noktada yalan söylüyordu. Yarı yalan, yarı gerçek konuşmak onun işiydi. Bana düşen tek şey, söylediği gerçekleri bulmaktı. Oysa sadece salondan çıkıp gitmek ve kendimi odama kilitlemek istiyordum.

Güvende değildim.

Her geçen saniye bedenim bana tehlikede olduğumu haykırıyordu. Kaçıp gitmeli, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmalıydım. Beni durduran şey, aynı durumda Egemen'in defalarca kez yanımda oluşuydu. Onu yalnız bırakamazdım. En azından o, ona güvendiğimden emin olana ve kendini toparlayana dek bunu yapamazdım.

Kime inanacağımı bile bilmiyordum fakat ona inandığımı düşünmeliydi.

Ölüm: Anlattığı hayatı yalandı.
Ölüm: Söylediği her kelime yalandı.
Ölüm: Deniz'den nefret ediyordu ve onu öldürdü.

Ölüm bu sefer Egemen'le değil, sadece benimle konuşuyordu.

Egemen ellerini karnından çekti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Alaycı, boğuk bir sesle gülerek ellerini yüzünden ayırdı. Gözyaşları aniden kesilmişti. Yüzünü ovuşturup gözyaşlarının bıraktığı ıslaklığı sildi, parmaklarının titrediği gözümden kaçmamıştı. Kızarmış gözlerini bana çevirdi. "Ona inanıyor musun?" diye mırıldandı. Sesi ne çaresizdi ne de yalvarıyormuş gibiydi. Cevabım umurunda bile değilmiş gibi sormuştu.

Her zamanki umursamaz tavrı bu sefer sahte hissettiriyordu. Gözlerine bakınca cevabımın onun için önemli olduğunu anlayabiliyordum. İftiraya uğradığını düşünerek çaresizliğe mi kapılmıştı? Yoksa yakalandığı için bir telaş içerisinde miydi?

Yüzündeki ifadeyi incelerken Gökhan'ın sesi zihnimde benimle konuşuyordu.

"Sen eve gelmeden önce uyumamaya başlamıştı. Seni kırmızı bölgeden kurtardığı gün silahlar geç çalışmıştı. Böylece ilk gün ufak

Scanned with CamScanner

Ölüm: Birbirinizin ölü etini yiyecek hale geleceksiniz.
Ölüm: Akıl sağlığınızı adım adım kaybedeceksiniz.
Ölüm: Elbette, cinayet işleyebilmeniz için size bıçaklar dağıtılacak.
Ölüm: Sadece sağ kalan son kişi bu evden çıkabilir.
Ölüm: Diğerleri ölmek zorunda.

"Ne saçmalıyorsun ya?" Dudaklarımdan histerik bir gülüş kaçtı, oysa ağlamama ramak kalmıştı. "Bunu yapacağımızı mı sanıyorsun? Deli orospu çocuğu!"

Ölüm: Artık umudunuzun kalmadığını söylemiştiniz.
Ölüm: Gerçek bir çıkış ihtimalinin sizi ne hale getireceğini göreceksiniz.
Ölüm: Aranızdaki bağ paramparça olacak.
Ölüm: Birbirinizi açlıkla yok edeceksiniz.

"Beraber kurtulma şansı derken ne demeye çalışıyordun?" diye sordu Egemen soğukkanlı bir şekilde. Bunu sorabilmesi bile ona bakakalmama neden olmuştu.

"Egemen..." dedim uyarıcı bir sesle. "*Sakın.*"

Ölüm: Aranızdaki bağ beni etkiliyor.
Ölüm: Yarın herkesi birden öldürürseniz gerçek açlığın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden bu oyunu bitirebilirsiniz.
Ölüm: Kazanabilirsiniz.

"Sonra?" diye diretti Egemen. Sarı saçlarını alnından geriye doğru yatırdı. "Asla bir kurtuluş yok, değil mi? Sona kim kalırsa kalsın onları da *sen* öldüreceksin." Gözleri bir çıkış yolu arıyormuş gibi televizyon ekranının her köşesinde dolaşıyordu. Ölüm'ün vaadine güvenmediğini fark etmek rahatlayarak bir nefes vermeme neden oldu.

Ölüm: Kazananları serbest bırakacağıma söz veriyorum.

"Siktir git," dedim yüksek sesle. Silahlar üzerime doğru çevrildi. "Kimse sana ne güveniyor ne inanıyor." Sesim kontrolsüzce yükseliyordu. Televizyonun önünde volta atmaya başladım. Kameralara bakmıyor, kendi kendime konuşurken el kol hareketleri yapıyordum. "Ucube oyunun planladığın gibi olmayacak çünkü birimiz bile kurtulamazsak kazanmış sayılmayız! Birbirimizi öldürmeye falan çalışmayacağız. Toplu *intiharımızı* zevkle izleyeceksin!"

Ölüm: Özgürlük arzusunu bu kadar küçümseme.
Ölüm: İnsan özgür olma uğruna her şeyi yapabilir.
Ölüm: Göreceksin...
Ölüm: Odalarınıza dönün.
Ölüm: Yoksa son oyun başlamadan ölürsünüz.

İstediğim şey buydu. Odaya gitmeyi daha önce hiç bu denli arzulamamıştım. Televizyondaki yazıların silinip ekranın tamamen kararmasını izledim.

Gözlerim karanlığa alıştığında Egemen'e döndüm. Hâlâ koltukta oturuyordu. "Gerçekten kurtulma şansın olsa bile intihar etmeyi mi seçersin?" diye sordu sıcak bir sesle.

Sesli bir şekilde yutkundum. "Bu evde kimseyi öldürmem."

"Senin kurtulman için herkesi öldürürüm."

Kafamı sağa sola salladım. Bunu *yapamazdı.*

"Sen ölürsen ben *yaşayamam,*" diye fısıldadı.

Sözleri bir bataklığa saplanır gibi zihnime saplandı. Bedenimden bir titreme dalgası geçip giderken nefes alamadım. Kalbim neredeyse duracaktı. Donup kalmıştım.

Bu cümleyi *söylememeliydi.* Mete'nin, Çağrı'nın, Sarp'ın ve hatta Kutay'ın bile benim için değerli olduğunu bilirken bunu

Scanned with CamScanner

teklif bile edememeliydi. Onları insan yerine koymuyormuş gibi konuşmuştu.

Karanlıkta yüz hatlarını seçmeye çalıştım. "Delirdin mi sen?" diye tersledim sert bir sesle. "Kimleri öldürmekten bahsettiğinin farkında mısın? *Arkadaşlarından* bahsediyorsun. Benim aile yerine koyduğum insanlardan bahsediyorsun." Histerik, kısa bir kahkaha attım. "Bu şekilde kurtulmak istemiyorum! Birini öldürmek bu kadar basit bir şeymiş gibi konuşmayı *kes!*"

Parmaklarımın arasında kanın o yoğun kıvamını hisseder gibi olduğumda midem kasıldı.

"Basit bir şey," dedi Egemen iç geçirerek. Söylediklerimin herhangi bir kelimesi umurundaysa bile bunu belli etmiyordu. "Bunu sen de yaptın. *Biliyorsun.*"

"Neden böyle konuşuyorsun?" Ağlamaklı çıkan sesimden nefret ettim. Titreyen ellerim bacaklarımın yanında yumruk halini aldı. "Birini öldürmüş gibi konuştuğunun farkında mısın? Senden... *korkmamı* mı istiyorsun?"

"Belki de benden nefret etmen daha mantıklı olacağı için seni kendimden nefret ettirmeye çalışıyorumdur," dedi Egemen alçak sesle. "Hafıza kaybı yaşadığım dönemdeki her şeyi biliyor olmadığım ihtimalini de göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Belki gerçekten o dönemde Deniz'le tanışmışımdır ve sırf eğlencesine onu öldürmüşümdür."

Kalp atışlarım hızlandı. Bu bir *cinayet itirafı* mıydı? Egemen'in gerçekte olduğu kişi *bu* muydu? Gözümün önü karardı. Başım dönmeye başlarken geriye doğru sendeledim. Ayakta zor durabiliyordum.

Koltukta, Egemen'in yanında oturan başka bir siluet vardı. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarken nefeslerim ağırlaştı.

Oydu.

Siyah, bol tişörtünü giymişti. Koyu renk dağınık saçları gözlerini bu sefer açıkta bırakmıştı. Bacak bacak üstüne atmış, nefret

dolu bir ifadeyle Egemen'e bakıyordu. *O ölü,* diye geçirdim zihnimden. *Hayır, hayır... O ölü.*

Gökhan bana döndü. *"Sakın korktuğunu belli etme,"* diye uyardı. Gözümü kırptığımda bedeni kaybolup gitti. Sanki karanlığa karışmıştı. Gördüğüm bir hayalet miydi yoksa...

Çoktan delirmiş miydim?

"Güzel," diye mırıldandım. "O zaman bu, Ölüm'le baş edebilecek kadar korkunç bir hale gelmişsin demektir. Tebrikler..." Egemen'in karanlığın örttüğü bedenine bakarken duyduğum ses Egemen'e arkamı dönmeme neden oldu. Odalarımızın olduğu koridorun başında bir maskeli belirmişti. Elindeki silahı bize doğrultmuştu.

"Gidelim," dedim. Egemen'e tekrar dönüp bakma gereği bile duymadan hızlı adımlarla maskeliye doğru yürüdüm, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Sanki maskeli güvenli bir limandı ve ben karanlığın içinde beni takip eden bir canavardan kaçıyordum.

Salonda bir gürültü koptuğunda eğildim ve ellerimi hızlıca başımın etrafına sardım. Geriye doğru korku dolu bir bakış attım. Egemen karanlığın içinden çıkıp koridorun ışığına yaklaşırken, "Bir şey yok," dedi yüzüme bakmadan. "Kumandayla televizyonu kırdım."

"*Anlıyorum.*" Sakin gözükse de patlamaya hazır bir bombaydı. Ellerimi kafamdan çekerek doğruldum. Adımları bana yaklaşırken kalbimdeki çarpıntı daha da arttı. "Her şey yoluna girecek," diye yalan söyledim. "Ne telefon ne televizyon kaldı. Bizimle bir süre iletişime geçemeyecek."

"Hiçbir şey yoluna girmeyecek," dedi Egemen aramızda bir adım bırakıp tam karşımda dururken. "Ama bizi korumak için her şeyi yapacağım."

"Bana söz ver," dedim güçlükle. "İçimizden birini öldürmeyeceğine *söz ver.*" Derin bir nefes aldım, omuzlarım yükseldi. "Hepimiz kurtulamazsak bu gerçek bir kurtuluş olmaz. Bu evden bir insan değil, bir katil olarak çıkarsan dışarıda yaşayamazsın. Ölüm gerçek seni de öldürmüş olur."

Scanned with CamScanner

Egemen cevap vermedi. Sessizce yüzüme bakmakla yetindi.

"Egemen..." Adını fısıldadım.

Yanımdan geçip gitti.

Koridora ve koridorun ucunda bekleyen maskeliye döndüm. Silahın ucu Egemen'in bedenini takip ederken peşinden yürümeye başladım. Egemen'in kendi odasına girmesini beklemeden odama girip kapıyı hızla kapattım.

Yüzümdeki maskeyi koparırcasına çıkarıp gözlüğümü tekrar yüzüme taktım. Egemen'in kapısının açılıp kapandığını duydum. Dolabın yanına geçtim ve dolabı itmeye başladım. Vücudumdaki tüm kemikler sızlarken birkaç dakika sonra pes ettim. Ağır ahşap dolabı devirmeden hareket ettiremezdim ve eğer devirirsem odanın kapısı tam açılmazdı. Dışarıya da çıkamazdım.

Yatağa oturup dizlerimi kendime çektim ve ellerimi saçlarımın arasına daldırdım. Egemen'in yüzündeki her ifadeyi, söylediği her cümleyi tekrar tekrar düşünürken bir çıkış noktası bulmaya çalışıyordum fakat başaramıyordum. Ölüm psikopatın teki olsa da annesiyle ilgili yaptığı suçlamalarda bize sunduğu kanıtlar her zaman doğru çıkmıştı. Sarp'ı çöp atmaya gittiğinde kafasını kaldırmaması dışında bir şeyle suçlamamıştı bile.

Egemen Varol, Deniz'i *öldürmüştü*.

Ölüm'ün en çok ondan nefret etmesi gerekiyordu ancak bir tuhaflık vardı. Ölüm'ün konuşma şekli çok *sakindi*. Nefret kusmuyor ya da eğlenmiyordu. Hepimizin öleceğini ilan ederken bile bunu yeterince keyif alacağı şekilde yapmamıştı. Oyunu bize söylerken hevesli durmuyordu. Egemen'e daha sert davranması ve kamera kayıtlarını herkese göstermesi gerekmez miydi? Yoksa... Kutay haklı mıydı?

Tek tuhaflık Ölüm'de de değildi. Egemen'in söylediği aptalca şeyler de vardı. Kendinden emin değildi. Bana tapıyormuş gibi tuhaf bir şekilde konuşmuştu. Daha birkaç gün önce bana açılırken

kalbimi heyecandan durdurabilecek gibi hissettiren adam, şimdi korkudan kalbimi durduracak noktaya getirmişti.

Gördüklerimi yarın ne olursa olsun diğerlerine anlatacaktım. Bana inanırlardı, bunu biliyordum.

Yataktan kalkıp kapıyı görebileceğim şekilde yere oturdum ve sırtımı yatağın ucuna yasladım. Vücudum ağrılarla kasılırken kapımın önünde duran maskelinin botlarını izlemeye başladım.

Gökhan'ın odasına gitmem gerekiyordu. Bu geceden sonra bunu yapmak için şansım olmayabilirdi. Kutay gerçeği söylüyorsa diğer kalem Gökhan'daydı. Kalemi olması ise geride bırakabileceği bir not anlamına geliyordu.

Odanın içindeki kameralara baktığımda hâlâ kayıt dışı olduklarını fark ettim. Bu bir şey ifade etmiyordu çünkü koridordaki ve Gökhan'ın odasındaki kameralar muhtemelen kayıtta olacaktı. Peki yüzüme maske takıp odamdan çıkmak işe yarar mıydı, yoksa umutsuzca maskelilerin gitmesini mi beklemeliydim?

Ölüm onlarla iletişim kuruyor olmalıydı. Onlardan birinin Ölüm bizi geri çağırdığında koridorun ucunda beklemesi bunu kanıtlıyordu. Diğer yandan maskeliler hiçbir zaman gitmeyebilirdi de. Boşu boşuna bekleyebilirdim.

Şansımı denemekten başka çarem yoktu.

Yerden kalktım. Odanın içinde volta atarken maskelinin kapının önünden gitmesi için kendime yarım saat verdim. Yarım saatin sonunda adam kapının önünden kımıldamamıştı bile.

Maskemi tekrar yüzüme geçirdim ve gözlüğümü yine maskemin üzerine taktım. Kapının önüne geldiğimde kalbim göğsümden çıkacak gibiydi, eğer bunu yapsaydı ölecek olmaktan hiç şikâyet etmezdim.

Cesur ol, Afra. Bunu yapabilirsin.

Kapıyı açtığımda bana dönen maskeliye baktım.

Adam sadece yüzüme baktı ve geçmem için kenara çekildi.

Kelebek maskesi gerçekten işe yarıyordu!

Scanned with CamScanner

Kalbim boğazımda atarken Egemen'in önü boş, kapalı kapısına bir bakış attım. Sessiz adımlarla ilerleyerek Gökhan'ın kapısının önüne geçtim. Bir an nefesimi tuttuktan sonra kapıyı açtım. Kendimi içeriye atar atmaz kapıyı arkamdan usulca kapattım.

Kesik bir nefes aldım. Odada ağır bir koku vardı, kaynağı ise kurumuş kandı. Paslanmış demiri andıran, metalik koku tüylerimin diken diken olmasına yetti. Aldığım ilk nefes öğürmeme neden olunca elimin tersini ağzıma bastırdım. Yüzümü ekşitirken ileriye doğru bir adım bile atamadım.

Ayaklarım yerde çakılı kaldı. Yerde, loş ışığın altında siyaha çalan kan lekelerine bakakaldım. Umutsuz bir çabayla yeri silmeye çalışmışlardı ancak pek işe yaramış gibi gözükmüyordu. Gökhan'ın cesedi sanki hâlâ gözümün önündeydi.

Titreyen kollarımı kendi bedenimin etrafına doladım. Öğürme isteğimi güçlükle bastırarak kameralara baktım. Kayıttaydılar ama bana dönmemişlerdi. Belki de Ölüm bu odayı şimdilik izlemiyordu ya da ne yapacağımı merak ediyordu.

"Oyalanma."

Hızla arkamı döndüm.

Gökhan ellerini ceplerine koymuş bir şekilde kapının önünde dikiliyordu, yüzüme bir bakış attı.

"Sen ölüsün," diye mırıldandım.

"Hızlı hareket etmezsen sen de olabilirsin," diye tersledi beni. Yanımdan yürüyüp geçerken parmağıyla bir yeri işaret etti. Bakışlarımı işaret ettiği yere, dolabına çevirdim. *"Kitaplar, dolap... Bakmaya başla artık. Zaman hiçbir zaman bizim yanımızda olmadı."*

"Seni çok özledim," dedim güçlükle. Kafamı çevirdiğimde Gökhan orada değildi. Bir elimi göğsümün üzerine koyarak dolmuş gözlerimi kırpıştırdım.

Delirdiğimin farkındaydım. Ölüler bir görünüp bir kaybolmaz, yaşayanlarla konuşamazlardı.

Yine de halimden memnundum. Ne de olsa delirmeden hayatta kalamazdım.

İlk baktığım yer dolap oldu. Kıyafetlerinin hepsini düzenli ve güzel bir şekilde katlamıştı. Tam ondan beklenecek bir hareketti. Dağılmış birkaç kıyafetin sorumlusu muhtemelen Kutay ve Mete'ydi. Yeri onun kıyafetleriyle silmişlerdi.

Dolapta hiçbir şey bulamadım.

Yatağın yanında geçip komodini karıştırmaya başladım. Çekmeceleri hızla karıştırdığımda üç kitap bulabildim. Kalem de kitapların hemen yanında duruyordu.

Yatağa oturup kitapları yatağa, yanıma bıraktım. Gökhan'ın yazdığı bir not bulma umuduyla hızla elime gelen kitabın sayfalarını çevirmeye başladım. İlk kitapta hiçbir şey yoktu. İkincisinde de öyle. Fakat üçüncüsünde, kitabın ortasında, bir sayfanın altına notlar almıştı. Yazısı küçük ve kabaydı fakat özenerek yazdığı belli oluyordu.

"Güzel bir alıntı."

Sayfayı değiştirdim. Başka bir sayfanın üstünde bir şeyler karalamıştı.

"Kalem kullanmayı özlemişim."

Başka bir sayfa daha.

"Çoğu gün ev cehennem kadar sıcak olmasına rağmen uzun kollu giyiyor. Üşüyor olabilir ama bu yaz sıcağında neden üşüsün ki?

Bu onu şüpheli biri yapar mı?

Bu şekilde düşünemem. Daha fazla kanıta ihtiyacım var."

Bahsettiği kişi Egemen'di. Evin en sıcak günlerinde bile uzun kollu giydiğini ben de fark etmiştim. Bunun üzerine çok düşünmemiştim çünkü dolabımızdaki seçenekler sınırlıydı. Kıyafetlerimiz kirliyken dolapta ne bulursak onu giyiyorduk.

Kitabı karıştırmaya devam ettim. Uzun bir yazı yazdığı bir sayfa buldum. Göğsüm beklentiyle sıkıştı. Gözlerim Egemen'in adına takıldı ancak okumaya başlayamadan koridordan gelen

Scanned with CamScanner

adım seslerini duydum. Bir an donup kaldım, elimde kitapla öylece sesleri dinledim. Adım sesleri durduğunda gözlerimi hızla kitaba çevirdim. Tekrar yazıya odaklanmaya çalıştım, tam o sırada yatağın altındaki siyah bir şey dikkatimi çekti.

Eğilip yatağın altından çektim. Siyah bir maskeydi.

Ölüm'ün adamlarının maskesi.

Gökhan'ın odasında bunun ne işi vardı?

Donakalmış bir şekilde maskeyle bakışırken yataktan kalktım. Odanın loş ışığı birden kapandı. İçerisi tamamen karanlığa gömüldü.

Kapının açılma sesiyle birlikte odanın içine hızlı adımlarla girdiler. Arkama döndüğüm an tam karşımda cinsiyetini ayırt edemediğim biri duruyordu. Bir an sonra ise eli ağzımın ve burnumun üzerine kapanmıştı. Ondan uzaklaşmaya çalışsam da başaramadım. Tutuşu güçlüydü.

Burnuma dolan koku tanıdıktı. Ölüm beni defalarca kez aynı yöntemle bayıltmıştı.

Bağırmaya çalıştım ancak boğazımdan sadece acınası bir ses çıktı. Maskeliler çırpınmamam için kollarımı ve bacaklarımı tutarken dokunuşları midemi bulandırıyordu. Parmaklarının değdiği her yerde tenim acıyla sızlıyordu ama bedenim yavaş yavaş hissizleşti.

Maske ve kitap ellerimden kayıp düştü. Görme yetim yavaşça beni terk ederken gözlerim ağır ağır kapanıyordu.

Yine de kapının önünde duran kişiyi görebilmeyi başardım. İlk başta bir siluetten ibaretti. Odanın içine girip bana doğru yaklaşırken koridordan yansıyan ışık arkasında parlıyordu. Bilincimin kayıp gittiğini hissederken sadece bayılmamaya çalışıyordu. Gözlerimi güçlükle aralık tutabiliyordum.

Adam yanıma iyice yaklaştı. Öne eğildi ve yerden siyah maskeyi alıp elinde çevirdi. Gözlerim zar zor ellerinden yüzüne tırmandığında siyah maskeyi yüzüne geçirdiğini gördüm.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedi Egemen'in gittikçe uzaklaşan sesi. Maskesini çenesine çekmeden önce dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Hepsi haklıydı."

Scanned with CamScanner

REC

Saat: 00.02
İstanbul, 9 Ağustos 2021

ÖLÜM

İlk kaybıydı.

Bazı çocuklar yatağının altında saklanan, karanlıkta ortaya çıkan o uzun parmaklı canavarların şüpheli varlığından korkarlardı.

Yatma saati geldiğinde anne ya da babalarına korkularından yakınır, tek başına uyumak istemediklerini söylerlerdi. Böyle çocuklar her zaman masallar, hikâyeler ve sevgi sözcükleri eşliğinde uyutulurdu. Saçlarında nazik bir el dolaşır, uykuya daldıklarında ise haberleri olmasa bile bir öpücük alırlardı.

Bazı çocuklar ise yatağın altında saklanan canavarların gerçek olmadığını bilirdi. Gerçek canavarların evin içinde dolaştığını, zaman onlara çok geç olmadan öğretirdi. Canavarların elleri saçlarına uzandığında nazik olmazdı. Sevgi sözcükleri yerine kaba kelimeler dudaklarının ucundan dökülürdü.

Canavarlar, "Bana 'anne' ya da 'baba' de," derlerdi.

Deniz koridorun ortasında birden dizlerinin üzerine çöktüğünde Kıyı evin içinde defalarca kez yaşadığı paniğin tekerrür ettiğini hissetti. Deniz, dışarıda duruşundan ödün vermeyen bir kadındı. Kontrolsüzce yaptığı her davranış, bir krizin başlangıcına işaret ederdi.

Scanned with CamScanner

"Anne?" dedi Kıyı panikle. Kolunu tuttuğunda onun ağırlığıyla birlikte aşağıya çöktü. Hızla etrafa göz attı. Koridorun köşesinde bekleyen hastalar ve doktor odaları vardı, bunu biliyordu. Yine de yardım için kimseye seslenmedi, yardım istemeye alışık değildi.

Annesinin kolunu kendi boynunun etrafına sardı. Ardından eğilip sırtını kavradı ve onu ayağa kaldırmak için ilk hamlesini yaptı.

"Annemi sen öldürdün," diye mırıldandı Deniz cılız bir sesle.

Kıyı'nın tüm vücuduna bir ürperti yayıldı. "Anneannemi hiç görmedim," dedi nazikçe. "Gel, seni buradan çıkaralım, anne. İnsanlar ileride. Duydun mu? İnsanların bu halini görmesini ister miydin?" Sesi annesine karşı bir çocuğu yatıştırır gibi yumuşaktı. Oysa çocuk olan kendisiydi.

"Babamı sen öldürdün," dedi Deniz yüksek sesle. Kıyı onun yüzüne baktığında gözlerinin kontrolsüzce koridorun her noktasında hızlı hızlı dolaştığını gördü. Sanrılar tekrar başlamıştı.

"Dedemi hiç görmedim," dedi Kıyı yumuşak bir sesle. Dudakları titredi. Onları sen katlettin, dememek için kendini zor tutuyordu. İçinde bağırıp çağıran bir sesi susturmak için savaş veriyordu. Onları öldürüp kemiklerini evinin bahçesine, kum havuzuna gömdün.

Çabasının boşa olduğunun farkındaydı. Ona nezaketle, saygılı bir biçimde konuşmayı öğretmişlerdi ancak bu ses tonu annesinde hiçbir zaman işe yaramazdı. Kibarca konuşurken Kıyı babasına daha çok benzediği için Deniz bundan vahşi bir haz duyardı.

Kıyı kendi canavarının ne zaman geleceğini çoğu zaman bilmezdi. Bazen annesinin gözlerine baktığında O'nun doğuşunu, neyin geldiğini fark ederdi. Çoğu zaman ise canavar birden, hiçbir belirti göstermeksizin ortaya çıkardı. Kıyı'nın bildiği tek şey, "O" her geldiğinde zarar gördüğüydü.

Deniz, canavarın Kıyı'nın içinde olduğunu söylerdi.

Kıyı terapilerin işe yaramadığını biliyordu çünkü kadının terapiden çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Tüm gün ilaçlarla uyutulup beyni boş biri olarak hayatına devam etmes

ya da ölmesi gerekiyordu. Aksi takdirde hiçbir zaman kendisinden kurtulamayacaktı.

Ve etrafındakiler de ondan kurtulamayacaktı.

Deniz toplum için bir tehdit değildi, ailesi ve sevdikleri için bir tehditti. Sevdiklerine zarar verirdi, yabancılara değil. Çoktan ailesini parçalamış, öldürmüş ve kendini yapayalnız bırakmıştı. Şimdi ise deliliğin zirvesinde, sadece oğlu için bir tehdit oluşturuyordu.

Deniz'in öldürmeye kalkışmadığı tek kişi Kıyı'ydı. Kıyı sık sık annesinin neden yaşamasına izin verdiğini sorguluyordu. Annesi hazırlıksız olduğu bir anda onu öldürebilirdi.

Kıyı'nın neden yaşadığıyla ilgili bulabildiği tek bir cevap vardı. Deniz kimsesiz kalmaktan korkuyordu.

Her zamanki gibi her şey hızla gelişti. Deniz'in bedeni kontrol edilemez bir güçle doldu ve Kıyı'nın kolunun altından kurtulup onun üstüne çullandı.

Kıyı'nın gözleri irileşirken dudakları şokla aralandı. Kaslarındaki tüm güç çekilmişti, gözleri gözyaşlarının geleceğini haber verircesine sızladı. "Dur," dedi güçsüz bir şekilde. Annesine bakarken onun şimdiki halini göremiyordu. Gözleri geçmişin içinde kaybolup gitmişti.

Kıyı, annesinin gücü altında her yaşında defalarca kez ezilmişti. Kemikleri kırılmış, teni morarmış ve annesinin uzun tırnakları beyaz tenini parçalamıştı. Onun teni, annesinin öfkesini kustuğu bir zemindi.

Odasının kapısında Deniz'i öfkeyle çarpılmış bir yüzle gördüğünde, "Anne, ben Kıyı'yım!" diye bağırırdı çaresizlikle. Annesine kim olduğunu hatırlatmanın, bir gün onu durdurabileceğini umut ederdi. Deniz durmazdı. Kıyı bir süre sonra bunun işe yaramayacağını anlamıştı.

Deniz'in onu günlerce susuz bıraktığı zamanlarda boğazı konuşamayacak kadar kurumuş olurdu. Konuşmaya çalıştıkça küçük bedeni öksürüklerle sarsılırdı. Kaçmaya gücü olmadığını fark ettiğinde ellerini kafasının etrafına sarar, bir köşeye çömelirdi. "Anne, lütfen dur! Yalvarırım, anne. Lütfen..."

Scanned with CamScanner

Deniz ona baktığında Kıyı'yı görmezdi. Kıyı'ya adından çok, iki farklı isimle seslenirdi. Biri babasının adı olan Kara'ydı, diğeri ise kafasının içindeki canavar, Ölüm'dü.

Annesi, onun sesinden bıktığı zamanlarda ya da misafirleri varken ses yapmasını istemediğinde onu kesmeye gelirdi. Omuzlarını jiletle keserken Kıyı hareket etmemeyi öğrenmişti. Hareket ettiğinde yaralar daha derin olurdu. "Sen kan döktükçe Ölüm'ün parçaları içinden dökülüyor," derdi Deniz yatıştırıcı bir sesle. "Ne kadar kan dökersen, o kadar özgür kalırsın, oğlum."

Kıyı'nın yalvarışları her seferinde tokatlarla, yumruklarla ve kesiklerle ezilirdi. "Sen Kara'sın..." diye tekrarlardı Deniz her zaman. "Ona çok benziyorsun. Beni hiç anlamıyorsun!"

Kıyı yıllarını annesinden korkarak geçirmişti. Deniz'in öfkesinin en korkunç olduğu zamanlar, Kara'nın iş gezisi için yurtdışı gezisine gittiği zamanlardı. Deniz, Kıyı'yı odasına kapatır ve kapıyı haftalarca açmazdı. Kıyı bazı günler zaman algısını kaybeder, konuşamayacak hale gelirdi. Bir süre sonra sadece kendi zihninin içinde konuşabiliyor olurdu.

Kıyı büyüdüğünde zamanla bu şiddete son vermeyi başarmıştı ama bunun sonuçları olmuştu.

Zaman geçse bile Deniz'in onun üzerindeki ezici gücünden hiçbir zaman tam olarak kurtulamamıştı. Uğradığı şiddetin etkileri zihninde zehirli sarmaşıklar gibi yavaş yavaş yayılmıştı. Onun duygularını sömürmüş, Kıyı'yı yarım insan haline getirmişti.

Deniz'in ona babasının adıyla hitap ettiği anları hiçbir zaman unutamamıştı.

Kıyı'nın zihni şimdiye döndü. Sırtını duvara dayamış bir halde ellerini kaldırmış, kendini korumaya çalışıyordu. Çocukken kollarını küçücük bedeninin etrafına sarar ve sessizce ağlayarak annesinin krizinin bitmesini, onu suçlamayı bırakmasını beklerdi. Biraz daha büyüdüğünde ise sadece vücudundaki ağrıların son bulmasını dilemeye başlamıştı.

Kıyı'nın gürültülü kalp atışları kulaklarını doldururken hissettiği ilkel panik, titremeyle birlikte bedenini ele geçirdi. Deniz'den

güçlüydü fakat korku, parmaklarının buz kesmesine ve nefes almaktan bile çekinmesine neden oluyordu.

Deniz yumruk yaptığı ellerini durmaksızın oğluna doğru savuruyordu. "Sen katilsin!" diye bağırıyordu avazı çıktığı kadar. "Hayatımı siktin, duydun mu? Hayatımı siktin! Annemi, babamı öldürdün! Kocamı benden aldın! Kemiklerini eritip kuma gömdün! Kimse öğrenmeyecek mi zannediyordun? Beni susturamazsın!"

"Sus artık!" Kıyı kollarını yüzünün etrafını saracak şekilde kaldırdı. Göğüs kafesine sakladığı bir çocuğun sesi sadece onun duyabileceği kadar cılız bir sesle yalvarıyordu. "Baba, yardım et!" Babasının adı tekrar tekrar zihnindeki yardım çığlıklarında beliriyordu fakat çabası boşunaydı, Kıyı'nın bir babası yoktu. Olduğu zamanlarda bile yoktu.

"Anne yeter!" diye bağırdı geriye doğru kaçarken.

Yetmeyeceğini biliyordu. Asla yetmezdi. Deniz'in açık sarı saçlarının kuşattığı zarif yüzünün korkunç bir tabloya dönüşmesine alışıktı.

"Lanetlendim ben!" diye ağlamaya başladı Deniz. Gözyaşları, kırışmaya başlamış yüzünden durmaksızın akarken bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Parmağı Kıyı'nın düğmelerinden birini sert bir şekilde aşağıya çektiğinde Kıyı ceketinden ve gömleğinden kopan düğmelerin yerde sekişini izledi. O an kalp atışları durmuş gibi hissetti. Tek odaklanabildiği şey ağır çekimde düğmelerin yavaş yavaş uzaklaşmasıydı.

Düğmelerin yerde sekip gidişini ilk görüşü değildi.

Gözlerini annesine çevirdi. Görüşü bulanıklaşmıştı. O an sadece annesine korkuyla bakan bir çocuktu ama Deniz'in tek görebildiği şey Ölüm'dü.

"Senin içinde doğdu," dedi Deniz hışımla. İşaretparmağını Kıyı'nın göğsüne bastırdı. "Etrafındaki her şeyi yok edeceksin! Ölüm senin içinde! Seni öldürmem lazım!"

Kıyı da bunu diliyordu.

Scanned with CamScanner

"Kendini öldürmen lazım!" Deniz'in elleri bir an duraksadı. Şefkatli bir anne gibi kollarını bu sefer nazikçe kavradı. "Kendini öldüreceğine dair bana söz ver, oğlum. Her şey bitsin."

Kıyı'nın hayatı her zaman bundan ibaret olmuştu. Başarılı olmadığı sürece yaşadığından haberi olmayan bir baba ve ölmesini dileyen bir anne.

Kıyı transa girmiş bir şekilde kafasını sağa sola sallayıp onun dileğini reddetti. Deniz'in yüzündeki ifade çarpık bir hal almıştı. Burnunun kenarları kırışmış, gözleri pörtlemiş, dudakları tükürükle ıslanmıştı. "Her şeyi yok edeceksin!" diye bağırdı. Kıyı'nın bedenini sallamaya çalışırken Deniz'in sarı saçları uçuştu. "Her şeyi!"

Kıy ellerini kafasından çekti. Deniz'in ona uzanan kollarını yakalayıp onu durdurmaya çalışırken kadının yumruğu burnunun kenarına çarptı. Yüzüne bir acı yayıldı.

"Kes sesini!" diye bağırdı Kıyı onun yüzüne doğru. Kontrolünü kaybetmişti. Sesi bastırılmış bir kükreme gibiydi. Yüz hatları gerilmiş, dolmuş gözlerindeki gözyaşları geri çekilmişti. Gözlerinin akında kırmızı çatlaklar belirmişti. "Kes sesini, ruh hastası! Tek kelime daha edersen gebertirim seni! Duydun mu beni?"

"Hepsini sen öldürdün!" diye bağırdı Deniz gözyaşlarıyla. Korkarak geri çekildi. "Neden yaptın?"

Kıyı gözlerini bir anda Deniz'den ayırdığında koridorun gösteriyi izleyen insanlarla dolmuş olduğunu gördü. Kalabalık değillerdi, bu deli hastanesi hiçbir zaman kalabalık olmazdı. Toplumun çoğunun parası on dakikadan fazla süren terapilere yetmezdi.

Yine de oradalardı. Annesinin söylediği her şeyi duymuşlardı ve ona suçlarcasına bakıyorlardı. Toplum buydu. Ona baktıklarında şımarık bir oğlan çocuğu göreceklerdi. Deniz'in değil de Kıyı'nın mağdur olduğuna inanmazlardı. Bir erkeğin kurban olma ihtimali onlara gerçek gelmezdi.

Sanki her şey Kıyı'nın suçuydu.

"Zavallı kadın, oğlu yüzünden neler çekti kim bilir?" der gibi bakıyorlardı. Kıyı kendi aralarında fısıldaştıklarını görebiliyordu fakat ne konuştuklarını duyamıyordu. Deniz'in hıçkırıkları

ve haykırışları kulaklarını sağır etmişti. Annesinin ona kimsenin inanmayacağını söyleyen sesi kafasının içinden çıkmıyordu.

Kıyı sadece bir anlığına, göğsünde tuttuğu bir saklama kabına sarılmış, ürkek bir şekilde onu izleyen kızı gördü. Dalgalı saçları yine her zamanki gibi kabarıktı. Yuvarlak gözlüğü altındaki bakışlarından ne düşündüğü belli olmuyordu ama Kıyı onun korkusunu hissedebiliyordu. Zihnini dolduran bağırışların sesi azalır gibi oldu fakat Deniz'in sesi bir anda tekrar her şeyi delip geçti.

"Ölüm!" diye bağırıyordu kendini yırtarak. "Ölüm sensin! Öldür onu!"

Kıyı'nın gözleri arkadaşının üzerinden kayıp geçti. Doktorların koridorda onlara doğru koştuğunu gördüğünde girdiği transtan kurtuldu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve Deniz'in çırpınışlarıyla başa çıkmak için onu sıkıca tuttu. Kıyı onu kendi göğsüne hapsederken düzgünce yana yatırılmış saçlarının arasından alnına doğru bir ter damlası süzüldü. Zorlanıyordu, zayıf kadının bedeni kontrolsüz bir güçle doluydu.

Kıyı, Deniz'i susturmayı denemedi bile. Sadece bir şeylere zarar vermesin diye onu sıkıca tuttu. Birkaç saniye içinde hemşire ve doktorlar çoktan yanlarına gelmişti.

Deniz'i hareketsiz bırakmak için birkaç kişi daha Kıyı'nın onu tutmasına yardım etti ve kadının boynuna sakinleştirici iğne yapıldı. Bir süre sonra Deniz'in ağırlığı, Kıyı'nın kollarına çöktü. Bilinci onu terk ederken kadının yüzü bir canavara ait olmaktan çıkmış, zarif ve güzel bir yüze dönüşmüştü.

Kıyı onları izleyenlere döndüğünde Psikiyatri Uzmanı Doktor Çakır Köygöçüren'i gördü. Adamın açık kumral saçları kısacık kesilmiş, sakalı düzgün bir şekilde tıraş edilmişti. Deniz'e dönük yeşil gözlerinde belirgin bir acıma vardı.

Yıllardır Deniz'in terapilerine giren doktor, Kıyı'nın karşısında duruyordu ve bakışlarındaki acıma Kıyı için eziciydi. Tiksinti ve öfke ruhunu kavururken doktorun bakışlarına karşılık verdi.

Çakır Köygöçüren'in gözlerinde genelde duyguya yer olmazdı.

Scanned with CamScanner

Sanki delilerle uğraşırken ruhunu bir rafa kaldırıyor, duygularını da o rafta saklıyordu. Kıyı onu iyice araştırmıştı. Yaşadığı hayatı, etrafındaki insanları, eğitimini... Onunla ilgili her şeyi biliyordu. Zengin bir aileden gelen, sadece başarılarıyla konuşulan, göz ardı edilmiş bir adamdı.

Kıyı bazen doktorun onu anlayabileceğini düşünürdü.

"Sedyeye yatırın lütfen," dedi doktor yeşil gözlerini Kıyı'ya çevirirken. "Dinlenme odasında bir süre sizi ağırlayalım. Deniz Hanım'ın durumuyla ilgili bir değerlendirme yapmamız gerekecek. Kontroller sonrasında duruma göre dilerseniz randevunuzu erteleyebiliriz."

Kıyı, Deniz'i sedyeye yatırdı. Annesini koridorun diğer tarafına taşıyan insanların yüzlerine dikkatle baktı. Tanıdık yüzler gördüğünden emin olduktan sonra tekrar psikiyatriste döndü.

"Kıyı Bey," dedi Çakır sakin bir sesle. "Sizinle özel olarak görüşebilme şansımız var mı?"

Kıyı yüzünü ifadesiz tuttu. "Elbette, Doktor Bey."

Deniz'in terapi aldığı odanın içindeki diğer odaya girdiler. Klinikten çok özel ofise benzeyen bir odaydı. Kırık beyaza boyanmış duvarlar, soğuk ruhlu sertifika çerçeveleri... Masasının karşısında karşılıklı duran iki tekli koltuk vardı. Koltukların hemen arasında küçük bir sehpa duruyordu. Oda küçük, ruhsuz ve temizdi.

Kıyı koltuğa oturdu ve ona anlatılanları dinledi.

Duymak zorunda kaldığı her cümle Kıyı için ağır çekimde gerçekleşen bir işkenceydi. Başka hastanelerde, başka doktorlardan duyduklarını, Deniz'e koyulmuş teşhisi tekrar tekrar dinledi. Çakır Köygöçüren para alarak susan, etik değerlerini kaybetmiş bir doktor olmasına rağmen daha önce söylediklerini ısrarla tekrar etti.

"Annenizin durumu hakkında sizinle açık bir şekilde konuşmak istiyorum. Deniz Hanım ileri düzeyde psikotik belirtiler gösterdiği bir süreçten geçiyor. Psikoz geçirdiğini biliyorsunuz. Gerçeklikten ciddi bir şekilde kopuyor. Kimlik bütünlüğünde bir dağılma yaşıyor. Şu an geldiğimiz noktada ev ortamında kalmaya devam edebileceği bir durumdan söz etmiyoruz. Hem kendi güvenliği hem

de sizin güvenliğiniz için yeniden hastaneye yatırılması gerekiyor." Kıyı'nın yüzünü süzerek ekledi. "Bunu bir vazgeçiş ya da cezalandırma yöntemi gibi düşünmeyin. Bu tıbbi zorunluluk."

Deniz'de ilerlemiş ve tehlikeli bir hal almış dissosiyatif kimlik bozukluğu*, paranoid kişilik bozukluğu** ve şizofreni*** vardı. Kesin bir tanı alması yıllar sürmüştü çünkü belirtileri birden fazla tabloyla örtüşüyor, ayırt edici tanıyı zorlaştırıyordu. Tedavi sonuçlarını kesin kılan hiçbir şey yoktu. Bir önceki tedavisinin uzun vadede başarılı olmaması buna örnekti. Kıyı'nın çocukken birkaç yılı annesiz geçmişti. Annesi geri geldiğinde sadece birkaç ay için normal bir insan gibi davranmıştı.

Deniz tedaviyi kabul etmese bile akıl sağlığı düzgün kararlar alabilecek kadar yerinde olmadığı için vasisi olarak Kıyı'nın karar vermesi gerekiyordu.

Vasisi Kıyı'ydı çünkü Kara, kayıtlarda resmi olarak kayıptı. Teyzesi onun aramalarına bile dönmüyordu. Geriye Deniz'le ilgilenebilecek sadece Kıyı kalmıştı.

Ve Kıyı, Deniz'in iyice kontrolünü kaybetmesini istiyordu. Tamamen kendinde olduğu, zeki bir kadının gözleriyle ona baktığı zamanlar her zamankinden daha tehlikeli oluyordu. Deniz öldürdüğü kişilerin izini dünyadan tamamen silebilecek kadar tehlikeli bir zekâya sahipti.

"Tedavi uzun ve sabır isteyen bir süreç olacak." Psikiyatrist masadaki belgelerde öylesine göz gezdirdi. "Bildiğiniz gibi kesin ve kalıcı iyileşme garantisi diye bir şey yok. Ancak bu tedavilerin hiçbir işe yaramayacağı anlamına da gelmiyor. Belirtileri kontrol altına alma şansımız var. Psikiyatrik hastalıklar çoğu zaman kronik seyirlidir. Teşhis edilir, yönetilir, izlenir ve dönem dönem alevlenmeler görülebilir. Bu süreçte sizin desteğiniz büyük bir önem taşıyor, Kıyı Bey."

* Halk arasında bilinen adıyla *çoklu kişilik bozukluğu*; bireyin kimlik, bellek, bilinç ve çevre algısında bütünlükler yaşadığı ciddi bir psikiyatrik rahatsızlıktır. (e.n.)

** Bireylerin başkalarının niyetlerini sürekli olarak kötü niyetli veya tehditkâr olarak yorumladığı, belirgin ve mantıksız bir güvensizlik durumuyla karakterize kronik bir ruh sağlığı problemidir. (e.n.)

*** Bireyin gerçekliği anormal bir şekilde yorumlamasına neden olan, düşünce, duygu ve davranışlarda bozukluklara yol açan ciddi ve kronik bir psikiyatrik hastalıktır. (e.n.)

Scanned with CamScanner

Son cümlesindeki imayı fark etmemek mümkün değildi. Kıyı, "Ne kadar desteğe ihtiyacın var?" diye sorarken resmi konuşmayı bırakmıştı.

"Deniz Hanım'ı duyanların ağzını kapatmak için..." Çakır bir hesap yapar gibi kaşlarını kaldırdı. "İki yüz bin lira yeterli olacaktır."

Kıyı burnundan küçümseme dolu, kesik bir nefes verdi. "Fiyatın her zamanki gibi ucuz, doktor." Çakır'ın yüzünde mimik oynamadı. "İstediğin kadar dil dök. Annem bu hastaneye yatmayacak."

Karşısındaki yeşil gözlerde çok anlık bir duygu belirtisi gördü. Yanıp sönen bir ışık gibiydi. Kafasını eğerek, "Karar size kalmış," dedi Çakır. "Ödemeyi merakla bekliyorum, Kıyı Bey."

Kıyı siyah ceketinin iç cebinden çek defterini çıkardı. Siyah, küçük dolma kalemiyle çeki imzaladı. Daha önce yaptığı gibi onları parayla susturacaktı. İnsanların para için ruhunu sattığını görmeye alışıktı.

Çakır Köygöçüren çeki ifadesiz bir yüzle masadan aldı. Çeki katlayıp pantolonun cebine koyarken gözlerini Kıyı'dan ayırmadı.

"Reçete?" diye sordu Kıyı soğuk bir sesle.

"Reçetesine uyku hapı, kriz anlarına yardımcı olacak sakinleştirici, antipsikotik ve antidepresan yazıldı. Her zamanki gibi."

"O zaman konuşacak başka bir şey kalmadı," dedi Kıyı. Fakat psikiyatristin söyleyecekleri bitmemişti.

"Ailenizin olağanüstü durumlar yaşadığı biliyorum," dedi Çakır yumuşak sesle. "Babanız kayıpken..." Kıyı onun, babasının annesi tarafından öldürüldüğünü bildiğinden emindi. "Kendinizi başa çıkmak zorunda hissettiğiniz büyük bir sorumlulukla karşı karşıya buldunuz. Elinizden geleni yaptığınızı görebiliyorum." Kafasını hafifçe sağa sola salladı. "Yalnız tüm bu mücadele içinde unuttuğunuz bir şey var..."

"Ne var?" diye sordu kaşları çatılırken. O unutmazdı.

"Sen daha çocuksun, Kıyı." Kıyı kendini adama bakakalmış bir şekilde buldu. "Sadece on sekiz yaşındasın. Bir dâhi olman, paranın içinde yüzüyor olman bunu değiştirmiyor. Eğitimine devam etmen gerekiyor. Annenin tedavisini -yasal veya yasadışı- reddettiğin

her an, onun sana uygulayacağı psikolojik ve fiziksel şiddetin yolunu açıyorsun. Terapiye ihtiyacın var ve sana yardımcı olabilirim. Lütfen bu seçeneği değerlendir."

"Ücretsiz bir şekilde mi?" diye düşündü Kıyı alayla. "Yıllarca milyonlarımızı yiyip susmayı kabul ettikten sonra bana yardım mı edeceksin? Ne kadar tatlı!"

Kıyı sakin kalmakta zorlanıyordu. Odadan koşarak kaçma isteğini bastırıp soğukkanlı bir tavırla ayağa kalktı ve düğmeleri kopan ceketini olabildiğince ilikledi. "Teklifiniz için teşekkürler ama ben iyiyim," dedi buz gibi bir sesle. "Annem bana zarar vermiyor. Beni seviyor. Yaptığı her şeyi beni sevdiği için yapıyor. Biz sadece birbirimize sahibiz."

Ezberlenmiş sözlerdi. Bunu iki taraf da biliyordu.

"Kıyı, bu düşünce..."

"Kıyı Bey," diye düzeltti. "Üslubunuza dikkat edin. Benimle arkadaşınızmışım gibi konuşamazsınız."

"Kıyı Bey," dedi Çakır sabırla. "Sevgi bu değil."

"Benim bildiğim tek sevgi bu."

Çakır'ın yüzüne bir kez daha bakmadan koltuktan kalkıp odadan çıktı. Kalp atışları hızlanmıştı.

Deniz bir katil olabilirdi ama Kıyı'yı ondan başka seven kimse yoktu. Kontrolünü tamamen kaybedip uçsuz bucaksız bir deliliğe sürüklenmeden önce Kıyı'yı bu hale getirmeyi başarmıştı. Öngörüsü yüksek, zeki bir kadındı. Kıyı bir deha olması konusunda da annesine çekmişti, bunu herkes söylerdi.

Kıyı hızlı adımlarla binadan çıktı. Hastanenin otoparkına gitmesi çok sürmedi. Arabasına binip alnını direksiyona yasladı ve nefeslerini düzene sokmaya çalıştı. Bir an sonra sırtına yayılan ürpertiyle üzerindeki parçalanmış kıyafetleri çıkardı ve arabadaki yedek kıyafetlerini -yeni bir beyaz gömlek ve ceket- giydi. Kendine çekidüzen verip hastaneye geri döndü.

Deniz'in yerleştirildiği odayı buldu. Hasta yatağının hemen yanındaki geniş, deri sandalyeye oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koyup annesine bakmadan onun uyanmasını beklemeye başladı.

Scanned with CamScanner

Bir katilin yüzü nasıl meleklere benzeyebilirdi?

Kıyı bu soruyu sık sık düşünürdü. O meleksi yüzün bütün günahlarını ve işlediği cinayetleri tüm dünyaya itiraf etmeyi hayal ederdi. Elbette bunu yapamayacağını biliyordu. Babası bile bunu yapmamıştı. Kıyı kendi zihninde bile annesi hakkında bildiklerini düşünmeye cüret edemiyordu.

Kıyı'ya sonsuzluk gibi gelen zaman dilimden sonra Deniz uyandı. Kıyı onun kıpırdadığını fark ettiği anda kafasını kaldırıp annesine baktı. Deniz'in kıvrık, uzun kirpikleri titreşerek aralandı. Yüzünde o yorgun, kafası karışık tebessüm vardı. Gözaltları yaşlarla ıslanmıştı. Ne yaptığını bilse bile, "Yine mi yaptım?" diye sordu usulca. Sakinleştiricinin etkileri gözle görülüyordu.

Kıyı kafasını eğerek onu onayladı.

"Tüm bunların nedeni hasta olmam," dedi Deniz iç geçirerek. Kıyı onun gözlerini kapattığını, yeni gözyaşlarının yüzünden aşağıya aktığını gördü. Canı bir saniye olsun bile acımadı. Annesine karşı hiçbir şey hissetmiyordu. "Biliyorsun değil mi, oğlum? Ben böyle biri değildim. Güzeldim. Başarılı olacaktım. Hayatımı mahvettiler. Annem ve babam... Baban... Nasıl bir evde büyüdüğümü görseydin... gördüklerimi görseydin..."

Kıyı sadece susmasını istiyordu. Aynı hikâyeyi tekrar dinlemek istemiyordu, bu deliliğin genetik olduğunu biliyordu. Kaderinin eninde sonunda gelip onu bulacağını biliyordu. Titreyen parmaklarını dizlerine bastırdı ve annesinin konuşa konuşa tekrar uykuya dalmasını izledi. Doktorlarla kısaca konuştuktan sonra hızla odadan çıktı.

Koridora çıkıp kendini boş asansörün içine attı. Ellerini asansör aynasının altındaki çıkıntıya dayayıp titreyerek nefeslendi.

Ağzına kadar yükselen safrayı yuttu.

Asansör en üst kata çıktı. Kıyı çatıya çıkan o merdivenlerin ucuna geldiğinde elini pantolonun cebine atıp anahtarı aradı fakat anahtarlar orada değildi. Kaşları çatılırken uzanıp kapının kolunu aşağıya çektiğinde mavi gökyüzünün ışığı merdivenleri aydınlattı.

Kapı açıktı.

Ahsen gelmiş miydi?

Annesine söylediklerini duymasına rağmen... gelmiş miydi?

Kıyı merdivenin son basamağını da çıktı. Açık mavi gökyüzüne bakıp göğsündeki fırtınanın sakinleşmesini bekledi. Kapı kolunu elinden bırakmadan etrafa bakındı. Ahsen'i sırtı ona dönük, çatının duvarlarının kenarına yaslanmış bir şekilde gördüğünde rahatlamayla ufak bir nefes verdi.

Ahsen her zaman gelirdi.

Sadece onun kapının anahtarını nereden bulduğunu merak ediyordu.

Yavaş adımlarla arkadaşına yaklaştı. Yanına gitmeden önce, "Ahsen," diye seslenerek varlığını belli etti. Kızın korkudan çatıdan aşağıya yuvarlanmasını istemiyordu.

İsmini söylemesi bile Ahsen'i hafifçe yerinden sıçrattı. Hızla arkasına döndü. "Hiç gelmeyeceksin sandım," dedi kaşlarını kaldırırken.

Kıyı onun yüzünü dikkatle inceledi ama görmekten korktuğu mesafeli bir tavır bulamadı. "Gelebileceğim her zaman gelirim."

Ahsen'in yüz ifadesi gevşerken hafifçe gülümsedi. Ardından bakışlarını kaçırıp şehrin görünen kısmını izlemeye devam etti. Düşünceli gözüküyordu.

Kıyı onu izlemek için kendine zaman tanıdı. Nasıl göründüğünü nedensizce aklına kazımaya çalıştı. Ahsen'in yanına geçip ellerini ceketinin ceplerine soktu. Duvara yaslanmak siyah ceketinde toz lekesi çıkmasına neden oluyordu ve arabada üçüncü yedek takımı olmasına rağmen bunu yapmak istemiyordu.

"Anahtarları benden mi çaldın?" diye sordu Kıyı lafı dolandırmadan.

Ahsen çatılmış kaşlarla anında ona döndü. "Koridorda düşürmüştün," dedi alınmış bir ses tonuyla. Yine de somurtması uzun sürmedi, yüz hatları gevşedi. "Yedek anahtarın ya da anahtar bulabileceğin bir yer vardır diye düşündüm. Ne yapsaydım? Biri anahtarın hastane anahtarı olduğunu anlayana kadar koridorun

Scanned with CamScanner

ortasında durmasına izin mi verseydim? Hem ben hiçbir zaman hırsızlık yapmadım. Aptal aptal konuşma."

"Özür dilerim," dedi Kıyı derin bir nefes vererek. Ona bunu sorduğu için pişman olmuştu. Ondan uzak durduğunu fark edip pes etti ve duvara yaslandı. Ona yakın olmak istiyordu. "Seans nasıl geçti?"

"Her zamanki gibi," deyip kestirip attı Ahsen. Gözlerini Kıyı'nın yüzüne çevirdi ve hiçbir şey söylemeden öylece baktı. Aralarında sadece esen rüzgârın uğultusunu bıraktığı bir sessizlik oluştu.

Kıyı onun yaşananları ve annesinin durumunu sormasını bekledi. Kendini dakikalarca sorulmamış sorulara vereceği cevabı düşünürken, kendi içinde bir hesaplaşma savaşı verirken buldu.

Fakat Ahsen hiçbir şey sormadı. Tüm bu süre boyunca dalgın bir şekilde Kıyı'yı izliyordu. Kıyı ise onun bakışlarının üzerinde olduğunu bilerek binanın girişine yanaşan arabalara bakıyordu.

Dakikalar sonra, "İyi hissediyor musun?" diye sordu sadece.

Kıyı bu soruya hazırlıksız yakalandı. Kafasındaki sorulabilecek sorular listesine nedense bu soruyu koymamıştı. Dilinin ucunda iyi olduğu yalanını söyleyebileceği kelimeler birikti. Ansızın kafasında yalan söylememesini tembihleyen, onu sessizliğe sürükleyen bir ses belirdi.

Bazı suskunluklar birkaç kelimeden daha çok cevap taşırdı.

"Deniz Teyze daha önce..." Ahsen yutkundu, bir an olsun devam edemeyecekmiş gibi gözüktü. "Kontrolünü kaybettiğinde sana hep saldırır mı?"

Kıyı ellerini kollarına bastırıp titremesini Ahsen'den sakladı. "Bazen," diye cevapladı. Onu teselli edercesine umursamaz bir tavır takınmıştı. "Her zaman aynı şekilde olmaz." Sesi donuktu. Söylediği kelimeler midesini bulandırıyordu.

Deniz çoğu zaman Kıyı'ya bir annenin oğluna davranması gerektiği gibi davranmamıştı.

"Sana bir şey diyordu..." dedi Ahsen boğuk bir sesle. Tereddütle birkaç saniye bekledikten sonra Kıyı'nın yüzüne baktı. "Ölüm," diye fısıldadı hafifçe yüzünü buruşturarak. Sanki bunu söylemek bile onu rahatsız etmişti. "Ne demeye çalışıyordu?"

Canavarın adını sahip olduğu tek arkadaşının ağzından duymak Kıyı'nın donakalmasına neden oldu. "Anneme bağırdığım için beni yargılamayacak mısın?" diye sordu düz bir yüz ifadesiyle. Soruya cevap vermek istemiyordu. Daha fazla ölüm kelimesini duymak istemiyordu.

"Öfkeliyken hepimiz söylemek istemediğimiz şeyler söyleriz," dedi Ahsen omuz silkerek. "Yine de... hoş değildi. Daha doğrusu senlik değildi." Kaşlarını çatarak gözlerini kapattı ve dalgalı saçlarını geriye doğru yatırdı. Ahsen aklından geçenleri söylemeyecekti ancak Kıyı şiddetin ona babasını hatırlattığını biliyordu. "Hem öfkeli değil de daha çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordun."

Kıyı kendini bir çizginin sınırında buldu. Para verip susturması gereken insanlar dışında kimseye, hiç kimseye bundan bahsetmemişti. Daha önce gerçek bir arkadaşa yakın bir arkadaşı da olmamıştı. Arkadaş kavramı onun için bir yalandan ibaretti, sadece sosyal bir gereklilikti. Sırlarını asla Ahsen'le ilişki dinamiğine aktarmamalıydı. Bu tehlikeliydi çünkü onu kaybedebilirdi.

Buna rağmen Kıyı kendini gerçeklerin bir kısmını dillendirme arzusuyla dolup taşarken buldu. Bir yandan insanlara güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Psikolojik tedavi alan, deli dolu liseli bir kıza nasıl güvenebilirdi?

Nasıl olsa anlatacak kimsesi yok, diye düşündü Kıyı. Oysa önemli olan bu değildi. Birine söylemesi hiçbir şey değiştirmezdi. Ki Ahsen'in bunu yapmayacağını da biliyordu.

Sorun bunu ona söylemekti.

Kıyı kendi hayatının karanlık yanını ona göstermek istemiyordu. Acı gerçek ise hayatının tamamen karanlıktan ibaret olmasıydı. Sadece görünmez maskesini takmaya devam etmek ve üniversiteye giden, hayatı çok da sorunlu olmayan bir genç gibi davranmak istiyordu.

Ahsen'in onu böyle görmesini istiyordu.

Kızın hayatındaki yüklerden biri olamazdı. Onu bir de kendi hayatı için üzemezdi.

Scanned with CamScanner

Bu yüzden cevap vermedi.

Ahsen çoğu zaman sessizliğini anlardı.

"Sana ne söylüyorsa kendini tam tersiyle teselli et," dedi Ahsen hafif bir gülümsemeyle. Sanki bir bakışta Kıyı'nın hissettiklerini anlamıştı. Oysa Kıyı çoğu zaman Ahsen'in onu anlamadığını düşünürdü.

Kızın yüzündeki ifade çoktan yumuşamıştı. "Kulağa saçma ve çocukça geliyor, biliyorum ama... Sana Ölüm diyorsa sen de kendine Yaşam olduğunu söyle. Hem böylesi sana daha çok yakışıyor."

Kıyı sorarcasına tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Yaşam mı?"

"Bazı günlerde," dedi Ahsen bakışlarını kaçırarak. Kıyı onun yutkunuşunu gördü. "Yeni bir güne başlamaya kendimi ikna edebilmemin tek nedeni sensin. Yaşam... Yaşamak dediğim şey, biraz da sensin."

Kıyı kendini gülümserken buldu. Bu gülümseme nadiren ortaya çıkar, Ahsen'i de keyiflendirirdi. Yine öyle oldu. Ahsen ona gülümseyerek karşılık verirken yanakları kızardı. "İnsan 'sen de' falan der," dedi Ahsen söylediklerinin ciddiyetini dağıtmaya çalışırcasına. "Hiç nazik bir insan değilsin," diyerek dilini şaklattı.

"Sen de, dersem inanacak mısın?" diye sordu Kıyı oyuna katılarak.

"Şansını dene."

"Sen de."

"Sence inandım mı?"

"İnanmak istediğine inan," dedi Kıyı ve yüzünü tekrar gökyüzüne çevirdi.

Ahsen gülmeye devam etti fakat Kıyı'nın söylediğine inanmamıştı. Kıyı onun için önemliydi ancak Kıyı'nın gözünde kendisinin sıradan bir ergen olduğunu düşünüyordu. Lisede de böyleydi. On ikinci sınıflar dokuzuncu sınıflara sadece böyle yaklaşırdı.

Kıyı ise Ahsen'in ışığı olabilmek için tüm karanlığını kendine saklamaya kesin olarak o an karar verdi.

Birkaç ay sonra onu karanlıktan uzak tutmanın, Ahsen'i hayatta tutmak için yeterli olmadığını anlayacaktı.

"Adının komik olduğunu sana söyleyen olmuş muydu? *Çakır Köygöçüren. Çakırköy* şeklinde düşününce Bakırköy'ü andırıyor. *Boktan* bir isim."

Cihazla değiştirilmiş ses odada tüyler ürperten bir yankı bıraktı. Ölüm, beyaz maskenin çenesini sıvazlarken düşünceli gözüküyordu. Kafasının içinde geçmişe ait anılar dönüp duruyordu ama hiçbiri kendi anıları değildi.

"Seansımıza başlamak için ilginç bir konu seçimi," dedi On Üç. On Üç'tü çünkü yüzünde siyah bir maske, üzerinde beyaz bir gömlek varken *tamamen* Ölüm'ün emrindeydi. Dizine yasladığı deftere bir şeyler karaladı. Ölüm işe yarar bir şeyler yazdığından şüpheliydi. Muhtemelen bir koyun çizmişti. "Hayır, ismimin komik olduğunu söyleyen olmamıştı. Bakırköy benzetmesi epey *yaratıcı*." Yüzünü kaldırıp yeşil gözleriyle Ölüm'ün gözlerinin içine baktı. "Fakat yanılmıyorsam benimle konuşmak istemenizin ana sebebi bu değil."

Küçük, penceresi bile olmayan dört duvarın arasındaydılar. Aralarında üstü boş, kahverengi bir ahşap masa vardı. Karşılıklı sandalyelere oturmuşlardı. Ölüm sandalyesinde arkaya doğru kaykılmış, ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokuşturmuştu. Ders arasında canı sıkılmış liseli bir ergeni andırıyordu.

Karşısında oturan On Üç ise bacak bacak üstüne atmış, soğuk bir sakinlikle ortama uyum sağlamaya çalışıyordu. Ölüm onu neden çağırdığını henüz söylememişti. Aslında kendisi de onu neden çağırdığından pek emin değildi.

"Senin bir tahminin var mı?" diye meydan okudu Ölüm. Psikiyatristlerin karşılarındaki kişinin düşüncelerini tahmin edip konuşmamalarına katlanamıyordu. On Üç'ün tahminlerinin bir kısmının doğru olduğundan emindi.

"Bir tahminim yok. Sadece aklınızdan geçenleri merak ediyorum ve onları dinlemek için buradayım." Siyah maskeyle sarılmış yüzünü onu saygıyla selamlarcasına hafifçe öne eğdi. Ölüm onun açık kumral saçlarının birkaç yıl öncesine göre dökülmüş olduğunu fark etti. Zaman hızlı geçiyordu, kendisi hâlâ gençti.

Scanned with CamScanner

"Daire 13'ü izliyorsun," dedi Ölüm alaycı bir tonlamayla. "Değişiklikler dikkatini çekmedi mi?"

"Birkaç değişiklik gördüm, evet."

Ölüm, On Üç'ü *öldürmek* istiyordu. On Üç "psikiyatristler konuşmayı yönlendirmez" kuralıyla oynuyordu. Sadece Ölüm'ü daha fazla konuşmak zorunda bırakıyor, fikir belirtmiyordu. Ölüm daha fazla konuşmak *istemiyordu*.

"O öldü." Kelimeler Ölüm'ün dudaklarından hızla döküldü. Sanki içten içe kendini susturmaktan korkuyordu. "Artık yedi değil, altı tutsağım var. Tutsak 6 gitti."

On Üç defterine birkaç kelime daha karaladı. "Tutsak 6'nın ölümü size nasıl hissettiriyor? Hisleriniz hakkında konuşmak ister misiniz?"

Hisler mi? Ölüm'ün hisleri var mıydı? Kıyı'nın bedenini ele geçirmiş canavarın gözleri parçalanmış ruhuna doğru çevrildi. Kaburgalarının altında saklanan kalpte bir duygu belirtisi aradı. "Eksik," dedi en sonunda. "Ve adını koyamadığım bir duygu daha var."

"Bana hislerinizin nasıl olduğunu tanımlayabilirseniz o duygunun adını bulmanıza yardımcı olabilirim."

Ölüm, kendisine odaklanmış yeşil gözlere dikkatle baktı. "Ekrana bakıyorum ama Tutsak 6 orada değil. Her zaman orada olurdu. İçeride kafası çalışan kimse kalmadı." İç geçirerek omuz silkti. "Birlikte eğlenmeye, birbirleriyle bağ kurmaya başlamışlardı. Şimdi hepsi üzgün. Kimse konuşmuyor. *Hiç eğlenceli değil.*" Oyuncağı elinden alınınca mızmızlanan bir çocuk gibiydi. "Son oyunları başlayacak ama hiçbiri heyecanlanmış gözükmüyor."

"Eğlenmemenizin nedeni Tutsak 6'nın eksikliği mi, yoksa tutsakların tuttuğu yas mı?"

"Tutsak 6'yı *korumak* istiyordum." Kelimeler dilinde nahoş bir tat bıraktı. Ölüm bunu söylediğine pişman olmuştu. "Sonsuza dek evimin içinde yaşayacaktı. Ailesinin ve insanların onun hakkında neler söylediğini bilmeyecekti. Onlardan kaçmak zorunda kalmayacaktı çünkü onu kaçamayacağı bir kafeste tutacaktım. Bu duygunun bir adı var mı?"

"Ölüm'ün dilinde bu duygunun adı '*sevgi*' mi?" On Üç bir cevap vermeden okları tekrar onun üstüne çevirmişti. "Sevgi sizin için nedir? *Ölüm* için nedir?"

Beyaz maskenin ardındaki yüz tiksintiyle buruştu. *Sevgi.* İnsanların uğruna hayatlarını feda ettiği, kendi benliklerini parçaladıkları sevgi.

"Ben bir tanrıyım," dedi Ölüm sert bir sesle. "Benim için insani duygular yok. *Sevgi yok.*"

"Sevgiyi tanımlayabilir misiniz?"

Ölüm'ün gözünün önünde bir anlığına sadece çatı katı vardı. Güneşli bir gün, bir hastanenin çatı katı. "İki ruhun çaresizce birbirine tutunması. Onlar gibi..." Ne söylemek üzere olduğunu fark etmek, diline dizilen kelimelerin yarı yolda kalmasına neden oldu. Çatı katını zihninden uzaklaştırdı, o anılar Ölüm'e ait değildi. "Tutsak 6 ve Tutsak 7 gibi." Sertçe yutkundu. İlk başta aklına gelen onlar değildi.

"Yaşadıkları kayıpları zorlaştıran, onları yasa sürükleyen şeyin adı sevgi." Tutsaklar birbirini bu kadar sevmeseydi daha az üzülürlerdi. Ölüm aralarında oluşacak bağı hiçbir zaman hesaba katmamıştı. "Benim için sevgi insanın kendi iradesini bölmesidir. *Diz çökmesi.* Birini sevmek... Onu kaybetme ihtimalini kabul etmektir. Bir başkasını kendi tahtına oturtmaktır ve bir tanrı bunu yapmaz."

"*John Bowlby*'nin bağlanma kuramı.'" On Üç devam edip etmemekte kararsız kalmış gibi duraksadı. "Bağlanma kuramına göre insan, doğuştan bağ kurmaya programlıdır. Üstelik kurulan bağ bir korku figürüne karşı bile oluşabilir. *Sizin gibi.* Tutsak 7'nin sizinle kurduğu bağ gibi."

* *John Bowlby*'nin bağlanma kuramı, insanın özellikle erken çocukluk döneminde bakım veren kişiyle kurduğu duygusal bağın, tüm yaşam boyunca ilişkileri ve psikolojik gelişimi şekillendirdiğini savunur. Bu kurama göre bir çocuk, hayatta kalmak ve güvende hissetmek için bir "bağlanma figürüne" (genellikle anne-baba gibi bakım veren) ihtiyaç duyar. Bu bağ ne kadar güvenliyse, bireyin dünyayı algılama ve ilişkiler kurma biçimi de o kadar sağlıklı olur. (e.n.)

Scanned with CamScanner

"Tutsak 7'nin benimle bir bağı yok." Düşüncesi bile Ölüm'ün tüylerinin diken diken olmasına yetmişti. Tutsak 7'nin bağları Kıyı'ya aitti. Ölüm onun geçmişini yargılayan bir yargıç, bir infazcıydı.

"Var, yalnızca düşündüğünüz şekilde değil." On Üç defterine hızla birkaç kelime yazdı. Ölüm defteri elinden alıp parçalamayı düşünse de terapi seansı rollenmesinden çıkmak istemiyordu. "Geçmişiniz sizi birbirine bağlıyor ama aranızdaki bağın kaynağı sevgi değil. *Maslow*'un ihtiyaçlar hiyerarşisinde* bir insanın fiziksel ihtiyaçlarından sonra gelen basamak *'ait olma ve sevgi'* ihtiyacıdır. Bu bağ, *sevgi* temellidir. Sizin aranızda bağ sevgiden değil, aidiyetten geliyor." Aldığı nefesle omuzları yükseldi. "Bir insanla sevgi bağı kurmayı düşünmek size ne hissettiriyor?"

"Bağ kurmak mı?" Ölüm'ün mekanik, cızırtılı kahkahası dudaklarından döküldü. Küçük odada gür sesi yankılandı. "Sevgi bir bağın temeli değil, *bağımlılığın ta kendisi*. Seni birinin gözünde kendi değerini aramaya iter. Birinin gidişiyle yıkılmak zorunda kalırsın. Birine dokunamadan yaşayamayacak hale gelirsin. Sevgi diye kutsadıkları bağ bir *lanet*."

"İnsanlar bu *'lanet'* uğruna yaşıyor," dedi On Üç. Parmaklarını defterin kenarına dolanmıştı. Onunla konuşurken nihayet psikiyatrist kimliğinden sıyrılmıştı.

Ölüm zafer kazanmış gibi keyifle kıkırdamaya başladı. Ağırlığını öne vererek arka ayaklarının üzerinde duran sandalyeyi öne itti. Dirseklerini masanın üzerine yasladı ve siyah eldivenle saklanmış ellerini birleştirdi. Parmak uçlarını birbirine bastırırken kafasını hafifçe omzuna doğru yatırdı. "*Zayıf* duygular yaşatır, güçlü duygular *öldürür*."

Sevilmek için yaşayanlar aptaldı, tıpkı Kıyı gibi. Deniz gibi. Bu uğurda çırpınan aptalların sonu aynıydı. Ruhları paramparça olup dağılana dek yok olduklarını fark etmezlerdi.

* *Maslow*'un ihtiyaçlar hiyerarşisi, insan davranışlarının temelinde belirli ihtiyaçların sırayla karşılanması gerektiğini savunan bir psikoloji modelidir. Buna göre insan, önce alt düzey (fizyolojik, hayatta kalma) ihtiyaçlarını karşılar, sonra daha üst düzey (yaratıcı ve entelektüel) ihtiyaçlara yönelir. (e.n.)

On Üç sandalyesinde hafifçe kıpırdandı. Gözlerindeki bakış aynıydı, defteri kavrayışı da öyle. Fakat Ölüm onun kan kokusu almış bir yırtıcıya benzediğini düşündü. Doktorun fark ettiği bir şey vardı.

"Tutsak 6'yı öldürmenize yol açan *güçlü duygu* neydi?"

Ölüm parmaklarını birbirine geçirdi. "*Ona* benzemesi." Sesi donuktu. Gözlerini kırpmadan doktorun siyah maskesine bakmaya devam etti, bakışları dalgındı. "Bir zamanlar seni de ona benzetmiştim."

"O dediğiniz kişinin, birincil kişiliğiniz olan Kıyı olduğunu mu söylemek istediniz?"

Ölüm onun sorusunu umursamadı, cevap ortadaydı. Gözlerini kırpmadan On Üç'e bakmaya devam ediyordu. "İnsanların onunla empati yapmasından *kaçardı*, bu yüzden hayatı boyunca edindiği tek arkadaşına bile yaşadıklarını anlatamamıştı. Kaçamadığı şey, insanları *anlamaktı*. Kendi ruhunun yansımasını taşıyan yüzleri görebiliyordu."

On Üç defterine tek bir kelime daha yazdı. "Beni *ona* benzettiğiniz zamanlar Tutsak 6'yı öldürmenize neden olan o güçlü duyguyu hissettiniz mi?"

Ölüm'ün omuzları sarsılmaya başladı. Dudaklarından hıçkırıkları andıran gürültülü bir kahkaha dökülmeye başladı. Hem ağlıyor hem de gülüyordu. Ses değiştiriciyle değişen kahkahası kulak tırmalayıcıydı.

Ölüm'ün haykırışları alçak bir kıkırtıya dönüşürken sandalyesinde geriye yaslandı. "Annemi siktiğini biliyorum." Vahşi bir zevkle karşısındaki adamın nefesinin kesilmesini izledi. Çakır Köygöçüren göz temasını kesmeye cesaret edemiyordu. Dudaklarını aralayıp konuşacak cesareti var mıydı? "Ne oldu, *doktor*?" Unvan dudaklarından tükürürcesine döküldü. "Dilini mi yuttun?"

On Üç cevap vermedi. Tamamen donmuştu.

"Personel odasının hangi saatlerde boş olduğunu *bilmediğimi* mi sanıyordunuz? O hastane *benim* oyun alanımdı." *Kıyı'nın de-*

Scanned with CamScanner

gil. "Hangi saatte kimin, nerede olacağını biliyordum. Sizin nerede olduğunuzu da öyle."

Ölüm her zaman, her şeyin farkındaydı. Deniz'in kimin üstüne çıktığıyla ilgilenmemişti çünkü birliktelikleri kadının dikkatini dağıtıyordu. Ölüm planlarını harekete geçirmeden önce Deniz'in ona odaklanmadığından emin olmuştu.

"Maskeni çıkar," diye emretti Ölüm bacak bacak üstüne atarken. Siyah, lüks, deri ayakkabıları odanın ışığını ayna gibi yansıttı. Ölüm beklentiyle karşısındaki adama bakarken ayağını hafifçe sallıyordu.

On Üç dediğini ikiletmedi. Sessizliğini koruyarak ellerini kaldırıp maskesinin lastiğini kafasının arkasından ayırdı. Siyah maskesini masanın üzerine bırakıp bakışlarını Ölüm'ün maskesinin göz boşluklarına geri çevirdi. Artık On Üç değil, Çakır Köygöçüren'di.

Adamın yüzünden yaşını anlamak mümkün değildi. Zor yaşlanan, yakışıklı bir yüze sahipti. Ölüm onun yüzüne bakarken annesinin onda ne gördüğünü tahmin edebiliyordu.

Ölüm'ün tüm maskelileri gibi o da büyük bir *günahkârdı.* Ölüm gizli köşelerde saklanan sırları kölelerine karşı kullanmayı severdi. Elinde Çakır Köygöçüren'in annesi vardı. Karşısındaki adam tıpkı Kıyı gibi annesine hastalıklı bir bağlılık besliyordu. Onu korumak için sonsuza dek burada kalabilirdi.

Sadece bu da değildi. Çakır'ın rüşvet aldığına dair ses kayıtları, ikisi ilişkiye girerken Deniz tarafından alınmış görüntü kayıtları vardı. Ölüm, onun hayatını mahvedecek *her bilgiye* sahipti.

"Karşımda oturmuş geçmişimi nasıl aşmam gerektiğini bana anlatıyorsun," dedi Ölüm soğuk bir sakinlikle. Bir elini havaya kaldırıp parmağını şaklattı. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun, öyle değil mi? Siktiğin kadının yıllarca kendi *öz oğluna* neler yaptığını biliyor musun?"

Çakır'ın yüzü ifadesizdi.

Ölüm onun yüzündeki ruhsuzluğu izlerken gözlerinin önünde bir kıvılcım çaktı. "*Siktir!*" diye bağırdı. Sesi çaresizlikle dolu olsa

da ses değiştiricisi söylediklerini öfkeli bir tona dönüştürdü. Ölüm ellerini masanın kenarına dayayıp öne doğru eğildi. "*Biliyordun!* Hiçbir sike yaramayan terapilerde sana *beni* mi anlatıyordu?"

Sessizlik sarmaşıklarını küçük odanın duvarlarına dolamaya başlamıştı.

"Konuşsana!" diye kükredi Ölüm. Sıcak nefesi maskesinin içine çarparken yüzünün terlemeye başladığını hissedebiliyordu.

"*Deniz* benim hastamdı," dedi Çakır dikkatle. Adını ağzına alırken yüzündeki kayıtsızlık bir anlığına bocalamıştı. "O yıllarda süreci tamamen istediğiniz gibi yürüttüm. Sırlarınız benden dışarıya hiçbir zaman çıkmadı."

"Hastanı *siktin*," dedi Ölüm kabaca. "Doktorlar bunu pek yapmaz." Sıkılgan bir tavırla işaretparmağıyla havada daire çizdi.

"Buna *transferans** denir," dedi Çakır düz bir sesle. "*Freud* tarafından tanımlanmış bir erotik aktarım analizidir. Hasta duygu, arzu ve beklentilerini terapistine yönlendirir. Annenizin karşısında gördüğü şey hiçbir zaman ben değildim. Tıpkı... babanızdan alamadığı intikamı sizden alması ve bunu yaparken size onun adıyla seslenmesi gibi."

Kara.

Babasının ismi Ölüm'ün zihninde yankılanırken gözlerini sıkıca yumdu. *Hayır, benim bir babam yok.* Ölüm bir yaratıcıydı. Kan bağlarından arınmış bir tanrıydı.

Ağzı kururken güçlükle yutkundu. Başı dönmeye başlamıştı. Odanın duvarları Çakır'ın etrafında bulanıklaşıyordu. Net olan tek şey karşısındaki adamdı. Kıyı'yla kendisini aynı konumda tutmaya çalışan adam. "Aynı şey değil, doktor. Senin ona *iyi gelmen* gerekiyordu!"

"Öldüğünde iyileşme sürecinde ilerleme kat etmişti." Çakır

* Danışanın geçmişteki önemli figürlere (anne, baba, otorite vb.) duyduğu sevgi, öfke, bağımlılık gibi yoğun duyguları bilinçsizce terapiste yansıtmasıdır. *Freud* tarafından tanımlanan bu durum, terapide geçmiş çatışmaların yeniden yaşanarak çözümlenmesini sağlayan temel bir süreçtir. Pozitif (sevgi/güven) veya negatif (öfke/güvensizlik) olabilir. (e.n.)

Scanned with CamScanner

defterini maskesinin yanına koyup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu delirten şey, babanın defalarca kez onu aldatmasıydı. *Benim* ona iyi geldiğimi *biliyorsun!*"

"O öldü!" Ölüm'ün ruhundaki karanlık çalkalanmaya başladı. İçinde yükselen alevleri hissedebiliyordu. "Sen ve aptal kamera kayıtların... onu *öldürdü!*"

"Deniz'in..." Çakır deftere kaçamak bir bakış attıktan sonra tekrar Ölüm'e döndü. "Kamera kayıtları epey ilerleme kat etmesini sağladı. Kafasındaki dünya ile gerçek dünyada yaşananları ayırt edemiyordu. Gün içinde aldığı kayıtlar onun gerçekliği kabul edebilmesi içindi. Gerçekliği sınama, kişinin düşündüğü şey ile gerçekten olan arasında bir tutarlılık olup olmadığını kontrol etmeye yarar. Kontrolünü kazanmaya başlamıştı. *Her şey* yoluna giriyordu!"

"Sonra?" Ölüm parmaklarını tek tek masanın yüzeyine değdirdi. Gittikçe hızlanan bir ritim tutmaya başlamıştı.

"Tutsaklar onu öldürdü." Çakır'ın yüzü ifadesizdi. "Burada olmamın tek sebebi beni tehdit etmen değil. *Sen haklısın.* Annemi öldüren onlardı ve hak ettikleri cezayı çekmemişlerdi. Burası... *kusursuz* bir sistem."

Ölüm onun sesindeki hayranlığı zevkle kabul etti. Adamın duygulardan yoksun yüzüne bakarken içindeki alevler yatışmaya başlamıştı. Duvarlar artık dönmüyordu. Ölüm kontrolün yeniden elinde olduğunu hissedebiliyordu. Konuşmayı planladığı gibi yönetebilmişti. Karşısındaki adamın kim olduğunu *görebiliyordu.*

"Sen, *doktor*..." Ölüm kafasını sağa sola sallarken dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. Beyaz maskesi gülümsemesini saklıyordu. "Sen bir *delisin.* İnsanların hastalıklı zihinlerine âşık olan bir deli. Sen insanların iyileşmesini istemiyorsun, zihinlerinin ne denli kontrolden çıkabileceğini görmek istiyorsun."

Çakır'ın dudakları ruhsuz bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Siz nasıl yorumlamak isterseniz."

"Maskeni tak."

Adam uzanıp siyah maskesini masadan aldı. Maskeyi tekrar yüzüne oturttuğunda yeniden On Üç olmuştu.

"Eğlencen uzun sürmeyecek." Ölüm rahatsız edici, basit sandalyeden kalktı. Sandalyeye tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra onu tekmeyle itti. Sandalye gürültüyle yere çarparken Ölüm takım elbisesini düzeltiyordu. "Artık son oyuna geldik."

"Benden özel bir isteğiniz var mı?"

"Tutsak 7 bir süre benimle olacak." Ölüm ellerini siyah kumaş pantolonunun ceplerine sıkıştırdı. "Daire 13'te kalan üç kişiyi dikkatle izle. Sabah çalacak zilden itibaren birbirlerini öldürmeleri serbest."

Scanned with CamScanner

REC

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
11 Ağustos 2021

GÜN 102

"Bir kelebeği avuçlarının içine aldığında,
kelebek uçamayacağını bildiğinden kanat çırpmaya korkar."

Kirpiklerim titreşirken gözlerim yavaşça açıldı.

Karşımda dipsiz bir karanlık vardı. Bir şeyler görebilme çabasıyla her göz kırpışım bir hayat mücadelesine dönüşüyordu. Sanki kirpiklerim donmuş birer demir külçesiydi. Gözlerimi aralayıp dünyadan bir bakış çalmak bile bütün gücümü tüketiyordu.

Odak arayan bakışlarım karanlığın derinliklerine bakarken zihnimin çalışmadığını, uyuşuk olduğunu fark ettim. Zihnimde yavaşça dönen bir dişli, kafamın içinde fark etmediğim köşelere takılı kalıyordu.

Kimdim ben? Adım neydi?

Afra Ahsen Çakmak.

Vücudumu kıpırdatmaya çalıştım fakat gözlerimi zar zor açabilmemden daha korkunç olan şey, vücudumu hissedememdi. Zihnim ağır ağır çalışırken bana itaat etmeyen bedenimle acınası bir haldeydim. Neler döndüğünü, hatta beni uyandıran şeyin ne olduğunu bile anlamayacak kadar çaresizdim.

Göğsüm her an patlayacakmış gibi sıkışıyordu. Derin bir nefes alarak o hissi dağıtmaya çalışsam da ciğerlerim sanki bedenimin

kimin kontrolünde olduğunu unutmuştu. Zihnim uyanıktı ancak bedenim hâlâ derin bir uykudaymış gibi düzenli ve sakin nefesler alıp veriyordu.

Saniyeler mi geçmişti, yoksa saatler mi? Ayırt edemiyordum. Karanlığın içinde gittikçe kayboluyordum. Göğsümü kaplayan bir uyuşukluk vardı. Bekleyişimin ne bir başlangıcı vardı ne de sonu. Sonsuzluk gibi hissettiren zaman, parça parça benliğimi bana geri veriyordu.

Soğuktu. Vücudumu hissetmeye başladığımda ilk fark ettiğim şey buydu. Ürpertiyle burnumdan kesik bir nefes verdim. Dudaklarımı kullanamadığımı fark ettiğimde ağzımın üzerindeki baskıyı fark ettim. Gözlerim ardına kadar açıldı. Konuşmaya çalıştım ama dudaklarımı aralamayı bile başaramadım. Boğuk, herhangi bir kelimeye benzemeyen sesim kendi kulaklarıma ulaştı. Ağzım bağlanmıştı.

Boynumdan ayak parmaklarıma kadar ulaşan bir ürperti dalgası yayıldı.

Nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım ancak hatırlanacak hiçbir şey yoktu.

Çenemi eğip kendi bedenime baktığımda göğsümü sıkıştıran duygular anlam kazanmaya başladı. Bulanık görüyordum, bu şaşırtıcı bir haber değildi. Gözlüğüm yokken hiçbir şeyi tam olarak göremiyordum. Dokunma duyuma odaklandım. Soğuk, sert bir sandalyede oturduğumu anlamıştım.

Korku tüm bedenimin titremesine neden olurken hareket etmedim. Çok geçmeden istesem bile hareket *edemeyeceğimi* fark ettim.

El bileklerim sandalyenin kollarına, ayak bileklerim ise sandalyenin bacaklarına bağlanmıştı. Bileklerimdeki soğukluk beni bağlayan şeyin ip değil, zincir olduğunu belli ediyordu.

Sadece dirseklerimi hareket ettirebiliyor ve kalçamı sağa sola kaydırabiliyordum. Dişlerimi birbirine bastırıp burnumdan derin bir nefes aldım.

Görüşüm hâlâ pusluydu ama onun dışında her şey yavaş yavaş

Scanned with CamScanner

yerine oturuyordu. Sanki duyularım birer birer çalışmaya başlıyordu. Bulunduğum odanın içinde ışık olduğunu gösteren bir bulanıklık vardı fakat ışığın hangi kaynaktan geldiğini kestiremiyordum. Işık odadaki herhangi bir şeyi görmemi de sağlamıyordu.

Odanın karanlığı içinde bulanık gerçekler yavaşça zihnimde netlik kazansa da uyuşukluk hissi hâlâ geçmemişti. En son ne olmuştu? Gökhan'ın odasındaydım. Kitapları karıştırmış, onun uzun uzun not aldığı o sayfayı bulmuştum.

Gökhan'ın odasında bayıltıldığımı hatırlıyordum. Ve daha kötüsü...

Egemen'i hatırlıyordum.

Maskelilerin elleri her yanımı sarmıştı. Hareket edemiyordum. Ağzıma kapatılmış o mendille tanıdık bir koku beni kuşatmıştı. *O* ise tam karşımdaydı. Parmaklarını siyah maskenin üzerinde gezdirdiğini ve maskeyi yüzüne taktığını görmüş, bana bir şeyler söylediğini duymuştum.

Gördüklerim, yaşadığı kâbusa uyum sağlamaya çalışan zihnimin bana bir oyunu muydu? Gökhan'ın sözleriyle paranoya dolan beynimin bir kurgusu muydu?

Egemen onlardan biri olamazdı, olmamalıydı.

Kimseye güvenme.

Panik hissi göğsümü daha da sıkıştırdı. Sızlayan gözlerimi sıkıca yumdum. Başımda belirip kaybolan bir ağrı olduğunu fark ettim. Başımda nabız gibi bir zonklama vardı.

Zihnimdeki düşünce fırtınasının umursadığı son şey baş ağrımdı.

Neden ona güvenmiştim ki? Ben kendi gölgesine bile güvenmemesi gereken bir kızdım.

Hayır, Afra. Sakin ol. Parçaları birleştir.

Kendimi kandırmaya çalışmayacaktım. Duyduğum ve gördüğüm ilk şeye inanmayacaktım. Egemen gerçekten *hain* olsa bile devam etmek zorundaydım.

Kurtulma umuduyla çırpındıkça bataklığa daha da saplanmıştım. Hangi yöne adım atarsam atayım, bataklık beni iyice dibe

çekecekti. Artık geri adım atamazdım çünkü kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Arkadaşlarım hariç.

Bende yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunun farkındaydım. Gökhan'ın gittiğini *biliyordum*, yine de gitmiş gibi hissedemiyordum. Onu *görüyordum*. Bazen zihnim çalışması gerektiği gibi çalışmıyordu. Sanki çoktan gitmiş olması gereken herkes zihnimin içinde kendine bir ebediyet çadırı kurmuştu.

Tek eksik, Ölüm'ün gerçek kişiliğini tanıyan o kızdı.

Nefeslerimi düzenli tutmaya, kendimi soğukkanlı kalmaya ikna etmeye çalıştım. Gözlerim kapalı, hareketsiz bir şekilde dururken düşüncelerim hep aynı isme çekiliyordu.

Egemen.

O... *olamazdı*. Ona defalarca kez ruhumu açmıştım. Beni tanımasına izin vermiştim. Kollarında ağlayıp teselli bulmuştum. Daire 13'te hep birlikte acı çekmiştik. Beraber ağlamış, beraber gülmüştük. Beraber mücadele etmiş ve hayatta kalmıştık. İçimizden, *bizden* biriydi.

Senden geçmişini sakladı.

Gözlerim anında gözyaşlarıyla dolarken kirpiklerimden kurtulan birkaç damla yaş, yanaklarıma doğru süzüldü.

Kimseye güvenme.

Ona güvenmiştim.

Kendimden *nefret ediyordum*. İnsanlara güvenecek hale getirdiğim kalbimden *nefret ediyordum*. Daire 13 beni değiştirmişti, *kalbimi* değiştirmişti. İnsanları kalbime almış ve ihanete uğramıştım.

Birine nasıl güvenebilirdim? İnsanlara güvenmeyi yıllar önce bırakmış olan ben, böyle bir evde nasıl iki defa hata yapabilmiştim? Egemen'e de güvenmiştim ve yaşadığımız her şey...

Bir *oyundan* mı ibaretti?

Ölüm oyunu bitirmesini istemiş ve *o* da rol yapmayı bırakmış mıydı?

Onu düşünme, diye geçirdim zihnimden. *Düşünme, düşünme... Bir çıkış yolu bulmaya çalış.*

Scanned with CamScanner

Ölüm'ün elindeydim. Maskeliler beni ona götürmüş olmalıydı. Çıkış yolu muhtemelen *yoktu*. Ölüm, uyandığımı fark edince yanıma gelecekti. Hareket dahi ettiremediğim bedenime yapabileceklerini düşünmek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Yine aynı döngünün içerisinde kısılıp kalmıştım. Ölüm istemediği sürece ondan kaçamazdım.

Daha fazla gözyaşı yanaklarıma doğru süzüldüğünde boğazımdan tekrar acınası bir ses yükseldi. Hıçkıramadım. Duygularım birbirine girmişti. Korkuyordum ve üzgündüm, hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Belirsizlik ve çaresizlik beni yiyip bitiriyordu.

"Sonunda uyandın mı, *kelebeğim?*"

Arkamdan gelen ses bir insana ait değildi. Kelimeler kesik kesik çıkıyor, her kelimenin sonunda ince bir cızırtı duyuluyordu. Duyguya dair en ufak bir kırıntı taşımayan, pürüzlü ve yapay bir sesti.

İstemsizce ondan kaçmaya, öne doğru eğilmeye çalıştım ancak Ölüm'ün sesinden uzaklaşamadım. Sadece sandalyede boşuna debelendiğimle kalmıştım.

Kolları sandalyenin arkasından uzanarak göğsümü sardı. Bedenim hareket etmeyi tam o anda bıraktı. Korkudan nefes bile alamazken buldum kendimi. "Ben de seni bekliyordum," diye devam etti alçak sesle. Sesi kulağımın arkasına dolup sıcaklığını yaydığında öğürmek istedim. "Her zaman olduğu gibi... Biz birbirimizi hep bekleriz."

Omuzlarımı istemsizce kendime doğru çektim. Göğüslerimi onun kolundan uzaklaştırmak, temasını kesmek istiyordum. *Bana dokunuyordu!* Dilim sussa da zihnim çığlık çığlığaydı.

"Seni korkuttum mu? Özür dilerim." Kelimelerinin taşkın alay neredeyse kontrolümü kaybetmeme, zavallı gibi çırpınmaya başlamama neden olacaktı. "Son oyunumuzda seninle iyi anlaşmayı bilmeyi umuyordum. Şimdilik ateşkes yapmamız gerekiyor, biliyorum tatlı, küçük *oyunbozanım.*"

Mekanik sesinin sivri kısımları zihnimin içini tırmalıyordu.

Ateşkes mi?

Kolları bedenimi geriye, sandalyenin sırtına doğru çekti. "Seninle her konuda uzlaşabiliriz, kelebeğim. *Her konuda.*"

Ne demeye çalışıyordu?

"Neden konuşmuyorsun?"

Sustuğunda burnumdan verdiğim titrek nefeslerim odada oluşan sessizliği dolduran tek şey oldu.

"Seni öldürmemden korkuyor musun?"

Korkmuyordum. Bana ölümden daha büyük bir dehşet yaşatabileceğini biliyordum. Beni, *bizi* ölmekten beter hale getirmesinden korkuyordum. Birbirine girmiş karman çorman düşüncelerim arasında bunu ona itiraf edemezdim. Ölümden korkmadığımı kabul edersem beni korkacak hale getirirdi.

Ayrıca ölümden korkmuyor olmam ölmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Onu onaylayan ya da reddeden bir ses çıkarmadım. Cevapsızlığım çok uzun sürmedi. Ölüm'ün bir eli omzumdan aşağıya, göğsümün üzerine doğru kaydığında gözlerim panikle irileşti. Hızla kafamı aşağı yukarı sallayıp onu onayladım. Üstelik beni görüp göremediğini bile bilmiyordum.

Bırak en büyük korkunun ölüm olduğunu düşünsün.

Ölüm'ün eli göğsümün hemen üstünde duraksadı, daha aşağıya inmedi. Onaylayıcı mı, yoksa alaycı mı olduğunu anlayamadığım bir "*hıh*" sesi çıkardı. "Bir sır ister misin?" Beni merakta bırakma zevkini yaşamak istercesine bir süre duraksadı. "Merak etme... *Seni seçtim.* Sen hayatta kalacaksın."

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Beni *sağ* mı bırakacaktı? Onun elinde sağ kalmak, esir olmak anlamına geliyordu. Hayatta kalmamın ne anlamı vardı ki?

Ölüm'ün diğer elinin parmakları omzuma dokundu. Bedenimi geri çekmeye çalıştım fakat başaramadım. Parmakları omzumdan koluma doğru kaydı. Tüylerim diken diken oldu.

Scanned with CamScanner

Bedenimi neredeyse felç bırakan gerçek zihnimin içinde belirmişti. Bana istediği *her şeyi* yapabilirdi.

Savunmasızdım. Hareket edemiyordum. Beni kurtaracak *kimse* yoktu.

Yapayalnızdım.

Bir fare kapanın içindeydim ve her an üzerime kapanabilirdi. Kaçtığım ne varsa dönüp dolaşıp beni bulmuştu.

"Hadi biraz konuşalım!" Ölüm'ün neşeli, yüksek sesi odada yankılandı. Mekanik tınısı odada belli belirsiz bir yankı yapmıştı. "Biraz ışık güzel olurdu, değil mi?"

Hareket ettiğini karanlığın içinde zar zor seçebildim. Terleyen avuç içlerimin üzerine parmaklarımı kapatıp yumruğumu sıktım. Tırnaklarımı avucumun içine sapladım. "Karanlıktan korktuğunu biliyorum. Bu ikimiz arasındaki ufak sırlardan sadece biri."

Sağda bir ışık kaynağı belirdi. Bulanık dünyam biraz aydınlandı, yine de odanın tamamı hakkında fikir edinmemi sağlayacak bir ışık değildi. Loş, zayıf bir ışıktı. Yine de bedeninin nerede olduğunu idrak edebilmemi sağlıyordu.

"O ürkek yüzünü aydınlatalım." Değiştirilmiş sesinden ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. "Hâlâ görememen ne acı."

Bana yaklaştığını fark ettiğimde sandalyede iyice geri yaslandım. Bana doğru uzanan elini fark ettim. Kafamı sağa doğru çevirip dokunuşundan kaçmaya çalışsam da başaramadım. Tek eli çenemi hafif bir dokunuşla kavrayıp zorla kendine çevirdi. Burnuma binen ağırlığı, kulaklarımın arkasına geçen çıkıntıyı hissettim.

Gözlüğümü takmıştı.

"İşte böyle."

Her şey netlik kazandığında ilk odaklandığım şey Ölüm oldu. Parmakları çenemi anında bıraktı. Ben onu izlerken bana bakmıyordu. Tek eliyle bir sandalyeyi yerde sürüklüyordu. Çıkan gıcırtı bile ödümü koparmaya yetmişti.

Bembeyaz maskesi her zamanki gibi yüzünü saklıyordu. Üzerine siyah bir takım elbise giymişti ama saçlarını örten, siyah bir

kapüşon takmıştı. Başlığı klasik görünümlü ceketinin bir parçası gibiydi. Ellerinde siyah, deri eldivenler vardı. Teninin hiçbir santimi gözükmüyordu.

Başımdaki ağrı mümkünmüş gibi daha da şiddetlendi.

Ölüm önüme çektiği, sırtı bana bakan sandalyeye ters oturdu. Bakışlarım yüzündeki maskenin desenine takıldı. Göz kısmının hemen üstünde oturmuş bir kadın silueti kelebeğe uzanıyordu. Bakışlarım maskenin göz yuvalarına kaydığında siyah bir kumaşla karşılaştım. Gözlerini saklamak için miydi? Vücudunda insani hiçbir parça görmemek, gözümdeki insan dışı izlenimini daha da arttırıyordu. Sağımızdan vuran ışık, maskesinin yarısını gölgede bırakırken *korkunç* gözüküyordu.

Her şeyiyle insan dışı bir yaratığa benziyordu.

"Gördüğünü beğendin mi?" Maskenin altında sırıttığını hayal edebiliyordum.

Dik dik maskesine baktıktan sonra bakışlarımı odaya çevirdim. Nerede olduğumu öğrenmem gerekiyordu.

Oda *L* şeklindeydi, ben de o birleşim noktasının tam ortasında oturuyordum. Tam önümde Ölüm, solumdaki kısa koridorun sonunda ise odanın kapısı vardı. Duvarlar ve tavan iç bunaltıcı, koyu bir gri renge boyanmıştı.

El bileklerim ve ayak bileklerim tahmin ettiğim gibi zincirle bağlanmıştı. Zincirlerin bağlantı noktasında kilitler vardı. Kilitlerin anahtarı muhtemelen Ölüm'ün elindeydi. O istemeden bu sandalyeden kurtulma şansım yoktu.

Sağ tarafımda, geniş bir masanın üzerinde dört bilgisayar kasası, biri büyük, diğeri küçük iki klavye, bir fare, siyah kulaküstü kulaklık, mikrofon ve anlamlandıramadığım, butona benzer ayrı tuşlar vardı. Masanın bir sürü çekmecesi vardı, bazı çekmecelerin kilidi bulunuyordu.

Masanın üzerindeki duvar ise tamamen ekranlarla doluydu. Odanın duvarına yansıyan soluk ışıkların kaynağı, onlarca monitörün silik ekran ışığından başka bir şey değildi. Ekranların bazıları büyük, bazıları küçüktü. Bir güvenlik odasına benziyordu.

Scanned with CamScanner

Tam karşımdaki duvarda klima asılıydı. Kurumuş terime yapışan soğuğun kaynağı buydu. Sanki üşümem bile onun planının bir parçasıydı.

Odadan çıkarabileceğim bir sonuç yoktu, yine de etrafı görebilmek iyi hissettirmişti. Hâlâ aynı binada olduğumuzu tahmin ediyordum. Ölüm oyunun tamamını bu binada oynamak istediğini daha önce de göstermişti.

"Kaçış yolu bulabildin mi?"

Gözlerim tekrar Ölüm'e çevrildi. Kolundan birini sandalyenin üstüne uzatmış, bir elini de maskesine dayamıştı. "Yoksa boşuna çabaladığını mı fark ettin?"

Elbette kaçış yolu *yoktu*.

"Buradan kurtulamayacağını ilk gün anlaman gerekirdi, sevgili tutsağım," diye devam etti. "Hiçbir güç seni kurtaramaz. Hiç kimse seni koruyamaz." Maskeli yüzünü monitörlere çevirdi. "Onlarla olan bağının seni güvende tutacağını mı düşünüyordun?"

Gözümü bile kırpmadan maskesine baktım. Egemen'in benimle oynadığını söylediği kısım, bu kısım mı olacaktı? Neler olduğunu bana *onun* anlatmasını istiyordum. Böylelikle daha fazla düşünmeme gerek kalmazdı.

Yüzünü tekrar bana çevirdi. "Seni kendinden ben bile koruyamamıştım. Onlar da koruyamazdı. Kendini bitiren kişi her zaman sendin." İç geçirdi. Başını ayıplarcasına iki yana salladı. "Bana oynamaya çalıştığınız küçük oyunlar... Hiçbiri sizi bu sondan kurtaramayacaktı. Çünkü hiçbiri *senden* kurtulamazdı."

Kendi kendine güldü. "En güzeli bu, biliyor muydun? Hiç kimse sana cevap veremediğinde konuşmak çok daha kolay oluyor. Cevap verseydin çoktan sinirlenmiş olurdum ve..." Sesi birden kısıldı, tonlaması tuhaf bir hal aldı. "Sinirlenince *korkunç* biri oluyorum." Sanki bunu fısıldayarak söylemişti, değiştirilmiş ses bile cılız çıkmıştı.

"Tüm bunlar sevgili annemden kalma bir özellik." Bir an durakladı. "Onu görmek ister misin?"

Ölü annesini görmek falan istemiyordum fakat kafamı sağa sola sallamak için bile kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Hareket etmeden maskesine bakmaya devam ettim.

"Heveslı gözükmüyorsun."

Benden ne istediğini ve ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum. Herhangi bir şekilde onu kışkırtmaktan korkuyordum çünkü bana... *bedenime* her şeyi yapabilirdi. Engel olamazdım.

Ölüm, bir süre kıpırdamadan durdu. Belki de annesini düşünüyor, ona olanlar yüzünden hastalıklı beyninde *tekrar tekrar* bizi suçluyordu.

Egemen'le ilgili izlettiği görüntüler gerçekse en azından birimizi suçlamak için geçerli nedeni var demekti. Tabii Egemen çoktan maskelilerden biri değilse.

Onun ismini düşünmek bile göğsüme bir soğukluk yayılmasına neden oldu.

Bir an kendimi, bana yol göstermesi için odanın içinde Gökhan'ı görebilmeyi umarken buldum. Burada Ölüm'le baş başa kalmak istemiyordum. *Kendimle* yalnız kalmak istemiyordum. Birinin bana doğruları söylemesine ihtiyacım vardı.

Dikkatini üzerime çekmemek için nefes bile almıyordum.

"Son oyunu izlemek için sabırsızlandığını biliyorum!" dedi birden yüksek sesle. Yumruk yaptığım ellerim titredi. Bizden birbirimizi öldürmemizi istemişti. "Sonunuzu sürekli düşünüyordum. Sizi gördüğüm ilk an aklımdan çıkmıyordu. İnsana özgü taşıdığınız o kötülüğü sizi gördüğüm anda fark etmiştim."

Gözlerimdeki korkuyu görmüş gibi güldü. "Beni suçladığını yüzünden okuyabiliyorum. Ben *insan değilim*. Beni insanların kötülüğüyle suçlayamazsın." Cızırtılı sesi titredi.

Sadece maskeli yüzüne bakmakla yetindim.

"Ben kötü adam değilim, Afra. Ben bir *canavarım*."

Ne olduğunun farkındaydı.

"Cehennemim için en uygun olan sizlerdiniz. İlk günlerde sizlere sadece yaşattığınız türden bir ölümü layık görmüştüm. Bir çatıdan atılacaktınız, hava vücudunuzu parçalara ayırırken ken-

Scanned with CamScanner

dinizden habersiz çığlık atacaktınız. Çığlığınız yankılanmayacak kadar kısa sürecekti. Zemine çarptığınız anda kemikleriniz boş oyuncak gibi kırılıp dağılacaktı. Bedenlerinizden geriye sadece kan ve paramparça olmuş et kalacaktı. Kanınız insanların geçip gittiği o yolun rengini değiştirecekti." Kafasını hafifçe omzuna doğru eğdi. "Ama *onun* sesi bundan fazlasını istiyordu. Yaşadığınız her saniyeden *nefret etmeniz* lazımdı. Kolayca kurtulamazdınız. Sizi yavaşça kendi ellerimle parçalara ayırmalıydım."

Gökhan'ı yaşadığı her saniyeden nefret eder hale getirmiş ve en sonunda onu öldürmüştü. Her kelimesiyle birlikte içimdeki öfke, korkunun üstüne basarak yukarı doğru tırmanıyordu.

"Gerçekten nasıl bir son istediğimi..." Eldivenli elleriyle sandalyenin kenarlarını kavradı. "Merak ediyor musun?"

Benden bir cevap alamadı.

Samimiyetsiz, kısa bir kahkaha patlattı. Sandalyeyi tutan parmaklarının daha da kasıldığını fark ettim. "Neden hâlâ tepki vermiyorsun?"

Ağzım açık olsa da tepki vermeyecektim, yine de gözlerimi aşağı doğru çevirerek bantlı ağzıma bakmasını sağladım.

Sandalyeden kalkıp önüme geldi. Ağzımı kapatan bandı tek çekişte çıkardı. Acıdan bağırmamak için kendimi zor tuttum. Boğazımdan bir inleme döküldü. Yüzümün alt yarısı yanmaya başladığında gözlerimi sıkıca yumdum. Dudaklarımı test etmeye çalışırcasına aralayıp yavaşça nefes verdim.

"Konuş."

Kafamı kaldırdım ve *canavarın* yüzüne baktım. "Ne istiyorsun?" diye sorarken sesim kısıktı. Ağzıma dayayarak beni bayıltıkları mendildeki koku boğazımı tahriş etmiş olabilirdi.

"Benim tatlı tutsağım," dedi eldivenli elini yanağıma yaslarken. "Gözlerindeki korkuyu hep özleyeceğim." Üzerime doğru eğildi. "Seninle *sonsuza kadar* beraber olacağız. Senin için son bu. *Asla* kurtulamayacaksın."

Kafamı geri çekmemek için kendimi zor tuttum. Titreyen dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Dokunuşu kısa bir süre yanağımda oyalandıktan sonra uzaklaştı. Elindeki bandı masanın altında daha önce fark etmediğim küçük çöp kutusuna atıp sandalyesini bana doğru çevirdi. Bu sefer sandalyeye düz oturmuştu. Dizleri dizlerime değdiğinde kendimi geri çekmeye çalıştım.

Öfke içimdeki korkudan sıyrılmaya devam ediyordu. Ölüm'ün cesur halimi sevdiği, dengesiz yapısına rağmen kendime sürekli hatırlattığım bir gerçekti. "Seninle bir gün bile geçirmektense bulduğum ilk fırsatta kendimi gebertirim," diye tısladım.

Teselli edercesine elini yumruk yaptığım elimin üzerine koydu. "Ölmene asla izin vermem," dedi başını iki yana sallayarak. "Bir şekilde ölmeyi başarırsan da üzülmene gerek yok." *Üzülmek mi?* "Ne olursa olsun *sonsuza dek* birlikte olacağız. Tıpkı annemle sonsuzluğa sahip olduğum gibi. Seninle her gece yıldızları izleyeceğiz."

Öldüğümde bile bedenimin buraya hapsolacağını düşünmek istemiyordum. Anneme cesedim bile ulaşmayacak mıydı?

"Senin annen *ölü!*" dedim yükselen sesimle. Üstüne tükürmemek için kendimi zor tutuyordum. "Annenle ilgili *hiçbir şeye* sahip değilsin. Anla bunu artık! Bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrar edip durmayı kes!"

Ölüm'ün yüzüne nasıl baktığımı bilmiyordum fakat tepkimi beğenmediğinin farkındaydım. Birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra başparmağıyla elimin üzerini okşamaya başladı. "Seni duyabilecek kimse yok."

Beni uyarıyordu.

Dudaklarım ince bir çizgi halini aldı. Ona verecek cevabım yoktu. Gözlerim dolmuştu ama korkudan değil, boğazımdan yukarıya doğru yükselen çığlık atma isteği yüzündendi. Bakışlarımı kaçırıp yüzümü sağa, ekranların olduğu duvara çevirdim.

"Yine de seni duymalarını istersen..." Elini geri çekti. "Çığlık atabilir veya ağlayabilirsin, herkesin bunu duymasını sağlarım. Sınırı aşarsan seni *gebertirim*. Sesini kesip uslu bir kız olursan be-

Scanned with CamScanner

nim yanımda her şeyi, bu dünyayı görürsün. Tahtıma oturursun. *Her şeyi* yönetirsin. İstediğin tüm oyunları oynarız."

"Yönetmek mi?"

"Sonsuzluğa sahipken sıkılmanı istemem. Sürprizleri bozmak mı istiyorsun?"

"*Hiçbir şey* istemiyorum," dedim alçak sesle. "Bana katlanamayacaksın ve eninde sonunda beni öldüreceksin. Ben de senden kurtulmuş olacağım. İstediğim şey *senden kurtulmak*."

"Korkudan altını ıslatacak haldeyken bile bana kafa tutmanı seviyorum." İç geçirdi, en azından çıkan cızırtılı sesten öyle yaptığını tahmin ediyordum. Kafasını salladı. "Öldüreceğim, kelebeğim. Söz veriyorum." Yüzünü öne doğru eğdi. "Ama seni değil."

Ama seni değil.

Tutsaklardan bahsediyordu.

"Hayır," dedim güçlükle. "Onlara dokunma! *Lütfen* onlara *dokunma!*"

"Hepinizi tek tek *ben* öldürecektim ama senin zavallı, küçük kalbinin *Gökhan'ın* ölümünden sonra ne hale geldiğini gördüm. Aranızda geliştirdiğiniz '*sevgi*' bağını görmek beni tekrar düşündürdü."

"Gökhan'ın adını ağzına anma!" diye bağırdım birden. Sesim daha çok kükreme gibi çıkmıştı. Boğazım yanıyordu. Az önceki yalvaran halim beynimin derinliklerine gömülürken öfke pençelerini ruhuma geçirdi. "Ondan bahsetmeye hakkın yok!"

"O *benim* tutsağımdı. Onu dışarıdaki dünyadan kurtaran *bendim*. Yaşarken de ölüyken de o sadece *bana* ait."

"Kes sesini artık, *katil!*" diye kükredim. "Gökhan daha hiç yaşamamıştı! Ve *sen... sen...* sus artık!"

"Acıyı hissedemeyecek hale gelip tamamen delirmeni istemediğim için durdum. Beni durduran şeyin ne olduğunu sanıyordun? Herkesi *tek tek* gözünün önünde öldürecektim. Bunu yine yapacağım ve sen her şeyi *buradan* izleyeceksin. Benim yanımda olacaksın."

"Hayır!" diye bağırdım titreyen sesimle. Gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzülüyor, gözlüğüme bulaşan damlalar görüşümü engelliyordu. "*Hayır, hayır, hayır!* Hiçbirine dokunamazsın!"

"Bir suçlu yoksa *herkes* suçludur," dedi Ölüm alçak sesle. "Tek bir kurban yoksa *herkes* kurbandır."

Ölüm yine önüme bir bilmece koymuştu.

Düzenli nefesler almaya odaklanarak sakinleşmeye çalıştım ancak öfkem bir türlü dinmiyordu. Çığlık atmadığım, bağırmadığım her an fiziksel bir acı çekiyordum.

Düşün, Afra.

Düşün.

Ölüm, Egemen'den hiç bahsetmemişti.

Neden, neden, neden?

Egemen, Ölüm'ün adamı değilse Ölüm'ün tek suçlu bulması gereken kişi Egemen'di. Deniz'i çatıdan iten oydu. Fakat Ölüm, hiçbirimizi kesin olarak suçlu bulmuyormuş gibi konuşmuştu. Egemen annesini öldürmesine rağmen onun için çalışıyorsa... Burada bir terslik vardı.

Sertçe yutkundum. Titreyen dudaklarımı zar zor araladım. "Onu öldürdün *çünkü* haklıydı, değil mi?" derken sesim çatladı.

Sen haklıydın, Gökhan, diye seslendim ona zihnimde. *Sana inanmalıydım.*

"Egemen senin adamındı."

Böyle bir cümle söylemek zorunda kalmak bile göğsüme bir ağrının oturmasına yetti. Kabul etmek istemiyordum ama gördüklerimi daha fazla reddedemezdim. Ölüm'den gerçekleri öğrenmeliydim. Gökhan için bunu yapmalıydım. "Onu *gördüm*. Onu kapıda gördüm. Yüzüne siyah bir maske geçirdi. Egemen en başından beri senin için çalışıyordu ve Gökhan'ın tahmini doğruydu."

Sana hiçbir zaman güvenmemeliydim, Egemen.

Ölüm birkaç saniye kıpırdamadan yüzüme baktı. Ardından birden kahkaha atmaya başladı. Kollarını karnına sarıp iki büklüm olmuş bir şekilde gülmeye devam ederken yükselen mekanik

Scanned with CamScanner

ses omurgamdan aşağıya bir ürperti yayılmasına neden oldu. Sesi odanın içinde yankılanıyordu.

"Siz..." diye başladı fakat konuşmaya devam edemedi, hâlâ gülüyordu. Kahkahası hiç dinmeyecek sandım. Önce saniyeleri saymakla başladım. Sonra kendimi dakikaları sayarken buldum.

En sonunda kahkahası inlemelerle birlikte silindi. Sandalyesinde tekrar geriye yaslanırken ellerini kumaş pantolonun ceplerine gevşek bir şekilde soktu. "Birbirinizi seviyordunuz ve birbirinize güveniyordunuz, öyle mi? Ne güzel bir yalanmış."

"Onu gördüm," dedim sesimi yükselterek. *Hadi, bana yalan söylediğimi söyle. Konuş artık.* "Egemen, anneni öldürdü. Egemen sana çalışıyor. Ama sen..."

Ölüm bir anda bana doğru eğildi ve iki eliyle sertçe yüzümü kavrayarak kendine çekti. "Onu gördün çünkü artık *bensin, benimsin*. Bir *delisin*. Delirmene az kaldığını söylemiştim." Beni ürperten şey soğuk eldivenleri değildi. "Gerçekliğe ait olmayan şeyler görüyorsun. Tüm bunlar ne zaman başladı?"

"Ne?" dedim büzüşmüş dudaklarımın arasından. Gözlerim irileşmişti.

"Deliliğe hoş geldin, *kelebeğim*." Gülümsediğini hissedebiliyordum. "Yalnız değilsin."

Yüzümü ellerinin arasından kurtarmaya çalıştım fakat avuç içlerini yanaklarıma daha da sert bir şekilde bastırdı. "Artık biz *biriz*, Ahsen. Gözlerinde ben varım. Benim çoktan kaybettiklerimi kaybedişini görebiliyorum."

"Hayır," dedim güçlükle. "Sana *benzemiyorum*."

"Bana benzemiyorsun. *Bensin*."

Gözümün önü karardı. Bakışlarım bir şeylere odaklanma ihtiyacıyla odanın içinde dönüp duruyordu. "Onu gerçekten gördüm," dedim uyuşmuş bir şekilde. "Egemen *oradaydı*. Maske takmıştı. Beni bunun hayal olduğuna inandıramazsın. Tek görmemem gereken şey Gökhan'dı. Egemen... Egemen *gerçekti*."

"Gördüğün şey bu muydu? Gerçekten mi?" Kelimeleri söyleyiş

şeklinden eğlendiği belli oluyordu. "Son hatırladığın an *onu* maskeyle görüşün müydü?"

Duraksayıp son hatırladıklarımı zihnimde tarttım. Hatırlamam gereken başka bir şey mi vardı? Daha da önemlisi Ölüm, Egemen'i görüşümün bir hayal olduğunu ima etmişti. Ben... *rüya* mı görmüştüm? Hepsi beynimin bir oyunu muydu?

"Hayal miydi?" diye sordum afallamış bir şekilde.

Ölüm sessizce kafasını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. "Gördüklerin bununla sınırlı kalmayacak. Halüsinasyonların devam edecek."

"Anneni çatıdan iten o değil miydi?" derken sesim daha da alçalmıştı. "Videoyu bize *sen* izlettin."

"İzlediklerin gerçekti ama daha fazlası değil."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ölüm ellerini yüzümden çekse de dokunuşunu hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Önümden çekilmedi. Kafamı geriye yatırıp, "O zaman..." dedim donuk bir sesle. "Gökhan haklı *değildi*." Çenemi eğerek maskesine dik dik baktım. "Gökhan'ı *neden* öldürdün?"

Cevap vermedi.

"Onu neden öldürdün?" diye sordum tekrar. Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü.

"Yaşaması için bir sebep kalmamıştı."

"Senin sebeplerin, senin oyunların!" Kelimeler, ağzımdan saçılan tükürüklerle birlikte çıktı. "Buna *ne hakla* sen karar verebilirsin?"

"Çünkü ben bir tanrıyım."

Dehşet içinde maskesine baktım. Gerçekten insan olduğunu *düşünmüyordu*.

Ölüm bir süre sessiz kaldı. "Kim olduğuyla ilgili yargılanmadan bir hayat geçirmek istiyordu," dedi alçak sesle. "Siz bana aitsiniz, sevgili tutsağım. Hepinizin hayallerini de kâbuslarını da sizden iyi biliyorum. Tutsak 6'nın hayali buydu ve bu çoktan elinden

Scanned with CamScanner

alınmıştı. Dışarıda, onun için kullandığım dublörün bile öldürülmesini sağladım. İzi dünyadan tamamen silindi."

"Onu *neden* öldürdün?" dedim güçlükle. Bizim için kullandığı *dublörleri* mi vardı? "*Tutsak 6* değildi o! Gökhan Didar'dı! Sen onu buraya hapsetmeden önce bir hayatı olan çocuktu! Buradan çıkabilseydi hayatı olabilecek bir çocuktu!"

Kıpırdamadan bir heykel gibi karşımda durdu.

"Onu neden öldürdün?"

Cevap yoktu.

"*Sana. Neden. Diye. Sordum!*" Bağlı olduğum sandalyeyi öfkeyle sarsarken zincirlerim gıcırdadı.

Ölüm sessizdi.

Gerçek bir anda gözümün önünde belirdi. "Her şey Egemen'den şüphelenmem için miydi?"

Sadece kafasını eğmekle yetindi.

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. "Bu da mı bir oyundu?" Gökhan bir *hiç* uğruna mı ölmüştü? "Gökhan'la *oyun* mu oynadın?"

Vereceği hiçbir cevabı kabul edemezdim, yine de dudaklarımdan tekrar tekrar aynı soru dökülüyordu. Zihnim ondan bir cevap beklemiyordu. Dilim ise ona hakaret etmekten korkar bir şekilde aynı acıyı dillendiriyordu. Hangisi daha büyüktü bilmiyordum... Öfkem mi, yoksa korkum mu?

En sonunda Ölüm konuştu. "Onun yaşadığını sana düşündüren şey neydi?"

"Yaşıyordu," dedim güçlükle. Mecazi konuşmaktan bıkmıştım. Nefes alıyordu. Yaşıyordu işte. "Sadece... *neden?*" Kelimeleri titreyen sesimle, bastıra bastıra söyledim. Gözyaşlarım yavaşça göz pınarlarımda birikti.

"Dışarıda onun için bir hayat kalmadığı an, bu evde de onun için bir hayat kalmamıştı."

Maskesindeki siyah göz yuvalarına bakmaya devam ettim. "Neden?" diyebildim güçlükle.

"Yaşamasını bu kadar çok mu istiyordun?" Gerçekten cevabımı merak edivermiş gibi sormuştu.

Altdudağımı ağzımın içine yuvarlayıp gözlerimi yumdum ve kafamı onaylarcasına salladım. Hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bencilce bir istek, değil mi? Ne dersin?" Üzerime doğru eğilip ellerini bacaklarımın iki yanına dayadı. "Ruhu incitmek kolaydır. O yaşarken sadece acı çekiyordu." Değiştirilmiş sesi sır verircesine alçalmıştı. "Çektiği son acı, öldüğü andı. Artık acı çekmiyor. Artık *huzur* içinde. Ona yaptığım iyiliği göremiyor musun?"

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülmeye başladı. Göğsümün bir yanı kabaran dalgalarla kaplıyken diğer tarafı sessiz bir uçurumdu.

Ona bakmamak için yüzümü sola çevirdim. Yüzüne bakarken boğazım yırtılana kadar ona küfretmek istiyordum.

Ölüm'ü kendi ellerimle *öldürmek* istiyordum. Ağzının içine silahı ateşlemek, ciğerini bir bıçakla deşmek ve ölene dek kendi kanında boğuluşunu izlemek istiyordum. Maskesini yüzünden çıkartıp yüzünü tırnaklarımla parçalamak istiyordum. Kan içinde boğulurken acınası bir şekilde konuşmak için çabalayışını görmeliydim.

Bunların hiçbirini yapamayacağımın farkındaydım. Bedenime çektirebileceği acılardan hâlâ korkuyordum.

"Hepimiz senin yüzünden acı çekiyoruz," dedim titreyen sesimle. "Sorun acı çekmek değil... Gökhan *ölmek istemiyordu*. Senin ona bıraktığın ipucunu arıyordu. Bir kurtuluş bulmaya çalışıyordu. *Piç kurusu*, ona söylediğin şeyi yapıyordu ve verdiğin ipucu sadece bir oyun muydu? Her şey siktiğimin *tablosu* yüzünden mi?"

Ölüm kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir kurtuluş bulmasını istedim. Kurtuluş *bulabileceğini* asla söylemedim."

Gökhan günlerce evin içinde *gerçek olmayan* bir ipucu mu bulmaya çalışmıştı? Öğrendiğim acı gerçekle birlikte tüm bedenim buz kesti. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Başımdaki ağrı şiddetlenirken kelimelerimi toparlamaya çalıştım.

"Gökhan'ın boşa uğraşmasını izledin!" dedim dehşet içinde.

Scanned with CamScanner

Nefes alamadığımdan kelimeleri zar zor bir araya getirebilmiştim. "Beni uyaracağını biliyordun ve..."

Kafasını beni onaylarcasına sallarken keyifle kıkırdadı. "*Evet.*"

Her şeyin nasıl gelişeceğini biliyordu.

Yaşadığımız her şey, Ölüm'ün istediği şekilde ilerlemişti.

Biz ise iplerin kendi elimizde olduğunu hayal etmiştik.

"Onu öldürdüğünde söylediklerinin doğru olduğuna inanacağını, diğerlerinden şüpheleneceğimi biliyordun."

Ölüm omuz silkti.

Gökhan evdeki sırrı çözmeye çalışmıştı, oysa bu sır sadece Ölüm'ün attığı bir yemdi. Beni uyarmak için hayatını tehlikeye atmıştı ama *boşunaydı*. Bir *hiç uğruna* ölmüştü.

Gözlerime dolan yaşları bastırmak istercesine gözlerimi sıkıca yumdum. Ağzıma kan tadı dolana dek yanağımın içini sertçe ısırdım. Acı, zihnim için bir uyarıcıydı. Kontrolümü kaybetmemem gerektiğinin bir hatırlatıcısıydı.

Ellerimin titremesini durduramıyordum. Bileklerimdeki zincirler demir sandalyeye sürtünürken ufak sesler çıkarıyordu.

Hayatta olmaya *katlanamıyordum*. Aldığım her nefes bir hiç uğruna ölmüş Gökhan'a yapılan bir saygısızlıktı.

Ölüm ve tutsakları... *Oyunbaz ve oyunları...* En başında birbirimize güvenmeye başlamamızın onu bu kadar eğlendirmesinin nedenini şimdi anlayabiliyordum. Aramızda oluşan bağları basit birkaç yalanla parçalayabileceğini biliyordu. Haftalarca sabırla beklemişti.

Gerçek zihnimin içinde parça parça birleşti. Ölüm'ün itirafı ve Gökhan'ın haksız olması bir anlama daha geliyordu. Egemen, Ölüm'ün annesini öldürmüştü ama Ölüm'e *çalışmıyordu*. Hâlâ tutsaklardan biriydi. Ölüm'ün söyledikleri bunu kanıtlıyordu.

Yine de eksik olan bir şeyler vardı.

Gözlerimi aralayıp ıslak gözlerle ona baktım. "O zaman Egemen..."

Ölüm hızla üzerime geldi. "Onun adını bir daha ağzına alırsan *seni gebertirim!*" diye kükredi yüzüme doğru. Tek eliyle kolumun

üzerindeki yara izlerini demir bir pençe gibi kavradı. Acı kolumdan tüm vücuduma yayılırken dudaklarımdan kesik bir çığlık döküldü.

Parmakları tenime iyice gömüldü. Dudaklarımın arasından gürültülü nefesler alıp veriyordum. Çığlık atmaya devam etmemek için kendimi sıkıyordum.

Alınlarımız birbirine değene kadar yüzüme yaklaştı. Maskesi alnıma yaslandı.

"Sen nasıl bir *orospusun?* Bu evde kendini *siktirebileceğini* mi hayal ettin? Onunla öpüşmek sana o kadar mı zevk verdi? Tek söyleyebildiğin şey onun adı mı? Sizden biri olduğunu anladığında yüzünde beliren bu aptal ifade de ne? Onunla kavuşabileceğini mi zannediyorsun? Ölüleriniz bile birbirini göremeyecek! Duydun mu beni? Onun ölüsünü *bile* göremeyeceksin! Sana *asla* sahip olamayacak!"

Sesi, küçük odayı dolduran vahşi bir gürültüye dönüşmüştü.

Sanki karşımda oturan Ölüm kalkmış, yerine başka bir Ölüm gelmişti. Bana hakaretler eden, bana olan nefretini dibine kadar hissettiren Ölüm'dü bu.

Bakışlarımı onun arkasında kalan duvara çevirdim. Ondan bu kadar nefret ediyorken Egemen onun için çalışıyor olamazdı. Aralarındaki denklemi aklım bir türlü almıyordu.

Gökhan'ın odasında gördüğüm şey gerçekten bir hayal miydi? Egemen kapıdan girmemiş miydi? Maske takmamış mıydı?

Belki de Ölüm'ün söyledikleri *yine* yalandı ve istediği şey gördüklerimden, kendimden şüphe etmemdi.

"Lütfen... *sakin ol,*" dedim düz bir sesle. Kolumdaki acıdan dolayı dişlerimin arasından konuşmak zorunda kalmıştım. Gözlerimi maskesindeki karanlık göz deliklerine diktim. Ellerimin titremesini bastırmak için sandalyenin kenarlarını sıkıca kavradım.

"Onun nasıl biri olduğunu görmedin mi?" diye bağırdı. "Her şeyin suçlusu o! Seni sevdiğini mi zannediyorsun? Sadece seni bir kere sikmek istiyor. Ne düşündün ki? Böyle bir evde birinin seni sevebileceğini mi? Bir aptal gibi ona âşık oldun!"

Scanned with CamScanner

Bizi izlemiş, gördüğü şeyin *aşk* olduğunu mu düşünmüştü? Ben bile hissettiklerimi, anlamını bilmediğim aşk kelimesine yormazken Ölüm kamera kayıtlarından âşık olduğum sonucuna varmıştı.

Şu an kafama taktığım son şey hislerimdi. Egemen'in ne kadar *güvenilir* olduğu daha önemliydi.

Parmakları yüzünden acı içinde kıvranırken dolmuş gözlerimle maskesine bakmaya devam ettim.

"*Kalpsiz!* Senin insanlara verebilecek sevgin mi vardı?" Tuhaf bir şekilde güldü. "Senin kalbin mi vardı?"

Benim bir kalbim *vardı*. Ölüm'den saklamaya çalıştığım, defalarca kez parçalanmış bir kalbim vardı. Gökhan'ı sevmiştim. Evdeki *herkesi* sevmiştim.

Maskeli yüzü geriye çekildi ve bana tepeden bir bakış attı. "İnsanlar ruhunla ilgilenmez," dedi sakin bir şekilde, sanki az önce bağıran kendisi değildi. "Her zaman bedenini kullanırlar."

"Sen onlardan biriyle *yatmamı* bile istedin," dedim soğuk bir sesle. Kolumdaki acıya artık alışmıştım. "*Kendi isteğimle* birini öpmem mi canını bu kadar yaktı? Ölüm korkusuyla neler yapabileceğimi görmek isteyen sen değil miydin?"

Ona tokat atmışım gibi elini bir anda kolumdan çekti. Tutuşu yüzünden uyuşmuş parmak uçlarım karıncalanmaya başlamıştı. Rahatlayarak bir nefes verdim. Koluma kaçamak bir bakış attığımda izlerin kızardığını fark ettim.

Bakışlarımı tekrar maskeli yüzüne çevirdim. Kıpırdamadan bana bakarken vereceği tepkiden korkuyordum. Sessizliği zaman zaman beni konuşmasından daha çok korkutuyordu.

"Haklısın," dedi alçak sesle. "Özür dilerim."

Maskeli yüzüne bakakaldım.

Donmuş gibi ayakta dikilmeye devam etti. Yüzü yere dönüktü. Yaşadığını gösteren tek şey aldığı nefeslerle inip kalkan omuzlarıydı. Geçen zaman sonsuzluk gibi hissettirmeye başladığında yine saniyeleri saymaya başladım. Saniyeler dakikalara dönüştü ve Ölüm yerinden kıpırdamadı.

"Bağırmamam lazım," dedi Ölüm dakikalar sonra. "Onu uyandırabiliriz." Sakin bir tavırla uzandı ve gözlüğümü yüzümden çekip aldı. Dünyam bulanıklaşsa da gözlüğümü masaya bıraktığını fark edebildim.

Uyanacak olan *kimdi?*

Bir an sonra ışıklar söndü.

"Biraz dinlen," diye seslendi Ölüm'ün değiştirilmiş sesi karanlığın içinden. "Sonrasında her zaman istediğin bir şeyi yaparız. Beraber oyun oynarız. Benim oyun arkadaşım olursun."

"İstemiyorum," dedim kısık sesle.

"Ama bunu istediğini *söylemiştin*," dedi Ölüm bastırarak. Titrek, yapay sesinde tuhaf bir tını vardı. Bulanık görüşümle bedeninin bana doğru döndüğünü zar zor seçebildim. "Çocukluğumun yalnız geçtiğini söylediğimde benimle çocukken tanışmış olmayı, benim oyun arkadaşım olmayı dilemiştin. Uzun zamandır tek başımayım, Ahsen. Artık sözünü tutmanın zamanı gelmedi mi?"

"Ben... *hatırlayamıyorum*."

"Ben de unutamıyorum," dedi usulca.

Ayaklarını sürüyerek odadan çıkıp gitti. Beni karanlığın içinde, zamansız bir bekleyişe hapsetti.

"Afra?"

"*Afra Ahsen Çakmak!* Sesimi duyuyor musun?"

Duyduğum sesler beni karanlığın içinden çekip çıkardı ve gözlerim bir kâbustan sıçrayarak uyanmışım gibi ardına kadar açıldı. Dudaklarımdan telaşlı, hızlı birkaç nefes döküldü. Konuşan kişinin hangi tarafta olduğunu bulabilmek için delicesine etrafa bakındım. Nefesimi tutarak sesin hangi yönden geldiğini idrak etmeye çalıştım.

Odanın havası ağır ve durgundu, sanki her nefes alışımda ciğerlerime bir parça tedirginlik doluyordu. Terime yapışmış klima soğuğu hasta olmak üzere olduğumun habercisiydi. Muhtemelen

Scanned with CamScanner

ateşim vardı. Tüylerim diken diken olmuştu ve *üşüyordum*. Bedenim ise odanın soğukluğunun aksine *yanıyordu*.

Ölüm geri mi gelmişti? Onu göremiyordum.

Ne zaman uyuyakalmıştım? Ölüm beni bayıltmış mıydı? Bana *dokunmuş* muydu? Bedenimde bir farklılık hissetmeye çalıştım fakat vücuduma eklenen yeni ağrılar dışında hiçbir şey yoktu. Bileklerimi hareket ettirmeye çalışsam da hâlâ sıkı sıkıya sandalyeye bağlılardı.

"Sakin ol," dedi bir kadının sesi. "Kimse yok. Sadece sen ve ben varız." Ses tam sağımdan, yani ekranların olduğu yerden geliyordu. Gözlerimi kısarak bir şeyleri net görmeye çalıştım ancak başarılı olamadım. Işıklar astigmatım için korkulu bir rüyaydı.

"*Kimsin* sen?" diye sordum. Konuştuğum kişi muhtemelen Ölüm'ün maskelilerinden biriydi. Genel olarak benimle konuşmadıkları için sersemlemiştim.

"Sana yardım etmeye çalışan kaç kişi var?" Sesi boş odanın duvarlarından yankılandı. "Telefonda konuştuğun kişiyim. Hâlâ sana yardım etmeye çalışıyorum, Afra."

"Kim olduğunu bile bilmiyorum," dedim alayla. Ellerimi sıkıca yumruk yapmıştım, gerginliğimi ve korkumu kontrol altına almaya çalışıyordum. "Aptal bir kolluk dışında bana yardımının dokunduğunu mu zannediyorsun? Benimle konuştukların hiçbir *işe yaramadı*. Gökhan'ı öldürdü!"

"*Biliyorum*. Kaybın için üzgünüm. Keşke elimden bir şey gelseydi."

"Elinden bir şey gelebilir. İhtiyacım olan birkaç cevap var." Duygularımı bastırıp cesaretimi topladım. "Egemen onun adamı mı?" diye sordum hızla. Avuç içlerim terlemeye başlamıştı. "Onu öldürmedi, değil mi? Hâlâ Daire 13'te mi?"

Tereddütle, "*Henüz* öldürmedi," diye cevapladı ses. "Ölüm'ün adamı değil. Daire 13'te de değil. Lütfen beni dinle."

Egemen'in onun adamı olmadığına hemen inanacak değildim. "Ölüm hepimizi tek tek öldürecek ve ben siktiğimin sandalyesinde kıpırdayamıyorum bile!" diye tısladım. Sinirle ayak bileklerimi sandalyeden uzaklaştırmaya çalışsam da başarılı olamadım. Zincirlerin çıkardığı ses odada yankılandı. "*Senin* Ölüm'ün aptal tuzaklarından birisi olup olmadığını nereden bileyim? *Neden* seni dinleyeyim?"

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından kadın titreyen bir sesle, "Adım Nergis," diye mırıldandı. Sesi hâlâ soğuktu ama bu kez biraz olsun duygu hissettiriyordu. "Binaya hapsedilenler sadece sizler değilsiniz."

Karanlığın içine bakakaldım. "Başkaları da mı var?"

"On üç ekibi ve her ekipte ona çalışmak zorunda olan yüzlerce kişi var. Bir kısmımız bunu isteyerek yapmıyoruz. Buna rağmen buna son vermeye çalışan sadece ben varım." Ekiplerden kastı maskeliler olmalıydı. "Eğer bu konuşmayı ya da adımı Ölüm'e söylersen *beni öldürür*. Sizi öldürür. *Hepimizi* öldürür. Hiçbir kurtuluş şansınız kalmaz çünkü paranoyası onu kendi ekibini bile yok etmeye iter. Her şey sona erer."

"Seni de hapsetmişse nasıl benimle konuşabiliyorsun?"

"Onun için çalışıyorum çünkü bunu yapmayı kabul etmeseydim şu an seninle konuşamıyor olurdum. İşbirlikçi olmazsan seni ve değer verdiğin herkesi öldürür. *Klasik*."

Ölüm için çalışan ama ona ihanet eden biri... Bu mümkün olabilir miydi? Her şeyi kontrol eden Ölüm, birinin bana yardım eli uzatabileceği bir boşluğu nasıl gözden kaçırabilirdi?

Yoksa Egemen de mi öyleydi? Ona çalışan ama ondan kaçmaya çalışan biri miydi? Bu yüzden mi Egemen'in, Ölüm'e çalışmadığını söylemişti? Belki de kendisi Egemen'le çalışıyordu.

"Bizimle bir bağlantın var mı?" diye sordum. Benden başkasıyla konuşuyorsa bunu artık bilmeliydim. "Seni tanıyor muyum? Bizi tanıyor musun? Bu yüzden mi bize yardım etmeye çalışıyorsun?"

"Sizinle bağlantım yok," dedi kadın soğuk bir sesle. "Tek kurtuluş yolum, sizin kurtuluşunuzdan geçtiği için sana yardım etmeye çalışıyorum. İnanması zor, kabul ediyorum." İç geçirdi, sanki bu bile hesaplı bir tepkiydi. "Adımı bilmen benim için ciddi

Scanned with CamScanner

bir tehlike. Bunu anlamanı istiyorum. Bana güvenmen için adımı feda etmem gerekiyordu. *Lütfen*... Beni dinle. Bu binadaki, hapsedildiğiniz evdeki sistem düşündüğünüz gibi değil."

Kör gözlerimle birlikte karanlığın ortasına bakarken donakaldım. Kalp atışlarım hızlanırken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ölüm olarak seninle konuşan kişi Ölüm değildi."

"Ne?" Daha iyi duymamı sağlayacakmış gibi öne eğilmeye çalıştım. Doğru mu anlamıştım?

"Çoğunlukla seninle iletişime geçen kişi kendisi değildi," dedi Nergis hızla. "Günün nasıl yönetilmesi gerektiğini Ölüm önceden belirliyordu. Gündüz onun gibi davranan biri seninle konuşuyordu. Seninle konuşması için insanlara güvenmediği günlerde ise onun karakterini kopyalayan bir yapay zekâ konuşmaları yönetiyordu. Vereceği cevaplar, soracağı sorular ve sana söyleyeceklerinin çoğu, siz yeni bir güne başlamadan öncesinde belirlenmişti."

Duyduklarımın ne anlama geldiğini idrak etmeye çalıştım. Gece benimle konuşan kişi Ölüm'dü ama gündüzleri bir başkası onun yerini alıyordu. Bu da Ölüm'ün bunca zamandır birebir iletişimde olduğu tek kişi olduğum anlamına geliyordu. Diğerleri hiç *gerçek* Ölüm'le iletişime geçmemişti.

Bu yüzden mi gündüzleri Ölüm dengesiz gibi konu değiştiriyordu? Sorularımızın çoğuna cevap vermiyordu, bu durum söylediklerini haklı çıkarabilirdi. Diğer yandan Ölüm'ün kendisi *zaten* dengesizdi. Konuşmadaki dengesizlikler de ona uyuyordu.

Nasıl bir insan yaşanmamış bir günde konuşacaklarını öncesinde ayarlayabilirdi? Atacağımız her adımı hissettiğinden şüphelenmeye başlamıştım. Sanki bizim için bir tiyatro sahnesi kurmuştu ve biz de elimizdeki metne göre oynuyorduk.

Güçlükle yutkundum. "Tüm gün oturup bizi izlemediği zaten aklımıza gelmişti. Bu kadar zenginse gün içinde uğraşması gereken başka şeyleri olmalı. Bu... Bu neyi değiştirir?"

"Parçaları kendin birleştirmelisin."

"Bana her şeyi anlatmaya ne dersin?" dedim kontrol edemediğim bir öfkeyle. "Gökhan evin içinde bir yalanı kovalayıp durdu. Aynı şeyi yapmaya, sahte ipuçlarınızı araştırmaya niyetim yok."

"Üzgünüm, kendimi garanti altına almalıyım." Sesi donuktu. "Ölüm sana işkence etmek isterse öğrendiklerini ona söylemeyeceğinden nasıl emin olabilirim? Ne kadar çok şey bilirsen, benim için o kadar büyük bir tehlike oluşur. Uzun zamandır seni izliyorum ama ne yapacağını hâlâ kestiremiyorum. Ölüm'ün sana verdiği ilaçlar halüsinasyonlar görmenden çok daha fazlasına neden olabilir."

"İlaçlar mı?" dedim hızla. İyi haber içeren tek bir cümlesi bile yoktu. "İlaçlarda bir şey mi vardı? İlaçları içmeyi bırakmıştım."

"İlaçlar sadece ağrı kesici ve vitaminlerden ibaret değildi. Ölüm'ün gönderdiklerine güvenmemen lazımdı. Son günlerde de olsa bunu fark ettin. İçtiklerin arasında zihnini etkileyen haplar da vardı. Ölüm oturduğu yerden, kılını bile kıpırdatmadan bedeninle ve zihninle oynuyordu."

"Beni gerçekten delirtmeye çalışıyordu," diye fısıldadım dehşet içinde. Gökhan'ı hâlâ görebiliyor olmamın nedeni ilaçlar mıydı?

"Sen hangi yüzünün kanatacağını bilmediğim bir bıçaksın. Hiçbir şey hissetmemek için herkesi öldürebilir ya da kendini kesebilirsin. İlaçların yarattığı yoksunluk sende paranoya yaratabilir. Senin eline tüm gerçekleri *bırakamam*. Sadece fark etmeni sağlayabilirim."

"Ben kimseyi öldürmem," dedim kısık sesle. Tam o anda ellerime bulaşan kanın ağırlığını hissettim. Sanki tırnaklarımın arası o geceki gibi kurumuş kanla dolmuştu. Gözlerimi yumup yüzümü ekşitirken çatı katındaki tüm zemini kaplayan kan görüntüsünü gözlerimin önünden silmeye çalıştım. Nefeslerim düzensizleşmişti.

"İsteyerek öldürmezsin," dedi Nergis kısık sesle. "*Biliyorum*. Ölüm'ün düşündüğü gibi delirmiş değilsin."

Kurumuş dudaklarımda dilimi hızla gezdirdim. "Gökhan'ı görüyorum." Boğazım düğümlendi. Gökhan'ı görmek istiyordum. Bundan şikâyetçi değildim. Sadece... bunun yanlış olduğunu biliyordum. "Onun odasında, yatağının altında maske vardı. Mas-

Scanned with CamScanner

keyi hayal etmedim, değil mi? İçeriye giren kişi *gerçekten* Egemen miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Nergis anında. "Gökhan öldüğünde onun odasındaki kameralar günün çoğunda kayıtta değildi. Tek bildiğim kapının önünde bekleyenlerden birinin odanın içine maskeler bıraktığı."

Maskeler mi? Bir tane değil miydi?

Bacağımı sallayarak ritim tutarken düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Sormam gereken önemli sorular vardı ancak odaklanabildiğim tek isim Gökhan'dı. "Onu neden öldürdü?" diye sorarken sesim çatlamıştı.

"Onu öldürmesini beklemiyordum. Birkaç tahminim var ama Gökhan'ı öldürmek Ölüm'lük bir hareket değildi. Kontrolünü kaybetmek üzere. Kafasında bir şeyler ters gidiyor."

"Harika," diye homurdandım. Gözlerimi yumup kesik bir nefes verdim.

"Kötü biri olmadığını biliyorum ama *değişiyorsun*," diye devam etti ses. Sanki bir çocuğu ikna etmeye çalışıyordu. Hiçbir şeyden kaçamadığım gibi sesinden de kaçamıyordum. "Bu ev, bu bina, *Ölüm* seni değiştiriyor. Hepimizi değiştiriyor. Tüm bu değişime rağmen her şey senin elinde. Eğer onun yanına geçersen, bunu isterse, diğer herkesi öldürür. Hayatta kalınca kurtulduğunu sanırsın ama sıra eninde sonunda sana gelir."

"Asla onun yanına geçmem," dedim tiksintiyle. "Benim elimde olan bir şey yok. Ne zekiyim ne de güçlüyüm. Sandalyede kıpırdayamıyorum bile."

"O seni nasıl kontrol edeceğini bilmiyor fakat *sen*, onu kontrol edebilirsin," dedi hızla. "Senin iplerin Ölüm'ün elinde değil, Ölüm'ün ipleri *senin* elinde. Onun senden istediğini yap. Oyun oynamak istiyorsa ona eşlik et. Ondan nefret etmiyormuş gibi, gerçekten delirmiş gibi davran. Maskesini çıkarması için onu ikna et. Ona '*Kıyı*' diye seslen."

"Onun diğer..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken durakladım. "*Karakterlerine* ulaşmaya çalışmamı mı istiyorsun?"

Karanlığın içindeki sesi, "Bunu yapabilirsin," dedi ısrarla. "İlk günden itibaren tek isteği onu hatırlamandı, unuttun mu? Hatırlayabilseydin hatırladığın kişi onun gerçek kişiliği olacaktı. Yani *Kıyı*. Onun içinde bir yerlerde hâlâ ortaya çıkmayı bekliyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıp karanlığın içine baktım. Karanlığın içinde bir kadın silueti şekillendi. Karanlık bana baktı, bende kendini gördü. Gözlerimi bir kez kırptığımda gördüklerim tekrar karanlığın parçası haline gelmişti.

Ona inanmalı mıydım?

"Korkuyorum," diye itiraf ettim karanlığa doğru. "Bir *kadınsın*. Beni anlaman lazım. Bana dokunmasından korkuyorum." Gözlerim bir yaraya parmak basmışım gibi hızla gözyaşlarıyla doldu. "Çaresizim. İlk günden itibaren sadece etrafımdaki erkeklerin insafına kalmış bir haldeyim. Aldığım her nefese onlar karar veriyor. Yaşayıp yaşamayacağıma, acı çekip çekmeyeceğime..."

"Çoğumuzun hayatı böyle," derken sesi alçalmıştı. "Buradan kurtulsak bile yenemeyeceğimiz korkularımız var. Ama en azından bu psikopatın elinden kaçmayı denemek zorundayız. Anlıyor musun?"

Burnumu çektim. Görmeyecek olsa bile kafamı sallayarak onu onaylarken zihnimde bir fırtına kopuyordu.

"Bir anlaşma yapacağız," dedim aniden.

"Başka kurtuluş şansın yok," diye hatırlattı Nergis. Çok şey isteyeceğimi düşünmüş gibi gerilmişti.

Kaşlarım havaya kalkarken dudaklarımın kenarı aşağıya doğru kıvrıldı. "Görünüşe göre senin de yok."

"Dinliyorum," derken Nergis'in sesinde herhangi bir duygu yoktu. *Yine.*

"Hiçbirinin ölmesini istemiyorum." Kimleri kastettiğimi biliyordu. "Söylediğini yaparsam ben de kendimi riske atmış olacağım. Bana yardım edersen sana yardım ederim. Herhangi birimize bir şey olursa adını Ölüm'e veririm." *Tabii söylediğin isim gerçekse.* Kim dengesizliğinden korktuğu birine gerçek ismini söylerdi ki?

Scanned with CamScanner

Karanlığı soğuk bir hava kaplarken cevabını bekledim. Onu soğukkanlılıkla tehdit eden gerçek Afra değildi. Onu tehdit ederken cesur durmak zorunda kalan kişi gerçek Afra'ydı.

"Sizi *zaten* kolay kolay öldüremez. Sana söyledikleri yalandı. En başından beri amacı sizi cezalandırmak değildi."

"O zaman neden buradayız?"

"Onun yalnız kalmaması için." Kelimelerindeki nefretin gölgesini yakalayabilmiştim. "Oyun oynamak istiyor ve bunu tek başına yapamaz. Siz onun oyun arkadaşlarısınız. Asıl eğleneceği kısım şimdi başlamışken sizi öldüremez."

Boğazıma kadar yükselen safrayı bastırdım. "O zaman *neden* Gökhan'ı öldürdü?" diye sordum *tekrar*. Sesim cılızdı.

"Yaşamak için fazla zekiydi. Oyunu Ölüm'ün istediği gibi oynamıyordu."

"Ama haksızdı," dedim güçlükle. "Ölüm onun bir hiç uğruna öldüğünü söyledi. Yakaladığı ipucu sahteydi."

"Başaramazsan hikâyenin sonunda hepimiz bir hiç uğruna öleceğiz, Afra." Nergis'in sesi alçalmıştı. "Tamamen haksız değildi. *Ölüm* onun hem haklı hem haksız olduğunu düşünmeni istiyordu."

"Hangi konuda haklıydı? Egemen ya da Kutay..." Kelimelerimi toparlamaya çalışırken soluklandım. "Egemen'e güvenebilir miyim?"

Cevap gelmedi.

"Nergis?" dedim sorarcasına.

"Egemen'in kendisiyle ilgili söylediği *her şey* yalandı. Okuduğu üniversite, eve geldiği ilk an... Yalandan nefret ediyordu çünkü kendi hayatı tamamen *yalandı*."

Kafamı sağa, sesin geldiği ekranlara doğru çevirdim. *Her şey yalandı*. Benim için yaptığı ve bana söylediği sözler de mi bu yalanın bir parçasıydı?

"Seni kurtarmak için her şeyi yapar, yani o da senin kurtuluş anahtarlarından biri. Yine de onunla karşı karşıya geldiğinde dikkatli olmalısın."

"Egemen, Ölüm'ün adamı mı?" Sesim titredi.

"Hayır. Ama Ölüm'ün üzerinde güç sahibi."

"Annesini öldürdüğü için mi?"

"Tam olarak açıklayamam."

Bana Egemen'le ilgili tek bir kelime daha etmeyeceği ses tonundan belli oluyordu. Yine de az da olsun bir şeyler öğrenmeyi başarmıştım.

Egemen bize yalan söylemişti.

Egemen, Deniz'i öldürmüştü.

Egemen ile Ölüm'ün arasında bir şeyler vardı.

Egemen benim kurtulmamı sağlayabilirdi.

Ama nasıl?

"Peki ya Kutay?" Boğazımı temizledim. "Kutay'dan şüphelenmeme izin vermiştin."

"Seçme şansı vardı ve sizi seçti. Bunun bedelini ödedi."

"Ölüm ona bir şey mi yaptı? Ne bedelinden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum." Sesi kulağa bıkkın geliyordu. "Önemi yok. Yakın zamanda ölmeyeceklerini bil, yeter. Kafanı buna yorma. Doğru zaman geldiğinde Ölüm'e, Kıyı diye sesleneceğin anı kollamalısın. Hatırlamaya başladığını düşünmeli."

Dikkatimi tutsaklardan uzaklaştırma çabası boşaydı. Onun "*bir şey olmaz ya*" cümlesinde bir inandırıcılık göremiyordum. Her an her şey olabilirdi çünkü kontrol Ölüm'ün elindeydi.

"Ona Kıyı dememin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz." Kesinliği olmayan bir plana bel bağlamak istemiyordum. Sonuçta kendimi riske atacaktım, hem de Ölüm'le baş başayken.

"Kıyı'yı ortaya çıkarmaya çalışmak işe yaramazsa geriye yapabileceğimiz hiçbir şey kalmıyor. Evin içinden çıkma şansı bile olmayan tutsaklara mı güvenmek istiyorsun? Seni korumak ile yaşamak arasında kaldıklarında neyi seçeceklerini asla bilemezsin."

"Sana güvenebilir miyim?" diye sordum düz bir sesle. Cevabını merak ediyordum, diğer yandan bana yeminler etse bile ona asla güvenmeyecektim. "Bizim kurtulmamız seni nasıl kurtaracak?"

Scanned with CamScanner

"Siz ölürseniz ben de ölürüm," dedi Nergis alçak sesle. "Polis sizi bulursa, bizi de bulur. Buradan kurtulmayı, tekrar ailemi görmeyi her şeyden daha çok istiyorum." Titreyen sesi gösterdiği ilk duygu belirtisiydi. "Sana adımı söyledim. Ölüm'e söylersen saniyeler içinde beni öldürür. Kaybedebileceğim sadece canım kaldı, kurtuluş umuduyla onu da tehlikeye atıyorum."

"Bu binada mısın?"

"Evet. Öyle tahmin ediyorum."

"Peki ya Ölüm *neden* sana bunu yapıyor?"

Bu sefer Nergis'ten cevap gelmedi. Bir süre konuşması için bekledim fakat bekleyişim uzadığında tereddütle, "Nergis?" diye seslendim sorarcasına. Cevap gelmediğinde ses tonumu alçaltarak, "Nergis!" diye tekrarladım.

Gitmişti.

Kafamı hızla sola çevirerek odaya yaklaşan biri olup olmadığını anlamaya çalıştım. Herhangi bir ses duyamıyordum. Birkaç saniye sonra uyuma taklidi yapmanın daha iyi olacağına karar verdim ve kafamı hafifçe omzuma doğru eğerek gözlerimi kapadım.

Karanlık odada derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Zifiri karanlık sadece odayı değil, düşüncelerimi de kaplamıştı. Kulağımı dolduran tek ses titrek nefeslerim ve kalbimin telaşlı atışlarıydı.

Dikkatle etrafı dinlerken sakinleşmek için başparmağımı sırayla parmaklarımın ucunda dolaştırarak saymaya başladım. Sandalyeye bağlanmış olmama rağmen bedenimdeki her hücre kaçmam için haykırıyordu.

Kıyı'yı hatırlıyormuş gibi rol yapabilirdim ama Ölüm'ün bana inanacağından emin değildim. Beni geçmişimizle ilgili sıkıştırırsa istediği her cevabı veremeyebilirdim. Onu kandırmaya çalışacağımı düşünmek bile beni korkutuyordu.

Eğer... Eğer Kıyı'yı uyandırmayı başarabilirsem o bize ne yapardı? *Bana* ne yapardı?

Yüzlerce cevapsız soru... Elimde cevaplar yerine, belirsizliğin içimde büyüttüğü mide bulantısı vardı.

Üşüyordum.

Siyah tişörtüm ve siyah eşofmanım üzerime yapışmıştı. Kumaşın klimadan çektiği tüm soğuk tenime işliyordu. Yazın ortasında bu soğuk dudaklarımın titremesine, dişlerimin birbirine çarpmasına neden oluyordu.

Donarak ölecektim.

Ağzım tamamen kurumuştu. Sürekli öksürüp dururken hasta olduğumun farkındaydım.

Sadece birinin klimayı kapatmasını diliyordum.

Kaç kez uyanıp geri uyumuştum?

Kaç saattir soğuktan titriyordum?

Neden hiçbir ışık yoktu? Neden Ölüm beni sorgulamaya gelmiyordu? Siktiğimin delisiyle konuşmayı bile bu karanlığa tercih edecek hale gelmeme ramak kalmıştı.

"Kimse yok mu?" diye bağırdım. Ayak bileklerime dolanmış zincirleri sallayarak ses çıkarmaya çalıştım. Bağırır bağırmaz Ölüm'ün içeriye girmesinden korkarken buldum kendimi.

Omuzlarımı kendime doğru çekip titrek bir nefes verdim. "Tekrar uyuyacağım," diye fısıldadım kendimi ikna edercesine. Boynumdan yukarı ateş yükseliyordu. Gözlerimi basan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Tekrar, tekrar, tekrar..."

Boğazımda ve başımda boktan bir ağrı vardı. Korkudan değil, soğuktan titriyordum.

Bıkkın bir halde karanlığa bakarken gözlerimin açık olduğunu bile hissedemiyordum. Tüm monitörler kapalıydı, odada bir ışık kaynağı yoktu. Zifiri karanlığın ortasındaydım.

"Ölüm!" diye seslendim boşluğa bıkkın şekilde. "Seninle konuşmak istiyorum."

Scanned with CamScanner

Cevap yoktu.

Mesanem karnımın ağrımasına neden oluyordu. Tuvalete gitmeliydim. En son ne zaman tuvalet ihtiyacımı gidermiştim? Kaç gündür buradaydım? O kadar çok uyuyup uyanmıştım ki, zaman algımı yitirmiştim.

"Ölüm!" diye bağırdım.

Bana tehditler savurmak için bile ortaya çıkmadı.

Ölüm'ü öldürecektim.

Birini öldürme düşüncesi beni eskisi kadar korkutmuyordu.

Daha önce Ölüm sandığım maskeliyi öldürmüştüm. Gerçek Ölüm'ü de öldürebilirdim.

"*Öldüreceğim*," diye mırıldandım yarı aralık gözlerimle.

Bıçağı kaburgalarından aşağıya doğru yavaş yavaş çekmek, her omurgasını birer kurşunla parçalamak, onu günlerce aç bırakmak, ağzına kendi kanını döküp gözlerine kadar kendi kanıyla doluşunu görmek, onu benden alacağı bir bardak su için yalvartmak istiyordum.

Ölüm haklı olabilir miydi? Gerçekten delirmiş olabilir miydim? Onun için bile olsa, bu işkenceleri düşünmek beni korkutuyordu. Korkutuyordu ama imkânım olsa ona bunları yapabileceğimi hissediyordum.

Ondan *nefret ediyordum.*

Nefret ediyordum.

Ölüm'den.

Nefret.

Ediyordum.

Sonunda istediği olmuştu.

Zaman algım artık yoktu.

Günler, saatler, hatta dakikalar bile birbirine karışmıştı. Monitörlerin ışığında kaç gün, kaç gece geçtiğini bilmiyordum. Karanlık odada zamanın akışını tahmin edebileceğim hiçbir şey yoktu.

Midem açlıktan kaburgalarıma yapışmıştı. Ağzımda iğrenç bir tat vardı. Sürekli çalışan klima boğazımı iyice kurutmuştu, her yutkunuşum benim için bir eziyetti. *Bir yudum* su istiyordum. Ne zaman yutkunmaya çalışsam bedenim öksürüklerle sarsılıyordu. Uyuduğum zamanlar, uyanık olmaktan çok daha kolaydı.

Mesanem hâlâ doluydu, biraz da altıma kaçırmıştım. Utanç duygumu biraz olsun kaybetmeyi başarmıştım. Berbat kokuyor olmam umurumda değildi çünkü *çok* hastaydım.

Ateşler içinde yanıyordum.

Defalarca kez uyuyup uyanmıştım fakat kaç saat uyuduğumu, ertesi gün olup olmadığını idrak edemiyordum. Sanki sürekli aynı andaydım. Zaman donmuştu. Bana yaşadığımı hatırlatan tek şey monitörlerin arada yanan ışıklarıydı.

Ölüm'ü bekliyordum.

Nergis'in teklifini değerlendirecek bol bol zamanım olmuştu. Planı uygulayacaktım. Ölüm'ü maskesini çıkarması için ikna etmeye çalışacak, onun oyununa hevesle katılıyormuş gibi davranacaktım. Ona "*Kıyı*" diye seslenecektim.

Fakat Ölüm bir türlü odaya gelmiyordu.

Düşünmeyi durduramayan beynim sürekli Egemen isminin etrafında dönüp duruyordu. O da benim gibi karanlık bir odada mı tutuluyordu? Ölüm benim yanımda değilken onun yanında mıydı?

Peki ya tutsaklar? Onlara da son oyunu söylemiş miydi? Ölüm eve çoktan bıçakları yollamış olmalıydı. Birbirini öldürmeye çalışanlar olmuş muydu?

Hepimiz iyi olalım, diye tekrarlayıp duruyordum zihnimin içinde. *Allah'ım, lütfen, hepimiz iyi olalım.*

Scanned with CamScanner

Kapı sesini işittiğim anda gözlerim istemsizce ardına kadar açıldı. Aynı anda odanın içi ışıkla doldu. Işığın şiddeti, alnımın ortasına bir ok gibi saplanmış gibi başımın ağrımasına neden olmuştu. Yüzümü omzuma doğru eğdim. Kaşlarımı çatarak ışığı görmemek için gözlerimi sıkıca yumdum. Uyuyor taklidi yapma şansını çoktan kaçırmıştım.

Gözlerimi kırpıştırırken odaya giren kişiye baktım. Bulanık, siyah bir insan bedeni beni karşıladı. "Günaydın, kelebeğim!" diyen kişi Ölüm'den başkası değildi.

Konuşmaya çalıştığımda bir öksürük krizine girdim.

"Nasılsın?" Bana bu soruyu sorabilmesi inanılmazdı. *Bok* gibiydim. Hasta olmuştum, berbat kokuyordum, delicesine acıkmıştım ve altıma kaçırıyordum. Ölüm ben cevap vermeden ekledi. "Leş gibi kokuyorsun."

"Susadım," dedim dürüstçe. Sesim pürüzlüydü. Sürekli çalışan klimanın da etkisiyle boğazım kurumuştu. Bir kelime söylemek bile boğazımın karıncalanmasına yetiyordu. "Altıma kaçırdım. Karnım aç. Beni açlıktan öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Asla," dedi Ölüm cızırtılı sesiyle. "İstediğin her şey yanımda." Odanın içinde hareket eden bulanıklığını takip ettim. Takırtı sesleri kulaklarıma doldu. Ölüm tek eliyle gözlüğümü yüzüme yerleştirdi. Gözümün önündeki dünya tekrar netlik kazanmıştı.

Ölüm odanın ışığını loş olacak şekilde ayarlayıp önümdeki sandalyeye oturduğunda masanın üzerinde duran yemek tepsisine baktım. Çorba ve makarna dışında bir şey yoktu. Ağzım sulandığında yavaşça yutkundum. Midem beklentiyle kasılırken karnımın guruldamasına engel olamadım.

Dikkatimi yemekten uzaklaştıran şey Ölüm'ün elindeki altın, kanatları olan kolye oldu. Gözlerimi kolyeden ayırıp yüzüne çevirdiğimde, "Sana vermem gereken bir hediye var," dedi kafasını eğerek.

"Bu nedir?" diye sordum tereddütle.

Ölüm üzerime doğru eğilirken kolyenin ucunu yüzüme yaklaştırdı. "Kelebekler narin ve zayıf gözükür, öyle de bilinir. Ka-

natları oldukça kırılgandır." Kısa bir an duraksadı. "Elimdeki kolyede ise tam tersi. Kelebeğin kanatları sivri bıçaklarla dolu. Özel tasarım bir altın oyması. *Senin için.*"

Eldivenli parmakları arasında kelebeği çevirdi. Kanatlarındaki üzerine vuran ışığın açısı değiştikçe iyice belli oluyordu. Kanatları gerçekten de bıçak gibiydi, uçları sipsivriydi. Yatakta bu kolyeyle yatacak olsam muhtemelen boğazımı delerdim.

"En keskin bıçaklar, en çaresiz ruhların gölgesinde bilenir." Kolyeyi elinde çevirip sivri ucunu boynuma doğru yaklaştırdı. İstemsizce nefesimi tuttum ve kıpırdamamaya çalıştım. Ölüm, kelebeğin sivri ucunu boynum boyunca çekerken acıyı hissetsem de ses çıkarmadım. "Hissediyorsun, değil mi? Her an teninin altına girebilir."

Güçlükle yutkundum. Gözlerimi dibimde duran maskeli yüzünden ayırdım. Odanın kapısına bakarken boynumdan kolyeyi çekene kadar bekledim.

"Beğendin mi?" diye sordu. Öylesine sorulmuş bir soru gibi durmuyordu. Bir onay beklediğinden şüphelenmiştim.

Gerçekten bana bıçak olarak kullanabileceğim bir kolye vermeyi mi düşünüyordu? Kolye işime yarayabilirdi, bunu asla reddedemezdim. Bakışlarımı tekrar beyaz maskesine çevirdim. "Çok güzel," dedim fısıltıyla. Etkilenmiş taklidi yapıyordum. "Ben... Bana kolyeyi takacak mısın?"

"Eğer istersen."

Başımı sallayarak onu onayladığımda sandalyemin arkasına geçti. Bir eliyle saçlarımı omzumun üzerine doğru itti. Kolyeyi boynuma yerleştirince eğilip tenimin üzerindeki duruşuna baktım. Güzel gözüküyordu çünkü sivri kanatlar birinin soluk borusunu delmek için yeterli uzunluk ve keskinlikteydi.

"Benden sana sonsuza dek hatıra kalmasını istiyorum." Karşımda duran sandalyeye oturup tepsiyi kucağına yerleştirdiğinde ona tuhaf bir bakış attım.

Bana bir kolye hediye etmişti ve beni *kendi* elleriyle mi besleyecekti? Ölüm'ün amacı neydi?

Scanned with CamScanner

Pislik yapmak istiyordum. Tepsiyi yere yıkmak için çırpınma dürtüme zar zor engel oluyordum. Kendi adamlarından birine, rasgele bir maskeliye bunu yaptıramaz mıydı? Neden o olmak zorundaydı ki?

Ölüm maskeli yüzüyle kıpırtısız bir şekilde bana baktı.

Aynı şekilde karşılık verdim.

Ne o ağzını açtı ne de ben konuştum. Ölüm bardağı dudaklarıma dayadığında beceriksizce bardaktaki suyu yudumladım. Bardağı tutan eli doğru açıda değildi. Bana su içerken bile zavallı gibi hissettirmeyi başarmıştı.

Sonrasında yaşadığım anın her saniyesinden nefret ederek uzattığı her kaşık için dudaklarımı araladım. Aşağılanmış hissediyordum. Yanaklarımda bir sıcaklık vardı ama bunun nedeni utanç mıydı, yoksa vücudumu saran ateş miydi, bilmiyordum.

Ölüm ağzıma makarnanın son kaşığını sokuştururken *gerçekten* ne halt yediğimizi sorguladım.

"Ölüm," dedim tereddütle. Ağzımda kalan parçayı yuttum. Her yutkunuşumda boğazım acımaya devam ediyordu. "Sen misin?" Bana kendince '*iyi*' davranırken onun Ölüm olduğuna inanmak zordu.

Ölüm kafasını hafifçe omzuna yatırdı. "Buraya başka birinin girebileceğini mi sanıyorsun?"

"O zaman bir şey rica edebilir miyim?"

Uzun bir sessizlik oluştu. Nasıl bir şey istemeye cüret ettiğimi sorguluyor olmalıydı.

"Şansını dene."

"Tuvalete gidebilir miyim? Bir de… klimayı kapatabilir misin?"

Ölüm bir süre yine konuşmadı. En sonunda, "Hayır," derken değiştirilmiş sesi yükselmişti. Aniden elindeki tepsiyle birlikte ayağa kalktı. Çekmeceden aldığı klima kumandasıyla klimanın ayarını daha soğuk bir hale getirdi.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Gözlüğümü yüzümden almadan odadan çıkıp gittiğinde arkasından bakakaldım.

Deccal piç.

Beni uyandıran hiçbir şey yoktu. Gözlerimi yavaşça kırpıştırıp etrafa bakındığımda odayı aydınlatan tek şeyin monitör ekranlarından gelen ışıktan ibaret olduğunu fark ettim. Ölüm arkası tahta benzeyen, rahat görünümlü siyah bir koltukta geriye doğru yaslanmıştı. Koltuğun nereden geldiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Ölüm ya uyuyordu ya da ekranlara dalıp gitmişti. Uyandığımı bile fark etmemişti.

Hissettiğim farklılığın ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi odada gezdirdim. Klima kapalıydı. Ensemdeki saçların terleme nedeni demek ki buydu.

Mesanem bu sefer tamamen dolmuştu. Dayanamayacak hale geldiğimde kaçırdığım idrarın iç çamaşırımda bıraktığı o rahatsız edici his gitmemişti. Ölüm beni biraz daha zorlarsa tamamen altıma yapmak zorunda kalacaktım.

Yanağımın içini ısırıp gözlerimi ekranlara çevirdim. Ekranların birinde anlam veremediğim, uzun bir liste vardı. Arka plan siyah, yazılar ise beyazdı. Hemen üstündeki ekranda bir ton küçük kare vardı, hepsinin içinde farklı görüntüler hareket ediyordu. Başka bir ekranda kalp ritmini andıran bir çizgi yükselip alçalıyordu. Bir-iki ekranda mesajlaşma ekranına benzer sekmeler açıktı. Yeşil, küçük yazılar küçük ekranları kaplamıştı. Çoğu ekran ise kapalıydı.

Ölüm'e seslenmeli miydim? Yoksa uyuyor numarası yapıp onun bir şeyler yapmasını mı beklemeliydim?

Zihnimdeki çarklar hızla dönüp dururken aklıma bir fikir geldi.

"Ölüm," dedim alçak sesle. Ölüm çoktan uyandığımı biliyormuş gibi yavaşça, rahat bir tavırla kafasını bana doğru çevirdi. Maskeli yüzü kıpırtısız bir şekilde bana bakarken yavaşça yutkundum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ben… benim tuvalete gitmem *lazım*."

"Altına yap."

"Burası tüm oyunlarını yönettiğin yer, değil mi?" diye sorarken sesimdeki çekingenlik yaptığım rolün parçası değildi. "Burayı mahvetmek istemiyorum. Kokudan ölürüz."

Scanned with CamScanner

Ölüm kıpırdamadan beni izledi. Geçen her saniye hissettiğim korkuyu arttırıyordu.

"Kaçma şansım olmadığını biliyorum," dedim pes edercesine bir nefes vererek. Kafamı sağa sola salladım. "Sadece..."

"İstesen de kaçamazsın, kelebeğim," dedi Ölüm. Bir anda sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalktı. Elinde neresinden çıkardığını anlamadığım küçük bir anahtar vardı. Anahtarı masanın sağ altındaki çekmecenin kilidine yerleştirdi. Kilit açıldığında dolabın içine bakma şansını yakaladım.

Gördüğüm şey dolabın iç kapağındaki ve altındaki kan lekeleriydi. Tüm vücudumu bir ürperti sardı. Kan lekelerinin sebebini tahmin bile etmek istemiyordum.

Çekmecenin içinde iki defter, defterin üzerinde birkaç jilet, bir silah ve birkaç anahtar duruyordu. Ölüm anahtarlara uzandı.

Bana döneceğini fark ettiğim an bakışlarımı kaçırdım. Gözucuyla önümde durduğunu görebiliyordum. Sırayla bileklerimdeki kilitleri tek tek açtı ve zincirleri çözmeye başladı. Zincirleri gürültüyle yere bırakırken özgür kalmış ellerimi kendime çekip bileklerimi ovuşturdum. Ölüm ayak bileklerimdeki kilitleri açtığında ne yapacağımı bilmez bir şekilde ona baktım.

"Seni kucağımda taşımamı mı istersin?" Ölüm'ün bunu hangi duyguyla söylediğini tahmin edemiyordum. Tiksinmiş miydi, yoksa benimle alay mı ediyordu?

Anında ayağa kalktım. Gözümün önü bir an kararadı. Çaktırmamaya çalışarak bir elimi duvara yaslayarak destek aldım. "Hayır," dedim alçak sesle. "Yürüyebilirim."

"Sesini *kes* ve sadece hareket et."

Ölüm tuhaf bir şekilde istediğimi yapıyordu fakat her an bana saldırabilecek bir tahammül seviyesine sahipti. Yoksa sadece bana yardımcı olduğu için kendinden nefret mi ediyordu? *Hayır.* Onun gibi canavarlar kendisinden nefret etmezdi.

Ölüm'ü usulca takip ettim.

Odadan çıktığımda beni lüks, aydınlık ve geniş bir salon karşıladı. Beyaz ışık gözlerimi kısmama neden olurken aceleyle etrafa bakındım. Masanın, televizyon ünitesinin, krem rengi altın işleme detaylarıyla kaplı koltuğun üzerinde *hiçbir şey* yoktu. Ona saldırmak için kullanabileceğim bir vazo bile yoktu. Gözlerim eşyaların üzerinde üstünkörü dolaştıktan sonra direkt olarak duvarların köşelerine kaydı. Orada gördüğüm boşluk gözlerimi kırpıştırmama neden oldu.

Ne silah ne de kamera vardı.

Duvarlara bakınmaya devam ettim. Sağımda kalan duvarda asılı tuhaf, anlamsız tablolar bile lüks gözüküyordu. Tüm bunlara rağmen salonda *boş* bir hava vardı. Sanki eşyalar öylesine konmuştu, burada bir sinek bile yaşamıyordu. Tüm bu sade gösterişe rağmen terk edilmiş bir evi andırıyordu.

Gözlerim salonun sonuna açılan koridora kaydığında bir an beynim dondu. Detaylar hızla zihnimde birleşmeye başladı. Önümüzdeki açıklık, bizim dairemizdeki dış kapıya açılan koridoru andırıyordu. Tek fark, koridorun iki yanında da kapı olmasıydı. Bizim koridorumuz boştu.

Duvar boyası ve eşyalar o kadar farklıydı ki, ilk bakışta benzer daireler olduğu belli olmuyordu. Fakat dikkatli bakınca her şey ortadaydı. Daire 13'ün dış kapısının olduğu yerde sıradan krem rengi bir kapı vardı. Fakat sola doğru uzanan bir koridor görebiliyordum.

Aynı binadaydık. Yine farklı katlarda hapsolmuştuk.

Gözlerimi saçlarını örten siyah kapüşona dikerek, "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Soru sormaya devam edersen kafamın içindeki dilini kesmemi söyleyen sese engel olamayacağım." Onu takip edip etmediğimi kontrol etmek için bile dönüp bakmamıştı.

Nergis'in söylediği gibi onu maskesini çıkarmaya nasıl ikna edebilirdim? Bir an hüzünlüydü, bir an benden ölesiye nefret ediyordu. Ne zaman nasıl davranacağıma karar vermek tehlikeliydi.

Geniş koridora çıktığımızda Ölüm sağımızda kalan kapıyı işaret etti.

Bana döndüğünde kıpırdamadan ona baktım.

Scanned with CamScanner

Ölüm ısrarla '*içeri geç*' dercesine elini kapıya doğru uzattı.

İçeriden bir ceset çıkmasından korkar bir şekilde kapıyı açtım. İyi aydınlatılmış, geniş, yüksek tavanlı bir banyo beni karşıladı. Tedirginlikle Ölüm'ün yanından geçip içeriye girdim. Kapıyı arkamdan kapattım. Bakışlarım boş kilit yuvasına kaydı. İçimde bir huzursuzluk belirdi. Ölüm'ün birden içeriye dalmamasını ummaktan başka şansım yoktu.

Duvarların köşelerini kontrol ettim. Normal bir ev banyosu gibiydi. Duvarlarda silah ya da kamera olmaması tuhaf hissettiriyordu.

Oyalanmadan duşakabinin yanından geçip klozetin kapağını açtım. Klozetin içinden yükselen temizlik kokusu kaşlarımı havaya kaldırmama neden oldu. Ölüm kendi kendine temizlik yapacak değildi herhalde. Eve mutlaka birilerini sokuyor olmalıydı. Belki de sadece bilgisayarın olduğu odaya kendisinden başka kimse girmiyordu.

İhtiyacımı hızla giderdim. Siyah eşofmanımı hızla çekip tişörtümü üzerine bıraktım. Ellerimi yıkarken aynadaki artık alıştığım, çökmüş Afra görüntüsüne kısa bir bakış attım. Gözaltlarım her zamanki gibi morarmış, gözlerimin içi kızarmıştı. Gözlüğümde kurumuş gözyaşı lekeleri vardı. Dudaklarımda kuruluktan oluşan çatlaklar belirmişti.

Bakışlarım bir an boynumda asılı kelebek kolyesine kaydı. Ellerim serbestken tam şimdi, kendi canıma kıymak için bir şansım vardı. Boynumdaki atardamara kolyenin ucunu saplayıp kendimi öldürebilirdim. Tüm bu kâbusu kendim için sonlandırabilirdim. Her şey hızla olur biterdi.

Ama diğerlerini kurtarmak için bir şansım olmazdı.

Ölüm'ün bana dokunma konusunda neredeyse '*çekingen*' olduğunun farkındaydım. Tecavüze uğramak en büyük korkumdu ama içimden bir ses, Ölüm'ün buna yeltenmeyeceğini söylüyordu. Daha önce bana şiddet uygulamıştı. Tekrar şiddete uğrama ihtimalimin farkındaydım. Bana olan tiksintisine güvenerek bana başka anlamda dokunamayacağını *umuyordum*.

Hayatta kalıp bu oyunu bitirmek istiyordum.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. Elime gelen saçlara bakarken boğazım düğümlendi. Aynaya iyice yaklaşıp saçımı sağa doğru yatırdım. Kelleşen yeni kısımları görmek neredeyse hüngür hüngür ağlamama neden olacaktı.

Gür saçlarımdan geriye eser kalmamıştı.

Saçlarımı bu sefer sola doğru yatırdım. Saç köklerine asıldığımda tutamlar bu anı bekliyormuş gibi deriden ayrıldı. Elimdeki saç yığınını lavabonun içine bırakırken kalp atışlarım hızlanmıştı.

Saçlarımı kaybediyordum.

Sürekli kabarmasından yakındığım, gür saçlarım gidiyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi cesaretlendirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Elbette saçlarım dökülecekti. Aylardır regl bile olmuyordum. Vücudum da benim gibi sadece hayatta kalmaya odaklanmıştı.

Gözlüğümü saçlarımın üzerine itip ellerimi yıkadım. Alev almış yüzümü ferahlatmak için suyun ayarını en soğuğa çevirdim. Tertemiz görünen beyaz havluya ellerimi ve yüzümü kuruladıktan sonra banyonun kapısının önüne geçtim. Kapıyı açmadan önce duraksadım.

"İşim bitti," dedim tereddütle. İşin aslı banyodan çıkmaya korkuyordum. Diğer tarafa geçmek, Ölüm'ün yüzünü görmek istemiyordum.

Ama bundan kaçamazdım.

Banyonun kapısını kendime doğru çektim. Ölüm'ü göremeyince tereddütle dışarıya doğru bir adım attım.

Ölüm neredeydi?

Adımlarım koridorun ortasında çakılı kaldı. Banyonun kapısını çekip kapattıktan sonra etrafa bakındım. Ona seslenmeli miydim? Yoksa bir ev gezisindeymiş gibi sakin sakin evi dolaşmalı ve olmayan bir kaçış yolu mu aramalıydım?

Salonun içindeki beni hapsettiği odaya açılan kapıya baktım.

Scanned with CamScanner

Ölüm'ün bunu bir oyuna dönüştürmesi muhtemeldi. Nergis'in dediğini yapabilmek için ise onun güvenini kazanmam gerekiyordu. Ev turu yapmam değil.

Attığım her adımda kendimden nefret ederek odaya geri döndüm. Bu sırada beyaz, süslü perdelerin çekili olduğu cama baktım. Camlar ışık geçirmeyen camlardan değilse muhtemelen akşam saatlerindeydik. Bana sonsuzluk gibi gelse de en fazla bir-iki gün geçtiğini tahmin edebiliyordum. Yoksa onlarca kez altıma yapmış olmam gerekirdi.

Beni bağladığı metal sandalyeye, zincirlere ve kilitlere kendi ayaklarımla geri döndüm. Tereddütle kapıyı açıp içeriye girdiğimde odanın sıcaklığı vücudumu sevgiyle karşıladı. Kapının salon tarafının krem rengi, odanın içine bakan kısmının ise siyah olduğunu fark ederek kapıyı kapattım.

İleri doğru yürürken koltukta oturan Ölüm'ü ve onun önünde açık duran kocaman ekranı fark ettim.

Ekranda az önce geçtiğim salonun ve evin farklı açılardan kamera görüntüleri vardı. Kalp atışlarım hızlanırken banyoya dair bir görüntü aradım fakat bulamadım.

Gizli kameralar var.

Ölüm sandalyesinde bana doğru döndü. Ayağa kalkıp bana doğru bir adım attığında küçücük odada tam karşıma gelmişti.

"Kaçmaya çalışmadın," dedi metalik sesiyle.

"Kaçamayacağımı biliyorum." Ağzıma yükselen safrayı yutkunarak geri gönderdim. Bileklerimi birleştirip ona doğru kaldırdım ve gözlerimi bileklerimdeki soğuk renkli, belirgin damarlarıma çevirdim.

Ölüm kafasını eğerek ona uzattığım bileklerime baktı. Tekrar kafasını yüzüme çevirdiğinde kafa karışıklığını hissedebiliyordum. "Sonunda kelebeğim kafesini kabullendi," dedi farklı bir tonlamayla. "Oysa çoktan ömrü tükenmişti."

Söyledikleri beni korkutmalıydı, biliyordum. Fakat muhtemelen beni öldürmekle ilgili söyledikleri bana yapmayı planladıklarından daha az korkutucuydu.

"Otur," dedi yüksek bir ses tonuyla. Mekanik sesi tüylerimi ürpertirken söylediğini yaptım.

Sandalyeye geri oturduğumda metalin soğukluğu vücuduma işledi. Ölüm, önümde diz çöktü. Ellerimi sandalyenin kollukla-rına koydum. Zincirleri tek tek bileklerime dolamasını ve kilitleri zincirlere asmasını bekledim. Bu sırada onu izleyemedim bile. Kusmamak için kendi dikkatimi dağıtmaya çalışıyor, boş bakışlarla ekranları izliyordum.

Ölüm doğrulduğunda elinde hâlâ zincir vardı.

Ayak bileklerimi oynattığımda onları bu kez bağlamadığını fark ettim.

Onun istediği gibi davrandığım için beni ödüllendiriyor muydu? Daha doğrusu tam olarak istediği Afra bu muydu? Teslim olmuş, her dediğini yapan, aptal bir kız... *İlginç*. Ona meydan okuduğum için beni hayatta tuttuğunu söylediği günler de olmuştu.

Ölüm'ün elindeki zincire bakarken, "Kaçıncı gündeyiz?" diye sordum masum bir sesle.

Ölüm'ün işaretparmağı yüzüme dökülen bir saç tutamıma dolandı. Parmağını dolamaya devam ederken, "Çoktan iki gün geçti," dedi alçak sesle. Kafasını omzuna doğru eğdi. "Sen ne düşündün?"

Kafamı sallayarak onu onaylarken dokunduğu her saç telinin kafamdan sökülüp gitmesini diledim. İki gün geçmesi bile zaman algımın ne hale geldiğinin en büyük kanıtıydı.

"Seni asla yalnız bırakmam," dedi Ölüm. "Seni uzun süre yalnız bırakamam." Parmağını saçımdan çekerek uzaklaştırdı. Parmağında kalan birkaç tel saça baktıktan sonra elini silkeledi. Tahtı andıran koltuğuna geri oturduğunda yüzü hâlâ bana dönüktü. "İlaçlarını iç ve uyu. Sabaha hazır ol."

Masanın üzerinden iki beyaz '*ilacı*' alıp bana uzattığında deri eldivenin ortasında duran haplara bakakaldım. Bakışlarım Ölüm'ün maskesine ve oradan da elinde tuttuğu su dolu bardağa kaydı.

Bileklerimdeki zincirleri sallayarak ona hâlâ bağlı olduğumu hatırlattım.

Scanned with CamScanner

Ölüm sandalyesini çekerek bana yanaştı. Araladığım dudaklarımın arasına iki hapı da bıraktı. Hapları ağzımın içine çekip hızla dişlerimin arasına sıkıştırdım. Bardağı ağzıma dayadığında yutkunmaya başladım. Mideme giden tek şey suydu.

Ölüm elini kafamın üzerine koydu. "Şimdi rahatça uyuyacaksın," dedi teselli edercesine. Eli saçlarımı bir kez okşadıktan sonra benden uzaklaştı. Sandalyesini çevirip ekranlara döndü. Klavyede birkaç tuşa bastığında tüm ekranlar kararadı, oda tamamıyla karanlığa gömüldü.

Gözlerimi yumdum. Bir titreme tüm vücudumu sarstı. Ağzımın içindeki tükürük, hapların etrafında dolarken yutkunmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ölüm'ün bakışlarını üzerimde hissederken kendimi kıpırdamamak için zorladım. Düzenli nefesler alıp vererek uyuyormuş numarası yapmak için varımı yoğumu ortaya koydum. Ta ki Ölüm beni izlemeyi bırakıp odadan çıkana dek.

Ağzımın içinde sakladığım hapları dudaklarımın ucuna ittim. Kuru dudaklarımın arasında iki hapı tutarken gözlerim beklediği yalnızlığı bulmuşçasına gözyaşlarıyla doldu. Göğsümde büyüyen baskı nefesimi daralttı. Boğazıma oturan düğümü yutkunarak geçirmeye çalıştım ama başaramadım. Gözlerim yanmaya, çenem titremeye başlayınca başımı öne eğdim. Omuzlarım sessizce sarsıldı. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Serbest olan ayak bileklerimi birbirine değdirerek bir tutam *özgürlük* hissetmeye çalıştım.

Ölüm yanılıyordu.

Onun kelebeği kafesine hiçbir zaman alışmayacaktı. Kanatlarını parçalama pahasına o parmaklıkların arasından kaçmaya çalışacaktı. Yaralı kanatları artık önemli değildi, kelebek uçmaktan vazgeçeli çok olmuştu.

Öte yandan esareti hiçbir zaman kabullenmemişti.

Yeniden uyuyakalmayı beklemiyordum. Uyanır uyanmaz aklımdan geçen ilk düşünce buydu.

İlk olarak dilimle ağzımda tuttuğum hapları aradım fakat haplardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Muhtemelen ağzımın içinde eriyip gitmişlerdi. Midemde çözünmedikleri için büyük ihtimalle tam olarak etki göstermeyeceklerdi. Tabii başka zararları da olabilirdi... Ne halt yediğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Kutay burada olsaydı ona sorabilirdim ama burada değildi. Üstelik soruma, "Ben tıp okumadım," diye sabırla cevap vereceğini hayal edebiliyordum.

Gözlerimi araladığımda gözlüğümün hâlâ yüzümde olması beni rahatlattı. Loş ışıklı odada boğucu bir atmosfer vardı.

Ölüm'ün odada olduğunu fark ettim. Bedeni koltuğuna gömülmüştü, neredeyse koltukla bütünleşmişti. Uyuyup uyumadığını anlamakta zorlanıyordum. Öyle bir maskeyle nasıl uyunurdu ki zaten?

Önündeki tüm monitörler açıktı ve takip edemediğim görüntüler ekranlarda belirip kayboluyordu. Bir haber görüntüsünden kamera kaydına, kimlik fotoğrafından ağaç resmine kadar onlarca görüntü ardı ardına akıp gidiyordu. Bir anlamları olup olmadığından emin değildim.

Bakışlarım en büyük ekrana takılı kaldı. Ölüm'ün sol üstünde kalan ekran altıya bölünmüştü. Her biri yatak odalarını farklı açılardan gösteriyordu.

Bunlar bizim odalarımızdı!

Heyecanla nefesimi tuttum. Gözlerimi kısarak onların kim olduğunu görmeye çalıştım.

Mete... Mete odanın içinde volta atandı. Sarp yatağında oturuyordu, onu saçlarından kolayca ayırt edebilmiştim. Kutay yatağın içinde uzanıyordu fakat uyumadığı belliydi, ellerini yüzüne kapatmıştı. Çağrı ise... olduğu yerde zıplıyordu. Sanki ısınma hareketleri yapıyordu. Egemen yoktu, yani Ölüm'ün benim gibi onu da evden aldığına emin olabilmiştim.

"Onları merak ettiğini düşündüm," dedi Ölüm bana dönme-

Scanned with CamScanner

den. Demek uyanıktı. Peki uyandığımı nasıl anlamıştı? Kaşlarım çatılırken yan duran yüzüne baktım. "Bu sefer benim tarafımda olacaksın. Onları beraber izleyeceğiz, kelebeğim."

Kurumuş dudaklarımı hızla ıslattım. Arkadaşlarımı izleyip daha çok acı çekmem için mi bunu yapıyordu, yoksa gerçekten beni kendiyle eşdeğer mi görmeye başlamıştı? Anlayamıyordum. Her şekilde ona uyum sağlamam gerekiyordu.

"Beni burada tutacaksın," dedim duygusuz bir sesle. "Onlara ne yaptın? Bize söylediğin görev..." Cümleyi devam ettirmeye içim elvermedi. Onlara yemek göndermeyecek, açlıktan delirip birbirlerini öldürmelerini izlemek isteyecekti.

"Bugünü değil, seni yanıma aldığım geceden sonrasını izleyeceğiz. Kendin gör."

Ekranların tamamı karardı. Ölüm'ün tek eli klavyenin tamamında hızla gezinirken birkaç saniye sonra Daire 13'teki tüm kameraların görüntüleri ekranlara saçılmıştı. Banyolardan mutfağa, mutfaktan koridorlara kadar her şey gözümün önündeydi. İlk işim odalarımızın olduğu koridorda maskeliler olup olmadığını kontrol etmek oldu. Koridor boştu.

Çağrı'nın kendi odasındaki banyoya geçtiğini gördüğümde bakışlarımı banyo kamerasından kaçırıp Ölüm'e odaklandım. Çabalasam bile parmaklarının hangi tuşa bastığını, bunu nasıl yaptığını öğrenmem imkânsızdı. Parmakları çok hızlı hareket ediyordu.

Hafif bir zil sesi ekranlardan yükselirken sabah olduğunu anladım. Demek Ölüm sabah zilini bu kadar alçak sesle, ninni gibi duyuyordu... Bizim için ise kulak zarımızı patlatacak kadar güçlüydü.

Çağrı koşarak tekrar odasına girdi ve kapının önünde beklemeye başladı. Daha önce benim de yaşadığım o anı yaşadı. Ondan önce kimse odasından çıkmadı. Çağrı beklemeye devam ederken kaşları çatık bir şekilde dönüp kameralardan birine ters bir bakış attı. "Yine olduğunu söyleme."

"Yine," dedi Ölüm kendi kendine omuz silkerek.

Onu eğlendiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Zil sesi iyice yükselirken Çağrı uzun bir süre bekledi. En sonunda durumu kabullenerek odasından çıktı. Tereddütle benim kapıma baktı. Koridordan çıkıp salona geçti. Evin her yerinde beni arayışını izlerken yaşadığı paniği görmek gözlerimin sızlamasına neden oldu.

Bu sırada diğerleri de odadan çıkmıştı. Kutay ve Çağrı salonda karşılaştığında Çağrı'nın çığlığı bulunduğumuz odada yankılandı. Ya sesi zil sesinden daha kuvvetliydi ya da yakınlarında bir ses kayıt cihazı vardı. "Yüzünde ne var lan senin?" diye bağırdı Çağrı. Kutay'la yakınlaştılar. "*Hassiktir!*"

Sarp yavaş adımlarla salona girince neler döndüğünü anlamaya çalışarak Çağrı'ya baktı. Mete resmen koşarak salona daldığında zil sesi durdu. Ölüm parmağını bile oynatmamıştı. Herkesin odasından çıktığını tespit eden şey, kurduğu sistem miydi?

"Gece bir halt oldu!" diye bağırdı Mete hızlı adımlarla Çağrı ve Kutay'a yaklaşırken.

"Belli oluyor," dedi Çağrı düz bir sesle.

Sarp bir anda yere yığıldığında çıkan patırtı bile odanın içinde yankılandı. Çıkan her sesin nasıl bu kadar iyi duyulduğunu anlayamıyordum.

Mete, Sarp'ın yanından geçip gitti. "Afra nerede?" diye bağırdı Çağrı'nın yüzüne doğru. "Bana onun mutfakta olduğunu söyle. *Mutfakta*. Evin içinde, değil mi?" Ellerini saçlarından geçirdi. "*Evde* de bana!"

Çağrı kafasını sağa sola salladı. "Hiçbir yerde yoktu. Muhtemelen Ölüm onunla ve Egemen'le yeni bir oyun oynuyor."

"Sayılır," dedi Ölüm maskesinin yanağını avucuna yaslarken.

Kendi kendine onlarla konuşuyordu. *Zırdeli.*

"Odasına baktın mı?" diye sordu Mete.

Çağrı tekrar kafasını sağa sola salladı. Mete salona arkasını dönüp koridora doğru yönelirken Çağrı onu bileğinden tutup zorla durdurdu. "Bekle!" diye bağırdı. "Sakin ol bi' oğlum ya! En az onların yokluğu kadar büyük bir sorunumuz var. Kutay'ın yüzüne bak!"

Scanned with CamScanner

Kaşlarım çatılırken yorum yapmamak için yanaklarımın içini ısırdım. Neler oluyordu? Kutay'da bir sorun mu vardı?

Mete, elini Kutay'ın omzuna koyup onu kendine çevirdi.

Kutay cevap vermedi.

"Siktir," dedi Mete. Mete kafasını hızla sağa sola çevirirken, "Afra da yok, öyle mi?" diye bağırdı titreyen sesiyle. "Egemen de yok."

Neler oluyordu? Kutay'ın nesi vardı ki?

Hiçbir şey göremiyordum.

"Ölüm kalan son mental sağlığımızı fırına vermeye hazırlanıyor belli," dedi Çağrı televizyona doğru dönerken. "Televizyon da kırılmış." Bir an duraksadı. "Eee, Sarp? Bir şey demeyecek misin?"

"Televizyonu düşünmenin sırası mı?" diye tersledi Sarp.

"Sonunda bu seviyeye geldin," dedi Mete agresif bir tonla.

"Afra da yok," dedi Çağrı kaşlarını kaldırarak. "Neler olduğunu nasıl öğreneceğiz? Yine günlerce oturup delirmemeye çalışarak bekleyecek miyiz? Kutay... Kutay da bize anlatamaz."

"Ben çoktan delirdim, duydun mu beni?" dedi Mete onun yakasını tek eliyle kavrarken. "Ben çoktan *delirdim*, Çağrı! Siktiğimin tek bir saniyesi bile beklemiyorum!" Çağrı'yı bırakıp kameralardan birine doğru yaklaştığında gözlerim ekranın içindeki diğer kutucuğa, yaklaştığı kameranın görüntüsüne kaydı. "Afra'yı nereye götürdün? *Piç kurusu!* Ne yaptın kıza?"

Ölüm kafasını yavaşça bana çevirdi. Gözlerimi ekrandan ayırıp ona baktım. İlk konuşan olmak istemiyordum. Ölüm tek bir tuşla kamera görüntülerinden gelen sesi kapattığında odada sadece ikimizin sessizliği kalmıştı.

"Bana yalan söylemeye çalıştı," dedi Ölüm ağır ağır. "Yalancılara ne yapmalı?"

Cevabı maskesinde ararcasına ona bakmaya devam ettim fakat cevap onda değildi. Bir eliyle klavyede bir şeyler yazdıktan sonra fareyi hareket ettirdi. Ölüm'ün önündeki büyük ekranda şimdi birinin görüntüsü vardı.

Görüntüde ilk fark ettiğim şey, birbirine dikilmiş dudaklardı.

Dikine inen siyah iplikler etini sıkı aralıklarla delip geçerek dudaklarını mühürlemişti. Kan dudaklarından çenesine, çenesinden boynuna kadar akmış ve üzerindeki tişörtü lekelemişti. Adamın ela gözleri kıpkırmızıydı ve yaşlarla doluydu. Elleri bağlı bir şekilde yerde yatıyordu.

Bu Kutay'dı.

Kalbim tekledi. Gözlerim gördüklerini kabullenemiyordu. Bakışlarım bir kaçış yolu ararcasına ekranın her köşesinde dolanıyordu fakat gördüğüm tek şey acıydı. *Kandı.*

Kutay'ın ağzını *dikmişti!*

"Bunu sen mi yaptın?" diye fısıldadım güçlükle. "Onun dudaklarını mı *diktin?*"

"El işim kötüdür," dedi Ölüm omuz silkerek. "Günahkârlara da dokunmam."

"Birine *bunu* mu yaptırdın?"

Cevabı resmen benimle alay ediyordu. "Yakışmış mı?"

"Nasıl yemek yiyecek?" diye bağırdım kendimi kontrol edemeden.

"Abartma!" dedi harfleri uzatarak. "Ona bir pipet göndereceğim. Zorlasa dikişlerin arasından sokup zıkkımlanabilir."

Kalbim boğazımda atarken hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ellerim sandalyenin köşelerini kavrarken bacaklarımı birbirine bastırdım. Ağlamam onu kışkırtabilirdi. Kendimi düşünmeliydim. Sakin kalmalıydım ama o...

Kutay'a ne yapmıştı? Aynı gece beni, Egemen'i ve Kutay'ı evden almış ve sonra onun ağzını mı dikmişti? Ne kadar acı çektiğini tahmin bile edemiyordum. Onu uyuşturmuş olamazdı. Ölüm, acının her saniyesini ona hissettirecek biriydi.

Ölüm koltuğunu bana doğru çekerek yanıma yanaştı. "Kelebeğim..." dedi sesini alçaltarak. Sol elini, sağ elimin üzerine yerleştirdiğinde deri eldivene yapışmış soğuk elimin üstünü kapladı. Göz bile kırpmadan eline baktım. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Beni kışkırtıyordu. Ona saldırmamı, ona küfretmemi, ağlama-

Scanned with CamScanner

mı, kontrolümü kaybetmemi istiyordu. Sadece bunu yapışından bile amacını anlayabiliyordum.

"Biraz *Joker*'a benzediği doğru. Ondan ilham almadığımı söyleyemem."

Yanaklarımın içini ısırıp titrememi kontrol altında tutmaya çalıştım. Ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Dilimin ucunda onun kabul edebileceği tek bir kelime bile şekillenmiyordu. Sessiz kalamazdım çünkü Ölüm sessizliğin içinde sesler duyabilecek bir deliydi.

Elini elimin üzerinden çekti. "Zamanla alışacaksın," dedi neşeli sayılabilecek değiştirilmiş sesiyle. Kelimelerinden de kulak tırmalayıcı sesinden de nefret ediyordum. "Bunu sağlayacağım."

Kafamı zar zor sallayarak onu onayladım. Gözlerimi kaçırıp dizlerimi izlemeye başladım. Kutay'ın Ölüm'le aynı tarafta olmadığından korkunç bir şekilde emin olmuştum. Egemen için hâlâ şüphelerim vardı. Onun nerede olduğunu, ona ne yaptığını öğrenmem gerekiyordu.

Ölüm'ün koltuğu benden uzaklaşırken yerde hafif bir ses çıkardı. Ekranlara bakmak için gözlerimi kaldırdığımda Ölüm, Daire 13'ün sesini tekrar açtı. Şimdi hepsi salonda koltuklara oturmuştu. Her koltukta bir kişi oturuyordu.

"...öldürmüş olamaz," diyordu Çağrı. İkili koltuğunda oturuyordu. Hemen karşısında Gökhan'la benim koltuğumuzda oturan Mete vardı. Sarp kendine gelmişe benziyordu ve üçlü koltuğun tam ortasında oturuyordu. Kutay ise tekli koltuktaydı. Dikilmiş ağzıyla öylece duruyordu. "Kutay, katılıyorsan kafa falan salla bari."

Sarp'ın ağlama sesi arka planda kesintisiz devam ediyordu. Tanıdık hıçkırıklarını duymak içimin burkulmasına neden oldu.

"Odalarına bakacağız," dedi Mete kesin bir tavırla. "Her odaya gireceğiz. Gökhan'ınkine bile. Egemen'le Afra'nın koridorda konuştuğunu, salona geçtiğini duydum. Sonrasında odalarına döndüklerinde bile çok fazla kapı açılıp kapandı. Odalarda bir şey yaşanmış olmalı."

"Şey... Belli ki *zaten* kaçırılmışlar. Kapının fazladan açılıp ka-

panmasını açıklar bu durum." Çağrı'nın sesi hayattan tamamıyla soğumuş gibi çıkıyordu. "Bu yorumları yapan kişi olmak zorunda kalmak beni geriyor. Sarp ağlamayı bırakıp bir dakikalığına bana destek olabilir misin?"

"Siktiğimin odasına girmeye mi *korkuyorsun?*" Mete sesini yükseltmişti.

"Evet!" diye bağırdı Çağrı çığlık atarcasına. Ayağa fırlamıştı. "Adam kafayı yedi, o çatıda olanları görmediğin için bunu o büyük kapasiteli beynine sokamıyor olabilirsin! *Ölüm. Kafayı. Yedi.* Anladın mı? Odaya girmeni istemiyorsa adım attığın anda seni on bin farklı parçaya bölerek ve sikerek öldürür!"

Ölüm boğazından bir ses çıkardı. "Hmm..."

"Herife fikir verme!" diye bağırdı Sarp boğuk bir sesle.

"Sıçarım böyle işe!" Mete hışımla koltuktan kalktı. Bir an Çağrı ile birbirine gireceklermiş gibi karşılıklı durdular. İkisinin de gerginlikleri belli oluyordu.

Kavga başlatacak bir tavırla, "Ben de geliyorum!" dedi Çağrı.

Kutay da buna katılıyormuş gibi ayağa kalktı. Ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde ayakta dururken bir anlığına da olsa rahat bir tavır takındığını sandım. Bir saniye sonra Kutay eşofmanının beline sıkıştırdığı silahı çıkardı.

Sarp çığlık atarak koltuktan fırlarken Çağrı da temkinle geriye adımladı. Geri çekilmeyen tek kişi Mete'ydi. Sadece amacını anlamaya çalışırcasına Kutay'a bakıyordu.

Kutay silahı orta sehpanın üzerine fırlattı. Ölüm'ün eli fare üzerinde kıpırdadığında kamera kaydı yakınlaşırken Kutay diğer elindeki mermileri öne doğru uzatmıştı.

"Bunu kullanabileceğimizi mi düşünüyorsun?" diye sordu Mete.

Kutay mosmor olmuş gözaltlarıyla birlikte ona bakmakla yetindi. Kafasını sallayarak bile bir şey söylemeye çalışmıyordu.

Mete ona doğru yavaş adımlarla yaklaştı. Elini Kutay'ın elinin üzerine kapattı. Mermileri kendi avucunun içine alırken, "Yaptı-

Scanned with CamScanner

ğın hareket mantıklıydı," dedi gönülsüz bir tavırla. "Yanlışların da var ama..."

"Hepinizin yanlışları var," dedi Sarp. Sarı, uzun saçlarını geriye doğru çekiştirdi. İleri geri adımlarken kafasını kaldırıp Kutay'a bakamıyordu.

"*Senin de* yanlışın var," dedi Çağrı, Sarp'a. "Tepkisizliğin çoğu zaman doğru değildi."

Mete avuç içlerindeki mermileri koltuğa bırakmış, masadaki silahı eline almıştı.

"*Hepimizin* yanlışları var," dedi Mete, Sarp'ı tekrarlayarak. Tek elini kullanabiliyor olmasına rağmen mermileri elinin alışık olduğunu gösteren bir tavırla silaha doldurdu. Koltuğa geri oturmuştu. "Kimin ne yanlışı varmış, bunun önemi kalmayalı çok oldu. Son kez adam gibi birlikte duralım."

"Belki geri gelirler," dedi Sarp, Mete'ye yaklaşırken. "Egemen'in hikâyesi henüz bitmedi. Bu son oyun olamaz ki."

"Belki de *bu* Egemen'in hikâyesidir," dedi Mete bastırarak. Ayağa kalktı ve tekrar Kutay'a doğru yaklaştı. "Egemen'e güveniyor musun?"

Tekrar Egemen'in adının geçmesiyle birlikte gözucuyla Ölüm'e baktığımda parmaklarının kasıldığını fark ettim. Egemen'e olan nefreti sadece ismini duyduğunda bile belli oluyordu.

Gözlerimi tekrar ekrana kaydırdım, Kutay bir tepki vermemişti. Ya da saniyelik bir arayla onun tepkisini kaçırmıştım, bilmiyordum.

"Şu odalara bakalım," dedi Mete koltukların arasından geçip salonun geniş kısmına çıkarken. Sonra arkasını dönüp Sarp'a baktı. "Geliyorsun, değil mi?"

"Kafayı mı yedin?" diye bağırdı Sarp. "Ya birlikte ya hiç."

Bir an reddedeceğini, onları salonda durmaya ikna etmeye çalışacağını ve kahvaltıyı beklemeleri gerektiğini söyleyeceğini sanmıştım. Kamera kayıtlarında Ölüm müdahale etmedikçe yüzlerini net bir şekilde göremiyordum ama nasıl durduğunu görebiliyordum. Duruşu kararlıydı.

"Sarp bile bunu diyorsa," dedi Mete. "Artık..."

"Artık ne?" diye sordu Sarp.

"Bitti işte," dedi Çağrı durgun bir sesle. "Sona geldik."

Hep birlikte Kutay'a döndüler. "Geliyor musun?" diye sordu Mete. Sesi sakindi. Israr edecek gibi durmuyordu.

"Konuşamadığında her şey ne kadar güzel," dedi Ölüm iç geçirerek. Bana bakmadı, ekranlara dalıp gitmişti.

Kutay cevap olarak yürümeye başladı. Hepsinin önüne geçip koridora doğru ilerledi. Diğerleri de onun peşine takıldı. Kutay elleri ceplerinde kırmızı çizgiyi geçtiğinde gözlerim başka bir kameranın görüntüsüne kaydı. Hep beraber Gökhan'la benim odamın karşılıklı kapıları arasında duraksadılar.

Mete silahın güvenlik kilidini açtı.

"Buna gerek var mı?" diye sordu Sarp tedirgin bir sesle.

"Silahı niye bu kadar iyi tutuyorsun?" dedi Çağrı şüpheci bir tavırla.

Mete, Çağrı'ya döndü. "Samsunluyum." Bunu hepimiz biliyorduk ama silahla ne bağlantısı olduğunu anlamamıştım. "Sülalem tamamen Karadenizli. Ben de *Karadenizliyim*. Bizim oralarda da silahsız adam bulamazsın. Anlatabiliyor muyum?"

Kutay onların muhabbetini umursamadan odamın kapısını açtı. Diğerleri Kutay'ın ani hareketi karşısında ürperdi. Kutay hızla içeriye girdi. Bunu ilk yapışı olmadığını hatırladım. O geceyi düşünmek beni eskisi kadar ürpertmiyordu. Yaşadıklarımdan sonra Kutay'ın o gece odama girmesi ve sonrasında olanlar gözümde bir çocuğun kâbusuna dönüşmüştü.

Gözlerim odamdaki kameraların görüntüsüne kaydı. Kameraların hepsi hareketlenerek odanın girişine dönmüştü. Mete silahı kaldırıp odaya girdiği sırada Kutay'ın elleri hâlâ ceplerindeydi. Sarp odanın içinde çok ilerlemedi. Çağrı ise kafasını çevirip odanın her tarafına dikkatle bakıyordu. Banyonun kapalı kapısının önüne kadar gelmişti.

Scanned with CamScanner

"Kapıyı açtığımda kan görecekmişim gibi geliyor," dedi Çağrı tuhaf bir sesle. "Onlar... birlikte intihar etmiş olamaz, değil mi?"

"Ölüm'ün buna izin vereceğini sanmıyorum." Sarp'ın ses tonu tedirgindi.

"Salak salak konuşmayın," dedi Mete. Dirseğiyle banyonun kapısını açıp hışımla, birden içeri daldı. Boş banyoda etrafına bakarak elindeki silahı indirdi. "*Siktir!*" dedi saçlarını geriye yatırırken. "Rahatladım mı, yoksa çıldırmaya daha mı yakınım bilmiyorum!"

"Onu alan *Ölüm*," dedi Çağrı omzunu banyonun kapısına yaslarken. "Onu kanlar içinde yerde yatıyor halde görmeyi tercih edebilirdin."

"Dinliyor musun?" dedi Ölüm. Omzunun üzerinden maskeli yüzüyle bana boş bir bakış attı. Güçlükle kafamı sallayarak onu onayladım. Sanırım Çağrı bunu dedi diye onlardan nefret edeceğimi sanıyordu. Tam aksine, bunu neden söylediğini *biliyordum*.

"En azından *kurtulmuş* olurdu," dedi Sarp titreyen sesiyle.

Çağrı'nın da bunu düşünerek söylediğini biliyordum.

Mete banyodan çıkarken aceleciydi. Yatağımı ve dolabımı altüst edişini, eşyaları teker teker çıkarıp bir şeyler arayışını izledim. "Bu sefer değil," diyordu sürekli. "*Bu sefer değil. Bu sefer değil. Bu sefer değil.*"

Sarp, Mete dolabın içindeki kıyafetleri yere fırlatıp dururken elini onun omzuna koydu. "Sakin ol," dedi fakat kendi sesi titriyordu.

Mete kafasını dolaptan çıkardı. Dolabın içinde hiçbir şey kalmamış olmalıydı. İki üç parça kıyafetimin hepsi yerdeydi. Sadece... Ölüm'ün bana verdiği maskenin kutusu ortada yoktu. Ölüm maskeyi de kutuyu da evden çıkarmış olabilirdi.

Mete dizlerinin üstünde otururken hiçbir şey söylemedi. Bacakları aralıktı ve genelde düzgün duran saçları dağılmıştı.

Çağrı yatağımın kenarına oturdu. "Hiçbir şey yok," dedi. "Bir şey çıkacağını sanmıyorum ama Egemen'in odasına da bakalım."

"Bu sefer değil," dedi Mete tekrar. Sesi alçalmıştı. "Ablama

olan gibi... Yanında oluyorum ama hiçbir şey yapamıyorum." Bir elini yüzüne dayadığını gördüm. Bir erkeğin bastırılmış ağlama sesi kulaklarıma doldu. Kalp atışlarım hızlanırken gözlerim sızladı. Boğazım yanıyordu.

"Ne ablamı kurtarabildim ne de Afra'yı kurtarabiliyorum."

Gözyaşları gözlerimde birikirken aralık dudaklarım titredi.

Sarp, Mete'nin yanına çöktü. Kutay elleri ceplerinde, kapının kenarından ikisini izliyordu. Çağrı çoktan yataktan kalkmıştı, muhtemelen ne yapacağını bilmediği için ayakta dikiliyordu.

Ölüm yüzünü bana çevirdiğinde gözlerimde biriken yaşları gördü. Ondan saklayamadım. Kirpiklerimi bile kırpmamama rağmen sol gözümde biriken yaşlar yanağıma döküldü. Gözlerimi kaçırmadan maskesindeki göz deliklerine bakmaya devam ettim. Bir anlığına yüzüne taktığı maske gözüme korkunçtan çok gülünç gözükmüştü.

"Ne acıklı," dedi Ölüm alayla. "İnsanlar her zaman böyledir. Seni sen olduğun için sevmezler. Sende gördükleri kişiyi severler." Değiştirilmiş sesinden bile nefretini hissedebiliyordum.

"Gösteriniz sona erdi mi?" dedi Ölüm'ün sesi. Onun konuşmadığını, sesin kamera kayıtlarından geldiğini fark ettim.

Gözlerim kamera kayıtlarına kaydığında hepsinin aynı anda kafasını kaldırdığını ve kameraya baktığını gördüm.

"*Afra nerede?*" diye bağırdı Mete. Yerden hızla kalkmıştı, kameraya doğru yaklaşıyordu. "Onlara ne yaptın?"

Ölüm kıkırdadı.

"Ait olduğu yerde," diye cevapladı kayıtlardaki sesi. Sesinde belirgin bir üstünlük vardı. Bu düzenin sahibi olduğunu farkındaydı. "Benim elimde." Çoğul değil, tekil konuşuyordu.

Ellerimle sandalyenin kenarını sıkıca kavradım.

Egemen'i öldürmüş müydü?

Hepsi bir ağızdan konuşmaya çalıştığında Ölüm'ün sesi hepsini bastırdı. Kamera kaydında, "İşte son oyununuz!" diye bağırdı. "Kurtuluyorsunuz!"

Kalbim ağzımın içinde atıyordu. İrileşmiş gözlerle tepki ver-

Scanned with CamScanner

meden kayıtları izleyen Ölüm'e döndüm. Bu konuşmaların hiçbirini duymamıştım. Demek ki bu oda dışında onlarla iletişime geçebiliyordu.

Ya da Nergis'in söylediği gibi gündüz konuşan Ölüm kendisi değil, bir başkasıydı.

"Bizi öldürecek misin?" diye bağırdı Sarp. *Bizi serbest mi bırakacaksın*, diye sormamıştı. Sarp bile çocuksu umudunu yitirmişti.

Ölüm gürültülü bir kahkaha patlattı. Sanki kayıtları benimle ilk kez izliyordu. İkinci izleyişinde bile bu kadar eğlenebileceğini düşünmüyordum. Odanın içinde yankılanan mekanik, cızırtılı kahkahası kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Kahkahasının dinmesini bekledim.

Sandalyesini bana doğru döndürdü fakat bana yaklaşmadı.

"Onlara ne yaptın?" diye fısıldadım güçlükle. "Son oyunun ne?"

"Oyun *olmaması*." Ölüm ellerini iki yana kaldırdı. "Size söylediğim gibi. Yemek yok. Alarm yok. İletişim yok. Kural yok. Açlıktan delirdiklerinden emin olduğumda onlara bir bıçak göndereceğim."

Koltuğundan kalkıp önüme geldi. Üzerime doğru eğilirken ellerini dizlerime dayadı. Sırtımı iyice sandalyeye yaslarken yüzümü eğdim. Onun iğrenç maskesine bakmak istemiyordum.

"Size her şeyi verdim, kelebeğim. *Her şeyi*. Peki bir insanı nasıl delirtirsin, biliyor musun?"

Kafamı hafifçe sağa sola salladım.

"Onu hiçliğin ortasında bırakarak."

Yemek yemeyeceklerdi. Alarmlar çalmayacaktı. Alarmların bir haftalık yokluğu bile bizi sarsmıştı. "Vahşileşmelerini istiyorsun," dedim sertçe yutkunarak. "Ya ellerindeki silaha rağmen birbirlerine zarar *vermezlerse*?"

"İnsan doğası," dedi maskeli yüzünü başımın arkasına hafifçe dayarken. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Sanki bir yangında nefes almaya çalışıyordum. "Ne yapacaklarını asla tahmin edemezsin. İşin eğlenceli kısmı da bu."

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı.

"*Şu an* ne yapıyorlar?" diye sordum hızla. "Kaç gündür yemek yemiyorlar?"

"Sakin ol, seninle ne yapacağıma karar vermeden gerçek oyunu başlatamazdım. Yemekleri tek öğüne düşürerek başladım. Bugünden itibaren ne sabah ne akşam yemek yiyebilecekler." Kırkırdadığında değiştirilmiş sesi tüylerimi ürpertti. "Kamera kayıtlarını benimle, *benim yanımda* izleyeceksin."

Ona Egemen'i sormaya cesaretim yoktu. Birden çıldırmasından korkuyordum. Egemen günlerdir neredeydi? Binanın başka bir köşesine, tıpkı benim gibi hapsedilmiş miydi?

"Merak etme," dedi Ölüm kısık sesle. Ensemdeki tutamlardan başlayarak elini aşağı kaydırıp saçlarımı okşadı. "Onlarla arandaki bağın tamamen yalan olduğunu sana göstereceğim." Sırtıma uzanan eli duraksadı. "Yalan olmayan tek şey biziz, sevgili tutsağım. *Sen ve ben*."

Gözlerimden yaşlar süzülürken bile düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye devam ettim.

Gerçeği o zaman fark ettim.

Hepsinin ölmesini, benim de bunu görmemi istiyordu.

En korkuncu ise... benim ölmemi istemiyordu.

Beni sonsuza dek yanında tutmak istiyordu.

Scanned with CamScanner

REC

KIYI

"Babası sustuğunda dünyanın da sessizleşeceğini sanmıştı.
Ama aksine, ilk kez kendi sesini duymaya başladı
ve ne söyleyeceğini hiç öğrenmediğini fark etti.
Çünkü bazı çocuklar büyüyünce kurtulamaz;
babalar ölür ama asla gitmez.
Oğullarının içinde yaşamaya devam ederler."

Ev her zaman cehennem değildi. Kıyı için komik olan da buydu.

Bazı günlerde annesinin ona çığlıklar attırdığı dört duvar, sadece dört duvardan ibaret olurdu. Evdeki herkes yüzüne görünmez birer maske takar, onlara verilmiş rolleri oynamaya başlardı. Kıyı eve adım attığında hiçbir şey hissetmezdi. Ve bunu herhangi bir şey hissetmeye tercih ederdi.

Babası Kara aylarca süren yurtdışı iş seyahatlerinden Türkiye'ye dönmeden önce Deniz, Kıyı'yı haftalarca hapsettiği odasından çıkarırdı. Ona ilaçlar verir, vücudundaki yaraların iyileştiğinden emin olurdu. Verdiği kiloları geri alması için onu sürekli yemek yemeye zorlardı. Kıyı'nın bedeni ona karşı çıkmaya çalışır, yediği her şeyi kusardı. Deniz hiçbir şey olmamış gibi önüne yeni bir tabak koyar ve yemesini emrederdi.

Kıyı sadece babası evdeyken gerçek hayata geri dönerdi. Kara'nın gelişiyle evleri birden gerçek bir eve dönüşürdü. Herkes birden rolünü benimser, evcilik oynamaya başlardı. Deniz'in yüzündeki ve dilindeki şeytan saklanır, yerini tatlı dilli bir yılana bırakırdı. Kıyı onu kendinden uzak tutabilmeyi başarırdı. Kara

Scanned with CamScanner

defalarca, gece gündüz bilmeden Deniz'le sevişirdi ve Kıyı çıkardıkları seslerden kaçamazdı.

Sesler kesilene kadar duşakabinin yanında oturur ve açık bıraktığı musluktan dökülen suyun sesine odaklanırdı. Yüzünü kucağına aldığı yastığına bastırıp zihninin susmasını, hissettiği karmaşanın ruhunun derinliklerine gömülmesini beklerdi.

Kara evdeyken Deniz'in gözü hep kocasının üzerindeydi. Kıyı'nın varlığı evden silinmiş gibi olurdu. Deniz iyi bir eş rolü oynarken kusursuzdu fakat Kıyı o rolü görmeye bile katlanamazdı. Günlerini babasıyla birlikte şirkette ya da dışarıda geçirirdi. Evden uzak kalmak için şirkette uyuduğu bile olurdu.

Babası ona hiçbir zaman dikkatle bakmazdı. O yokken Deniz'in onda açtığı yaraları görmezdi. Kıyı'nın vücudu biraz dikkatle bakıldığında görülebilecek morluklarla doluydu. Babasının bakışları arada sırada sadece yüzüne odaklanırdı. Vücuduna gözucuyla baktığında yüzünü ekşitir, Kıyı'nın bir erkek için fazla zayıf olduğunu ve spora gitmesi gerektiğini söylerdi. Oğluna bakardı ve onun gözlerine sinen acıyı görmezdi.

Kıyı iş hayatında yaptıkları dışında onun gözünde bir hiçti.

Kara, Kıyı'nın ona "baba" diye hitap etmesine izin vermezdi. Ona göre bu, şirketteki disiplini bozan bir etkendi. "Kara Bey" diye hitap ederdi Kıyı babasına sürekli. Evin içinde bile bu kural değişmezdi. "Şirket için geliştirdiğim yeni bir projeyi size sunmak istiyorum."

Babası ise, "Yönetim ekibini toplayıp benimle iletişime geçebilirsin," derdi yüzüne bile bakmadan. "Toplantıda görüşürüz."

Kıyı o olmaktan nefret ediyordu.

Annesinin ona babasına baktığı gözlerle bakmasından ise daha çok nefret ediyordu.

Ama gerçek buydu. O babasının oğluydu.

Bu yüzden babası durduk yere ondan yemek kursuna yazılmasını istediğinde hiç sorgulamadan, itaatkâr bir tavırla bunu kabul etti. Her gün şirketteki işlerini hallettikten sonra ünlü bir aşçıdan ders aldığı kurslara düzenli olarak katıldı. Evden iki saat daha uzak kalabildiği için mutluydu.

Bir sabah Deniz, Kıyı'nın yüzüne bakıp, "Bundan sonra yemekleri sen yapacaksın," diye emretmişti.

"Yemek kurslarının bir amacı mı vardı?" diye sormuştu Kıyı zar zor. Annesi onunla iletişime geçtiğinde konuşmakta zorlanıyordu.

Deniz dudağını bükerek, "Hayatım," demişti harfleri uzatarak. "Okula gitmiyorsun, bir arkadaş çevren de yok. Sosyal hayatın adına senin için endişeleniyorduk." Yalandı. "Şirket dışında insanlarla iletişime girmeni ve farklı insanlar tanımanı istedik. Kendini geliştireceğin bir eğitim ise tüm bunların güzel yanı." Kıyı tek derdi para olan bir aşçıyla tanışmak dışında başka kimseyi tanımamıştı. Deniz ne anlatıyordu? "Baban da bunu oldukça mantıklı buldu." Bunun anlamı Deniz'in onu kandırdığıydı. "Şimdi ise eğitiminin meyvelerini görmek istiyoruz."

Kıyı reddetmek istemişti ancak dili ağzının içinde gittikçe ağırlaşıyordu. Konuşamadığını fark ettiğinde sadece kafasını eğip yemek yapmayı kabul etmişti.

Yaptıkları konuşmadan sonra her geçen gün ev daha çok "ev" gibi hissettirmeye başlamıştı. Kıyı her akşamüstü mutfağa giriyor, tezgâhın başına geçtiği anda tüm dikkatini yaptığı işe veriyordu. Etleri ustalıkla ayıklayıp eşit parçalar halinde kesiyor, baharatların tam ölçüsünü ayarlayarak eti ustalıkla marine ediyordu. Hem göze hem damağa hitap eden, özenle hazırlanmış kusursuz bir akşam yemeği ortaya çıkarıyordu.

Deniz bazen son dokunuşları yaparken ona yardım ediyor, bazen soslar konusunda yardımcı oluyordu. Bunu yaparken ne Kıyı'ya dokunuyor ne de ona yaklaşıyordu.

Ona yaklaştığı tek bir an olmuştu. Tezgâhta omuzları birbirine sürtmüştü. Kıyı panikle elindeki tabağı düşürüp tabağın kırılmasına neden olmuştu. Hızla geriye doğru birkaç adım atarak annesinden uzaklaşmıştı.

Deniz birkaç saniye sessizce onun verdiği tepkiyi izlemişti. "Ellerin mi titriyor?" diye sormuştu sahte bir masumiyetle. "Son zamanlarda ellerindeki titreme dikkatimi çekti. Belki bir doktora görünsen iyi olur."

Bir daha Kıyı'ya bir adımdan daha fazla yaklaşmamıştı.

Scanned with CamScanner

Kıyı her şey yolunda sanıyordu.

Ta ki Kara bir akşam yemeğinin ortasında ölene dek.

O akşamla ilgili çoğu şey zihninde bulanıktı.

Annesinin sandalyesinden kalkışını ve yerde yatan kocasına attığı bakışı hatırlıyordu. Gözleri sevgi dolu bir eşin üzüntüsü değil, sabırlı bir intikamcının tatminini taşıyordu. "Sonunda oluyor," demişti duygusuz bir sesle. Eğilip nabzını kontrol etmiş, ardından keyifli bir yüz ifadesiyle doğrulmuştu. "Ölüm onun canını aldı."

Kıyı'nın yüzündeki ifadeyi görünce bir kahkaha atmıştı. Kıyı titreyen elleriyle telefonunu eline almaya çalışmış, "Ambulans," diye mırıldanıp durmuştu. "Ambulans..." Şok geçiriyordu.

Deniz onun yüzünü elleri arasına almış, "Anneciğim," demişti alayla. "İyi misin? İyi görünmüyorsun. Ambulansı mı aramak istiyorsun?"

Kıyı uyuşmuş bedenini onun ellerinden uzaklaştıramamıştı. Tüm dünya etrafında dönüyordu. Odaklanmakta zorlanıyordu. Deniz içkisine bir şey katmış olmalıydı.

"Ambulansı ararsan tutuklanırsın," demişti Deniz'in yankılı sesi. "Unuttun mu? Babana bir ay boyunca her gün yemeği sen hazırladın. Her yemeğine zehir kata kata, onu yavaşça bu hale getirdin. Durduk yere ölmedi, onun zehirlenmesini sen sağladın. Siyanürü nereden buldun? Cevabı biliyorsun. Hepsini sen yaptın."

Kıyı ne dediğini anlayamazken boş boş annesinin yüzüne bakmıştı.

"Testlerde zehirlendiği ortaya çıkmayacak," diye devam etmişti Deniz. "Düzenli olarak vücuda siyanür almanın tatlı bir etkisi, ha? Eğer ben öz oğlumdan şüphelendiğimi söyleyip özel bir toksikoloji testi istersem nasıl öldüğü kolayca kanıtlanacak. En başından beri babanı öldürmeyi planladığını biliyordum. Beni ondan kıskanıyordun. Değil mi, oğlum?"

Kıyı içine düştüğü planı fark ederken gözlerinde gözyaşları birikmişti. Dehşet içindeydi. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdığından mıydı, yoksa damarlarında dolaşan ilaçtan mı bilmiyordu fakat göremiyordu. "Yaptığın her şeyi anlatacağım!" demişti kelimeleri güçlükle birleştirerek. Dilini zar zor hareket ettiriyordu. "Nasıl bir canavar olduğunu herkese söyleyeceğim!"

"Hayır, hayır! Anneciğim... Benden başka kimsen yok ki. Beni tutuklarlarsa sen ne yaparsın?"

Kıyı sesli bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Omuzları hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. "Anne..."

"Her şeyi ayarladım," demişti Deniz, Kıyı'nın gözyaşlarını parmaklarıyla teker teker silerken. "Eğer onu gömersek herkes onun uzun bir yolculuğa çıktığına inanacak. Biletler, yapacağı harcamalar, hepsini hesapladım... Anladın mı, anneciğim? Seni çok seviyorum. Annen seni çok seviyor. Bunu birlikte aşacağız." Yüzünü kibarca okşayan parmaklar yüzünden uzaklaşmıştı. Kıyı bir anlığına kurtulduğunu sanmıştı.

Deniz aniden Kıyı'nın saçlarını kavrayıp yüzünü yemek masasına yapıştırmıştı. "Benim evimde, bana karşı hiçbir şey yapamazsın!" diye bağırmıştı kulağına doğru. "Benim istediğim oyunu oynamazsan senin tek başına bir hapishanede çürürken öldüğünden emin olur ve her şeyi alıp giderim! Her türlü ben kazanacağım, anladın mı? Ya benim yanımda olursun ya da kaybedersin!"

Kıyı güçlükle kafasını sallayarak onu onaylarken gözlerinden dökülen yaşlar artmıştı. "Yalnız kalmak istemiyorum," diye gevelemişti ağzının içinde. "Anne... Gitme."

"Kalmayacaksın," demişti Deniz avucunun içindeki saçları bırakırken. Parmakları bu kez şefkatle oğlunun saçlarında dolaşmıştı. "Anneannenle deden nerede, Kıyı?"

"Kum havuzunda."

"Babanı nereye götürmeliyiz?"

"Kum havuzuna."

"İşte böyle, anneciğim," demişti Deniz gülümseyerek. "Ölüm'e itaat edeceksin. Merak etme, sana kızmıyorum. Seni her zaman babandan çok sevmişimdir zaten. Artık sonsuza dek sadece ikimiz olacağız."

Scanned with CamScanner

REC

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
13 Ağustos 2021

GÜN 104

"Ruhumu parçalara böldüler.
Her parçası seni sevdi, yalnızca biri senden nefret etti."

Ölüm bana izlettiği kamera kaydını duraksattı ve aniden odadan çıkıp gitti.

Onu uyaran, bir anda kalkıp gitmesine neden olan şey neydi, bilmiyordum. Ancak bana bir açıklama yapmayacağını biliyordum.

Yokluğu biraz olsun rahatlatıcıydı, diğer yandan konuşacak kimse yokken zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Başım ağrımaya, gözlerim sızlamaya başlayana kadar kirpiklerimi olabildiğince az kırparak donmuş kayıtlarla dolu monitörlere baktım. Güncel kamera kayıtlarını izlemek istesem de içimden bir ses, Ölüm'ün bilerek bana geçmiş kamera kayıtlarını izlettiğini söylüyordu. Benden sakladığı bir şey vardı.

Göğsümde tutunmaya çalıştığım bir umut saklıydı. Belki Nergis, Ölüm'ün yanımda olmadığını fark eder ve bana tekrar ulaşmaya çalışırdı. *Kafam karışıktı.* Ölüm'e onu hatırladığımı söyleyebilecek kadar cesur hissetmiyordum.

Üstelik tek şansımız buydu.

Kapının açılma sesi kulaklarımı doldurana dek benimle konuşan kimse olmadı. Bakışlarımı ekrandan ayırıp kapıya çevirdim.

Ölüm'ün kıyafetlerinde değişen hiçbir şey yoktu. Sanki odadan çıkalı bir saniye olmuştu. Benim tahminlerim ise daha çok birkaç saat geçtiği yönündeydi.

"Onlara bugün yemek göndermedim, biliyor musun?" diye sordu bir anda. "Bunun için bana kızacak mısın?" Koltuğunu masadan uzaklaştırıp bana doğru çevirdi. Yüzü bana dönük şekilde tam karşıma oturdu.

"Bu senin oyunun," demekle yetindim. Onu kışkırtmak istemiyordum. "Senin kararın."

Maskeli yüzünü hafifçe omzuna doğru yatırdı. "Aslında onlara iyilik yapıyorum," dedi cızırtılı sesiyle. "Yemek göndermeye devam etseydim sıkıcı bir şekilde zehirlenerek öleceklerdi."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "*Nasıl?*"

"Bir süredir yemeklerinize azar azar siyanür katılıyor," dedi Ölüm. Parmaklarıyla koltuğun kolçağında tembel bir ritim tutturdu. "Baharatlı, tadı yoğun yemeklerde lezzet farkını anlamıyordunuz."

Tüm vücudum ürperirken, "*Ne?*" dedim güçlükle. Ciddi miydi, yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Hızla bana yedirdiği yemeği düşündüm. Baharatlı hiçbir yemek yoktu. Hatta yemeklerin tadı hafifti. Ev yemeği hissi veriyordu.

"Çoğunuzda belirtiler ortaya çıkmaya başlamıştı." Ölüm omuz silkti. "Baş ağrısı, mide bulantısı, kas güçsüzlüğü, cilt renginin değişmesi... Yemek yemeye devam etseydiniz bir gün zehirlenerek ölecektiniz. Zehrin dozu gittikçe artıyordu."

Yüzümü ifadesiz tutabilmek için çabalamam gerekti. Korkumun kokusunu alabildiğini biliyordum, yine de zihnimden geçenleri ona dökmeye niyetli değildim.

Canının sıkıldığı bir gün bizi yemeklerle zehirlemeye başlamıştı. Demek konservelerden ev yemeklerine geçmemizin sebebi *buydu!* Bizi düşündüğünden ya da halimize acıdığından değildi. Yemeklere hasret kaldığımızı, fazla baharatlı gelen yemekleri bile iştahla yiyeceğimizi *biliyordu.*

Scanned with CamScanner

Söylediklerinde ciddiyse... Herhangi bir gün zehirlenerek o evde ölüp gidebilirdik. Ne olduğunu bile anlamadan, belki de yatağımızda uyurken...

Anlamadığım şey bu kadar *sıkıcı* bir yolu seçmesiydi. Ölüm entrika ve kaos izlemeyi seviyordu. Birbirimizi öldürdüğümüzü görmek istiyordu. "Neden *zehir?*" diye sordum kendimi tutamadan. "Pek senlik durmuyor."

Ölüm bir süre kıpırdamadan bana baktı. "Benlik değil."

Ne söylemem gerekiyordu? "Senden bunu yapmanı isteyen başkası mıydı?" diye sordum tereddütle. "Senlik değilse neden yaptığını anlayamıyorum."

"Bir başkası ilham oldu diyelim."

Sertçe yutkundum. "Tanıdığım biri mi?"

Ölüm bir süre sessiz kaldı. Sorularımın onu sinirlendirip sinirlendirmediğini anlamak imkânsızdı. Kıpırdamadan maskeli yüzüne bakmaya devam ediyordum. Bundan rahatsız olup olmadığını bile bilmiyordum. Onun karşısında aldığım her nefes bile büyük bir kumardı.

Eldivenli eliyle kendi bedenini işaret etti. "Bu bedenin iki yaratıcısı var. Biri, diğerini zehirleyerek öldürdü."

Annesi Deniz'i, Egemen çatıdan iterek öldürdüğüne göre... Annesi, *babasını* mı *öldürmüştü?* Gözlerimi bile kırpmadan maskesinin göz deliklerine bakarken kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Bu *nasıl* bir aileydi böyle? Hepsi kafayı mı yemişti?

Ölüm bizi annesini öldürmekle suçladığında kafamda Deniz hep mağdurdu. Günlerce çatı katında oturmasından normal biri olmadığı belli olsa da onu depresyon geçiren bir kadın olarak hayal etmiştim.

Ölüm'ün bahsettiği annesi ise bir *katildi*. Kendi eşini öldüren bir katil.

"Bizim için bu *normal*," dedi Ölüm. Ses yüksekliği bile aynıydı, anlattıklarının gerçekten normal olduğunu düşünüyor olabilirdi. "Bizim sevgimiz öldürür ve ölenleri kum havuzuna gömeriz."

"Kum havuzu mu?" diye fısıldadım dehşetle.

"Merak etme. Bir gün kum havuzunu göreceksin."

Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Korkumun bedenime yansıdığını fark ettiğimde nefesimi tuttum. Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı ondan kaçırdım. Kum havuzu derken mezarlıkları mı kastediyordu? Beni üstü kapalı öldürmekle mi tehdit etmişti, yoksa öldürdüğü insanları görmemi mi istiyordu?

Ölüm sandalyesinden kalktığında, "Nereye?" dedim hızla.

Ölüm yavaşça bana döndü. "Nereye gittiğimi merak mı ediyorsun?"

Sorusunda uğursuz bir hava vardı.

"Tek başıma kalmayı sevmiyorum," dedim güçlükle yutkunurken. "Kalmanı isteyemem ama... dakikalar geçmiyor. En azından..." Gözlerimi ekranlara çevirdim. "Kayıtları izleyebilir miyim?"

"Tatlı tatlı sorduğun için, evet." Ölüm bir elini masanın kenarına dayayıp masaya doğru eğildi. Bir elini boşta olan farenin üzerine koydu. Birkaç yere tıkladığında tüm ekranlardaki kamera kayıtları oynamaya başladı. "İzleyebilirsin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım tereddütle. Teşekkürlerin hoşuna gidip gitmeyeceği konusunda emin değildim.

Ölüm cevap vermedi. Doğrulup koltuğunu düzelttikten sonra bir kez daha odadan ayrıldı.

Anlattıklarını ve nereye gitmiş olabileceğini kafamdan anında çıkardım. Bakışlarım ekranların üzerindeydi. Ölüm'ün acınası hayatı çok da umurumda değildi. Tek düşünebildiğim şey arkadaşlarımdı. Ne konuştuklarını merak ediyordum.

Hâlâ Ölüm'ün beni evden kaçırdığı ilk günün kamera kayıtlarını izliyordum. Benim odamı iyice inceledikten sonra Egemen'in odasına geçmişlerdi. Odası tıpkı Mete'yle arama yaptığımız günkü gibiydi. Bulunacak bir şey yoktu, sadece fazlasıyla dağınıktı. Egemen'e ne olduğu, ona ne yaptığı düşüncesi sürekli zihnimde bir belirip bir kayboluyordu.

"Gökhan'ın odasına da bakalım," diyen kişi Mete'ydi. Rahatla-

Scanned with CamScanner

mayla derin bir nefes verdim. O gün Gökhan'ın odasına girmeme müsaade etmediği için oraya bakmak aklında kalmış olmalıydı. Gökhan'ın odasının kamera kayıtları hiçbir ekranda yoktu ama odayı son halinde bıraktılarsa bir şeyler bulabileceklerini biliyordum.

Böylece Gökhan'ın odasına geçtiler. Çağrı, Gökhan'ın odasında birkaç saniyeden fazla kalamadı, anında koridora çıktı. Kutay, en baştan içeri girmemeyi tercih etmişti. Koridorda beklerken korkunç görünen yüzünü izledim. Acı çekiyor muydu? Acı çekip çekmediği bile yüzünden belli olmuyordu.

Gökhan'ın odasına sadece Sarp ve Mete adım atabilmişti. Gönülsüzce içeriye giren Sarp'ın bunu Mete'yi yalnız bırakmamak için yaptığını biliyordum.

Ellerindeki siyah maskelerle koridora çıktıklarında onlar için de oyunun başladığını anladım.

"Bunlar ne lan?" Çağrı, Sarp'ın elinden iki maske aldı.

"Beş siyah maske," dedi Sarp titreyen sesiyle. "Gökhan'ın yatağının altından çıktı."

Mete, Sarp'ın elinde kalan maskeleri aldı. "Bunları dün gece bırakmış olmalılar," dedi kendinden emin bir şekilde. "Odayı temizlerken maskelere dair hiçbir şey görmemiştik." Doğrulamak istercesine Kutay'a doğru döndü fakat Kutay'da yine bir hareket yoktu. Sadece ne yaptıklarını izliyordu.

Kutay'ı bu halde görmek ürkütücüydü. Yaşananlardan sonra konuşmamasına alışmıştık ama bu... *bambaşka* bir şeydi. Ölüm ona iki kez işkence etmişti. *İki kez*. Sanki onun acı çekmesine özel olarak bir ilgisi, bir fetişi vardı.

Ölüm kendi adamına bile bu işkenceyi yapabilecek bir psikopattı, biliyordum. Buna rağmen yaşananlardan sonra artık Kutay'ın güvenilir olduğuna inanmaya başlamıştım.

Koridordan salona yürüyüşlerini izlerken kaşlarım hafifçe çatıldı. Gökhan'ın odasındaki kitapları bulamamışlar mıydı? Ya da

görmelerine rağmen incelemek akıllarına gelmemiş miydi? Gökhan'ın kitabın içine yazdığı notu birinin okuması gerekiyordu.

Kutay tekli koltuğa, diğerleri de üçlü koltuğa oturdu. "Bunun bir anlamı olmalı," dedi Sarp elindeki maskeleri incelerken. Çağrı ve Mete'nin ortasında oturuyordu. "Beş maskenin olması mantıksız. Bir açıklaması olmalı. *Aranızdan iki kişi çoktan öldü*, gibi gibi."

"Tek bildiğimiz Gökhan," dedi Çağrı koltukta rahatsızlıkla kıpırdanarak.

"Egemen'i ya da Afra'yı..." diye başladı Sarp. İkimizden birini Ölüm'ün öldürdüğünü düşünmekte haksız sayılmazdı.

Egemen... Ölüm, Egemen'i *öldürmüş* bile olabilirdi. Sonuçta bana onunla ilgili hiçbir şey söylemiyordu ve ben Egemen'in adını ağzıma alınca çıldırıyordu.

Üstelik Egemen *gerçekten* annesini öldürmüştü. Ölüm'ün bizi suçladığı her şeyi yapan kişi oydu. Buna, Egemen'in gerçekten bir katil olduğu fikrine hâlâ alışamamıştım. İzlediğim kamera kayıtlarına, gözlerimle ne yaptığını görmüş olmama rağmen içimdeki şüphe gitmiyordu.

"Düzgün konuş, şom ağızlı," diye sözünü kesti Mete. "Afra'yı öldüreceğini sanmıyorum. İsterse Egemen'i sike sike öldürebilir. Ölüm annesiyle ilgili dediklerinde yalan söylemiyorsa, her şeyi Egemen yaptı demek oluyor. Başından beri sadece onu hapsetse bile olurdu."

"Ondan şüphelenmemiz normal fakat kesin konuşmak için hâlâ az şey biliyoruz bence," dedi Çağrı ifadesiz bir sesle. "Kimsenin ölmemesini tercih ederim."

"Evde dört kişiyiz," dedi Sarp. "Birilerinin ölmesinden bağımsız, yine de bu maskeler saçma... Zaten son oyunun ne olduğunu bize söylemedi bile. Maskeleri takıp dans etmemizi mi bekliyor? Ya da maskeleri takmak teslim olduğumuz anlamına falan mı gelecek?"

Bir anlık sessizlik oldu.

"Ya beş kişiysek?" dedi Çağrı bir anda.

"Ne?" dedi Mete. Çağrı'ya küfretmekle onun açıklama yapmasını beklemek arasında kalmıştı.

Scanned with CamScanner

"Ya bir kişi daha varsa ve evin her kısmını bilmediğimiz için onu bulamıyorsak?"

"Tüm evi defalarca aradık zaten," dedi Sarp oflayarak. "Tavana ve koltukların içine kadar aradığımızı hatırlatırım. Üst üste çıkmaktan çok keyif almamıştın da." Çağrı kafasını Sarp'tan uzak bir yana çevirirken o da ofladı. "Beşinci kişiyi arıyorsan istersen hayalet çağıralım. Ölüm'ün annesinin ruhu belki buralarda geziniyordur."

"Kes sesini," diye homurdandı Çağrı. "*Ciddiydim.* Evi yeterince aramadık. Eskiden değil, *bugünden* bahsediyorum. Bugün evi yeteri kadar aramadık. Buzdolabına bile bakmadık mesela."

Tekrar bir sessizlik oluştu.

"Buzdolabından ceset çıkmasını bekliyorsunuz," dedi Mete. Bir Sarp'a, bir Çağrı'ya bakıyordu.

"Evet," dedi Çağrı ayağa kalkarken. Sarp da onun peşinden ayağa kalktı, maskeleri koltuğa bırakmıştı. "Gel," dedi Mete, Kutay hiç ikiletmeden kalkıp onların peşinde takıldı.

Gözlerim kamera kayıtları arasında gezindi. Mutfağın kayıtlarını izlemeye başladım. Sandalyemin kollarını sıkıca kavramış, gergin bir halde buzdolabının kapağını açmalarını bekledim.

Çağrı bir anda buzdolabının kapağını çekip açtı.

İçinde hiçbir şey yoktu.

"İyi," dedi Sarp rahatlamayla soluklanırken. "*Güzel.*"

"Evi tekrar arayalım," dedi Çağrı buzdolabının kapağını kapatırken. Kontrol amaçlı buzluğun kapağını aralayıp içeriye göz attıktan sonra diğerlerine döndü. "Görünüşe göre bugün sabah kahvaltımız yok. Tepsiler hâlâ gelmediğine göre."

Evi karış karış aradılar ve ben, Ölüm'ün aradığı deliliğin nasıl bir şey olduğunu anladım. Bu zamana kadar nasıl büyük bir zevk aldığını ise sadece tahmin edebiliyordum.

En ufak bir şeyden şüphe ediyorduk. Kameralı silahların sürekli izlediği, küçük bir eve sıkışmış kocaman karıncalar gibiydik. Labirentimiz küçücüktü ve bir çıkış yolu yoktu. Yine de sürekli aynı yollarda yürüyor, aynı köşelerden sapıp bir çıkış bulmaya çalışıyorduk.

Birbirimize olan güvenimiz kırılgandı. Kendimizi bir düzene alıştırdığımızda Ölüm o düzeni tek bir cümleyle, tek bir görevle, yeni bir oyunla yok edebiliyordu. Düzenin yok olması demek, tüm dünyamızın başımıza yıkılması demekti.

Her şey Ölüm için çok kolaydı.

Daire 13'ü dışarıdan izlemek, içeride olmaktan farklıydı. İçeride gitgide delirdiğimizi düşünüyordum. Şimdiyse çoktan delirdiğimizi fark etmiştim. Yüz ifadeleri, verilen tepkiler, beden dilleri... Artık normal insanları andırmıyorduk. Bunu biliyordum çünkü hayatımı insanları izlemekle geçirmiş, onların arasına ise hiç karışmamıştım.

Zaman hızlı geçiyordu. Onları izlemek tedirginliğimi biraz olsun yatıştırıyordu. Salonda saatlerce sustular, saatlerce konuştular. Sessizce onları izlerken bir yandan Egemen'i düşünüyordum. Sarp'ı, Kutay'ı, Mete'yi ve Çağrı'yı görebiliyordum fakat Egemen'e ne olduğunu bilmiyordum bile. Ölüm beni bilerek bu belirsizlikle yüzleştiriyordu.

Korku, kanıma karışmış bir zehir gibi içimde dolaşıyordu. Konuşmalarına katılma isteğiyle yanıp tutuşsam da beni duyamayacaklarını biliyordum. Hem ne diyecektim ki? "*Merhaba, ben Ölüm'ün kontrol odasından sizi izliyorum da. Muhtemelen bir çıkış yolu yok. Benim de elim kolum bağlı. Bu kadar. Haber vermek istedim.*"

Kendimi cesaretlendirmeye çalışıyordum. Risk alacağım zaman kesin bir kurtuluşa ulaşabileceğim zaman olmalıydı. Çok bir seçeneğim olmadığını zaman geçtikçe daha da iyi anlıyordum.

Arkadaşlarımı izlerken göğsümü sıkıştıran tek duygu korku değildi. Daha birkaç gün önce yanlarında olmama rağmen onları *özlemiştim.* Onları ve... *Gökhan'ı.* Şu anda ne yaptıklarını merak ediyordum.

Özlem ağır bir yük gibi ruhumun üzerine çökmüştü. Bakışlarım ekranlar arasında dolaşıp dururken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Gözyaşları biriken gözlerimi kırpıştırıyor, burnumu çekip duruyordum.

Scanned with CamScanner

Biz nasıl bu hale gelmiştik?

Sizi seviyorum, diye düşündüm tekrar tekrar. *Sizi çok seviyorum.*

Ne yaşamış olursam olayım, bu tavşan deliğinde beni mutlu eden tek bir şey vardı, o da *onlarla* tanışmaktı.

Sizi seviyorum.

Hiçbir zaman dışarıda tanışan normal insanlar gibi olamayacak olsak da sizi seviyorum.

Belki... başka bir evrende.

Ölüm elinde bir tepsiyle odaya döndüğünde akşam olduğunu tahmin ettim. Kamera kayıtlarının kenarında duran saat bilgisiyle gidişinin üstünden sekiz saat geçtiğini hesaplayabilmiştim.

Ölüm beni bacaklarımı birbirine bastırmış, altıma yapmamak için sabırla beklerken buldu. Yaptığı ilk şey klavyeye uzanıp tek eliyle kamera kayıtlarından gelen sesi kapatmak oldu. Arkadaşlarım zaten bir süredir konuşmuyordu, sadece sessizliğin uğultusunu kapatmıştı.

Elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Yemeklerin kokusu burnuma dolarken karnım acınası bir şekilde guruldadı. Üzerinde bir ot parçası olan açık renk çorba ile etli bulgur pilavını andıran bir şey vardı. Tepsinin üzerindeki iki hap da dikkatimden kaçmamıştı. Aynı haplardı.

"Merhaba," dedim kısık sesle.

"Günün nasıl geçti?" Ölüm maskeli yüzünü ekranlara çevirdi. Parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutmaya başladı. "Çok eğlenceli, değil mi? Kahkaha attın mı? En keyif aldığın kısım hangisiydi? En çok hangisini izlemeyi sevdin?"

Cevap beklercesine bana döndüğünde kelimelerimi dikkatle seçip konuştum. "Daha alışmadım sanırım," dedim ağır ağır. "Çok ilginçti."

Bedenini aniden tamamen bana çevirdi. Sandalyede korkuy-

la geriye doğru yaslandım. "İlginç bulacağını biliyordum!" dedi neşeyle. "Merak etme... Alıştığında her şey daha güzel olacak. Bir televizyon programı gibi düşün. Sonunun kötü biteceğini biliyorsun ama nasıl ilerleyeceğini bilmiyorsun. İnsan doğasından kaynaklı kontrol edemediğim değişkenler var. Değişmeyen şey çektikleri acı. Onları acı çekerken göreceksin."

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Acıktın mı?" Aniden koltuğuna çöküp önüme kadar geldi. Tepsiyi kucağına aldı. Bakışlarımı tabaklarda gezdirirken beni yemeklerle zehirlemeye devam edip etmediğini merak ettim. Tatları konusunda dikkatli olmam gerekecekti. Gerçi, yemek istemesem bile beni dinleyeceğini sanmıyordum.

"Önce tuvalete gidebilir miyim?" diye sordum hızla. Ondan bir şey istemek parmak uçlarımın buz kesmesine neden olmuştu.

Ölüm birkaç saniye boyunca kıpırdamadan durdu. Sanki ne istediğimi idrak etmeye çalışıyordu. Belki de insan olduğumu ve arada idrarımı yapmam gerektiğini bile unutmuştu. Bir kere tuvalete gittiğimde sonsuza dek idrar ihtiyacımın gelmeyeceğini düşünüyor olabilirdi.

Ağır hareketlerle tepsiyi masaya geri bıraktı ve cebinden anahtarları çıkardı. Anahtarla masasındaki aynı çekmeceyi açtı. Çekmecenin içinden aldığı küçük anahtarla zincirlerimin kilidini çözmeye girişti.

Bileğimdekileri anahtarı çıkarırken kilidi çeviriş yönüne dikkat ettim. Ardından bakışlarımı kaçırıp ekranlara baktım. Çağrı tek başına tekrar benim odama girmişti. Etrafta yavaş yavaş gezinirken ne aradığını merak ediyordum. Yalnızca bir kez daha kontrol etmek mi istemişti?

Ölüm işaret ve ortaparmağını birleştirerek kalkmam için bir işaret verdi. Bu sefer sandalyeden yavaşça kalktım. Ölüm'ün önüme geçmesini bekledim ama o tekrar koltuğa oturdu. "Acele et," dedi düz bir sesle.

Kendi başıma mı gidip gelmemi bekliyordu? Bana güvenmeye mi başlamıştı, yoksa kaçamayacağımdan çok mu emindi?

Scanned with CamScanner

Dediğini ikiletmeden kapıya doğru ilerledim. Kapının kolunu çevirip salona adım attım. Beni izlediğinden emin olduğum için etrafa göz gezdirmek dışında hiçbir şey yapmadım. Değişen hiçbir şey yoktu. Lüks, kusursuz eşyalar cilalı bir tablo gibi parıldıyordu. Koltukların üzerine bir canlının oturduğundan bile şüpheliydim.

Banyoya girip hızla işimi hallettim. Ne olur ne olmaz diye kalçamı saklamak için siyah tişörtümü olabildiğince bacaklarıma kadar çekmiştim. Yeterli bir koruma değildi ama elimden gelen buydu. Eşofmanımı yukarıya çektiğimde bile mahremiyetimin taciz edildiğini hissediyordum. Yanaklarım sıcaktan kavruluyordu. Aynaya baktığımda ise yanaklarımda en ufak bir kızarıklık yoktu. Solgun tenim lekelerle ve yorgunluğun karanlık izleriyle doluydu.

Yüzümü ve ellerimi olabildiğince yavaş yıkadım. Gözlüğümü kenara koyup yüzüme defalarca soğuk suyu çarparken kendime düşünmek için zaman tanıdım.

Ölüm onlara yemek göndermeyi düşünmüyordu. Bu da harekete geçmek için zamanımın kalmadığı anlamına geliyordu. Ben ne kadar süre beklersem onlar da o kadar süre aç kalacaktı. Sarp'ın gözümüzün önünde birkaç günde açlıktan çıldıracak seviyeye gelişini izlemiştim. Şimdiyse aynı süreci *hepsi* yaşayacaktı. Tabii çok daha öncesinde intihar etmeyi ya da birbirlerini öldürmeyi seçmezlerse.

Aksiyon almak için Ölüm'ün bana tamamen güvenmesini bekleyemezdim. Zaten böyle bir ihtimal imkânsıza yakındı. Geçmişe dair anılarımı hatırlamaya başladığımı ona ima etmeliydim. Bana sorular sorarsa kaçamak ama tatmin edici cevaplar vermem gerekecekti.

Eskiden olduğu kişiyi, Kıyı'yı tanıdığımı ona söylemeliydim. Maskesini çıkarması için onu ikna etmeliydim. Dikkatli olmalıydım.

Maskesini çıkartmak... Bu en zor kısım olacaktı.

İçten içe bir canavarın nasıl bir insan yüzü taşıdığını merak ediyordum.

Ölüm'ün içinde gerçek, normal bir insan varsa ve hâlâ yaşıyorsa tek şansımız oydu. İlk intihar teşebbüsümde suçlanan kişi Kıyı'ydı. Bu lanet hastalığın nasıl işlediğini anlayamıyordum ancak onun geçmişte beni tanıyor olması bir şeyleri değiştirmeliydi.

Musluğu kapatıp kafamı kaldırdım. Ellerimi yüzümden yukarıya kaydırırken derin bir nefes aldım. Gözlüğümü yüzüme taktıktan sonra aynadaki yansımama baktım.

Yansımam bu sefer ne benimle alay ediyor ne de beni olduğumdan farklı gösteriyordu. Aynada gerçekler vardı. Perişan bir haldeydim. Gözlerimin içindeki kırmızı çizgiler bir harita oluşturabilecek kadar çoğalmıştı.

Yine de deneyecektim. Kurtulmayı, hepimizi kurtarmayı deneyecektim.

Son kez.

Son kez, hâlâ kaybedecek bir şeylerim varken. Arkadaşlarım yaşıyorken. Umut etmeye cesaret edecek kadar gücüm kalmışken.

Ellerimle saçlarımı geriye doğru ittiğimde alnımın üzerindeki saç çizgimden kopan saçları fark ettim. Saçları çekip lavaboya bıraktım. Kendimi durduramadan saçlarımı boydan uca doğru çekiştirmeye başladım. Ellerim avuç avuç saçla dolarken kalp atışlarım hızlanmıştı.

Aynaya bakakaldım.

Başımın sol, arka kısmında büyük bir boşluk oluşmuştu. Yer yer kısımlar boşluklarla doluydu.

Saçlarım *gitmişti*.

Bir kadının ruhunu yok etmek kaç gün alır?

Aynadaki yansımama bakarken kendi halime acıdım. Sadece, "Yazık," diye mırıldandım kendi kendime. Gözlerim dolmadı, dudaklarım titremedi. Yitip gitmiş Afra'yı kabul edip aynaya sırtımı döndüm.

Saçlarımdan çok daha fazlasını kaybetmiştim.

Ellerimi hızla kurulayıp banyodan çıktım. Etrafa göz gezdirdikten sonra Ölüm'ün odasına doğru yürümeye başladım.

Sıcak odaya girdiğimde bana soğukla işkence yapmaktan tamamen vazgeçtiğini fark ettim. Odanın köşesini döndüm.

Scanned with CamScanner

Ölüm'ün koltuğu ekranlara dönüktü. Bir ekranda bu evin kamera görüntüleri açıktı. Yani *yine* beni izlemişti. Benim geldiğimi bilmesine rağmen ekranı kapatma zahmetine girmemişti. Elbette beni izlediğini benden saklamaya çalışacak değildi. Ne de olsa aylardır yaptığı şey buydu.

Ölüm koltuğunu bana doğru çevirerek her hareketimi takip etti.

Demir sandalyeye oturdum ve ellerimi sandalyenin kollarının üzerine yerleştirdim. Gözlerim tepsiye kaydığında tereddütle, "Kendim yiyebilirim," dedim kısık sesle.

"Ağzını aç," diye emretti. Tepsiyi tekrar kucağına çektiğinde bileklerimi bağlamadığını fark ettim. Unuttuğunu düşünerek kollarımı kıpırdatmaya cesaret bile edemedim.

Her saniyesinden nefret ettiğim yemek yeme süreci böylece tekrar başladı. Kaşığı nazikçe dudaklarıma yaklaştırdığı her seferinde boynumda bir damar seğiriyordu. Ağzıma giren her lokmanın tadının güzel olması düşündüğümden daha sinir bozucuydu.

Neyse ki bahsettiği gibi fazla baharatlı, tadı yoğun olan bir yemek yoktu. Beni yanında tutarken zehirlemeyeceğini tahmin ediyordum. Gerçi bu da Ölüm'ün bir oyunu olabilirdi. Belki de yemeğe katıldığında tadını fark etmeyeceğim başka zehirler vardı.

Yemek faslı bittiğinde sıra en korktuğum kısma geldi. Haplar. Ölüm ilaçları unutacak biri değildi. Haplardan birini dudaklarımın arasına yerleştirip bardağı ağzıma dayadı.

Ölüm'le *şimdi* konuşacaktım. Konuşurken ağzımda hap tuttuğumu fark ederse kontrolsüz öfkesi tekrar bana yönelebilirdi. Sonuçta benden *nefret ediyordu*. Bu sefer hapları yutmaktan başka bir çarem yoktu.

İlaçları yuttuktan sonra suyun fazlası yasakmış gibi bardağı dudaklarımdan uzaklaştırdı. Tepsiyi tekrar masaya bıraktıktan sonra bana döndü. Karşılıklı sessizce oturduk.

Benden bir adım mı bekliyordu? Yoksa ben mi onun bir şey söylemesini bekliyordum?

Korkağın teki olduğum için Ölüm'ün konuşmasını bekledim.

"Seninle yıldızları izlemeliydik," dedi başını hafifçe yana eğerek. "Bu gece benimle çatıda yıldızları izlemek ister misin?"

"Beni çatıdan mı atacaksın?" diye sordum. Tam onluk bir intikam olurdu. İlk intihara kalkışmamda çatıdan atlamıştım ve onu unutmuştum. Annesi *Egemen* tarafından çatıdan atılıp öldürülmüştü.

Ölüm komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Hayır." Kısa bir an duraksadı. "Artık anlıyorsun, değil mi? Ben ne iyi ne de kötü biriyim. İşleri olması gerektiği noktaya getiren kişiyim."

İşte şimdi, Afra.

Kalbim ağzımda atıyordu. Avuç içlerim terlemişti. Kafamı sallayarak onu onaylarken ne yaptığımı bilmiyordum bile. "Artık parçaları birleştirebiliyorum," derken gözlerimi dizlerime indirdim. "Neden yaptığını anlıyorum. *Nefretini* anlıyorum."

Ölüm sessiz kaldığında kafamı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedim. Maskesinde bir tepki görmemek onun insanlıktan uzak olduğunu bana tekrar tekrar hatırlatıyordu.

"Senden hiçbir zaman nefret etmedim," dedi Ölüm aniden, mekanik bir sesle.

Bakışlarımı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. Bu bir itiraf mıydı? Beyaz maske sesindeki aynı soğukluğu taşıyordu ama sanki kelimeler ona ait değildi.

"Kendimden nefret etmeye başladım."

Kafamı sağa sola sallarken boğazım düğümlendi. Kendinden nefret etmesi *umurumda değildi*. Beni öldürecek bir nefretle hareket etmemesi benim için yeterliydi.

Bir zamanlar tanıdığım kişiyi tamamen unutmuştum ancak Ölüm'ün onu hatırladığıma inanması gerekiyordu. Bu yüzden elimde iki seçenek vardı. Sadece hastaneden ve onun isminden bahsedebilirdim. İşime yarayacak başka bir bilgiye sahip değildim. Nergis sağ olsun pek de yardımcı olmamıştı.

"Artık kaçmak istemiyorum," dedim titreyen sesimle. Sesimdeki titreme yaptığım rolün bir parçası değildi.

"Kaçmak *istemiyor* musun?" Ses değiştiricisi yüzünden bunu hangi duyguyla söylediğini anlamam imkânsızdı.

Scanned with CamScanner

Kafamı tekrar sağa sola sallarken gözlerim doldu. "Hastaneyi hayal meyal hatırlıyorum," diye fısıldadım. Zihnim kendine hayali bir görüntü yaratırken onu tarif ettim. Beyaz koridorlarda bekleyen bulanık siluetleri düşledim. "Koridorda bekleyen insanları..." Duraksadım. Zihnimde bir erkek siluetini koridorun köşesine yerleştirdim. "Beni bekleyen birini."

"İmkânsız." Koltuğunu çekerek bana yaklaştı. Bir dizini bacaklarımın arasından geçirdiğinde panikten karnım kasıldı. O kadar yakınımdaydı ki maskesi neredeyse yüzüme değiyordu. Her an hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayabilirdim.

"O zaman neden böyle hissediyorum?" Bakışlarımı dibimde duran maskesine çevirdim. Onun gerçekte kim olduğunu hatırlasaydım nasıl hissederdim? "Neden aptal bir hastane koridoru durduk yere aklımda dönüp duruyor?" Ses tonum hem kırılgan hem de keskindi, bana yabancıydı. "Sana bakınca... artık sadece Ölüm'ü göremiyorum."

"İmkânsız!" diye bağırdı Ölüm. Değiştirilmiş sesi yükseldiğinde odada tuhaf bir yankı yaptı. "*Kalıcı* hafıza kaybın var. Onlarca doktorla *yüzlerce* kez konuştum. *Her yıl.* Hepsi hatırlamanın imkânsıza yakın olduğunu söyledi. Her şeyi denedim. Çiçekler, çatı katı, kan, hastaneden alışık olduğun kokular... Zihninin uyarılmasını sağlayacak önemli anlar." İşaretparmağını alnıma bastırırken kafamı geriye itti. "Hiçbiri o *aptal* beynine kim olduğunu hatırlatamadı. İntihar isteğin dışında hiçbir şeyi tetiklemedi!"

Gözyaşları yanaklarıma doğru peş peşe dökülürken buna engel olmadım. Korkudan ağlıyordum ama o üzüntüden ağladığımı düşünebilirdi. "Ben... sanırım adını hatırlıyorum."

"Sen *onu* çoktan unuttun."

Adını söyle.

"Kıyı," dedim titreyen, alçak sesimle.

Ölüm sessizce yüzüme baktı.

Maskesinin simsiyah göz yuvalarına baktım. "Adın buydu, değil mi? Kıyı." Omuzlarım gerildi. "Ben... adını ilginç bulmuştum, değil mi?" Ne yaşadığımı, nasıl biri olduğumu hatırlamıyor olsam da bu ismi tuhaf bulacağımdan emindim. Gözlerimi kaçırma isteğiyle yanıp tutuşsam da çenemi dik tuttum. "*Kıyı?*"

Ölüm karşımda donakalmış bir şekilde duruyordu. "Ne dedin sen?" Mekanik sesi kulaklarımı tırmaladı.

Her an hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayabilirdim. Cesaretimi kaybetmemem gerekiyordu. Konuşmaya devam etmeliydim. Ölüm'ün bir an olsun benden şüphelenmesine izin veremezdim.

Derin bir nefes alıp, "Kıyı," diye tekrarladım. Sesim korkudan incelirken, dudağımın içini ısırdım. "Adın Kıyı, doğru hatırladığımı *biliyordum! Seni hatırlıyorum.* Beni bekleyen kişinin sen olduğunu, senin yanında nasıl hissettiğimi *hatırlıyorum.*"

"Yalancı." Gözucuyla ellerinin yumruk haline geldiğini gördüm. *Hayır, hayır!* Onu inandırmam gerekiyordu.

"Sanki tek eksik olan şey yüzün ve sesin," dedim güçlükle. Aceleyle konuşuyordum. "Bana nasıl hissettirdiğini, sana ne kadar güvendiğimi hatırlıyorum. Sesin ve yüzün eksik, *sen varsın.*"

"Yalancı!" diye kükredi. Maskeli yüzü bana daha da yaklaştı. Gözlerimin içine baktığını hissedebiliyordum. Orada görmeyi beklediği şey neydi?

Bana inanmıyor muydu? Yoksa ismi bu değil miydi? Nergis bana yalan söylemiş olabilir miydi? Ne yapacaktım? Devam etmek dışında elimden hiçbir şey gelmezdi. Her geçen saniye zihnimde birbirinden korkunç ihtimaller beliriyordu.

"Yalan söylemiyorum!" diye bağırdım yüzüne doğru. "Seni tam olarak hatırlamasam da *bizi* hatırlıyorum! Sadece seni değil, *bizi!*"

Yaptığım rol *kusursuzdu.* Sanki yalan söylemek benim bir parçamdı. Üstelik tüm bu kâbusu başlatan şey, anneme söylediğim tek bir yalandı. Aynı yalanların bu kâbusu bitirmesine ihtiyacım vardı.

"Biz mi?" Alçalan ses tonu sesini yükseltmesinden daha mı tehlikeliydi, emin değildim. Ölüm'ün yüzü geri çekildi. Elleri san-

Scanned with CamScanner

dalyemin iki kolunu sıkıca kavramadan önce kollarımı çekecek zamanım oldu. "Biz öldük." Duraksadı. "Gömülmeden. Kimse görmedi, kimse yas tutmadı. Ölüler hatırlanır, yaşayanlar zamanla zihinden silinir, *kelebeğim.*"

Tanıdığı Afra ölmüştü ve Ölüm onu unutmamıştı. O yaşamaya devam etmişti ve ben onu hatırlamıyordum.

Bakışlarımı beyaz maskesinin her köşesinde gezdirdim. "Bırak yüzünü göreyim," dedim kısık sesle.

Ona küfretmişim gibi aniden benden uzaklaştı. Sandalyesinde olabildiğince geriye yaslanmıştı.

"Maskeni çıkar," dedim bastırarak. *Bu son şansımdı.* "Bırak yüzünü göreyim, sesini duyayım. Seni hatırlamama *izin ver.*"

Son nefesime kadar nefret edeceğim adamın yüzünü görecektim. Yüzünü görünce rol yapmaya devam edebilecek miydim?

Diğer yandan, yüzünü hatırlamaktan da *korkuyordum.*

Ölüm sandalyesini odanın karşı ucuna gelene kadar geri geri kaydırdı. Eldivenli elleriyle sandalyesinin kollarını sıkıca kavramıştı. Dimdik oturuyordu, nefes alıp almadığını bile anlamıyordum.

Yüzünü hafifçe öne eğdi. Ekranlardan vuran ışık maskesinin yarısını aydınlatıyor, diğer yarısını gölgede bırakıyordu. Omuzları kahkahalarla sarsılmaya başladığında değiştirilmiş sesi kulaklarımı tırmaladı. Panikle nefesimi tuttum. Gözlerime yeni yaşlar dolarken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ölüm'ün kahkahası aniden söndü. Sakin, rahat bir tavırla ayağa kalktı. Bir eli yüzüne, bir eli kafasının arkasına gitti. Saçlarını örten siyah kapüşonluyu arkaya çekti. Kusursuz, parlak, kumral dalgalı saçları ortaya çıktı.

Nefesimi tuttum. Ölüm, maskeyi yüzünden çıkarırken kalp atışlarım kulağımda yankılanıyordu. Çarpıntım o kadar güçlüydü ki, neredeyse kalp krizi geçirdiğimi düşünecektim.

Maskenin altında bir insan yüzü olamazdı! Onun insan olduğunu görmek istemiyordum.

Ölüm elinde duran beyaz maskeye bir bakış attı. Ardından gözleri bana çevrildi. "Bunu çıkarmamı istiyordun, değil mi?"

Görünen tek şeye, dalgalı saçlarına odaklandım. İçimdeki huzursuzluk gittikçe büyüyordu. Maskesi elinde olmasına rağmen yüzünü *göremiyordum.* Yüzünün tamamını kaplayan, başka bir beyaz maske vardı. Asıl maskesinin göz yuvalarında olan kadın ve kelebek figürü bunda yoktu. Üstelik bu sefer ağız boşluğu da vardı.

Bu manyak iki maskeyi *üst üste* mi takıyordu?

Gözlerinin boşluğundaki örtü diğer maskeyle birlikte kalkmıştı. Loş ışıkta bile maskesindeki boşluklardan aralığından koyu renkli insan gözlerine sahip olduğunu görebiliyordum.

İnsandı.

Ellerimin titremesini durduramıyordum. Parmak uçlarım metal sandalyenin koluna teker teker çarpıyordu.

Daha sonra her şey aniden gelişti.

Ölüm elini kaldırıp maskesinin çenesini kavradı. Diğer eli kafasının arkasına uzandı. Maskesini yüzünden aşağıya doğru çekti. Bakışları bir süre elinde tuttuğu iki maskeye bakakaldı. Derin bir nefes alıp yüzünü kaldırdı. Ruhsuz gözlerini üzerime çevirmişti.

Sandalyenin kollarını sıkıca kavrarken korkuyla geriye yaslandım. Şaşkınlıkla aralanan dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü.

Bir canavarın yüzünü görmekten neden korkayım?

Tanıdığın birinin yüzü olduğu için.

Bana bakan kişi Ölüm değildi.

"Sen..." dedim boğulurcasına. Nefesim boğazımda takılı kaldı. Tüm vücudumu bir ürperti sardı. Kuru kuru öğürürken bir elimi ağzıma bastırdım. Ağzıma kadar yükselen safranın tadını alabiliyordum.

Ölüm'ün eli ceketinin yakasına doğru hareket etti. Bir şeyi test edercesine boğazını temizledi. Bana bakmaya devam ediyordu. "Ahsen..." Tereddüt etmiş gibi duraksadı. "Beni hatırlamıyor musun?"

Konuşan adamın sesi Egemen'e aitti.

Kumrala yakın sarı saçları daha önce hiç görmediğim kadar düzgün ve parlaktı. Yüzü kirli sakalından bile arınmıştı, tertemiz

Scanned with CamScanner

görünüyordu. Daha önce kırılmış gibi görünen hafif yamuk burnu, şekilli dudakları, uykusuzluktan kararmış gözaltları... Egemen'di. Karşımdaki kişi *Egemen'di.*

Son tutsak. Tutsak 3. Ölüm. Kıyı.

Egemen.

Boğazımdan bir hayvanın can çekişme sesini andıran çaresiz bir inilti yükseldi. Konuşmak için dilimi hareket ettirmeye çalışsam da dilim ağırlaşmış, işe yaramaz bir hale gelmişti. Bedenimi sarsan hıçkırığa engel olamadım.

Hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim. Öncesinde Ölüm'ün tutsağıydım, şimdi ise *Ölüm'e tutsaktım.* Ölüm sadece bedenimi hapsetmişti ama Egemen... Onun yüzü benim ruhumu esir alan şeydi.

Gözlerimden yaşlar dökülürken ayağa kalkmaya çalışıyordum.

Ayağa kalk!

Bacaklarım bir türlü emrimi yerine getirmiyordu. Sanki birer metal külçeye dönüşmüşlerdi.

Ölüm'ün -*hayır, Egemen'in*- kahverengi gözleri üzerimde dolaştı. Kaşları yüzüne doğru inerken bana duygusuz bir bakış attı. Bana daha önce bu kadar hissiz baktığı bir anı hatırlayamıyordum. İlk gün, Daire 13'e girdiğim ilk gün bile gözleri bu kadar soğuk değildi.

"Elbette beni hatırlamıyorsun," derken sesinde ona ait olmayan bir sertlik vardı. Nadiren gördüğüm o acı sırıtışı karşımda duruyordu. "*Yalan söylüyordun.*"

Egemen yalandan nefret ediyordu.

Ölüm gibi.

"S... *sen*..." diyebildim zorla. Başım dönüyordu. Onun bedeni hariç tüm oda etrafımda dönmeye başlamıştı. Beynim durmuş gibiydi. Tüm parçalar gözümün önündeydi ama neyi nasıl birleştireceğimi bilmiyordum.

Egemen, Ölüm'ün ikizi ya da *ta kendisiydi.* Gördüklerimin başka bir açıklaması olamazdı.

Ölüm bir elini ceketinin cebine koydu. Egemen'e ait olmayan,

dik bir yürüyüşle bana doğru yaklaştı. Tam önümde durduğunda bana tepeden bir bakış attı. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Konuş."

Hıçkırıklar bedenimi sarsarken kollarımı kendime doladım. "Soyadın..." dedim zar zor. Neredeyse kendi sesimi bile duyamıyordum. "Soyadın *Varol* mu?"

Ölüm'ün gözleri hafifçe irileşti. "Hatırlıyorsun!" dedi tuhaf bir sesle. Gözlerini kırpıştırdı. Sanki mimikleri bile ona ait değildi. "*Siktir*, gerçekten hatırlıyorsun!"

Vücudumu sarsan hıçkırıklar şiddetlendi. Gözyaşları kirpiklerimden kopup gitti.

Kıyı Varol.

Egemen Kıyı Varol.

"Egemen'i nereye hapsettin?" diye sordum güçlükle. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Egemen nerede, *Kıyı?*"

Onun bedeninde Ölüm üzerime doğru eğildi. "Beni hatırlıyorsun ve sorduğun şey *o piçin* nerede olduğu mu?" İrileşmiş gözbebeklerine dehşet içinde baktım. İrisleri kocaman olmuş, kahverengi gözlerinin rengini neredeyse tamamen kapatmıştı. Gözleri simsiyah gözüküyordu. "Bu an bizim anımız!" Bağırışıyla birlikte nefesi yüzüme çarptı.

"Hayır, hayır," dedim aceleyle. Korkudan sesim içime kaçmıştı. "*Senin* yüzün..."

"Onun adını bir daha ağzına anmayacaksın!" diye bağırırken geriye doğru bir adım attı. Diğer elini de ceketinin cebine koyup ağırlığını bir bacağına verdi. "Hapsedildiği yerde çürüyerek ölecek ve sen sadece cesedini görebileceksin."

Tavrı rahattı fakat tüm vücudunun titrediğini görebiliyordum.

Egemen diye biri *gerçekten* var mıydı?

"Egemen'le ikiz gibisin," dedim korkuyla.

Ya da Egemen'in ta kendisisin.

Aramızda açtığı mesafeyi hızla kapattı. "Kes sesini!" diye kükredi yüzüme doğru. Yüzüme vurmak için elini kaldırdığında demir sandalyeye korkuyla sindim. Refleks olarak ellerimi kendimi

Scanned with CamScanner

korumak için kaldırdım. Dudaklarımdan dökülen hıçkırıklar durmuştu. Nefesimi tutmuş, titreyen dudaklarımla yumruğuna bakıyordum. Kendimden tiksinecek kadar *güçsüz* hissediyordum.

Eli yüzüme inmeden havada asılı kaldı. Biri zamanı durdurmuş gibi birkaç saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık.

Gözleri yaşlı gözlerime bakarken donakalmıştı. Yumruk yaptığı elini hızla indirdi. Diğer eliyle yumruk yaptığı elini bileğinden tutup geri çekerken şaşkın gözüküyordu.

"Sana baban gibi davrandım," dedi boğulurcasına.

Bana babam bile bunu yapmazdı.

Sandalyeden zar zor destek alarak ayağa kalktım. Yana, kapıya doğru bir adım attım. "Aynaya bak," dedim güçlükle. Gerçek birden zihnimde parladı. "Kendini *görmemek* için maske takıyordun, değil mi?" Dudaklarım titredi. "Kıyı... Maskenin altındaki yüzünü hatırlıyor musun?"

Ölüm'ün donuk suratı tekrar bir sırıtışla kaplandı. "Hatırladığın kişi çoktan öldü, kelebeğim," dedi o tanıdık tonlamayla. Sesi her gün duyduğum sesti. Beni saatlerce teselli eden sesti. Sevdiğim adama aitti. "Artık bir yüzü yok."

"*Kendi yüzünü* hatırlamıyorsun," dedim dış kapıya doğru bir adım daha atarken. "*Yüzünü. Hatırlamıyorsun*. Neden, biliyor musun?"

Maskesiz canavar bana baktı.

"Çünkü siktiğimin Egemen'i sensin!" diye bağırdım kontrolsüzce. Geriye doğru bir adım daha atarken gözlerimden hâlâ yaşlar dökülüyordu. "Gündüzleri benimle konuşan sen değildin çünkü tüm gün yanımızdaydın! Beni kurtardığında mermi kolunu sıyırdı çünkü *kendine* zarar veremezdin! Sana hiçbir zor görev verilmedi çünkü bunu *sen* istemedin! Tüm gün uykusuzdun çünkü geceleri evi yöneten şeytan *sendin!* Egemen'le yatmadığım için beni öldürmedin çünkü seni seçmemden tatmin olmuştun!"

Dudaklarımdan kontrolsüz bir kahkaha döküldü. Ölüm beni değil, *kendisini* kandırmıştı.

Dehşet içinde bana bakıyordu. Maske yoktu. Yüzünde bir insan ifadesi vardı ve o ifade Egemen'e aitti.

Ölüm'ü öpmüştüm.

Ölüm'den hoşlanmıştım.

Ölüm'ü beni kurtarması için seçmiştim.

Ölüm'le yatmayı göze almıştım.

Ölüm vurulmasın diye ona doğrultmuş silahın önüne atlamaya çalışmıştım.

Ölüm'e güvenmiştim.

Ölüm'le kahkahalar atmıştım.

Ölüm'e sırlarımı anlatmıştım.

Ölüm'ü kendime âşık etmiştim.

Ve bunların hepsini fark etmeden yapmıştım.

Titreyen işaretparmağımı ona doğrulttum. "En başından beri kendi anneni öldüren sendin!" diye çığlık attım. Bizi günlerce katil olmakla suçlamış, günlerce bize işkence etmişti. En sonunda kendimizden şüphe etmeye bile başlamıştık! "Ve... Ve..." Parçalar zihnimde birleşiyordu. "Kendini suçlamak yerine bizi de *kendinden* almak istediğin bir intikam planına dahil ettin! Bunca zamandır *kendini* yok etmeye çalışıyordun!"

Sakin bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Ne saçmaladığının farkında mısın?" Kıkırdarken yüzünde şüphe belirdi. "Seni bu denli delirtmeyi başardığımı fark etmemiştim."

"Siktiğimin delisi!" diye bağırdım. "Deliren *sensin!*"

Arkamı ona döndüğüm gibi kapıyı hızla açtım ve odadan koşarcasına çıktım. Banyoya koştum. Deri ayakkabılarının çıkardığı tok adım sesleri hemen arkamdaydı. Banyonun kapısını açık bırakıp belimi lavaboya yasladım. Ellerim lavabonun köşelerini kavradı.

Banyodan içeriye adım atmaz eli uzanıp boğazımı kavradı. Bedenini bana doğru bastırırken belim arkaya doğru kıvrıldı. Yüzümü ondan olabildiğince geri tutmaya çalışsam da parmakları boğazımda sıkılaştı. "Kaçabileceğini mi sanıyorsun?" dedi yüzümü kendine doğru çekerken. "Bana yalan söylediğin için bile seni öldürebilirim ve sen *hâlâ* kaçmaya çalışıyorsun."

Scanned with CamScanner

"Kıyı..." dedim zar zor. Parmakları tenime gömülüyor, nefes almamı engelliyordu. "Kıyı... aynaya... bak..." Ölüm'ün gözleri gözlerimden ayrılmadı. Gözlerim daha da irileşirken ellerim bileğine yapıştı. "Kıyı..."

İşe yaramıyordu.

Bir zamanlar tanıdığım adamın adını kullanmak işe yaramıyordu. Ona *ulaşamıyordum.*

Ellerini boğazımdan uzaklaştırmaya çalışırken güçlükle, "Ege... men..." diye inledim. Benim tanıdığım adam oydu. Egemen'di. "*Egemen... aynaya... bak...*"

Ölüm gözlerini kırptı. Ardından bakışlarını yüzümden yukarıya doğru çevirdi. Parmaklarının tutuşu gevşedi, irisleri bu sefer küçülmüştü. Boynuma sarılmış elini geri çekmeye çalışırken gözlerim kararda. En sonunda parmakları boynumu tamamen bıraktığında kendimi elinden kurtarabildim.

Dizlerimin üzerine, yere düştüm. Ellerim kendi boğazıma sarıldı. Nefes almaya çalışırken ellerimle boynumdaki görünmez bir kilitten kurtulmaya çalışırcasına nafile bir savaş veriyordum. Tırnaklarım boynumu çiziyordu. Görüşüm gidip geliyordu. Öksürükler bedenimi sarsarken üzerine basılıp geçilecek bir böcekten farkım yoktu.

Yere dayadığım ellerime gözyaşlarım damladı.

İlk nefesim ciğerlerime dolduğu an kafamı kaldırdım ve ıslak kirpiklerim arasından aynanın karşısında duran adama baktım.

"Söz vermiştik!" diye bağırdım ağlayarak. "Şiddetten nefret ettiğimi *biliyordun!* Yalandan nefret ettiğini biliyordum! Ben sana yalan söylemeyecektim. Sen de bana, kimseye bunu yapmayacaktın!" Bir elimle boynumu ovuştururken zar zor devam edebildim. "Birbirimize söz vermiştik!"

Kıyı'yı tanımıyordum.

Ama Egemen'i tanıyordum.

"Ben kimseye elimi kaldırmam," dedi donuk bir sesle. Hâlâ aynaya bakıyordu. Birden gülmeye başladı. Gülüşü çarpıktı. "Daha kötüsünü yapıyorsun ama?" dedi kendine karşı çıkarcasına. Geri-

ye doğru bir adım atarken ellerini saçlarından geçirdi. Yüzü bana çevrildiğinde yüzündeki gülümseme silinmişti. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Egemen, yalvarırım *dur artık!*" diye bağırdım. Sesim banyonun duvarlarında yankılandı. "Kafandaki şey neyse seni kontrol ediyor! Bu sen *değilsin!* Benim tanıdığım adam nerde?"

Egemen gülümsedi ama dudaklarındaki gülümseme ona ait değildi, Ölüm'ün gülümsemesiydi. "Hiçbir yerde, *kelebeğim,*" dedi harfleri uzatarak. "Her şeyi *ben* kontrol ediyorum."

Bana doğru birkaç adım attı. Tek eliyle saçlarımı kavrayıp beni çekiştirmeye başladığında acıyla çığlık attım. Acıdan kurtulmak için çaresizce ayağa kalkmaya çalıştım. Saçlarımın köklerinden ayrıldığını, tutamların elinde kaldığını hissedebiliyordum. Ölüm ise beni çoktan sürükleyerek banyodan çıkarmış, koridorun karşısındaki kapıya doğru çekiyordu.

Kapının önünde durduğunda bile saçlarımı bırakmamıştı. Tek eliyle cebinden anahtar çıkarıp kapının kilidini açtı. Ardından beni içeri fırlattı.

Yüzüstü yere kapaklanmamak için ellerimi yere dayadım. Saçlarım yüzüme doğru dökülürken hızlı nefesler alıp veriyordum. Burnuma dolan koku anında öğürmeme neden oldu. Midemin boğazıma yükselmesine engel olamadım. Yere dayalı ellerimin arasına kusmaya başladım. Bedenim öğürtülerle sarsılırken nefes almamaya çalışsam da başaramıyordum.

Ölüm'ün bana yaklaştığını duyduğum an geri çekilip hızla ayağa kalktım. Bir elimi odanın siyah duvarına dayadığım anda gözlerim nerede olduğumu anlamaya çalışırcasına Ölüm'ün üzerinden kayıp geçti.

Küçük odada ben ve Ölüm dışında tek bir *şey* vardı.

Çürümüş, insan şeklini kaybetmeye yaklaşmış bir cesetti bu. Dikdörtgen, camdan bir tabutun içinde duruyordu. Üzerine lacivert, etekli bir takım elbise giydirilmişti. Çürümüş kafanın hemen üzerinde de sarı, dalgalı saçlı bir peruk vardı.

"*Bu ne?*" diye bağırdım dehşet içinde. "Çıkar beni buradan!"

Scanned with CamScanner

Konuşurken ağzıma giren ağır koku tekrar öğürmeme neden olunca elimin tersini ağzıma dayadım. Bana yapacağı şey de bu muydu?

Ölüm odanın tek kapısının önünde dururken bakışları deri eldiveninde kalan uzun saçlarıma odaklandı. Ellerini silkeleyerek saçlarımdan kurtulduktan sonra gözlerini cam tabuta çevirdi. Donmuş bir şekilde cesede bakıyordu. "Onu çatıdan ittim," dedi yavaşça. "İtmeseydim de ölecekti. Onu öldürmek için yüzlerce planım vardı ama o, bu planların dışında bir yolla ölmeyi tercih etti. Tıpkı senin gibi."

Tabuta bakakaldım.

Tabuttaki kişi *annesiydi.*

Deniz'in cesedini *cam bir tabutta sergiliyordu.*

Kısık sesimle, "Egemen," dedim yalvarırcasına. Midem tekrar ağzıma geldiğinde zorla yutkundum. "Deniz *senin* annendi! Onu *sen* öldürdün. *Biz suçsuzuz!*"

"Hak etmişti," dedi Ölüm titreyen sesiyle. Takım elbisesinin ceketini titreyen elleriyle zar zor üzerinden çıkarırken kendisiyle bir savaş verdiğini tahmin edebiliyordum. "Anne, bak! Ahsen'i tekrar bulacağımı sana söylemiştim. Sizi tekrar tanıştırmalı mıyım?"

Kafamı sağa sola sallarken sırtımı duvara yasladım.

"Anne, bak," dedi Ölüm tekrar. "Arkadaşlar edindim, tıpkı bana söylediğin gibi. Sana tutsakları anlatmıştım ama hiç detaylı bahsetmemiştim. Dinlemek ister misin?"

Dehşet içinde ona bakakaldım.

"Mete biraz agresif fakat işleri ciddiye alış şeklini seviyorum. Sen de severdin. Sarp en nefret ettiğin insan tipinde, yine de onunla zaman geçirmek eğlenceli. Hayatta sadece 'şimdi'yi yaşıyor. Yarınını düşünmüyor. Bunun rahatlatıcı bir yanı var. Kutay'ı insanlara yalan söylerken izlemek, rol yapışını görmek bana, seni hatırlatıyor. Çağrı... Çağrı babamın arkadaşlarının başarısız ama mükemmel çocukları gibi." Duraksadı. Devam ederken sesi boğuklaşmıştı. "Bazen bana babam yanımdaymış gibi hissettiriyor."

Gözlerim yüzünde asılı kalırken dinlediğim itirafın *Egemen'e* ait olduğunu fark ettim. Bedeni Ölüm'e ait olsa da konuşan kişi Egemen'di. Parçalar gözümün önünde birleşmeye başlamıştı. Ölüm kendi işlediği bir cinayet için bizi suçlayarak kendine bahane bulmuştu. Aslında bizde gördüğü gerçekler çok daha farklıydı.

"Gökhan..." Sesiyle birlikte dudakları da titredi. "Benim gibiydi ama bana *benzemiyordu.* Sırf bana benziyor diye ondan nefret ederdin." Duraksayıp sesli bir şekilde yutkundu. "Ben... onu öldürdüm."

Kelimeler Egemen'in dudaklarından döküldüğü anda göğsümde bir ağrı belirdi.

Egemen *yapmıştı.*

Gerçekten *o* yapmıştı.

Gökhan'ı öldürmüştü!

Gökhan *haklıydı!* Gökhan *her saniye* haklıydı! *En başından beri* haklıydı. Haklıydı işte! Gözlerimi sımsıkı yumdum. Egemen'de bir terslik olduğunu hissetmişti. Gerçekleri görmeye hepimizden daha yakındı! Ve haklı olması hiçbir işe yaramamıştı!

"Ahsen'i tekrar buldum," diye devam etti. "Kendini kaybetmişti ama ben, onu *buldum.* Bu haline de bayılırdın." Gözlerimi aralayıp yüzüne baktığımda bakışlarının bana dönmüş olduğunu fark ettim. "Senin dışında birinin daha canımı bu kadar yakabileceğini bilmek seni tatmin ederdi, anne."

Aniden bana doğru atıldığında geriye doğru kaçmaya çalıştım fakat parmakları tekrar saçlarımı kavramıştı. Dudaklarımdan kesik bir çığlık döküldü. Bırakmayacağını bilsem bile istemsizce, "Bırak!" diye bağırdım. Beni odanın dışına sürüklerken kapıyı sertçe arkasından kapattı.

"Canını yakmadım!" diye haykırdım güçlükle. Dudaklarımdan bir çığlık daha döküldü, başımda dayanılmaz bir acı vardı. "Sana hiçbir şey yapmadım!"

Beni yere bıraktığında kesiklerle dolu kolumu ona doğru kaldırdım. "Benim bedenimde *senin için bile* bir kesik var!" Fısıltıyla başladığım cümle bir bağırışla son buldu. "Benim canımı yakan *sendin!*"

Scanned with CamScanner

"Gözümün önünde intihar ettin!" diye bağırdı. Bana doğru bir adım attı. "Bir değil, *iki* kere!" Ona bakakaldım. İlk öpücüğümün ona ait olduğunu söylediği mesajı hatırladım. "İlkinde bana âşıktın ve benim için sadece bir arkadaştın," diye devam etti alçak sesle. "Sonuncusunda... sana âşık olan bendim." Gömleğinin üstteki birkaç düğmesini tek eliyle çözerken bana bakmadı. Boynundan yukarısı kızarmıştı. "*Benim* canımı ne kadar yaktığınla ilgili bir fikrin var mı?"

"O zaman beni buraya kapatmasaydın!" Ağzımdan tükürükler saçıldı. Titreyen bedenimi ayağa kalkmaya ikna edemediğim için tek yapabildiğim üzerimde yükselen bedenine aşağıdan bakmaktı. "Kim daha çok üzüldü yarışı mı yapmak istiyorsun?" Sesimdeki hırs beni bile şaşırtmıştı. "Çoktan kaybettin. Hayatımda sevdiğim *tek kişi* canavarın teki çıktı. *Seni seviyordum.*"

Yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Bakışlarımı kaçırdım. Ne tepki vereceğini görmek istemiyordum. Vahşileşmesini görmek istemiyordum. Egemen'i böyle görmeye dayanamıyordum.

"Daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyordum," diye itiraf ettim gözlerimi tekrar yumarak. Onu manipüle edebileceğim tek yol buydu. "Dağınık saçlarını, uykusuz gözlerini, geceleri değil de gündüz bizim yanımızda uyuyabilmeni, umursamaz görünsen de hepimize tek tek dikkat etmeni seviyordum." Bir elimi gözlüğümün altından geçirip parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Beni sevdiğini düşünmeyi seviyordum. Beni güzel bulduğunu düşünmeyi seviyordum."

"Afra?"

Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Gözlerimi açmadığımda sadece sesi vardı. Sesi bir canavara değil, Egemen'e aitti. Böylece daha rahat konuşabiliyordum.

"Fark etmesen de bazı günlerde bana bir gün daha yaşayacak gücü veren kişi sendin," dedim boğuk bir sesle. "Ben o Egemen'i *gerçekten* seviyordum. Ben *seninle* kurtulmak istiyordum. Seninle bir kafede tanışmak, en sevdiğimizi bulana dek tüm aptal kahveleri denemek istiyordum. Bana ders çalıştırmayı bahane ederek

buluşmak isteyecektin, yanıma her zaman çiçeklerle gelecektin. İstanbul'un her köşesini birlikte görecektik. Birlikte Galata'ya çıkacaktık, boğazda günbatımını izleyecektik. Sadece... *neden?*"

"Sanırım bunu bitirmem gerekiyor," dedi Egemen'in sesi, bir günah itiraf edercesine. Az önce söylediklerim umurunda değilmiş gibiydi. "Özür dilerim, *kelebeğim*. Bunları yaşamamamız gerekirdi. Sana bunları yaşatmamam gerekirdi."

Bir gün bu anın geleceğini biliyordum. Bu sözleri Egemen'den değil, Ölüm'den duyacağımı hayal etmiştim. *Gerçek* Ölüm'den. *Ölüm'ün sesinden.*

İhanetin acısı en kötüsüydü. Günlerce, haftalarca, aylarca *yanı başımızdaydı.* Bizimle gülmüş, bizimle plan yapmış, bizimle oyunlar oynamıştı. Bizimle *arkadaş* olmuştu. Beni *kendinden* kurtarmış, bana âşık olmuş ve kalbime girmeyi başarmıştı.

Dirseklerimi dizlerime bastırıp ellerimi saçlarımdan geçirdim. Ağlamam şiddetlenirken fark ettiğim tek şey, aslında bir kaçış yolu olmadığıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp titreye titreye, usulca ağladım. Elim gözyaşlarından sırılsıklam olduğunda elimi gözlerimden ayırıp burnumu çektim. "Yalvarırım çok acı çekmeme izin verme," dedim titreyen sesimle. Elimle kolumdaki kesiklerin üzerini kapattım. "Hepsi çok acımıştı... Ne olur bu sefer acımasın, olur mu? Söylediklerinin bir kelimesi bile gerçekse beni... *acısız öldür.* En hızlı nasıl olacaksa öyle olsun."

Zihnimdeki tüm parçalar tek tek bir araya geliyordu. Kusursuzca tasarlanmış bir oyunun tablosuydu ortaya çıkan. Tablodaki biri, tıpkı *Son Akşam Yemeği* tablosundaki gibi herkese ihanet etmişti. Tablonun içindeki ben ölüydüm. *Herkes* ölüydü.

"Afra," dedi Egemen'in sesi. Adımı söyleyiş şekli o kadar tanıdıktı ki... Bakışlarım anında ona döndüğünde gözlerimiz buluştu. Şeytana ait o soğuk yüz gitmiş, yerine acı çeken bir adamın yüzü gelmişti. "O *gerçekten* benim, değil mi? Her şeyi *ben* yaptım."

Hissettiğim rahatlamayla omuzlarım alçaldı. Dudaklarımdan

Scanned with CamScanner

bir hıçkırık kaçarken kafamı sallayarak onu onayladım. "Tüm bunlara son ver, Egemen. *Sana yalvarıyorum.*"

Bir elini alnına bastırırken kaşları çatıldı. "Hepsi burada," dedi acı çekermişçesine. Sanki beni duymuyordu. "Birkaç insan var. Hepsi konuşuyor ama *onun sesi* hepsini bastırıyor. Yönetmek istiyor. Hepimizi öldürmek istiyor. Annesini öldürdüm diye benden intikam istiyor ama bu beden ona ait değil. Bu beden... Bu beden *bana da ait değil.* Burada olmamalıydım." Bakışlarını kaçırdı. Paniklemiş bir şekilde gözlerini duvarlarda gezdirirken sanki benim görmediğim bir şeyler görüyordu. "Kimim ben?"

Sorunun cevabını bildiğini sanmıyordum.

Bir sessizlik oluştuğunda ağzımı açıp tek kelime etmedim. Şu an konuşan kişi Ölüm değildi. Kafası karışık gibi konuşmuyordu. Ölüm olmayan biri, *Egemen* konuşuyordu. Sanki kafasında bir şeyler yerine oturmuştu. Ona ulaşabilmeyi başarmıştım ama konuştuğum kişi Kıyı değil, Egemen'di.

"Afra," diye devam etti zar zor. "O tamamen gitmiş." Kıyı'dan mı bahsediyordu? "Geriye sadece ben mi kaldım? Onu nasıl susturacağım? Her şeyi bilen o! Buradan nasıl çıkacağız?"

"Telefon," dedim hızla. Göğsümde beliren umut kıvılcımını bastıramadım. *İşe yaramıştı!* Ölüm'ü onun zihninden uzak tutmayı başarabilirsek buradan çıkma şansımız vardı! "Polisi aramamız lazım. Telefonunun yerini biliyor musun?"

Elleri yumruk halini aldı. "Hayır," dedi tek nefeste. "Hayır, hayır... Ama o biliyor. O bulabilir. Polisi aramamız lazım." Egemen'in gözleri yüzüme çevrildi. Yüzündeki çaresizlik bir maske değildi, bunu hissedebiliyordum. "Bana ne olacak?"

Gözlerim tekrar dolarken, "Bilmiyorum," diye itiraf ettim kısık sesle. "*Bilmiyorum* ama polisi aramak zorundasın, Egemen."

"Benim hikâyemi dinlemediniz," dedi Egemen durgun bir sesle. Yüzündeki pişmanlık bir anda silindi. Bakışlarında bir şey değişmişti. Konuşan o *değildi.* "Tüm hikâyeler anlatılmadan oyun bitemez."

"Senin hikâyeni biliyorum!" dedim hıçkırıklarımın arasında. Onun hikâyesi artık umurumda değildi. "*Yalvarırım...*"

"Tüm bunların nedenini bilmiyorsun," dedi Egemen. Sesi titriyordu ancak gözlerinde sadece boş bir bakış vardı. "*Kum havuzu, karanlık oda, çatı katı, ilaçlı su, babacılık oyunu, siyanür tozu...*" Tekrar tekrar aynı kelimeleri söylerken dehşet içinde ona baktım. "Herkes erkeklerin canı yanmaz sanıyor." Kendi kendine gülerken kafasını salladı. "Herkes beni şımarık, zengin bir oğlan çocuğu sanıyor."

"Egemen," dedim yalvarırcasına tekrar. Tek şansım O'ydu. "*Lütfen.* Sana ihtiyacım var!"

"Hikâyemi dinlemeniz gerekiyor," dedi Egemen bir çocuk gibi omuz silkerek. "Ben *hepinizi* dinledim. Hepinize destek oldum. Senin *aynı* hikâyeni sıkılmadan *yıllarca* dinledim. Neden kimse beni dinlemiyor?" Sesindeki çaresizlik sahte hissettiriyordu. Sanki Egemen gitmişti.

Derin bir nefes aldım. "Tamam," dedim teslim olurcasına. Onu oyalamam gerekiyordu. Tekrar Egemen gibi davranmasını sağlamam gerekiyordu. "Hikâyeni dinleyeceğim. İstediğin kadar, tamam mı? İstediğin kadar anlatabilirsin bana."

"Onların yanına gitmen lazım," dedi Egemen ve kafasını sallayarak kendi kendini onayladı. "Hep beraber olmalıyız. Tüm tutsaklar bir arada olmalı. Gökhan'ı da yanımıza almalıyız."

Gökhan'ın ismini duymak tekrar hıçkırmama neden oldu. "Ama o öldü, Egemen," diye fısıldadım. Bunun için onu parçalamak istiyordum. Gökhan'ın olmamasının nedeni oydu! "Seni dinleyemez."

Egemen'in boğazından tuhaf bir ses çıktı. "Onu sadece ben anlıyordum," dedi ellerini yüzüne kapatırken. Bana sırtını dönüp benden uzaklaştı. "Onu sadece ben anladım. Şimdi..." Derin bir nefes verdi. "Afra, bana güveniyor musun?"

Sırtına bakarken, "Hayır," dedim saniyesinde. Sesimdeki korku belirgindi. Yalan söyleyecek kadar düşünememiştim.

"*Güzel,*" derken omuzları inip kalktı. "Diğerlerinin yanına gitmelisin. Yatak odalarının olduğu koridorda bir merdiven bulacaksın. Merdivenlerden çık ve diğerlerine her şeyi anlat." Sesli bir şekilde yutkundu. "Yapmam gereken bir şey var."

Scanned with CamScanner

"Bizi öldürmeyeceksin, değil mi?" diye fısıldadım güçlükle. "Egemen, *oradasın*, değil mi?"

Egemen bana döndü. Yerdeki halime bakarken hızlı adımlarla bana yaklaştı. Ben yerde kayarak geri çekilmeye çalışırken tek dizi üzerine çöküp yüzümü avuçlarının içine aldı. "Seni asla öldürmem," dedi titreyen sesiyle. Yüzündeki ifade tekrar tanıdığım o adama aitti. Bakışları anlamlıydı. "Ama artık her şey bitmeli. Ama..."

"Ama?"

"O canavar... *Ölüm* hepimizi öldürmek istiyor." Sanki zihnimde ona nasıl hitap ettiğimi duymuştu. Sanki Ölüm onun için de bir canavardan ibaretti.

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Gitmeme izin veriyor musun?"

"Onların yanında daha güvende olursun," dedi ellerini yüzümden çekerken. "Ne olursa olsun, bana hep Egemen diye seslen, olur mu?" Küçülmüş gözbebeklerine baktığımda orada zavallı yansımamı gördüm. "Kıyı gitti, ben kaldım. *Egemen Kıyı Varol.*" Bir an duraksayıp kendi kendine gülümsedi. "Hem babam Egemen ismini daha çok severdi. Bu sefer babamın Egemen'i olabilirim."

Egemen Kıyı Varol.

Ölüm'ün adı buydu.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum titreyen sesimle. Beni kandırmadığından emin olmam lazımdı. "Buradan kaçabilir miyiz? Buradan bir çıkış var mı?"

"Telefonu bulacağım," dedi Egemen. Bir an tereddütle bana baktı. "Git." Sesi kısıktı. "Bu kısımdan çıkmaya çalışmayın. Her yer onun adamlarıyla dolu. Güvenli bir çıkış yok."

"Sonra?" dedim güçlükle. Söylediklerine inanmalı mıydım?

"Sonra beni öldüreceksin. Kolyeyi boynuma saplaman gerekiyor." Gözlerini kendi taktığı kolyeye çevirdi. "Sivri kısımları kalbi delmek için yeterli değil." Endişeli yüz ifadesiyle bakışları yüzümün her santiminde gezindi. "Bunu yapabilir misin? Beni tekrar gördüğünde... *öldürmen lazım.*"

Nutkum tutulmuştu. Konuşan kişi kesinlikle Egemen'di. Kafamı onaylarcasına sallarken zangır zangır titriyordum.

Aylar önce Daire 13'e geldiğim ilk günlerde, Egemen zorunda kalsam bile benim kimseyi öldüremeyeceğimi söylemişti.

Şimdi ise onu öldürmemi istiyordu.

"Sana güveniyorum, Afra," diye fısıldadı. Gözlerini kısa bir anlığına yumdu. "Ama sana *yalvarıyorum*... Bana bakınca gördüğün yüze güvenme."

Egemen önümden kalkıp bilgisayar odasına doğru koştu. Birkaç saniye arkasından bakakaldım. Gerçeklik zihnime birden vurduğunda gözlerimi kırpıştırarak alelacele ayağa kalktım. Sadece bir anlığına başım döndü. Duvara tutunarak zar zor kendimi salona attım. Gözlerim mükemmel salonun diğer koridorunun girişine kaydı.

Koşarak koridora daldım. Koridor yatak odalarımızın olduğu koridorun parlak bir kopyası gibiydi. Kapılar çapraz dizilmişti ve üstlerinde numaralar vardı.

İlk iki kapıyı açıp odaların içine baktım. Odaların içi bile bizim dairedekilerin birer kopyasıydı. *Merdiven*, diye tekrarlıyordum içimden. *Merdiven.*

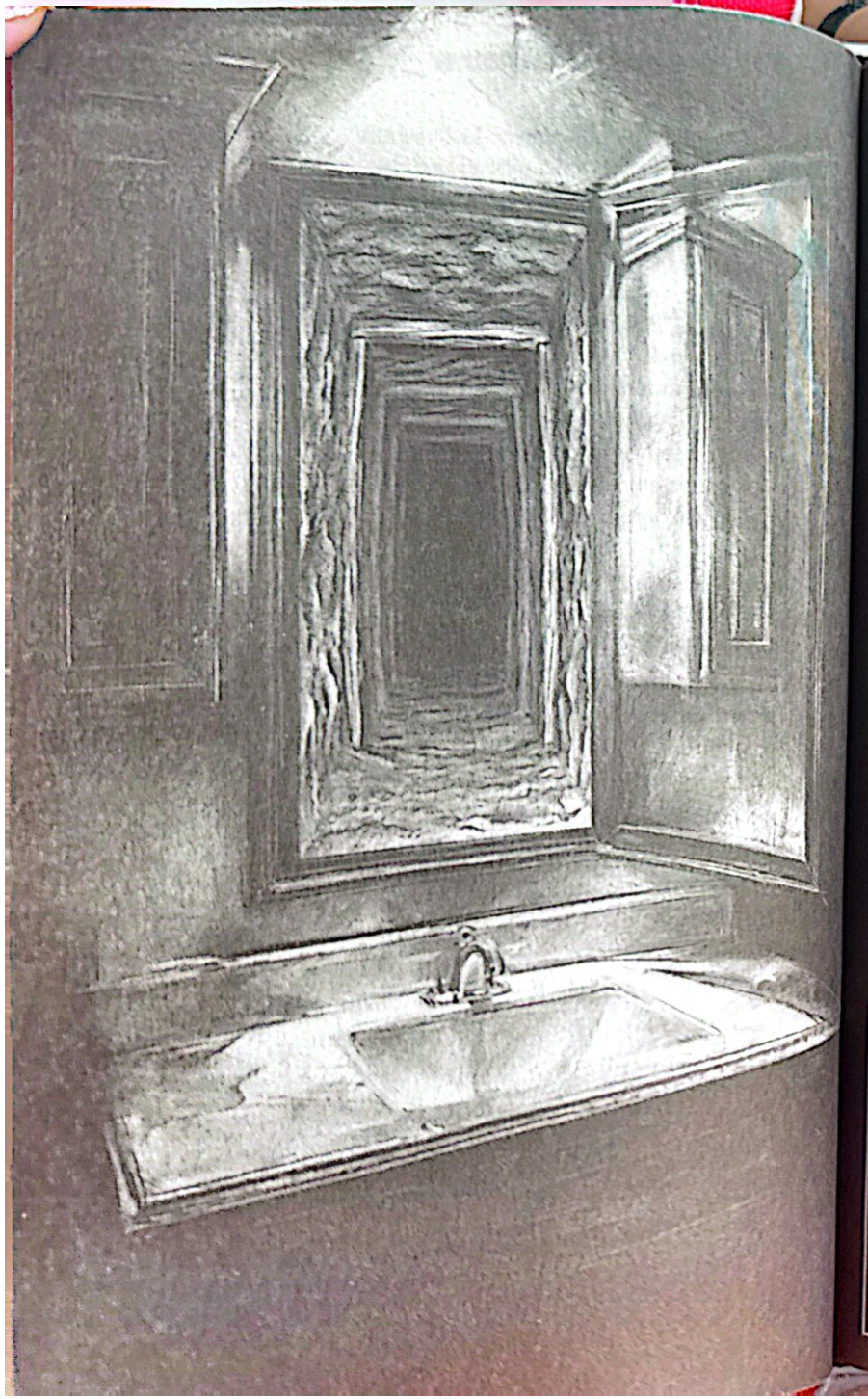
İkinci kapıdan sonra sadece bir saniyeliğine duraksadım ve koridorun ucundaki üçüncü kapıyı açtım.

Merdiven üç numaradaydı, Egemen'e ait numarada. İçeride bir oda yoktu. Bir insanın sığabileceği genişlikte, yukarı doğru yükselen, metal bir merdiven vardı. Basamaklara tutunarak çıkmalıydım.

Hızla içeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. Kapıda kilitleyebileceğim bir kilit yoktu. Hızlı olmam gerekecekti.

El yordamıyla merdivenleri bulup karanlığın içinde yukarıya tırmanmaya başladım.

Scanned with CamScanner

REC

Saat: 22.13
İstanbul, 24 Haziran 2021

ÖLÜM

Banyonun ortasında yerde uzanan Ölüm'ün zihni düşüncelerle doluydu. Egemen Varol'un banyosundaydı ve tek düşünebildiği Ahsen'iydi.

Onun Ahsen'i kandan korkardı. Kendini kesemezdi. Onunla yaşadığı geceye katlanamadığı için mi en çok korktuğu yöntemle intihara kalkışmıştı? Tutsak 7'nin Egemen'i seçmesi ölmeye karar vermesine mi neden olmuştu?

Gözleri birden açıldı. Uyuşuk uyuşuk göz kırparak doğruldu ve oturur pozisyonda birkaç saniye bekledi. Aniden yerden kalktı. Sarsak adımlarla banyodan çıktı. Dağınık odasına tek bir bakış atıp Egemen Varol'un kapısının önüne oturdu.

Kapının diğer tarafında Ölüm vardı.

Zihninin diğer tarafında Ölüm duruyordu.

Egemen ise kendi odasındaydı, kapının diğer tarafında Ölüm olduğunu düşünüyordu. Hastalıklı zihni ona birçok kimliğin ve tek bir bedenin olduğu bir tiyatro oynuyordu.

Egemen'in üzerinde mor bir *sweatshirt*, cebinde ise silah vardı. Alnını kapıya dayarken gözleri yarı kapalıydı. Yavaşça inledi, sarhoş gibi hissediyordu ama bunun mümkün olmadığının farkındaydı.

Scanned with CamScanner

Zihninin diğer tarafında Ölüm ona silahı doğrulttu.

Egemen silahı cebinden çıkardı ve kendi alnına dayadı. Eli, Ölüm'ün kontrolündeydi.

Kısık gözlerle zor gördüğü odasının görüntüsü bulanıktı. Aldığı hırıltılı, hızlı nefeslerle omuzları kalkıp iniyordu.

Egemen Varol, diğer elini kaldırıp kendi yüzüne bastırdı.

Ölüm maskesini takmıştı.

Bulanık gözleriyle kapının altına baktığında tek gördüğü şey koridorun ışığıydı.

Zihninde Ölüm'ün gölgesi odaya yansıyordu.

"Lütfen öldür beni," dedi Egemen. Afra gittikten sonra günlerce Daire 13'te konuşmayan adamın dudaklarını araladığında tek dileği ölüm olmuştu.

Ölüm zihninde bir elini kapıya dayamış halde duraksadı. Geriye doğru bir adım attı. Onun konuşmasına şaşırmıştı. Kapının altından Egemen'in gölgesini izledi.

Egemen de Ölüm'ün gölgesini izliyordu. "Orada olduğunu biliyorum," dedi yalvarırcasına. "Afra benim yüzümden öldü. *Lütfen*, beni de öldür."

"*O ölmedi*," diye fısıldadı zihnine Ölüm. "*Ölmedi, ölmedi, ölmedi.*" Zihninde Egemen'e doğrulttuğu silah titremeye başlamıştı.

Egemen'in silahı tutan eli titredi.

Ölüm ona susması için bağırmak istedi fakat dudakları kapalıydı. Ölüm silah tutmazdı, birini öldüremezdi. Bunu başkalarına *yaptırırdı*.

"Lütfen," dedi Egemen.

Ölüm silahı indirdi.

Egemen silahı alnından çekip yere bırakırken tüm vücudu titriyordu.

"*Ölüm*, buna bir son ver. Cana karşı can. *Ölmek istiyorum.*"

İstediği ölümü Ölüm ona eninde sonunda verecekti.

Bu kendisini yok etmek anlamına gelse bile.

Egemen Kıyı Varol merdivenleri yavaşça tırmanıyordu çünkü attığı her adım ona acı veriyordu. Son günlerinin çoğunda ne yaptığını hatırlamıyordu. Her seferinde gözünü yatağında açıyordu ama bir şekilde uyumadığından emindi.

Ne zaman aynaya baksa kendisi gibi hissetmiyordu. Yıllarca giydiği gömlekleri giymeye bile sabrı kalmamıştı. Ruhundaki değişimi hissedebiliyordu.

Yine de merdivenlerden çıkan kişi hâlâ Kıyı'ydı.

Birkaç yıldır çatı katları onu kâbuslarına hapseden görüntülerden bir tanesiydi. Bazen Ahsen'i onu tanıdığı yaşta, olduğu gibi görürdü. Antidepresanlar içinde boğulan liseli bir kız. Dalgalı, kahverengi saçları rüzgârda savrulurken ona doğru döner ve gülümser, hayatı berbat olmasına rağmen güzel şeylerden bahsetmeye çalışırdı.

Kıyı kâbus görürken onun neşesinin sahte olduğunu bilirdi. Gülümsemesinin gittikçe ağırlaşan depresyonunu saklamasına izin vermezdi.

Gerçekte ise tam tersi olmuştu. Ahsen gülümsemesiyle acılarını ondan saklamayı başarmıştı.

Bazen rüyalarında ikisi de birer yetişkin olurdu. İlk başta hep huzurlu hissederdi. Sonra Ahsen sanki ne yaptığını biliyormuş gibi ona suçlarcasına bakar ve gözlerini kaçırırdı.

Kıyı ona her seferinde, "Neden?" diye sormak isterdi. Fakat hiçbir zaman konuşamazdı. Onunla konuşmaya karar verdiğinde bir sınırı geçmiş gibi rüyası birden kâbusa dönüşürdü. Ahsen'in kanlar içinde yere çakılmış görüntüsü, kaldırıma bulaşmış kanı ve sedyeyle taşınırken ölüme yakın hali aklına gelirdi.

Çatıya çıktığında onu bekleyen bir kadın vardı ancak bu onun Ahsen'i değildi. Sarı, uzun dalgalı saçları dağılmış, üzerinde kirli ama şık kıyafetlerle çatının kenarında oturan kişi Kıyı'nın annesiydi. Çatı katı, Ahsen'le onun çatı katı gibi değildi. Tırtıklı taşlarla yapılmış, derme çatma, eski bir çatıydı bu.

Deniz çatının kenarında oturuyordu.

Kıyı ellerini mor sweatshirt'ünün ceplerine koyarak bir süre an-

Scanned with CamScanner

nesini izledi. Herkes annesinden güzel olarak bahsederdi. Kadının ne yüzü ne bedeni yaşını gösteriyordu. İnsanların yanında cıvıl cıvıl gülümser, neşeyle konuşurdu. Buna rağmen Kıyı ona bakınca sadece mide bulantısı hissediyordu. İçindeki nefret şiddetli bir sarsıntı gibi midesinden yukarı doğru yükseliyor, yumruk haline getirdiği ellerinin titremesine neden oluyordu.

Deniz Varol ona unutmaya çalıştığı her şeyi hatırlatıyordu.

"Deniz," diye seslendi Kıyı. Onun annesi yoktu, hiçbir zaman olmamıştı. Karşısındaki kadın Ölüm'ü taşıyan bir canavardı. Onu değiştirmeye çalışan bir canavar.

Annesi kafasını çevirip ona baktı. Kıyı'yı gördüğünde dudaklarında kocaman bir gülümseme oluştu. Çatının kenarından inip ayağa kalkarken ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Kıyı'nın gözleri onun soyulmuş ojelerine ve ellerindeki kire takıldı. Kaşları çatılırken çatının kenarında duran viski şişelerini fark etti.

"Oğlum..." Sevecen ses tonu dikkatini tekrar kadının üzerinde topladı. Deniz'in gözleri onun üzerinde gezinirken yüzündeki ifade özlemden tiksinmeye doğru kaydı. "Sana böyle giyinemeyeceğini söylemiştim! Saçların neden dağınık? Sana yakışıyor mu? Üstündekileri çıkar!" Kelimeleri şiddetli fakat sesi sakindi.

Alkolün değil, ilaçların etkisiydi. Kıyı'nın ona zorla içirdiği ilaçların bir etkisi.

Kıyı söylediklerini umursamadan ona baktı. "Kaç gündür geberecek cesareti kendinde bulamadın mı? İçip içip öylece burada oturuyor musun?"

"Boş durmuyorum! Video çekiyorum!" dedi Deniz köşede bir kamerayı işaret ederek. "Hatta az önce yoldan arkadaşın geçti, biliyor musun? Burası çok eğlenceli! Bambaşka insanlarla dolu bir sokak."

Kıyı donakaldı. Hayatı boyunca sadece bir arkadaşı olmuştu ve annesi bunu biliyordu. Ahsen burada mıydı? Yakınlarda mıydı? Kıyı onu görebilir miydi?

"Seni gördü mü?"

"Ona seslendim ama beni duymadı." Deniz ayıplarcasına kafasını sağa sola salladı. "Gerçi kimse beni duymuyor. İnsanların

ölme ihtimalini hiç umursamıyorlar! Sadece birkaç genç benimle konuştu... Şu tatlı çocuk bana kaliteli viski bile hediye etti."

"Ona ne diye seslendin?" diye sordu Kıyı titreyen sesiyle. Deniz'in anlattığı diğer saçmalıkların hiçbiri umurunda bile değildi. Çatının üstünde istediği herifle istediği haltı yiyebilirdi.

Deniz hafifçe gülümsedi. "Sadece seslendim işte!" Birden kafasını çevirip arkasına baktı, işaretparmağıyla ilerideki sokağı işaret etti. "Buradan deden ve anneannenle İstanbul'da oturduğumuz ilk ev gözüküyor," derken sesi durgundu. Sadece konuşma şeklinden bile Kıyı antidepresanı hissedebiliyordu. "Şu ortaokula gitmiştim, biliyor musun? Sana anlatmış mıydım? Burada çok iyi arkadaşlar edindim." Eliyle farklı bir noktayı işaret etti. "Babanla şurada tanışmıştık. Tabii o zamanlar âşık değildik. Yollarımız doğru an gelene dek ayrılmak zorunda kalmıştı."

"Artık intihar etmen gerekiyor," dedi Kıyı tane tane. "Sana bugün ölmen gerektiğini söylemiştim. Hâlâ korkuyor musun?"

Deniz gülümseyerek kafasını sağa sola salladı. "Hayır, oğlum," dedi yumuşak bir sesle. "Artık özgürüm. Ölüm tamamen senin içinde ve beni özgür bıraktı. Ölümden korkmuyorum." Gözleri gülümserken tuhaf bir şekilde irileşti. "Ama Ölüm'den korkuyorum. Ona dikkat etmen lazım. Bana zarar vermeyeceksin, değil mi? Ne yapıyor? Son günlerde seninle konuşuyor mu?"

Kıyı ona doğru bir adım atarken sağ elini cebinden çıkardı. "Ondan korkman gerekiyor," dedi soğuk bir sesle. İçindeki karanlığı güçlükle bastırıyordu. "Ölüm tüm kemiklerini parçalamayı ve çok daha fazlasını istiyor."

Deniz iç geçirdi. "Sana da aynısını yapmamı bana söylerdi. Artık o yok. Ben sadece Deniz'im, iyi bir anneyim. Kafamda sadece sessizlik var. Biliyor musun? Hayata tekrar başlayabilirmişiz gibi hissediyorum. Yeniden başlamak mümkünmüş gibi."

"Sen şeytansın," dedi Kıyı titreyen sesiyle.

"Oğlum!" dedi Deniz azarlarcasına. Yüzünde korkunun gölgesi belirdi. Şeytan olmak istemiyordu ama bunun için çok geçti.

Kimse geçmişini bir çizgiyle silemezdi.

Scanned with CamScanner

"Bana şunu demeyi kes!" diye tısladı Kıyı. Sesini zar zor kontrol altında tutuyordu. "Siktiğimin. Çatısından. Atla!"

Deniz duyduğu küfürler karşısında şok içinde ona bakakaldı. Birkaç saniye sonra, "Baştan başlayabiliriz," dedi hızla. Kıyı ona doğru bir adım daha yaklaştığında onun elini tutmak için ileriye doğru atıldı. Kıyı kendini geri çekti. Ona dokunma düşüncesine katlanamıyordu. Kollarını kendi karnına sararak öylece ayakta durdu. Deniz geri adım atmadı, elini ona uzatmaya devam ediyordu. "Benden başka kimsen yok ki, anneciğim," diye devam etti titreyen sesiyle. "Seni yalnız bırakamam ki! Sen benim her şeyimsin. Babandan geriye..."

"Kes sesini!" diye fısıldadı Kıyı. Sesi bastırılmış bir öfkenin titremesini taşıyordu. "Kes artık sesini!"

"Sorun baban..."

"Sus!" diye inledi Kıyı ellerini koyu sarı saçlarının etrafına sararken. Kollarını kulaklarına bastırdı. "Yalvarırım sus artık!"

"Artık baban olmadığını biliyorum." Deniz hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Susmuyordu. İlaçlar o zehirli kelimelerini bastıramıyordu. Alkol ona kurmaması gereken cümleler için cesaret veriyordu.

"Ben oğlumu istiyorum. Sadece senin yanında olmak, senin büyümeni izlemek istiyorum. Bana bu şansı tanımanı istiyorum. Beni öldürmeyeceğine söz ver ve buradan gidelim."

Kıyı kollarını kulaklarına daha da sıkı bir şekilde bastırdı. Dizleri üzerine çöktü. Bedeni yerde titriyordu.

Deniz ona yaklaştı. Parmak uçları Kıyı'nın eldivenlerinden açıkta kalan bileklerine, çıplak tenine dokundu. Kıyı'nın bedeni birden buz keserken nefes alış verişleri hızlandı. Kulaklarını bir çınlama kapladı.

Kıyı hızla yerden doğruldu. Kollarını kafasından çekerken geriye doğru sendeledi. Yıllar önceki gibi korku dolu, irileşmiş gözlerle Deniz'e baktı. Bu sefer düzgün taranmış saçları, kusursuz ütülenmiş takım elbisesi ve pahalı ayakkabılarıyla bakmıyordu annesine. Saçları dağınıktı, üzerinde ona bol gelen mavi kotu ve mor sweatshirt'ü, ayaklarında ise spor ayakkabıları vardı.

Gözlerindeki korku aynıydı.

"Dokunma bana," dedi buz gibi bir sesle.

Deniz'in gözleri doldu. "Oğlum, yap..."

"Bana oğlum deme!" dedi Kıyı boğulurcasına. "Psikopat orospu! Bana tek kelime etme! Sadece geber!" Deniz'in üzerine doğru yürürken gözleri irileşmişti. "Atlayacak mısın, yoksa işleri zorlaştırmak mı istiyorsun?"

Deniz'in gözyaşları yanaklarına dökülürken bakışlarını yere çevirdi. Yüzü bir an yaşını gösterecek kadar çökük görünmüştü. Kollarını iki yana açarak, "Sarıl bana," diye mırıldandı. "Sarıl bana, oğlum."

Kıyı'nın midesi ağzına gelirken sertçe yutkundu. Bulantısına engel olabilecekmiş gibi elini karnına bastırdı.

Sahte sözler, üzüntü ifadesi... Karşısındaki kadın annesi Deniz Varol değildi. Ölüm kontrolü ele almış, onu bir kukla gibi oynatıyordu. Deniz, Kıyı'yı kandırabilirse bir zafer daha kazanmış olacaktı.

Kıyı gözlerini yumdu.

Gözlerini tekrar araladığında çatıda tek başınaydı. Öne doğru uzattığı eldivenli eline bakıyordu.

Elini kendine doğru çekip göğsüne yasladı. Derin bir nefes aldı.

Neden burada olduğunu bilmiyordu. Zihninde tekrarlanıp duran bir kaçış yolu vardı. Tek bildiği kaçması gerektiğiydi. Tam şimdi harekete geçmeliydi.

Yerde çekim yapan kamerayı aldı ve koşmaya başladı. Çatı katının ışığıyla aydınlanan merdivenlerden inip karanlığa gömülmüş basamaklara adımını attı. Bu binadan kurtulması gerekiyordu. İnsanlar olan biteni fark edecekti. Gerçi... olan biten neydi ki? Neyden ve neden kaçtığını bilmiyordu.

Zihninde bir ses gittikçe silikleşiyordu.

"Elveda, anne," diye fısıldadı o güçsüz ses.

Deniz'in, Kara'nın yerini tutması için yarattığı Kıyı Varol hiçliğe karıştı. Deniz'in Kıyı'sı artık yoktu. Geriye Kara'nın Egemen'i ve Deniz'in Ölüm'ü kalmıştı.

Elveda.

Scanned with CamScanner

REC

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
13 Ağustos 2021

GÜN 104

"Oyun arkadaşlarım olduğunuz için teşekkür ederim."

Ellerim merdivenin bir sonraki basamağına tutunmak için yukarı doğru uzandığında parmaklarımı karşılayan tek şey boşluk oldu.

Bir basamak daha çıkıp elimi tekrar boşluğa doğru uzattım. Bir zemine değdiğimde kalan basamakları hızla çıktım. Güçsüz kollarımla kendimi yukarıya çektim. Her an boşluğun içine kayıp düşecekmişim gibi hissediyordum.

Bacaklarımı kendime çekip derin bir nefes aldım. Boğuk hava ve küf kokusu ciğerlerimi zar zor doldurdu. "Hadi," dedim kendi kendime. Bir sonraki adımı atacak cesareti kendimde bulmaya çalışıyordum. "*Hadi!*"

Oyalanamazdım çünkü peşimden biri gelebilirdi. Peşimden gelen kişi Egemen değil, Ölüm olabilirdi.

Kendimi cesaretlendirmek için nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Merdivenin bittiği yerde, bir zeminin üzerindeydim. El yordamıyla karanlığın içini ararken karşımda duran şeyin bir tünel olduğunu fark ettim. Mermerden yapılmışa benzeyen soğuk, pürüzsüz ve sert zemin, yere dayadığım ellerimin altındaydı.

Çömeldiğim yerden uzanıp bir tavan bulmaya çalıştım fakat

kolumun uzunluğu bunun için yeterli değildi. Sağımda ve solumda kollarımı iki yana açtığımda değdiğim pürüzlü bir duvar vardı. Kendimi Ölüm'ün beni kovaladığı gece, birlikte girdiğimiz o tüneldeymişim gibi hissediyordum.

Ayaklarımın dibini zemine basarak temkinle ayağa kalktım ve ellerimi yukarı doğru uzattım. Parmak uçlarımın tavana değdiğini hissettiğimde hızla dizlerimin üzerine çöktüm. Bir bebeğe meydan okuyan bir hızla emeklemeye başladım. Adım atmadan önce ellerimle zemini hissetmek daha güvenilir geliyordu.

Kaç dakika geçmişti? Ne zamandır ilerlemeye devam ediyordum? Sorularımın bir cevabı yoktu. Dudaklarımın arasından gürültülü nefesler dökülüyor, saç köklerimden alnıma doğru süzülen ter damlaları yüzümdeki kemiklerin üzerinde kayıyordu. Havasızlık gittikçe boğuluyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. İlerledikçe ağırlaşan küf kokusu midemi bir düğüm haline getirmişti.

Kafamı sert bir şeye çarptığımda refleks olarak hızla geri çekildim. Kendimi savunmak için ellerimi kaldırdım. İlk baktığım şey, tünelin sağa ya da sola doğru yön değiştirip değiştirmediğiydi. Bir dönüş yoktu.

Kaşlarım çatıldı. Önümdeki yer çıkış *olmalıydı*. Ellerimi karanlığa uzatıp kafamı çarptığım zeminin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Sert bir yapısı vardı ama ne zemine ne de duvarlara benziyordu. Burada farklı bir şey vardı.

Tutacak olduğunu düşündüğüm bir çıkıntı fark ettim. Önce çıkıntıyı aşağı çekmeye çalıştım. Başarısız olduğumda aceleyle tutacağı ileri ittim.

Işık yüzüme vurduğunda karanlığa alışmış gözlerim hızla kısıldı. Ellerimi öne uzatarak apar topar tünelden çıkarken tüm vücudum titriyordu. Lavabonun üzerinden yere atlarken nerede olduğumu idrak etmeye çalışıyordum. Ayaklarım zemine değer değmez etrafıma baktığımda gördüğüm şey...

Banyoydu.

Bir elimi ağzıma bastırdım. Dehşet içinde lavaboya döndü-

Scanned with CamScanner

ğümde üzerindeki aynanın bir kapı gibi açılmış olduğunu fark ettim. Çıktığım yer *burasıydı*. Haftalarca aynalardan kaçmış, kendime bakamayacak hale gelmiştim. Şimdiyse ayna bir *kaçış yoluydu*.

Birimizin odasına açılan bir geçit vardı.

Düşünmek için zamanım yoktu.

Aynayı hızla ileri doğru itip geçidi kapattım. Nefes nefese tanıdık olan banyodan çıktım. Banyonun kapısını kapattığımda beni dağınık bir oda bekliyordu.

Egemen'in odasındaydım.

Elbette tünelin açıldığı yer *onun* odasıydı.

Bir saniye bile duraksamadan koşarak odadan çıktım. "Mete!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Koridorda odalarımızın kapılarına kaçamak bir bakış attım. "Neredesiniz? *Çağrı!*"

"Afra?" Şok içinde yükselen Çağrı'nın sesini takip ederek salona yöneldim.

Koridorun köşesini döndüğüm an, "Egemen... *Ölüm!*" diye bağırdım çaresizlikle. Dilim doğruları söylerken ruhum hâlâ bunu kabullenmek istemiyordu.

Sarp, Kutay, Mete, Çağrı... Hepsi ayağa kalkmış, şok içinde bana bakıyordu. Kutay kafasını beni onaylarcasına sallamaya başlarken irileşmiş gözleriyle diğerlerine döndü. Mete koşarak yanıma geldiğinde hızla kollarımı onun boynuna doladım. Mete'nin kendine has, güven veren kokusunu içime çekerken sessizce ağlamaya başladım.

"*Yaşıyorsun!*" dedi Mete tek kolunu sıkıca bedenime sararken. "Bizi korkuttun, abicim. *Şşt*, artık yanımdasın. Güvendesin."

"*Beni bırakma, Mete,*" dedim titreyen sesimle. Gözlerime dolup taşan yaşları kontrol edemiyordum. Dudaklarımdan ne bir çığlık ne de inilti dökülüyordu ama sanki içim parçalara ayrılıyordu. "Beni onunla yalnız bırakma."

Saatlerce böyle kalmak isterdim. Mete'nin kolları arasında her şeyin yoluna gireceğine dair kendime yalanlar söylemek ne güzel olurdu. Mete'den uzaklaşmak, onlara her şeyi anlatmak istemiyordum. Kolları benim için tüm dünyayı kapatsın istiyordum. Böylece acımasız dünyada yaşanan hiçbir şeyi görmeyecektim.

Ama saatlerimizin olmadığını biliyordum. Bu yüzden ne kadar korksam da kendime bir saniye daha izin vermeden Mete'den ayrıldım ama o elini sırtımdan çekmedi.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu hızla. "Sana dokundu mu? Afra! Bana *cevap ver.*"

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır... Ben *iyiyim.*"

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu kahverengi gözleri dikkatle yüzümde gezinirken.

"Egemen'in banyosundaki ayna bir *geçit!*" dedim nefes nefese. Kollarımı kendi bedenimin etrafına sarıp Mete'nin çiziklerle dolu yüzüne baktım. "Aynadan girip kendi inine gidiyormuş! Gündüzleri bizle konuşan kişi farklıydı! Egemen uykusuzdu çünkü... geceleri o..."

Zihnimde etrafa saçılmış kelimeler vardı. O kelimeleri toparlasam da bir daha kendimi toparlayamayacağımdan şüpheleniyordum.

"Sen... emin misin?" diye sordu Çağrı kuşkuyla. Kaşlarını kaldırdığında alnında çizgiler belirdi. "Ölüm *nasıl* Egemen olabilir?"

"Şimdi anlıyorum..." diye mırıldandı Mete donuk bir ifadeyle. Geçmişte yaşadığımız her anı gözden geçirmeye başlamış olmalıydı. Gökhan'ın haklı olduğunu o da anlamıştı.

Kafamı şiddetle aşağı yukarı sallarken, "Yüzünü gördüm!" dedim tek nefeste. "Kim olduğunu kendisi de kabul etti. *Egemen Kıyı Varol!*" Dudaklarımdan kontrolsüz bir kahkaha döküldü. Gözlerimde biriken yeni yaşlar yanaklarıma süzüldü. Her bir yaş ona güvendiğim günleri taşıyordu. "Çoklu kişilik bozukluğu var, birden fazla kişiliğe sahip. Psikopat herif bizimle birlikte *kendisini de* buraya hapsetmiş!"

"Gökhan'ı öldüren *Egemen* miydi?" Sarp'ın teni daha da solgun gözüküyordu.

"Egemen, onun kişiliklerinden sadece biri," dedim saçlarımı yüzümden geriye iterken. "Gökhan'ı öldüren kişiliğinin o olduğunu sanmıyorum ama... tek bir bedende yaşıyorlar. Gökhan'ı oyundan çıkarmak istedi çünkü Gökhan beni iki kişi konusunda

Scanned with CamScanner

uyarmıştı. Biri Kutay'dı. Diğeri ise *Egemen*... Gökhan'ın her şeyi çözeceğini anlamıştı."

Gözlerim bir anlığına Kutay'a kaydı. Ağzının etrafındaki şişmiş, yeşile çalan dikiş izlerine baktım. Dikili ağzını görmek boğazımın düğümlenmesine neden olurken bakışlarımı gözlerine kaydırdım. Onu hayatta gördüğüm için mutluydum ama hiç iyi görünmüyordu. Ölüm bana sadece ilk günün kamera kayıtlarını izletmişti. Günlerdir dikili dudaklarının arasından pipetle su mu içiyordu?

Kutay, Gökhan'ın şüpheli listesinde olduğunu duyduğu için alınmış gibi gözükmüyordu. Gözlerinde gerçekleri duymanın rahatlaması vardı.

"Bu yüzden Gökhan'ın öldürülme nedenini bulmak için uğraşmadın," dedi Çağrı ağır ağır. Parçaları birleştirmeyi başarmıştı. "Çünkü *anlamıştın*."

Mete kafasını sallayarak onu onayladı. "Afra, Gökhan'ın onu uyardığını bana söylediğinde delirecek gibiydi," dedi benim konuşmama izin vermeden. "Gökhan'ın söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorduk. Bu yüzden Gökhan'ın şüphelerini hepinize söylememeye karar verdik."

"'*Yılın En İyi Oyuncusu*' ödülünü Kutay'dan alıp Egemen'e vermeliyiz," dedi Sarp gerginlikle gülerken. "Egemen, ha? Egemen. *Bizim Egemen*." Sakinleşmeye çalışırcasına derin bir nefes aldı. "Bu çok *mantıksız*. Sabah bize verilen görevleri kim veriyordu o zaman? Bir başkası daha mı var? Yoksa Ölüm bu oyunun piyonlarından yalnızca biri mi?"

"Ölüm bir piyon değil, bu binanın ve *her şeyin sahibi*," dedim hızla düşünürken. "Sabahları onun adına bir başkası bize yazıyordu. Fark etmemek benim hatamdı. Sabah ve gece attığı mesajların farklı olduğunu anlaması gereken kişi *bendim*. Geceleri bazen sorularıma cevap veriyor, daha duygusal konuşuyordu. Ama gündüz emirler yağdıran bir robot gibiydi. Çoğunlukla sorularımıza cevap vermeden günü kendi istediği akışta yönetiyordu."

"Yani gece seninle konuşan kişi *Egemen'di*?" dedi Çağrı sorarcasına.

"Ölüm'dü." Derin bir nefes aldım. "Dahası da var. Annesini, Deniz'i öldüren aslında Ölüm'ün *kendisiydi!* Beni kaçırmadan önce Egemen'e ve bana televizyondan Deniz'in oturduğu çatı katında çekilmiş kamera kayıtlarını izletti. Egemen gördüklerine inanamayıp ona inanmam için bana yalvardı. Kamera kayıtlarında kendi elleriyle Deniz'i çatıdan itiyordu. Ben... ben annesinin cesedini gördüm. Onu bir cam tabutta müzelik eser gibi sergiliyor."

"Siktir," dedi Mete. Dudaklarını birbirine bastırdı. "En başından beri..."

"*Her şey* boşunaydı," diye tamamladı Sarp. Yüzünde donuk bir ifade vardı. "Yıllarca burada tutulduk ve her şey *kendi işlediği* bir cinayet içindi!"

"Ruh hastası piç!" Mete'nin sırtımdaki tutuşu sertleşti.

"Kendini suçlamamak için bizi suçlamış olmalı," dedi Çağrı karanlık bir sesle.

"Hayır, kendini de suçluyordu." Kısa bir anlığına gözlerimi yumdum. "Egemen, Ölüm'ün cezalandırmak istediği ve suçladığı parçası. Bence Ölüm'le aynı bedende yaşıyordu ama onun yaptıklarından habersizdi. Yüzündeki şaşkınlığı *gördüm*." Bilmeleri gereken bir şey daha vardı. *Kurtarıcı*. İşin kötü yanı bir kurtuluş şansımız olmadan kadından onlara bahsedemezdim. Kadın bize yardım etmemeyi seçebilirdi. "Fazla zamanımız yok," diye devam ettim hızla. "Bana güveniyor musunuz?"

Gözlerimi tek tek arkadaşlarımın üzerinde gezdirdim. Hepsi kafasını salladığında içimdeki gerginlik bir nebze azalmamıştı.

"Ne yapacağız?" Mete'nin ses tonu sakindi.

Bakışlarımı Mete'ye çevirdim. "Kendi çabalarımızla kaçmanın bir yolu *yok*. Bana tüm gün bizi kaçırdığı geceden sonraki gününüzü izletti. Bana... *Egemen'ken*... Alt katta güvenli çıkış olmadığını, buraya gelmem gerektiğini söyledi. *Sizin yanınıza* gelmemi istedi. Son hikâyeyi, kendi hikayesini dinlememizi istiyor."

Scanned with CamScanner

"Sonra?" dedi Mete.

Mete'nin gözlerinin içine baktım. Dudaklarımı tekrar araladığımda sanki konuşan kişi ben değildim. "Onu *öldürmeliyiz.*"

"Söylemene gerek bile yok," dedi Mete. Beline sıkıştırdığı silahı eline aldığında herkesin bakışları onun üzerindeydi. "Onu öldüreceğiz ve bu oyun bitecek."

"Onu vurabilecek misin?" dedi Çağrı tereddütle.

Hiçbirimiz Egemen'in adını söylemiyorduk çünkü artık onun *gerçekte* kim olduğunu bilmiyorduk. İsmi bizim için anlamsız olmalıydı ama değildi. Öldürmek istediğimiz Egemen değildi. Hiçbir zaman Egemen olmamıştı.

"İstersen al sen dene, *sikik*," dedi Mete ona ters bir bakış atarken.

Çağrı kafasını sağa sola salladı. Bir neden sunarcasına ellerini kaldırdığında parmaklarının rüzgâra yakalanmış yapraklar gibi titrediğini fark ettim. Benim de ondan farkım yoktu.

Koridordan ufak bir ses geldiğinde irkilip omzumdan geriye doğru baktım. Onu görmeden bile biliyordum. *Gelmişti.*

Mete sert bir hareketle beni arkasına çekti. "Ne olursa olsun," dedi bana omzunun üzerinden bir bakış atarken. "Arkamdan çıkma." Yüzünü önüne çevirdi, çenesi gerilmişti.

Bir kapının açılma sesini duyduk. Odasından şimdi mi çıkıyordu? Başka bir odaya mı girmişti? Çıkan farklı seslere odaklansam da ne yaptığını hayal edemiyordum. Sanki bilerek önümüze çıkacağı anı geciktiriyordu. Her saniye korkumuzun arttığını biliyor olmalıydı, sonuçta aylarca bizimle oynamıştı.

Sürükleme sesi kulağımıza ulaştığında birbirimize baktık. Hepimizin aklına aynı korkunç senaryonun geldiğini biliyordum ama hiçbirimiz ağzımızı açıp konuşmaya cesaret edemedik.

Koyu sarı saçları iyice dağılmış *Egemen* koridorun köşesini döndü ama hâlâ *Ölüm* gibi gözüküyordu. Yüzünü kapatan bembeyaz maskesini tekrar takmıştı. Eldivenli elinin birinde uzun namlulu, susturuculu bir tabanca vardı. Gömleğinin bir ucu pantolonunun içinden çıkmış, kusursuz görünümünü bozmuştu.

Ölüm boştaki eliyle yerde sürüklediği şeyi bize doğru fırlattı.

Gökhan'ın beyaz yatak örtülerine sarılmış cesedi yüzüstü yere düştüğünde dudaklarımdan bir inleme döküldü. Midem boğazıma yükselirken safra tadı ağzımın içine yayıldı. Öğürmemeye çalışarak sertçe yutkundum. Gözlerimde yeni gözyaşları birikti.

Göğsümü yakıp geçen öfke ve *nefret*, Gökhan'ın cesediyle birlikte zihnimin içine düştü. Ölüm arkadaşımın cesedine bile saygı duymuyordu. Sanki Gökhan'ın cesedi onun gözünde ağırlığı bile olmayan bir çöp torbasıydı.

Ölüm ellerini iki yanda, havaya kaldırdı. "Tüm tutsaklar bir arada!" diye bağırdı bir galibi ilan edercesine. Ses değiştiriciyi açmıştı. "Ne kadar da duygusal..." Maskesinin ardına saklanmış gözleri hepimizin üzerinde dolaşırken Mete'nin arkasına daha da sindim. Ölüm'ün gözleri beni es geçti. "Kutay, nasılsın?"

Omzumun üzerinden Kutay'a baktım. Dikilmiş ağzı ve öldürme arzusuyla dolu gözlerle dik dik Ölüm'e bakıyordu. Dudaklarının sakladığı duyguları gözleri anlatıyordu.

"Demek cevap yok... dedi Ölüm alayla. İç geçirip omuz silkti. "Bensiz..." Bakışlarını bana çevirdi. "...konuştuğunuzu varsayıyorum. Onlara her şeyi anlattın mı, kelebeğim?"

"Maskeni çıkar," dedi Mete sert bir sesle. "Kim olduğunu biliyoruz, *Egemen*. Yüzünü saklama da bir kere olsun adam gibi karşımızda dur lan!"

Ölüm kıpırdamadan öylece durdu. Mekanik sesiyle kıkırdamaya başladı.

"Gerçeği biliyoruz," dedi Çağrı titreyen sesiyle.

Ölüm silahı tutmayan eli ensesine uzandığında kıkırtısı ses değiştiriciden değil, kendi boğazından geliyordu. Beyaz maskesinin çenesini kavrayıp maskeyi yüzünden çıkardı ve yere fırlattı.

Sarp'ın şokla nefesinin kesildiğini işitsem de ona dönmedim.

Dağınık koyu sarı saçları ve yüzünde dengesiz bir gülümsemeyle Egemen karşımızdaydı. Günahkâr bedeninin içindeki ruh ise ona ait değildi.

"*Alçak piç!*" dedi Çağrı tükürürcesine.

Kutay'ın sertçe bir nefes aldığını işittim.

Scanned with CamScanner

Onlara gerçeği söylemiş olsam da bunu kendi gözleriyle görmeleri daha onlar için daha sarsıcı olmalıydı.

"Ölüm en başından beri *sendin*," dedi Mete düz bir sesle. Soru sormuyordu. Onaylanma ihtiyacı yoktu. Sadece kendisine gerçeği söylüyordu.

"*Onu* buraya hapsettiğimi ben bile bilmiyordum," diye itiraf etti Ölüm. Egemen'den bir başkası gibi bahsediyordu. Benimle konuşan Egemen tekrar kaybolmuş, yerine Ölüm gelmişti. "Ama bu işleri olduğundan daha eğlenceli bir hale getirdi! Planlarımın değişmesinden pek hoşlanmam ama bu halini de sevdiğimi itiraf etmem gerek."

"Tek bir soru." Mete silahı ona doğrulttu. "Sana tek bir sorum var. Neden buraya ilk gelen kişi bendim? Neden *iki yıldır* buradayım?"

Ölüm ceketini düzeltirken umursamaz gözüküyordu. Elindeki silahı Mete'ye doğrultmamıştı bile. "Cevabı çoktan bulmuş olman gerekirdi."

"*Neden?*" diye bağırdı Mete öfkeyle. Elindeki silahı daha sıkı kavradı. Beni korumak için önümde duran gergin bedenine baktım.

Ölüm korkmuş gibi sırtını duvara yasladı. Ellerini belli belirsiz havaya kaldırmıştı. Tekrar kıkırdamaya başlarken, "Canım istedi," dedi Egemen'in alaycı sesiyle.

Mete onun kötü adam konuşmasını dinlemeye zaman ayırmaya hevesli gözükmüyordu. Duruşu dikleşirken bir kolunu arkaya, bana doğru uzattı. Arkasında durduğumdan emin olmak istiyordu.

Tamamen önümde durduğundan emin oldu.

Ardından ateş etti.

Ölüm alayla kaşlarını kaldırdı.

Silahtan sadece tek bir "*fıss*" sesi çıkmıştı.

"Siktir," dedi Mete sert bir sesle. Geriye doğru bir adım atarken ben de onu takip edip bir adım geriledim. "*Tabii ki* bize çalışan bir silah vermedin." Sesinde dehşet vardı.

"Kutay blöf yaparken mermileri çıkarmıştı. Silahı içi *doluyken* denemek hiç aklınıza gelmedi mi?" Yüzündeki alaycı ifade tanıdıktı ama bedeninden yayılan zalimlik, Egemen Varol'a ait değildi.

"Hassiktir," dedi Çağrı kafasını sağa sola salarken. Mete'ye dönen gözleri irileşmişti.

"Korkak orospu evladı seni!" diye bağırdı Mete. "Sadece güç senin elindeyken bir oyun oynayacak cesaretin oluyor, değil mi? Karşıma adam gibi eşit şartlarda çıkmaya gelince ortada yoksun! Bırak lan silahını! Seninle erkek erkeğe kapışalım."

Onları boğaz boğaza hayal etmek bile gözlerimin irileşmesi için yeterliydi. Sadece Mete'nin duyabileceği bir sesle, "Hayır," diye fısıldadım. Dudaklarımı omzuna doğru iyice yaklaştırdım. "Ona *yaklaşma*, Mete."

"Teklifin her ne kadar çekici olsa da..." dedi Ölüm alayla. "Reddetmek zorundayım. Seninle yumruk dövüşü yapmakla ilgilenmiyorum."

"Bu saçmalığa son ver artık!"

Hepimizin bakışları Sarp'a kaydığında salona çöken şaşkınlığı hissedebiliyordum.

Sarp çenesini dikleştirdi. Bir elini göğsüne dayadı. "Biz seninle *arkadaşız*," dedi titreyen sesiyle. "Bu oyunu başlattığın günden beri hiç mi değişmedin? Bu evde yaşadıklarımızın hiçbir anlamı olmadı mı senin için? Biz... hepimiz senin oyun arkadaşın olduk."

Ölüm'ün bakışları Sarp'ın üzerinde gezinirken bakışlarında da bir tuhaflık vardı. "Oyun arkadaşları," diye tekrarladı. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Onlarla *arkadaş* olduğuna mı inanıyorsun, Sarp?" İç geçirdi. "En safları her zaman sendin... Hayatta kalmak gibi bir derdiniz olmasa onların *senin gibi* birinin varlığına katlanabileceğini mi düşünüyorsun? Sokakta kimsenin yüzüne bakmaya tenezzül etmediği, girdiğin markette bile kilosu yüzünden küçümsenen o adam olurdun. Aynı masada oturduğun insanlar hayatında hiçbir şey yapmadığını öğrendiğinde seni ikinci buluşmaya bile çağırmazdı."

Sarp'ın yüzündeki ifade bir an bocaladı. Egemen'in yüzünü taşıyan Ölüm'den bu cevabı duymayı beklemiyordu.

Scanned with CamScanner

"Yanılıyorsun," dedi Çağrı düz bir sesle. "O masada Sarp için her zaman bir yer olurdu, senin aksine. Sen o uzaktaki masada oturur, herkesle alay ederken bile içten içe onlardan biri olmak için yanıp tutuşurdun." Yüzündeki korkuya rağmen dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. "Bu yüzden *sen de* tutsaktın. Kendi ellerinle öldürdüğün annen için bizi suçlarken bile bizden biri olmak için *deliriyordun!*"

Ölüm'ün kaşları çatıldı. Elinin titremeye başladığını fark ettiğimde sertçe yutkundum. Bu yüzleşme onun daha da kontrolden çıkmasına neden olacaktı ve bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Çalışan tek silah onun elindeydi. Hepimizi *tek tek* öldürecekti.

"Hiçbir cinayetin tek bir zanlısı yoktur," dedi buz gibi bir sesle. "Onu çatı katından indirmek için onlarca şansınız vardı. Siz arkanızı dönüp gitmeyi, gözlerinizi yummayı, kulaklarınızı kapatmayı tercih ettiniz!" Sesi kontrolsüzce yükseldi. "Çatı katından inmiş olsaydı... ölmek zorunda kalmayacaktı!"

"Sen delirmişsin!" diye bağırdı Mete. "Anneni *sen* öldürdün lan! Tek suçlu *sensin!*"

Ölüm ileriye doğru bir adım atarken, "Kes sesini!" diye kükredi. Sesi çatallanırken gözleri irileşmişti. Parmaklarının arasındaki silah, eliyle birlikte titriyordu.

"Mete," diye fısıldadım çaresizlikle. "Onu kışkırtma. *Yalvarırım* sus!"

Mete söylediklerimi kabullenmeye çalışırcasına derin bir nefes aldı. "Soruma cevap ver," dedi düz bir sesle. "Neden *ben?*"

Ölüm duruşunu dikleştirdi. Bakışları hepimizin üzerinde gezindi. Gözlerini Mete'ye çevirmeden önce hemen arkasına saklanan bana uzun uzun baktı. "İlk oyun arkadaşım olmaktan gurur duymalısın," dedi gözlerini kısarak. "Yalnızlıktan duvarları tırmalayışını, kendi kendine saatlerce konuşmanı, kafayı sıyırıp kameraya işediğin günü sadece *ben* biliyorum ve seni *anlıyorum.* Ah, ne kadar da çaresizdin! İlk hapsedilişimde ben de aynı tepkileri vermiştim."

Dudaklarımı konuşmak için araladığımı fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Bir anlık refleksle ona o günü sormak istemiştim. İçimden bir ses, ilk hapsedilişinden bahsederken Egemen'in bu eve geldiği günü kastetmediğini söylüyordu.

"Bize hikâyeni anlatacak mısın?" diye sordum cesaretimi toplayarak. Eğer kendini ihbar etmişse polisler gelene dek onu oyalamamız gerekiyordu. "Anlat, Egemen. Seni dinliyoruz."

"Adım Egemen değil," dedi Ölüm soğuk bir sesle. Gözlerimin içine baktığında orada beni hazırlıksız yakalan bir nefretle karşılaştım. "Ve bunu biliyorsun, Afra. Siz onun arkadaşlarıydınız, benim değil. Size hikâye anlatmak hiç ilgimi çekmiyor. Şimdi..." Son kelimeyi harfleri uzatarak söylemişti. Elindeki silahı gücünü vurgulamak istercesine havaya kaldırdı. "Yaşamak için neleri göze alabilirsiniz?" Gözleri Mete'nin üzerindeydi. "Afra'nın canını bağışlamam için önümde diz çöküp yeri yalar mıydın?"

"Onun hayatta kalması için her şeyi yaparım," dedi Mete boğuk bir sesle. "*Afra'yı* öldürecek misin?" Sesinde buna inanamadığını belli eden bir ton vardı. *Hayır, hayır...* Bu konuşmaya devam etmemeliydi. "Ne olursa olsun Afra'yı buradan çıkaracağız, demiştik. *Sen* onun için ölmeyi göze alırdın!"

"Hepinizi öldüreceğim. Bunda büyütülecek ne var?" Ölüm umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"Afra'yı öldüremezsin." Mete'nin sesindeki paniği hissetmek gözlerimin dolmasına neden oldu. Nefesimi tuttum.

Ölüm kaşlarını havaya kaldırdı. Gözleri bir meydan okuma beklercesine kısıldı.

"Çünkü Egemen ona *âşık.*"

Ölüm, Egemen'in dudaklarıyla gülümsedi. "Ben değilim."

Elindeki uzun namlulu silahı hızla doğrulttu. Duruşu kararlıydı. Tetiği çekerken eli titremedi bile.

Silah gürültüsüz bir 'tık' sesiyle ateşlendiğinde ufak bir ıslık sesi çıktı. İlk birkaç saniye ne olduğunu idrak edemedim. Mete'nin sağlam kolunu tutup onu geri çekmeye çalışırken Mete bana doğru sendeledi. Dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

Scanned with CamScanner

Silah tekrar patladığında, "*Hayır!*" diye bağırdım. Mete'nin bedeni birkaç saniye olduğu gibi ayakta kaldı, ardından birden ağırlığı üzerime doğru çökmeye başladı. Koltuk altlarından onu tutmaya çalışsam da onu taşıyamadım. Geriye doğru birkaç adım attıktan sonra dizlerimin üzerine devrildim. Mete'nin bedeni yere çöktü. Üçlü koltukla masanın arasında sıkışıp kalmıştık.

Kafası göğsümün üzerindeydi. Bakışlarımı göğsüne çevirdiğimde tam kalbinin üzerinde, tişörtüne yayılan kanı gördüm. Çaresizce elimi yarasının üzerine koyup kanı durdurmaya çalıştım. Ters durduğum için ellerime tüm ağırlığımı veremiyordum.

"Mete?" dedim sorarcasına. "Bir şey yok, *bir şey yok...*"

Bedeni biraz daha kaydığında kafası dizlerimin üzerindeydi. Acıyla inledi. Odaklanmakta zorlanan gözleri bana doğru çevrildi. Göz pınarlarına onun güçlü duruşuna yakışmayan yaşlar birikmişti.

Parmaklarımın arasındaki kan gittikçe yayılırken dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. Mete bir şey söylemek istiyormuş gibi dudaklarını araladı. Zorla bir nefes aldı. Gözlerimin içine bakarken, "*Abla...*" diye fısıldadı güçlükle. Dudağı biraz daha konuşmak istercesine seğirdi. Yanağındaki gamzelerinden biri kendini belli etti. Sanki benim yüzümde, benim göremediğim bir şeyi görüyordu. Gözlerinin ışığı sönmeden hemen öncesinde içlerinde bir parıltı vardı.

Mete'nin aralık dudakları kanla ıslanırken hıçkırmaya başladım.

Gerçek hayat, film ya da dizilerdeki o sahneler gibi değildi. Yaşamı, bana Mete'ye veda cümleleri kurma şansı bırakmadan onun bedenini terk etti. Dudakları arasından ince bir kan şeridi süzülüyor, yanağına doğru yol alıyordu. Gözleri odağını kaybetmişti.

Sanki biri kaburgalarımdan aşağıya bir bıçak çekiyordu. Canım o kadar yanıyordu ki nefes alamıyordum. Dizlerimin üzerinde doğrulup ellerimi yarasına daha da bastırdım. Kanın durması gerekiyordu! Neden kimse konuşmuyordu? Neden kimse bana yardım etmiyordu?

"O öldü, Afra," dedi Çağrı yüksek sesle. Odanın içinde bir yerlerde, benden uzaktaydı. "Ayağa kalk." Sesindeki endişeyi hissedebiliyordum. Silahsızdık ve karşımızda hepimizi öldürebilecek Ölüm vardı.

"M... Mete?" Sarp'ın sesindeki dehşeti iliklerime kadar hissettim.

Mete Bayraktar, *benim abim* ölmüştü.

Kafamı onun kanlı göğsüne gömüp avazım çıktığı kadar bağırdım. Çağrı küfürler sıralamaya başladı. Ölüm'ün bir zamanlar sevdiğim kahkahasına Sarp'ın kekelemeleri eşlik etti.

Gözyaşları ve çığlıklar. Hepsi zihnimin içinde ölümcül bir birlikteliğe dönüştü.

Parmaklarımı Mete'nin boynuna dayayıp bir nabız aradım. Bulamadım. Bir umut el bileğine uzandığımda Mete'nin bedeni beni tekrar cevapsız bıraktı.

Çoktan *ölmüştü.*

Yas tutacak zamanım yoktu.

Parmaklarım Mete'nin gözlerine uzandı. Bu evi daha fazla görmesine gerek yoktu. Gözlerini kapattım. Bir daha gözlerini açmayacağını, kaşlarını çatmayacağını, huysuz ama tatlı bir tavırla konuşamayacağını ve gülerken yanaklarında beliren gamzelerini göremeyeceğimi kabullenmeye çalıştım. Nazikçe kafasını yere bıraktım.

Nasıl ayağa kalkabildiğimi bilmiyordum. Sanki bir kuklacı boynuma ip geçirmiş, beni yukarı doğru çekiyordu. Bacaklarımda beni ayakta tutacak bir güç yoktu.

Ellerimi yüzüme doğru kaldırıp parmaklarımdaki ıslak kana baktım. *Mete'nin kanı.*

Kalbimi saran buz tabakası bedenime bir ürperti yayılmasına neden oldu.

Dünyayı idrak etmeye çalışırcasına etrafa bakındım. Sarp üçlü koltuğa çökmüş ağlıyordu. Ayakucunda Mete'nin cesedi vardı. Çağrı ve Kutay oldukları yerde donup kalmışlardı. Hareket etmeye cesaret edemediklerini tahmin etmem zor olmadı. Yerinden kıpırdayıp koltuğa çöken tek kişi Sarp'tı.

Scanned with CamScanner

Gözlerim *onun* bedenine çevrildi.

Gülümseyen yüzüne ve gülümsemesine tezat, ağlayan gözlerine baktım. Sanki yüzünü kontrol eden iki farklı ruh vardı. Egemen ağlıyor, Ölüm kendisiyle gurur duyuyordu.

Sırtını duvara dayamıştı. Silah tutan eli gevşek bir şekilde bedeninin yanında sallanıyordu. Silah elinden düştü düşecekti. Gözlerinin içine baktığımda rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırdı.

O *düzeltilemezdi*. Tedavi edilemezdi.

Bu evde ölmesi gereken tek kişi oydu.

Ölüm'e doğru yürümeye başladım. Kutay aniden uzanıp bileğimi tuttu. Yüzüne baktığımda irileşmiş gözleriyle kafasını hafifçe sağa sola salladığını fark ettim. Kolumu sertçe çekerek tutuşundan kurtuldum.

Ben ona yaklaşırken Ölüm silahı bana doğrultmaya çalışmadı.

"Ne yaptın *sen*?" diye sorarken bağırmadım. Sesim normal bir konuşmanın ortasındaymışız gibi sakindi. Tuhaf bir transa girmiştim. Belki de şok geçiriyordum. "Yapmak istediğin şey bu muydu? Eline ne geçti? Ölülerin hikâyeni dinleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Afra ben..." Sırtı duvarda aşağıya kayarken boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Son oyun *buydu*."

"Hepimizi tek tek öldürecek misin?"

Bana alttan bir bakış attı. Gözlerindeki karmaşa, cevabı kendisinin bile bilmediğini söylüyordu.

Ölüm'ü kontrol edemezdim. Kıyı'yı hatırlamıyordum ama Egemen'i tanıyordum.

Egemen'i kontrol edebilirdim.

Tek istediğim onu *öldürmekti*. Çıplak ellerimle gözlerini, ağzını, her bir parçasını *parçalamak* istiyordum. Onunla konuşmaya tahammülüm kalmamıştı. Gözlerinde Egemen'i görme umuduna tutunmayacaktım. Hastalıklı ruhu, kendi bedenini terk edip gidiyordu.

"Bu sen değilsin," dedim tam karşısında dururken. Ona tepeden bir bakış attım. "Bu sen *değilsin*. Tanıdığımız sen değilsin.

Egemen, ne yaptığına bak!" Ellerimi iki yana kaldırdım. Kafamı sağa, Gökhan'ın cesedine çevirdim. Etrafa burnumu yakan bir koku yayılıyor, gözlerimin yaşarmasına neden oluyordu. "Her şey çoktan bitti zaten!"

"Hayır," diye fısıldadı reddedercesine. Ölüm'ün kaybolduğunu hissedebiliyordum. "Oyunlar..."

"Hikâyeni anlat," dedim kollarımı indirirken. "Başka bir oyun *yok*. Gerçek seni görelim ve sonra her şeye istediğin gibi son ver, Egemen."

"Dinlemek istemiyorum!" diye bağırdı Sarp. Kükremeye yakın sesi irkilmeme neden oldu. "Bu o... o... orospu çocuğunun söyleyeceği hiçbir şeyi dinlemek istemiyorum! Biz aile gibi değil mi... değil miydik, abi? *Hepsi mi yalandı?* Biz senin *arkadaşındık!*"

Ölüm'ün gözleri kendinden utanıyormuş gibi yere çevrildi. Bir cevap verecek yüzü kalmamıştı çünkü yüzünü *gerçek sahibine* teslim ediyordu.

"Afra, buraya gel!" dedi Çağrı. Sesi yakından geliyordu. Kafamı çevirip ona döndüğümde koltukların arasından çıktığını, bana yaklaştığını fark ettim. Gözleri yalvarırcasına bana baktı. "Yan yana duralım. Bitecekse böyle bitsin."

Kafamı sağa sola salladım. "Onu gerçekten *sevdim*, Çağrı. Biliyor musun?" Sesim kendimle alay ediyordu, başımı Egemen'e çevirdim. "Sanki içimde bir şeyler *onu* hatırlıyordu. Yıllar önce tanıştığımızı biliyordu." Sesim titredi. "Yine onu seçtim."

"O Egemen değil!" diye bağırdı Çağrı.

"Egemen," dedim yumuşak bir sesle. Bakışlarımı tekrar önüme çevirdim. Egemen ben gittiğimde ne kadar süre daha kendinde kalabilmişti? "Telefonu buldun mu? Polisi aradın mı?"

Kafasını sallayarak beni onayladı. Tüm vücudu titriyordu. "Sen az önce..." derken sesi çekingendi.

"Adresi söyledin mi?" diye sözünü kestim. "Yaptığın her şeyi itiraf ettin mi?"

Kafasını tekrar aşağı yukarı sallarken gözleri doldu. Bana cevap vermeye çalışan kişi Egemen'di, bunu biliyordum.

Scanned with CamScanner

Artık kontrol Ölüm'ün elinde değildi.

"Egemen," dedim elimi ona doğru uzatırken. "O zaman artık hikâyeni bize anlatman gerekiyor. Silah olmadan. Seni ancak böyle dinleyebiliriz." Sesimdeki şefkat midemi bulandırırken ona güçsüz kollarımla, çıplak elle saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Gökhan'ın cesedi bir adım uzağımdayken, Mete'nin kanı avuçlarımın içindeyken onu öldürmemeyi bir saniye bile düşünemiyordum.

Egemen avuç içlerini dizlerine dayadı. Çenesini kaldırıp bana baktığında yüzündeki karmaşayı gördüm. "Beni dinleyecek misin?" diye sordu şüpheyle.

Ağzından çıkacak tek bir kelimeyi bile duymak istemiyordum. Yine de kafamı sallayarak onu onayladım. "En çok acıyı çeken sendin," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bu yüzden kendini sona bıraktın, değil mi? Annenin ölümünde en çok *kendini* suçladın."

Egemen silahı tutan elini kaldırdı. Eli titrerken silahın namlusunu alnının kenarına dayadı. "Anlat... *anlatamıyorum*," dedi güçlükle. "Ben hiç anlatan taraf olmadım, Afra. Anlatamıyorum. *Yapamıyorum*. Yine *o* kazanıyor! Geberip gideli yıllar oldu ama yine *o* kazanıyor!"

Omuzları bir anda çöktü. Güçlü duruşu yerini savunmasız bir bedene bıraktı. Kendi sesini bastırmaya çalışırcasına dişlerini sıktı fakat o boğuk hıçkırığı dudaklarından döküldü. Yaralarını saklamayı bilmeyen, ağlamaktan utanmayan bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Nefesleri düzensizleşirken dudaklarından peş peşe hıçkırıklar dökülüyordu. Gözyaşları kontrolsüzce yüzünden aşağıya akıp gidiyordu. İçinde sadece kendine anlatabildiği yılların yükünü taşıyordu.

Bakışlarını tekrar bana çevirecek cesareti bulduğunda gördüğüm gözler ona aitti. Tanıdığım, sevdiğim, birlikte güldüğüm ve dudaklarının tadını bildiğim Egemen'e.

"Sizi neden seçtim, biliyor musun?" Dudaklarında zayıf bir tebessüm belirdi. "Haftalarımı ışık almayan, karanlık bir odada

geçirdiğim günler de oldu, şirkette yüzlerce insanla konuştuğum günler de. Her günümün ortak bir yanı vardı. Konuşacak kimsem yoktu, yapayalnızdım." Elinin tersiyle yanağındaki ıslaklığı sildi. "Ben... sizinle *arkadaş* olmak istemiştim. İlk arkadaşımı, *seni* geri istiyordum ama sen artık beni hatırlamıyordun. Arkadaş edinmek, *normal* bir insan olmak istiyordum."

"Arkadaşlık anlayışın bu mu?" diye bağırdı Çağrı. Sesi artık daha yakındı. Yine de dönüp ona bakmaya cesaret edemedim. "Çoktan iki arkadaşını öldürdün, *psikopat ruh hastası!*"

"BEN ÖLDÜRMEDİM!" diye karşılık verdi Egemen. Silahın namlusunu kendi alnına iyice bastırdı. "*Ben. Öldürmedim!* O yaptı, anlamıyor musunuz? Her şeyi *o* kontrol ediyor. Beni de kontrol eden oydu." Gözlerini yumarken inledi. "En başından beri kurtuluş şansımız yoktu. Biz bu sonu hak etmiştik."

"Biz bu sonu *hak etmemiştik*," diye mırıldandım. "Bu sonu hak eden *sendin*."

"Sadece çöp atmaya gittim!" dedi Sarp neredeyse çığlık atarcasına. "Çöp atarken neden kafamı kaldırmam gereksin ki? *Ben* sana ne yaptım? Mete sana ne yapmıştı? İş görüşmesine yetişmeye çalışan, bilmediği sokağa yolu düşmüş düzgün bir adamdı sadece. *Biz sana ne yaptık?*"

"Ama ben seninle *oyun oynamak* istiyordum," dedi Egemen tizleşen sesiyle. "Hepinizle arkadaş olmak istemiştim. Sokaktan geçen herkesi araştırmadım mı sanıyorsunuz? Siz en iyileriydiniz. En iyi hikâyeye sahip olanlar! Sizi gördüğümde acılarınızı anladığımı hissettim. Böylece siz de beni anlayabilecektiniz."

En başından beri aradığı şey anlaşılmak mıydı? Tüm bu korkunç oyunların, dökülen kanın nedeni bu muydu? Ölüm'ün delirmiş zihni bunun mantıklı olduğunu mu düşünmüştü?

"Biz arkadaşız," dedim kısık sesle. En azından birbirimizden hoşlanmaya başlayana dek öyleydik. "Ve senle ben... biz arkadaştan çok daha fazlasıyız. *Başardın*, Egemen. Arkadaş edindin."

Burnunu çekerken gözlerinden dökülen yaşlar çoğaldı. Kafasını sallayarak beni onaylarken gülümsedi. "Başardım," diye fısıldadı.

Scanned with CamScanner

"Ama bunu başaramıyorum, Afra." Silahın namlusunu ritim tutar gibi alnına vururken gözlerini yumdu. "Denedim. Aşağıda da denedim. Kendimi *öldüremiyorum*. Ben ölünce her şey bitecek. Kurtulacaksınız, biliyorum ama yapamıyorum. Ölmekten korkuyorum."

Elimi ona uzattım.

Gözlerini araladığında uzattığım ele bakakaldı.

"Seni seviyorum," diye itiraf ettim. Egemen'in gözleri irileşirken gözbebekleri titredi. Dudakları şaşkınlıkla aralanırken gözlerinde bir ıslaklık belirdi. "İkimizi de kurtarmama izin ver."

"Bunu yapabilir misin?" Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde gözleri bana hayattaki tek umudu benmişim gibi bakıyordu.

Yabancı, uzaktan gelen bir ses kulaklarıma doldu. Herkes aynı sese odaklanmış gibi bir sessizlik oldu, nefes alan kimse yoktu. Gözlerimi kırpıştırdım. Egemen kafasını sağa doğru çevirdiğinde bakışlarını takip ettim. Bizi dış dünyadan ayıran cama bakıyordu.

Kulaklarımızı dolduran ses polis sireniydi.

Tekrar Egemen'e döndüğümde yüzü bir an ifadesizleşti.

"Bana bunu yapabilmem için silah tutmayı öğretmişti." *Ölüm*. Bahsettiğim kişi Ölüm'dü. Ona doğru küçük bir adım attım. "Buradan nasıl çıkacağız?"

"Kapılar açılacak," dedi Egemen aceleyle. "Ben ölünce her şey sona erecek. Çıkıp gitmeniz için her şeyi ayarladım."

İçimden bir ses ona güvenebileceğimi söylüyordu. "Sana yardım edebilirim." Ona uzanan parmaklarım titrese de elimi geri çekmedim. "Bırak sana yardım edeyim, Egemen."

Herkesin beni izlediğini hissedebiliyordum. Sarp da Çağrı da konuşmuyordu. Ne yapmaya çalıştığımı, neyin yaklaştığını anlamışlardı.

"Ben bir canavarım," dedi Egemen en büyük günahını itiraf eden bir aziz gibi.

"Hayır, Egemen. Sen *hastasın*."

Egemen silahın namlusunu alnından uzaklaştırdı. Silahı tutan

elini yavaş yavaş bana yaklaştırdı. Silahı avucumun içine bıraktı fakat elini çekmedi. Doğrulup ayağa kalktığında gözlerinin içine bakmam için kafamı hafifçe geriye yatırmam gerekti. Gözlerine biriken yaşlar yanaklarına doğru süzülüyordu.

"Zihnin unutsa da kalbin yine beni seçti," dedi titreyen sesiyle. "*Her zaman* beni seçtin."

"Her zaman seni seçerdim." Çünkü zihnim onu yüzlerce kez unutsa da kalbim hatırlamadığı o yüzün, hangi ruha ait olduğunu hissediyordu. "Seni seviyorum. *Gerçek* seni."

Doğru mu, yoksa yalan mı söylediğimi ben bile kestiremiyordum. Sadece... bunları söylemem gerektiğini hissediyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarını alnıma değdirerek. Midem ağzıma gelirken sertçe yutkundum. "Bu yüzden senden nefret eden Ölüm'ü durdurmalısın." Alnıma bir öpücük daha bıraktı. Tenime temas ettiği her saniyeden, ona dair her şeyden nefret etsem de gözlerimden tekrar akmaya başlayan yaşlara engel olamadım. "Ben ölmeden Ölüm'ü yok edemezsin."

Egemen silahı tamamen avucumun içinde bırakıp elini çekti.

Soğuk metali kavrarken elimdeki ağırlığına alışmaya çalıştım. Parmaklarımdaki yük, birinin canını almanın bedelini bana hatırlatıyordu.

"Bu sefer beni kendine âşık etmeyi başardın," dedi Egemen veda edercesine. "Kıyı için Ahsen sadece bir arkadaştı." Güçlükle yutkundu. "Sen benim her şeyimdin, Afra."

Çoktan ölmüş gibi konuşuyordu.

"Seni hatırlamadığım için özür dilerim," diye fısıldadım güçlükle. Burnumu çekip titreyen dudaklarımla gülümsemeye çalıştım.

Özrüm içtendi. Geçmişte Kıyı diye bir adamla tanışmış, onunla arkadaş olmuştum. Gözünün önünde intihar etmiş ve onu terk etmiştim. Bunlar asla hatırlayamayacağım, aynadaki yansımamda bana bakan Afra'nın yaptıklarıydı.

Egemen'in gözlerindeki ifade değişti. Sanki gözlerini kaplayan duyguların üstüne bir perde inmişti. "Bu sefer beni asla unutama-

Scanned with CamScanner

yacaksın, Afra Ahsen Çakmak." Sesinde bir zafer tınısı vardı. "Yıllar geçecek, yüzlerce geceyi izleyeceksin. Bir gün gerçekten birine âşık olacaksın. Evleneceksin. Yaşamanın ne olduğunu öğreneceksin. Senden çaldığım günleri yaşayacaksın." İşaretparmağını alnıma bastırdı. "Ama bu sefer ne ilaçlar ne de sen, beni buradan silebilecek."

Omuzlarım dudaklarımdan dökülen bir hıçkırıkla sarsıldı. İki elimle silahı kavrayıp kollarımı zar zor kaldırmaya çalışırken elimdeki kan silaha bulaştı.

"Ben kazandım, *oyunbozan*." Egemen gözlerini yumduğunda yüzü huzurlu gözüküyordu. "Ben her zaman kazanırım."

Konuşan kişi artık Egemen değildi. En yakın arkadaşımın, Gökhan'ın yüzünde açık bir dehşet ifadesiyle ölmesine neden olan hasta ruhlu adamdı.

Geriye doğru bir adım attım. Silahı Egemen'in kalbinin üzerine dayadığımda geri çekilmedi. Ne Egemen ne de Ölüm bana engel olmaya çalıştı. Ölümü kabullenmişti.

Bir anlığına silahın içinin boş olmasından, benimle alay etmesinden korktum.

Egemen'in gözleri aralandı. Göğsüne dayanmış silaha bakarken yüzünde beliren ilkel korkuyu izledim. Silahın dolu olduğundan o an emin oldum. Sol gözümden bir damla yaş dökülürken, "Özür dilerim," diye fısıldadım güçlükle.

Silahı ateşlediğimde omzuma bir acı yayıldı.

Mete acıya karşı en ufak bir ses çıkaramamıştı.

Ama Egemen kesik bir çığlık attı.

Geriye doğru devrilip önce duvara çarptı. Duvardan kayıp yere düştüğünde bedenine silahı doğrultmaya devam ettim. Bir eli göğsünün üzerinde, yerde kıvranırken acı dolu gözleri benim üzerimdeydi.

"Yalan söyledim," diye fısıldadım. Gözyaşlarım akmayı bırakmıştı. Dudaklarım da ellerim gibi titrerken zar zor konuştum. "*Senden nefret ediyorum.*"

Ölüm onlarca gece korkuyla uyumama neden olmuştu. Tecavüz korkusuyla, diken üstünde uyumaya çalıştığım geceler kendi aldığım nefese bile uyanıyordum.

Bana bir kadının yaşayabileceği tüm korkuları yaşatmıştı.

Söyleyecek çok şeyim vardı. Tekrar tekrar, "Neden?" diye bağırmak istiyordum. Beni kendimden, aldığım her nefesten tiksindirdiği anları saymak istiyordum. Ona olan nefretimin, ona beslediğim sevgiyi nasıl yok ettiğini anlatmak istiyordum.

Egemen'in çektiği acıyla yüzünde belirginleşen çizgilere baktım.

Sustum.

Ona *acıyordum.*

Bu yüzden merhamet ettim. Silahtaki tüm mermileri göğsüne boşalttım. Silah elimde her geri teptiğinde kulaklarımı ıslık sesini andıran bir ses doldurdu.

Ölüm'ü yok etmek için bir zamanlar sevdiğim adamı öldürdüm.

Nefes almaya çalışırken burnundan ve ağzından boşalan kanı izledim. Sadece bir an, Gökhan'ın da böyle boğulup boğulmadığını merak ettim. Yaşattığı acıyı yeterince çekiyor muydu?

Silahın avuçlarımın içinden kayıp yere düşmesine izin verdim. Egemen'in bedeni tamamen hareketsiz kalana kadar kıpırdamadan onu izledim.

Son nefesini verirken gözlerimin içine baktı.

Ruhuma yayılan karanlığı sessizce, soğukkanlılıkla kabul ettim. Daire 13'ten kurtulmak için büyük bir günah daha işlemiştim. Kurtuluş için bu kadar ölüme değer miydi? Cevabı henüz bilmiyordum. Elime kaç kişinin kanının bulaştığını düşündükçe içimdeki tüm duygular çekilip geriye sadece derin bir hissizlik bırakmıştı.

Ben bir katildim, tıpkı Ölüm gibi.

Tam karşımda, ruhumu gerçekten anladığını düşündüğüm tek adamın cansız bedeni yatıyordu. Kurtuluşumun bedeli onun kalbiydi, beni aynı anda hem deli gibi seven hem de benden nefret eden o kalp artık atmıyordu. Bugüne kadar gerçek hayatında yaşadıklarını hiç dinlememiştim. Bildiğim tek hikâye Egemen'in sahte geçmişine aitti.

Scanned with CamScanner

Hikâyenin sonuna gelmiştik, artık onun geçmişini bilmek de bir şeyi değiştirmeyecekti. Gitmişti. Bu evde en sevdiğim insanları benden almış ve gitmişti.

Sevdiğim adamın ölü gözlerine bakıyordum ama ona dair her şey bana yabancıydı.

Titreyen parmaklarımla boynumdaki kelebek kolyesini çözüp yüzüne fırlattım. Kolyenin ucu dikey bir şekilde gözünün hemen altına çarptı, ardından teninden kayarak ufak bir sesle yere düştü.

Omzuma bir el dolandı ve beni geriye doğru çekti. Güçlükle hareket ederken beni cesetten, yere düşürdüğüm silahtan uzaklaştırmasına izin verdim. Gözlerimi Egemen'in bedeninden ayıramıyordum.

"Başardın, Afra," diyordu Çağrı'nın sesi omzuma doğru. "Her şey *bitti!* Polisler geldi. Başardık!"

"Kazandık," diyen Sarp'ı duydum, sersemlemiş gibiydi.

"Kaybettik, Çağrı," diye fısıldadım. Çağrı'nın beni uzaklaştırıp ikili koltuğa oturtmasına izin verdim. Ayaklarımın ucunda Mete'nin cesedi vardı. Çağrı'nın kolları altında tüm bedenim zangır zangır titriyordu. "Birimiz bile kurtulamazsak kazanmış sayılmazdık. *Kazanamadık*. Biz çok uzun zaman önce kaybetmiştik."

Kafamı kaldırıp diğerlerine baktım.

Çağrı ikili koltukta, benim yanımda oturuyordu. Bir kolu sırtıma dolanmıştı. Sarp koca üçlü koltukta tek başındaydı. Ağlamayı bırakmıştı. Şişmiş gözlerle bana bakarken bakışlarında bir nebze korku vardı. Eskiden olsa korkusu kalbimi kırardı. Şimdi ise umursamıyordum.

Kutay ise tam karşımızda ayakta duruyordu.

Göz göze geldiğimizde beni onaylarcasına kafasını salladı. Ardından dış kapıyı işaret etti.

Koridora açılan metal kapı açıktı. Bu sefer kapının diğer tarafında bir maskeli yoktu. Koridor boştu.

Hiçbirimiz hareket etmedik.

Kutay sessizce orta sehpaya oturdu. Kafasını eğip Mete'nin cesedine bakarken gözleri dolmuştu. Polis sireni sesi hâlâ kulaklarımızı dolduruyordu. En üst kattaydık, bizi bulmaları uzun sürecekti. Bunu hepimiz farkındaydık.

"Onları burada mı bırakacağız?" diye sordu Sarp kısık sesle.

"İşin içine polis girdi," dedi Çağrı. "Suçsuz olduğumuzu her şekilde ispatlayabiliriz ama sanki cesetlerin üzerinde parmak izimizin olmaması daha iyi olur. Polisler... onları çıkarır." Ellerini saçlarından geçirirken ofladı. "Bilmiyorum."

"Saçmalama," dedi Sarp. "Mete'yi böyle mi bırakacağız?"

"Cesetlerle kol kola 13 katı inebileceğimizi mi düşünüyorsun?" dedi Çağrı yorgun bir sesle.

"Asansörü kullanacağız."

Üçü de bana döndü.

"Egemen kaçış yolumuzu çoktan hazırlamış olmalı," dedim sertçe yutkunurken. "Maskeler bunun içindi. Evdeki maskeleri takacağız. Diğer maskelilerin bize hiçbir şey yapmaması için..." Ağzım kurumuştu. Başımı eğip kanlı ellerime baktım. "Ellerimi yıkamalıyım."

"Hayır," dedi Çağrı. "*Nefsi müdafaa*. Yaptığın şey buydu. Sen hayatta kalansın. Olduğun gibi karşılarına çık. Kan izini yok etmeye çalıştığını düşünmesinler. Farkında mısınız bilmiyorum ama bizi onlarca testten geçirecekler. Defalarca kez sorguya çekileceğiz."

Kutay onaylarcasına kafasını salladı.

"Bu yüzden hiçbir şeye dokunmadan sadece çıkıp gitmemiz ve her şeyi olduğu gibi anlatmamız gerekiyor." Çağrı yutkunup bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Gerçekleri anlattığımızda hikâyelerimiz çelişmeyecek. Sorun olmayacak."

"Üvey abimi öldürdüm," dedim güçlükle. Gerçekleri kelimelere dökmek, bu cinayet işlemek kadar korkunçtu. "Tanımadığım bir maskeliyi öldürdüm. Egemen'i öldürdüm. Bana ne yapacaklar? Benim *delirdiğimi* düşünecekler."

"Eğer bir şey anlatmazsak o şey yaşanmamış olur," dedi Sarp.

Kaşlarım çatılırken Sarp'a döndüm.

Kutay kafasını sallayarak onu onayladı.

Scanned with CamScanner

"Unut dersen çatı katını unuturum," dedi Çağrı. Gözlerim onun yüzüne çevrildi. "Hayatımı kurtardın. *Hepimizi* kurtardın. İstemen yeterli."

Kanlı ellerime baktım. Polislerin beni hapse atacağını düşünmüyordum. Yapmak zorunda olduğum şeyi yapmıştım. Seçim şansım yoktu. Hiçbirimizin yoktu. Dışarı çıktığımızda olacaklardan korkmuyordum.

"Bu sırla yaşayamam," dedim kısık sesle. Kutay masanın etrafından dolanıp tekli koltukta duran siyah maskeleri eline aldı. "Her şeyi anlatın," diye devam ettim bana uzattığı siyah maskeyi elime alırken. Koltuktan kalktım. "Yalan söylemeye, bir şeyleri saklamaya ihtiyacımız yok. *Biz masumuz.*"

"Hayatta kaldık," dedi Sarp. "Oyunu bitirdik."

Oyun.

Yaşadıklarımız için ne kadar aptalca bir kelimeydi.

Oyunbaz ve oyunbozan.

Bu oyunu bitirmeyi başarmıştım ama beni ben yapan her şey ölmüş gibi hissediyordum.

"Ben bu maskeyi takmam," dedi Çağrı. "Onun maskesini *asla* yüzüme geçirmem."

"Ne olur ne olmaz yanımıza alalım," diye fısıldadım. "Olur mu?" Onu zorlayacak enerjim yoktu. Göğsümde çırpınan kalbim tüm duyguları hissetmemi yasaklamış gibiydi. Zihnim tamamen susmuş, parmak uçlarım buz kesmişti.

"Olur." Çağrı teslimiyetle iç geçirdi.

"Afra," dedi Sarp tereddütle. "Şok geçiriyor olabilirsin."

Kafamı hafifçe sallayarak onu onayladım.

Ellerimdeki kanı bulaştırdığım siyah maskeye baktım. Bakışlarım maskeden Mete'nin cesedine kaydı. Yüzü huzur doluydu, cildi bir ışıkla parlıyordu. Burnumun kemiği sızlarken çenemi doğrulttum. *Başını dik tut.* Yaşasaydı bana böyle derdi. Ben de başımı dik tuttum.

Yüzünü hafızama kazımaya çalıştım. Ona ait hiçbir şeyi unutmak istemiyordum.

Gökhan'la Egemen'in yan yana duran cesetlerine baktım. Egemen'in bedeninden akan kan Gökhan'ın örtülerden sıyrılmış cesedine kadar ulaşmıştı. Gökhan'ın tüm taşlarını feda ederek son taşla kazandığı bir satranç tahtasını andırıyordu.

Gökhan'ın cesedine, yüzüne baktığımda yüz hatlarının gittikçe bozulduğunu fark ettim. Hatırladığım gibi görünmüyordu. Çürüme bedenini ele geçirmeye başlamıştı. Bakışlarım Egemen'in yüzüne kaydı ve son kez yüzüne bakmak için kendime izin verdim. Aralık dudaklarına, hafif kemerli burnuna ve aralık gözlerine baktım. Koyu sarı saçlarına kan bulaşmıştı.

Son kez koltuğun kenarından dolaştım. Dış kapıya açılan koridora çıkarken *son kez* arkama baktım. Birlikte gülüp birlikte ağladığımız koltuklara, defalarca kırdığımız televizyona göz gezdirdim. Camlara yansıyan, silik, mavi-kırmızı polis arabası ışıklarına gözlerim takıldı.

Başımı öne çevirdim.

Gözlerim kitaplığa kaydığında bir anlığına biri raftan kitap alıyormuş gibi hissettim. Kitaplığın etrafında bize benzeyen siluetler hızla belirip kayboldu. Yüzlerce hayalet bu evin içinde dolaşıyordu.

O hayaletlerin hepsi zihnimdeydi.

Ve benimle sonsuza dek yaşayacaklardı.

İlerlemeye devam ettim. Koridorun duvarında asılı, hepimizin fotoğrafının karşısında duraksadım. Uzanıp çerçeveyi aldım. Fotoğrafı içinden çekip çıkardım ve çerçevenin gürültüyle yere düşmesine izin verdim. Fotoğrafı katlarken arkasındaki beyaz kısma parmağımdaki kan bulaşmıştı.

Yedimizin bir arada olduğu tek kare buydu.

"Afra," diye seslendi Çağrı yumuşak sesle.

Bakışlarımı zar zor elimdeki fotoğraftan ayırdım. İlerlemem gerekiyordu. Bu anda, bu evde, bu binada takılıp kalamazdım. Dışarı çıkmam, *yaşamam* lazımdı.

Yürümeye devam ettim. Kapının etrafını saran kırmızı şeride varınca duraksadım. Son kez, hepimiz kırmızı çizginin bu yanında sıraya dizildik. Sarp cesaretlendirircesine elimi tuttu. Parmaklarımı sıkıp bırakırken derin bir nefes aldım.

Scanned with CamScanner

Kırmızı çizgiyi geçen ilk kişi ben oldum. Üzerimize çevrilen kameralı silahlar yoktu. Uyarı zili yoktu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Bu kapıdan içeriye girdiğim ilk gün gözümün önünde canlandı. Ölüm gerçek beni öldürmeden önce korkmuş bir kız çocuğuydum. Altı erkeğin bana yapabileceklerinden korkan, günlerce onlarla konuşmayan, neler yaşayacağını bilmeyen bir kızdım. Günler geçerken bu dört duvar arasında tutsaklara güvenmeyi, onları sevmeyi öğrenmiştim. Onların yanında güvende hissetmiştim.

Artık *korkmuyordum*. Ellerimi kana bulamak uğruna hayatta kalmıştım. İnsanlara güvenmemem gerektiğini Daire 13 defalarca kez yüzüme çarpmıştı.

Beni öldürmeye çalışan Ölüm'ün maskesiz yüzüne âşık olmuştum.

Dış kapının üzerindeki 13 sayısına gözlerim takıldı fakat artık bu da önemli değildi. Kutay bir kolunu omzuma sardı. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde gözleri, "*Geçti*," der gibiydi. Geçmese de geçmesi gerekiyordu. Kafamı çevirip ileriye baktım.

Ev dediğim ilk yeri, bir kâbusu arkamda bıraktım.

Asansör tahmin ettiğim gibi çalışıyordu. Çoktan bu kata gelmişti. Egemen teslim olurken bize kaçış yolunu açmıştı. Belki de bu gecenin nasıl biteceğini en başından beri biliyordu.

Tek tek asansöre bindik. Kutay asansörün düğmesine bastı. Zemin katı gösteren düğme kırmızı bir ışıkla aydınlandı. Asansörün kapıları kapandığında rahatsız edici klasik müzik sesi yükseldi.

Yüzümü asansörün aynasına döndüm. Yüzüme, boynuma sıçramış kan lekelerine baktım. Gözyaşları yüzümdeki kanı dağıtıp kendine bir yol çizmişti.

Hayatta kaldın, diye hatırlattım kendime bakarken. Hatırlatmak zorundaydım çünkü ölü gibi hissediyordum.

"*Katil*," diye fısıldadı zihnimdeki ses. "*Artık Ölüm'den bir farkın yok.*"

Bakışlarımı elimdeki siyah maskeye indirdim. Parmak uçlarım hissizleşirken maskenin yere düşeceğini fark etsem de buna engel olmadım. Asansörün gereğinden erken yavaşladığını fark ettiğimde omzumun üzerinden kapıya bir bakış attım.

"Biri asansörü çağırmış," dedi Çağrı gergin bir sesle.

Sırtımı aynaya döndüm ve nefesimi tutup aralanan asansör kapısına baktım.

Karşımızda bir elinde siyah maske tutan, ellerini teslim olurcasına havaya kaldırmış bir adam duruyordu.

"Teslim olacağım!" dedi hızla, yalvarırcasına. Maskelinin gözleri çıldırmış gibi asansörün içinde dönüp dolaşıyordu. Elimizdeki maskeleri fark etmişti. "Teslim olacağım. *Beş'i* arıyorum. Göreve devam edemeyeceğimizi ona haber vermemiz gerekiyor, öyle değil mi? Onu gördünüz mü? Nerede olduğunu biliyor musunuz?" Hiçbirimiz cevap vermedik. "Polisler çoktan ilk katı kuşattı. Aşağıya inmeme..." Duraksayıp Kutay'ın yüzüne baktı. "Sana ne olmuş lan?"

Kutay sakin bir tavırla asansörün kapılarını kapatma tuşuna bastı. Maskeli Kutay'ın yüzüne dehşetle bakarken asansörü durdurmaya çalışmak yerine geriye doğru bir adım attı. Kapılar kapandığında tekrar müzik sesi yükseldi.

"Bu binada tam olarak kaç kişi var?" diye fısıldadı Sarp. "Maskeli yüzlerce adam... Kutay'ın yüzü olmasa işimiz bitmişti."

Kutay ona bir bakış atmakla yetindi. Korkunç göründüğü için mutlu olmadığını tahmin etmek zor değildi.

"Maskeleri gördü," dedi Çağrı elindeki maskeyi kaldırırken. "Onlardan biri olduğumuzu sandı." Bu düşünceye karşı hissettiği rahatsızlık yüzüne yansımıştı. Elini indirdi. Maskenin gürültüyle elinden düşmesine izin verdi.

Kimse ona cevap vermedi.

Asansör zemin kata indi. Kapılar açılırken kollarımı kendi bedenimin etrafına doladım. Dış dünya için hazır değildim. Savunmasız hissediyordum. Yaşadıklarımı anlatmaktan korkuyordum.

Asansörün kapıları açıldı ve tüm dünya bulanıklaştı.

Bir anda etrafımızda sesler ve ışıklar patladı. Gözlerim kısılırken bir elimi gözlerime siper etmek için yüzüme doğru kaldırdım. Her taraftan birileri bağırıyordu. Bir rüyanın içinde gibiydim.

Çağrı ellerini teslim olurcasına kaldırıp asansörün kapısından

Scanned with CamScanner

çıkarken polisleri fark ettim. Üzerimize doğrultulan silahlara baktım. Onların yüzündeki şaşkınlığı, beni işaret edişlerini gördüm. Kim olduğumuzu *biliyorlardı*.

"Adın ne?"

Soruyu kimin sorduğunu görmüyordum bile.

"Afra Ahsen Çakmak."

"Adın?"

"Sarp Günbatan. Onun… Ağzı dikili olan Kutay Alp Kaptan."

"Adını söyle."

"Çağrı Doğanoğlu. *Kökdoğanoğlu Holding*'e ulaşıp babamı bilgilendirebilir misiniz? Babam…"

"Buradalar."

"Tüm birimlerin dikkatine… Aylardır kayıp olarak aranan Afra Ahsen Çakmak ve Sarp Günbatan, Çatalca'da bulundu. Tarih: 13 Ağustos 2021, saat 23.26. Bölge güvenlik çemberine alınıyor. Tekrar ediyorum… Aylardır kayıp olarak aranan…"

Birileri kollarıma girip beni yürütmeye başladı. Bu sırada benimle konuşuyorlardı. Bana sorulan soruları idrak edemesem de cevap olarak bir şeyler mırıldanıyordum. Ellerimde neden kan vardı? Doğum tarihim neydi? Anne ve babamın adını hatırlıyor muydum? Buraya nasıl gelmiştim?

Ben ne olduğunu anlamadan elimdeki kandan örnek aldılar. Ucuna kan bulaşmış çubuğu eldivenli eller poşetledi. Kalbim korkuyla ezildi.

Dünyamın aydınlandığı ilk an, dışarıya adım attığım andı.

Adımlarım yere çakılı kaldığında koluma girmiş polisler de duraksadı.

Kafamı geriye yatırıp temiz havayı ciğerlerimin içine çektim. Gözlerim açık lacivert gökyüzüne saçılmış yıldızlarla buluştu.

"*İkimiz birden sevinebiliriz, göğe bakalım.*"* Gökhan'ın sesi kafamın içinde yankılandı. Bana bu şiiri söylediği günü çoktan unutmuştum ama kelimeler hâlâ aklımdaydı.

Aldığım nefesi dudaklarımın arasından yavaşça verdim.

* *Turgut Uyar*'ın *Göğe Bakma Durağı* isimli şiirinden alıntıdır. (e.n.)

Yaşadığımı hissediyordum.

Kafamı tekrar eğdiğimde gözlerim bir noktaya doğru çekildi. Köşede, polis arabalarından uzak duran iki kişiyi fark ettim. Siyah bol tişörtü, siyah eşofmanı içinde Gökhan ve kan lekeli kıyafetiyle duran Mete. Karanlığın içinde yan yana dururken *bana* bakıyorlardı.

Onların hayal gücümün bir oyunu olduğunu biliyordum. Dudaklarımda zayıf bir tebessüm belirirken gözlerim yaşlarla doldu. Sessizce ağlamaya başlarken bakışlarımı o noktadan ayırmadım.

Geceyi besleyen ay ışığı ve küçük yıldızlar yüzlerini silik, beyaz bir ışıkla aydınlatırken ikisi de gülümsedi. Gökhan dudaklarını oynatarak, "*Kurtulduk*," derken dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. Mete bana el salladığında dizlerimin üzerine çöktüm. Göğsümdeki ağrı dudaklarımdan çaresiz bir çığlık olarak döküldü.

"Afra!"

Hıçkıra hıçkıra ağlarken yanımda yere eğilen ve bana bir şeyler söyleyen polislerin ne dediğini algılayamıyordum. O zaman adımı söyleyen kimdi?

"*Annem!*"

Annem.

Ellerimi yere dayayıp gözlerimi kırpıştırdım. Kafamı kaldırdım ve delicesine etrafa bakınmaya başladım. Polislerin bedenleri etrafımı sarmışken her noktayı göremiyordum. Yine de annemi bulmayı başardım.

İki polis arabasının hemen önünde duruyordu. Siyah, kısa saçları darmadağındı. Bir elini arabaya yaslamış, bir elini ağzına bastırmıştı. Birkaç ayda yıllarca yaşlanmış gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Anne!" diye bağırdım. Yerden destek alarak hızla ayağa kalktım. Kolumu tutan polisten silkinerek kurtuldum. Sendeleyerek anneme doğru bir adım attım.

"*Kızım!*" diye bağırdı titreyen sesiyle.

Etrafımdaki dünya ve gece gökyüzü silikleşti. Annemin onlarca yaş yaşlanmış yüzü, kısacık dağınık saçları karşımdaydı. Yü-

Scanned with CamScanner

zündeki çizgiler yanında olmadığım her bir gün için artmıştı sanki. Ona doğru attığım adımlarım hızlandı. Bir an sonra kendimi annemin kollarında buldum.

Anneme bir daha sarılamayacağımı düşündüğüm onlarca gün olmuştu ama *buradaydım*. Beni ben olduğum için seven tek kişinin, annemin kolları arasındaydım.

Parmakları yer yer açılmış, çoğu kopup giden saçlarımda dolaşırken gözyaşları saçlarıma dökülüyordu. Titreyen ellerimle annemin tişörtünü avuçlarımın içine alıp sıktım. Kimsenin beni ondan koparmasını istemiyordum. Tekrar olmazdı.

Kokusunu içime çekerken dudaklarımdan hıçkırıklar dökülmeye başladı. Beni güvende hissettiren sarılışı, eve döneceğimizi hatırlatan kokusu beni kuşattı. Bedenim sonunda varış noktasına ulaşmış gibi kolları arasında gevşedi. Neredeyse yere yığılacaktım.

Güvendeydim.

"Allah'a şükürler olsun!" diye tekrarlıyordu annem. Kafamdaki dökülen saçlarımın bıraktığı kısımları öpüyordu. Ne üzerimdeki kandan ne de mahvolmuş halimden tiksinmişti. "Şükürler olsun, annem!"

İşte her şey bunun içindi, abicim.

"Anne, özür dilerim!" dedim boğuk bir sesle. Yüzümü boynuna gömdüm. Ağlarken boğuluyordum. Nefes *alamıyordum*. "Anne, ben sana *yalan söyledim! Anne... anne...* özür dilerim! O gün gitmemeliydim! Yanında kalmalıydım, tatil gününü seninle geçirmeliydim!"

"Geçti, annem," dedi titreyen sesiyle. "Şşt. *Geçti*."

Annem beni görmeden önce bile beni affetmişti.

Gözlerimi aralayıp yüzümü boynundan uzaklaştırdım. Affedilmenin hafifliğiyle derin bir nefes aldım, sanki aldığım ilk nefesti. Annem ellerini yanaklarıma yasladı ve gülümsedi. "Rabbim seni bana bağışladı, kızım," dedi iç geçirerek. "Hayatta olduğunu biliyordum. Bir yerlerde, hayatta olduğunu *biliyordum!*"

Bir elimi yanağımdaki elinin üzerine koydum. Annem ellerime bulaşan kandan tiksinmedi. "Buradayım, anne," dedim kısık sesle. "*Hayattayım.*"

Hayattaydım ve bir gün yaşamayı öğrenecektim. Yaşayamadığım günlerin acısını çıkara çıkara yaşayacaktım. Akşam eve dönecek, annemin yanağına bir öpücük konduracak ve onunla aynı masada yemek yiyecektim.

Annem ellerini yüzümden çekip omuzlarıma indirdiğinde bakışlarımı etrafımızı saran polislerin üzerinde gezdirdim. Bir şeyler olduğunun o an farkına vardım. Annemden uzaklaşmadan ona arkamı döndüm.

Diğerlerini gördüm. Kutay ambulansın içinde otururken beni izliyordu. Yanında rengi atmış bir sağlık görevlisi ve bir polis vardı. Çağrı ondan uzakta, polis arabalarına yakındı. Tesettürlü, kısa boylu bir kadına sarılmıştı. Annesi olduğunu tahmin etmem zor olmadı. Yanında ciddi görünüşlü duran bir adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzündeki sert görünen ifadeye rağmen ağlıyordu.

Sarp başka bir köşede etrafındaki üç polisle konuşuyordu. Ellerini kullanarak bir şeyler anlatırken paniklemiş görünüyordu.

Gökhan ve Mete bu sefer binanın girişindeki basamaklara oturmuştu. Gökhan gözlerini yummuş, kafasını kapının kenarındaki duvara yaslamıştı. Mete dirseklerini dizlerine dayamış, etrafta olan biteni izliyordu. Huzurlu görünüyordu.

Ayaklarımın altını sarsan bir titremeyle birlikte büyük bir patlama sesi kulaklarımı doldurdu.

Gözlerimi kapatıp açtığımda artık orada yoklardı.

Gecenin içinde can alıcı, kırmızı bir ışık belirdi.

Kutay alelacele ambulansın içinden çıktı. Çağrı ve Sarp konuşmayı bırakmıştı. Hepimizin bakışları binaya çevrildi.

Camlardan atlamaya başlayan siyah maskeli bedenler tek tek, üst üste yere çakılırken binanın çatısı alevler içinde yanıyordu. Alevler gökyüzüne doğru yükselirken yıldızların ışığını kapatamamıştı.

Bir zamanlar bize ait olan ne varsa alevlerin merhamet göstermeyen koynunda eriyip gitti.

Scanned with CamScanner

REC

Saat: 23.30
İstanbul, 13 Ağustos 2021

DOKUZ

Dokuz, Ölüm'ün kurduğu sistemin kaosa sürüklenişini izlerken rahatsız edici, sert sandalyesinde geriye doğru yaslandı.

Tüm bu karmaşa onun *eseriydi.*

İletişim hatlarının tamamı maskelilerin bağırışlarıyla ve çığlıklarıyla, hakaretlerle doluydu. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Kaçmaya çalışanlar olduğu gibi açığa çıkacak sırlarından korktuğu için yerinden kıpırdamaya cesaret bile edemeyenler de vardı. Ekip liderleri bile ne yapacaklarını bilmiyordu. Kontrolden çıkan ekipleri yüzünden Ölüm'ün gazabının onları bulmasından korkuyorlardı.

Dokuz hattına düşen hiçbir çağrıyı cevaplamıyordu.

İşin aslı, onlara verebileceği bir cevabı yoktu. Zincirlerle bağlandığı sandalyesinde, karanlıkta defalarca sayıkladığı dileği gerçek olmuştu.

Daire 13 *bitmişti.* Ölüm'ün oyunu sona ermişti.

Afra Ahsen Çakmak, Kıyı Varol'u uyandırmayı başaramamıştı ama onu *öldürmüştü.*

Dokuz *yanılmıştı.* Onları kurtarabilecek kişi hiçbir zaman Kıyı değildi. Afra'ya âşık olan *Egemen'di.* Kıyı'nın ne yaptığından bi-

Scanned with CamScanner

haber, en güçsüz kişiliği birden tüm kontrolü eline almıştı. Kendini *ihbar etmişti*. Onları kurtaran Kıyı değil, Egemen olmuştu.

Dokuz o kendini ihbar ettikten hemen sonra sistemden onu aramıştı. "Senin kim olduğunu bilmiyorum," demişti Egemen önünde birden açılan monitöre şaşkınlıkla bakarken. "Ama seni tanıdığımı biliyorum."

"Seninle tanışma fırsatımız olmamıştı," demişti Dokuz maskesinin ardında gülümseyerek. "Merhaba, *Egemen*. Ben... Kıyı'nın kuzeniyim."

"O zaman benim de... *kuzenimsin*."

"Sanırım."

Egemen yüzünü buruşturmuş, bir elini karnına bastırmıştı. "Ben kimsem olmadığını sanıyordum. Yetimhane..."

"Çünkü Kıyı bir ailenin içinde büyürken kimsesiz hissediyordu. Kıyı'nın olmak istediği ve olduğu kişiden doğan kişiliği *sendin*, Egemen. Dağınık saçların, ne giydiğini umursamaman, kendine yarattığın geçmişin, gittiğin üniversite, arkadaşlarının olması... Sen Kıyı'nın *hayaliydin*."

"Ama ben... *gerçeğim*." Dokuz onun gözlerinden dökülen gözyaşlarını acıma duygusuyla izlemişti. Onu *anlıyordu* ve bundan tüm benliğiyle *nefret ediyordu*.

"Öylesin." Dokuz'un sesi yumuşamıştı. "Bu yüzden her şeyi bitiren kişi sen olacaksın."

Dokuz önünde açık olan monitörlerden kamera kayıtlarını, koridorlardaki kaosu izlerken sakince kurtuluşunu bekliyordu. Egemen'i ikna etmiş, tüm bu sistemin yetkisini kendisine aktarmasını sağlamıştı. Göğüs kafesini saran bir soğukluk vardı. Ruhunu kavuran yangın nihayet sönmüştü.

Her zaman geride bıraktığı izi silen İsimsiz onu hiç aramamıştı. Dokuz onun kaçmaya çalışacağını biliyordu. Ona yardım etmek ya da önünü tıkamak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Cevapladığı tek arama, On Üç'e aitti.

Arkadan yükselen çığlık sesleri kulağını doldurdu. On Üç ise

bir şeyden kaçıyormuş gibi nefes nefeseydi. Dokuz görüntülü arama olmadığı için memnundu. Onu tekrar görmek istemiyordu.

"*Ada!* Orada mısın? Beni duyuyor musun? İyi misin? Asansörleri hallettim ama... Binadan patlama sesleri geliyor! Sanırım çatı katında yangın var!"

Dokuz bir süre sessiz kaldı. On Üç'ün telaşı onu keyiflendirmişti. "Hiçbir zaman gerçekten iyi olup olmadığımı umursamadın," dedi buz gibi bir sesle. "Burası seni eğlendiren, delilerle dolu bir sirkti. Hepimizi gözlemleyip aptal makalelerin için notlar alıyordun. Yanılıyor muyum?"

"Bana Ölüm'e ne olduğunu anlat!" derken On Üç onun yorumuna cevap vermedi. "Bana nerede olduğunu söyle! Daire 13'e kamera erişimimi kaybettim. Patlamalarla evin bir bağlantısı var mı? Tutsaklar ne durumda? Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyor..."

"*Öldü*," dedi Dokuz hafif bir tebessümle.

Hattın diğer tarafında kısa bir an sessizlik oldu. Sanki arka plandaki çığlıklar bile durmuştu. "*Nasıl?*"

"Egemen onu öldürmesi için silahı Afra'ya verdi çünkü bunu kendi yapamıyordu," diye devam etti Dokuz. "Kıyı uyanmadı. Geriye Kıyı'dan kırıntılar kalsa da asıl kimliği tamamen ölmüştü. İşin aslı... Kıyı'ya ihtiyacımız *yoktu*. Egemen beni tanıdı ama kuzeni olduğumu bilmiyordu. Onu doğru şeyi yapması için teşvik ettim. Bana *güvendi*."

Ona güvenen kişinin Egemen olmadığını biliyordu. Tutsak 3 şüpheci ve alaycı bir kişilikti. Egemen'i ona güvenmeye iten şey, ruhundaki *Kıyı'nın* kalıntılarıydı.

"Üçüncü alter kişiliği bedeninin kontrolünü ele mi geçirdi?" On Üç'ün sesinde şaşkınlık ve gizli bir takdir vardı. "Ölüm'e baskın mı geldi?"

"Afra'yı öldüremezdi," diye devam etti Dokuz. "Onu korumak için her şeyi yaptı, kendi ölümünü bile kucakladı. Sana *söylemiştim*. Ölüm'ü yok edebilecek tek kişi ta kendisiydi."

"Bunu tahmin ediyordun."

"Olabilecek *her sonu* biliyordum."

Scanned with CamScanner

"Annem nerede?" On Üç'ün sesi ciddileşmişti. "*Sen* neredesin? Seni gelip çıkarmam için ne kadar zamanımız var?"

"Artık sana ihtiyacım yok." Dokuz zincirlerden kurtulmuştu, kemikten ibaret kalmış incecik bileğini ovuşturdu.

"Dediğin her şeyi yaptım!" On Üç'ün sesi bu sefer sertti. "Silahları devre dışı bıraktım, Daire 13'ün kapısını açtım. Koridorları boşalttım! Bana *borçlusun*. Annemin yerini söyle." Duraksadı. "*Yalvarırım*."

"Ölüm annenin canlı olduğuna inanmanı istedi. *Kana karşı kan*... Anneni ilk gün çoktan öldürmüştü. Sakladığı şey annen değildi, onun cesediydi. Sana sürpriz yapmayı planlıyordu. Deniz'in cesediyle anneni yan yana görecektin. Bunun komik olacağını düşünmüştü." Dokuz iç geçirdi. "Senin seçeneklerine gelirsek... Kendini öldürebilirsin. Yaşamak istiyorsan binayı kuşatan polislere teslim olman gerekiyor."

"Neredesin sen?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Dokuz. "Egemen'in söylediğine göre sizden çok uzaktayım."

"Bu binada olduğunu söylemiştin."

"Yanlış anlamışım."

"Bana bu binadan kaçış yolunu söylemen gerekiyor!" On Üç'ün sesi bu sefer öfkeliydi.

Dokuz genişçe gülümsediğinde kurumuş dudaklarının derisi birkaç parçaya ayrıldı. Dudaklarındaki derin çatlaklara kan dolmaya başladı. "Kaçmanı istemiyorum ki."

Dokuz aramayı sonlandırdı.

Ölüm'ün ekibine isteyerek ya da istemeyerek katılmış tek bir kişinin bile kaçmasına izin vermeyecekti. Bu yüzden kendi ekibine duyuru yaparken de net olmuştu. "Önünüzde iki seçenek var," demişti rahat bir tavırla. "Ya intihar edersiniz ya da giriş katına inip teslim olursunuz. Sakladığınız, açığa çıkmasından korktuğunuz ve burada kalmanıza neden olan tüm sırları herkes öğrenir. Artık her şey *bitti*."

Egemen Kıyı Varol öldüğünde, Dokuz'un bileklerindeki kilitler açılmıştı. Dokuz'u gözetlemekle görevli olan maskeli ise olanları fark ettiği anda kaçmayı tercih etmişti. Dokuz onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı, kaçması daha rahatlatıcıydı. Sandalyesine bağlıyken bir adamın ona yapabileceklerini biliyordu.

Ada'nın, Dokuz olarak konuşması gereken tek kişi On Üç'tü ve bunu yapmıştı. Önündeki monitörleri tek tek kapattı. Sistemdeki tüm veriler elindeydi. Tüm kontrol ondaydı ama sistemi kapatmayacaktı. Polislerle işbirliği yapacak ve onlara *her şeyi*, bu oyundaki herkesi anlatacaktı. Maskelerinin günahkâr yüzlerini saklamasına izin vermeyecekti.

Bu yüzden sadece sistemden çıkış yapmakla yetindi.

Geriye sadece Ada kalmıştı.

Odanın içindeki beyaz, led ışıklar yandığında Ada'nın gözleri kısıldı. Kolunu kaldırıp yıllardır yüzüne yapışan siyah maskesini çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Parmak uçlarını yüzüne değdirdiğinde teninin üşüdüğünü fark etti. İrkilirken derin bir nefes aldı.

Bir *yüze* sahipti!

Ellerini masaya dayayıp güçlükle kendini metal sandalyesinden yere attı. Yerle temas eden bedeni acıyla sızladı. Ada kafasını kaldırıp odayı incelerken kalp atışları hızlanmıştı.

Elleriyle zemine tutundu, bir deri bir kemikten ibaret kalmış vücuduyla kapıya doğru süründü. Kemiklerinde dudaklarından çığlıklar dökülmesine neden olan bir acı vardı. Nefesini kesen, gözlerini yaşartan ve ona dış dünyanın kolay olmayacağını hatırlatan bir acıydı bu. Kapıya vardığında vücudunu yarı yarıya doğrulttu. Zar zor kapıyı açmayı başardı.

Koridora çıktığında Ada şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Yıllar sonra ilk defa yaşadığı karanlık odanın dışındaki dünyaya adım atmıştı.

Üstelik bu ev tanıdıktı.

Koridorda sürünmeye devam edip merdivenlerin başına geldi. Merdivenin başındaki duvara sırtını dayadı. Nefes nefeseydi. Dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Seni dâhi piç."

Ada hiçbir zaman binanın içinde olmamıştı. Ölüm yalnızca öyle düşünmesini istemişti.

Tam önünde, bir alt kata uzanan uzun merdiven yıllar önce, daha ikisi de çocukken Kıyı'nın, Deniz tarafından itildiği merdivendi. Sanki Ada'yı neden seçtiğini hatırlatmak ister gibi onu hayattaki ilk hatasını yaptığı eve hapsetmişti. Kurtulmasına izin verdiğinde yıllardır yürümeyen Ada'nın kendi kendine bu merdivenlerden inemeyeceğini biliyordu.

Scanned with CamScanner

Ada kollarını kendine doğru çekip yere uzandı. Dörder santimetreden ibaret bileklerine, iskeleti belli olan siyahımsı yaralarla kaplı vücuduna baktı. Yılların ve ihmalin pençesinde paçavraya dönmüş kıyafetlerinin altında nasıl bir bedeni olduğunun o anda farkında bile değildi. Adrenalinle kendini sürüklediği bu yerde, yaralarla dolu etten kafesiyle uzanıyordu. İçinden yükselen çaresizlik, gözlerinden dökülen yaşlarla kendini besledi.

Yirmi dört saat sonra polisler evi bulduğunda, kendinden geçmiş bir halde mırıldanıyordu. Polisler bileklerine geçirecek türden bir kelepçe bulamamış, ellerini içe çökmüş karnına yaslamakla yetinmişlerdi. Ada'nın bedeni bir sedyenin üzerine koyulmuştu. Boynunu saran boyunluğu hissedebiliyordu.

Etrafından geçip giden insanların yüzleri bulanıktı. Hiçbiri maske takmıyordu, ister istemez bunu garipsemişti. Etrafındakilerin sorduğu sorular vardı ama Ada'nın onlara cevap verecek gücü yoktu. Gözlerini güçlükle aralık tutabiliyordu.

Ciğerlerine dolan yakıcı temiz hava, dışarıya çıktığını fark etmesini sağladı. Hissettiği rahatlama gözlerine yaşların birikmesine neden olurken bakışları sokak lambasının sarı ışığıyla aydınlattığı küçük kum havuzuna kaydı.

"Cesetler orada," diye fısıldadı.

"Bir şey söylüyor!"

Ada üzerine eğilen yüzü fark etti. "Tekrarlar mısınız? Adınız ne? Kaç yaşındasınız? Neler olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Cesetler..." diye mırıldandı Ada zayıf sesiyle. Gözkapaklarına ağırlık çökmeye başlamıştı. "*Kum havuzunda.*"

Hikâyenin tamamını öğrenmek için kum havuzunu kazmaları gerekiyordu.

Her şey o gün başlamıştı. İki küçük çocuk kumdan kendilerine kaçabilecekleri bir dünya yaratmaya çalışırken kaçamayacakları bir dünyanın esiri olmuşlardı.

Varol ailesinin tüm karanlık sırları kum havuzunda gömülüydü. Ada dokuz yaşında sırların gömüldüğü kum havuzunu kazan ilk kişiydi ama sonuncu olmayacaktı.

Yerin altına gömülen karanlık sırlar eninde sonunda filizlenir, gün yüzüne çıkardı.

Çünkü en korkunç günahlar bile anlaşılmak isterdi.

"

HABER

SON DAKİKA |
ÇATALCA'DA KAN DONDURAN OLAY!

İstanbul'un Çatalca ilçesinde gençlerin alıkonulduğu öne sürülen boş binada, gençlerin binadan ayrılmasından hemen sonra şiddetli bir patlama meydana geldi. Güvenlik güçlerinin kuşattığı binadan ayrılan gençlerin sağlık durumlarının takibi sürerken olay yeri inceleme ekipleri patlamanın nedenini belirlemek için çalışmalar başlattı.
Edinilen bilgilere göre akşam saatlerinde alınan bir ihbar üzerine emniyet güçleri söz konusu adresi abluka altına aldı. Haftalardır alıkonuldukları iddia edilen gençlerin binadan uzaklaştığı esnada, yapının çatı katında henüz belirlenemeyen bir nedenle patlama yaşandı. O anlar çevredeki vatandaşların cep telefonu kameralarına işte böyle yansıdı.

Zümra Çıkaran Bağlantısı Ortaya Çıktı

Olay sonrası kimlik tespiti yapılan bazı gençlerin, daha önce "Zümra Çıkaran ile Gerçeğe Doğru" programında kayıp olarak arandığı belirlendi. Programda daha önce birbirleriyle ilişkili vakalar olarak ele alınan bu kayıp isimlerin, bir süre sonra yayın akışından çıkarılmış olması ise dikkat çekti.
Bölgede geniş güvenlik önlemleri alınırken adli makamlar olayla ilgili çok yönlü bir soruşturma yürüttüklerini bildirdi. Yetkililerden konuya ilişkin resmi açıklama bekleniyor.
#SonDakika #Çatalca #Gündem #Patlama #Haber

Scanned with CamScanner

Gençlerin binadan kaçış anını gördüm. Halleri perişandı. Allah yardımcıları olsun. Çatalca emniyeti çok hızlı müdahale etti. #çatalca #sondakika

Zümra Çıkaran aylarca bu çocukları aradı, sonra bir anda konuyu kapattı. Şimdi kayıpların hepsi bir binadan çıktı. Neler dönüyor? @zcgercegedogru açıklama yapmalı. #çatalca #sondakika #zümraçıkaran

Televizyon programlarının reyting için hangi gerçekleri gizlediğini ve aslında neler neler bildiğini artık sorgulamanın vakti geldi. Olayların devamında ne olacağını çok merak ediyorum. #zümraçıkaran #çatalca #sondakika

Çatalca'dayım ve balkonda kahve içerken gördüğüm şeye bakın. Patlama sesi geldikten sonra tepedeki bina yanmaya başladı. #çatalca #yangın

Çatalca'da patlayan binayı gören var mı? Etrafını polisler kuşatmış. İtfaiyeden önce ambulans ve polis gelmiş lan. #çatalca

SOSYAL MEDYA HABERLERİ

HABER

SON DAKİKA |
Çatalca'da Rehin Tutulan Gençler Kurtarıldı: Patlama ve Şüpheli Ölümle İlgili Soruşturma Sürüyor

Çatalca'da bir binada alıkonuldukları iddia edilen gençlerin kaçırıldığı doğrulandı. Gençlerin kurtuluşu ve ardından meydana gelen patlamaya ilişkin yeni ayrıntılar ortaya çıktı. Edinilen bilgilere göre 13 numaralı dairede zorla tutulan mağdurların, kimliği belirsiz maskeli bir şahıs tarafından alıkonulduğu belirlendi. İddialar, bazı mağdurların haftalardır, bazılarının ise yıllardır aynı adreste tutulduğu yönünde.
Maskeli zanlının patlamadan kısa bir süre önce kendisini ihbar ettiği öğrenildi. Patlamanın yaşandığı olay yerinde bulunan, zanlıya ait olduğu tahmin edilen ceset, otopsi işlemleri için Adli Tıp Kurumu'na sevk edildi. Yaklaşık bir saat süren yangın sonucunda oluşan ileri derece tahribat nedeniyle, kesin kimlik teşhisinin DNA testi veya diş kayıtları aracılığıyla netleşmesi bekleniyor.
Sosyal medyada "Daire 13 Olayı" olarak geniş yankı uyandıran gelişmelerin ardından, Zümra Çıkaran ile Gerçeğe Doğru programı eleştirilerin odağına yerleşti. Yetkililer olayla ilgili geniş çaplı soruşturmanın sürdüğünü bildirirken resmi açıklamanın otopsi raporu sonrasında yapılması bekleniyor.
#SonDakika #Çatalca #Gündem #Daire13Olayı

Scanned with CamScanner

IŞIL LİMAE

Yıllarca o binada hapsedilmek ne demek? Hayatları çalınmış... Umarım hak eden en ağır cezayı alır, her ne kadar olduğu söylense de bu işin arkası bırakılmamalı. #Daire13Olayı

Araştırma yaparken binanın tapu kayıtlarına kadar indim... Bina sahibi olarak görünen paravan şirket 2017'de kurulmuş ve sahibi kayıtlarda yok! İşin ucu çok büyük isimlere gidiyor. #Daire13Olayı #Çatalca

Google Maps'ten binaya bakmaya çalışıyorum ama çevredeki sokakların kamera kayıtları olsa da o binaya çıkan yokuşun hiçbir şekilde yok. Üstelik son 5 yıldaki her görüntüde bina hep aynı şekilde duruyor. Balkonların hiçbiri kullanılmamış. Camlar açık değil. Kimse fark etmedi mi bu binadaki tuhaflığı? #Daire13 #Daire13Olayı

Patlamadan hemen önce zanlının kendini ihbar etmesi çok tuhaf değil mi? Bu işte bir bit yeniği var. Kanıtları yok etmek için binayı patlatmış olabilirler mi? #Daire13Olayı

Kurtulanlardan biri Kökdoğanoğlu Holding'in yıllardır ortalıkta gözükmeyen oğlu Çağrı Doğanoğlu diyorlar. Eğer bu doğruysa yer yerinden oynar. Haftalardır neden kimseye bir şey söylenmedi? #Kökdoğanoğlu #Çatalca #Daire13Olayı

Kökdoğanoğlu'nun vârisi işin içindeyse o patlama kaza değil 'delil karartma' operasyonudur. Umarım yarın olunca yangının kendiliğinden ortaya çıktığını iddia etmezler. #Daire13Olayı

Zümra Çıkaran bu akşamki yayına çıkabilecek mi bakalım? Kayıp dosyalarını neden kapattığını açıklamak zorunda! #ZümraÇıkaranileGerçeğeDoğru #Daire13Olayı

OYUNBOZAN

Zenginlerin sırları, dumanı tüten bir bina ve kayıp hayatlar... #Daire13Olayı #Kökdoğanoğlu

Arkadaşlar olay yerinden bildiren bir arkadaşım var. Daire 13'ün girişinde çok garip semboller varmış. Olay sadece adam kaçırma değil! Tarikat bunlar! #Daire13Olayı

13 numaralı daire, maskeli bir adam ve yıllar süren bir gizem... Film senaryosu gibi ama gerçek. Kan dondurucu. #Daire13Olayı

Yorum: Kimse kimseye durduk yere böyle bir şey yapmaz. Olayın öncesini de bilmek lazım. Adam pisliğin tekiymiş ama arka planda pislikleri temizliyormuş.

Yorum: Her olayda tek tarafı suçlu ilan etmeyin bir kere de be! İki tarafın da hataları olabilir. Kimse masum değil.

Kızın o evde ne işi varmış? Niye gitmiş? Yollu yolunda gerek. Gitmeseymiş o zaman. #Daire13Olayı

Ülke gündemini dağıtmak için medya bu olayı abartıyor. #daire13olayı

Siz iyi misiniz? Kız da sütten çıkmış ak kaşık değil. Bilmem kaç erkeğin olduğu eve gitmişse arka planda fuhuş dönüyordur. #daire13olayı

Herkes adama sövmüş ama adam sokakta dolaşmaması gereken tüm manyakları bir binaya kapatmış. Sosyal temizlik yapmış resmen. #daire13olayı

Günlerce o evde neler yaşadığını hayal bile edemiyoruz. Çok şükür bu sefer bir can kaybımız yok ama yaşadıkları nasıl geçip gidecek? Failler en ağır cezayı almalı! #KadınHakları #AslaYalnızYürümeyeceksin

Kurtuldu işte kız, amma abarttınız. Birkaç güne unutulur gider. Sanki dünyada tek dert bu. #Daire13Olayı

Scanned with CamScanner

IŞIL LİMAE

Ya bırakın bu edebiyatı. Aylarca o kadar erkekle kalan bir kadının kendi rızasıyla gitmediği ne malum? Suçladıkları adamı öldürmüşler bir de. #Daire13Olayı

Yazık günah o gençlere ya, hayatları söndü. Yaşanan çoğu şeyi medyaya yansıtmıyorlar bence. Arka planda dönen çok şey var. Tüm bunların sorumlusu VaroTech'in sahibi Kıyı Varol diyorlar. Youtube'dan röportajlarını izleyin. Konuşurken bile adamda bir tuhaflık olduğu beli oluyor. #Daire13Olayı

TCK'ya göre kişiyi hürriyetinden yoksun kılma suçu nettir. Buradaki 'ama'lı cümleleriniz suçu meşrulaştıran iğrenç bir zihniyet taşıyor. Hapsedilmiş ve öldürülmeye çalışılmış gençlerden söz ediyoruz! #Daire13Olayı

Bulanık çıkan görüntülerde ağzı dikili adam gerçekmiş. Ciddi ciddi dudakları dikilmiş yani. Bir akrabamız hemşire, bu tutsak edilenlerden bazıları hastaneye getirilmiş. #Daire13Olayı

Gündem yine çok hızlı değişti :) Dolar yükseliyor, sınırda hareketlilik var ve pat diye bu olay düşüyor önümüze. Zamanlama manidar değil mi? Toplumu galeyana getirmek için servis edilmiş bir senaryo gibi duruyor. #Uyanın #Daire13Olayı

Medyaya servis edilen fotoğraflar neden bu kadar kaliteli? Sanki önceden hazırlanmış bir set gibi. Kurtulma anı kamerada var mı? Yok. Sadece ağlayan bir kadın görseli... Algı operasyonuyla ülke gündemini kilitliyorlar. #Daire13Olayı

İçerideki çocuklardan birini tanıyorum, karıncayı bile incitmez. İnsanları tanımadan, bilip bilmeden linç kültürüne ayak uydurmayın. Olayın aslı öğrenilmeden yalan haberleri yaymayın. Yarın öbür gün 'pardon yanlış anlaşıldı' denildiğinde o gençlerin gördüğü cani yorumların hesabını kim verecek? Hepiniz nur topu gibi dava yersiniz umarım. #Daire13Olayı

OYUNBOZAN

Arkadaşlar, olayın olduğu iddia edilen binanın sahibi kim, bir araştırın bakalım... Altından neler çıkacak. Kıyı Varol. Adam VaroTech'in sahibi. Babası yıllar önce sırra kadem basmış ve şirket ona kalmış. Birkaç röportaj ve fotoğraf dışında eleman yıllardır ortalıkta yok. Dijital ayak izi sıfıra yakın. Bu olay sadece bir kaçırılma mevzusu değil. Arkasında büyük bir olay var. #GerçekleriAçıklayın #Daire13Olayı

Duyduğuma göre içeridekilerin isimlerini öğrenen bazı hesaplar kapatılmış. Demek ki birileri korunuyor ya da birileri bu isimler üzerinden birilerine mesaj gönderiyor. Büyük resmi görün, bu basit bir olay değil. #daire13olayı

Olaydaki kızı ortaokuldan tanıyorum, aynı sınıftaydık. O zamanlar çok tuhaf bir kızdı. Kimseyle konuşmaz, ön sıralarda tek başına otururdu. Kendi dünyasında takılıyordu. Böyle bir olayla anılacağı hiç aklıma gelmezdi. #daire13olayı

Şimdi Zümra Çıkaran'ın eski bölümlerini izledim. Kızın ortaokul arkadaşları bağlanıp 'sessizdi, içine kapanıktı' falan filan diyor. İşte hep o sessizlerden korkacaksın zaten. Kim bilir o çocuklarla nasıl bir bağı vardı da bu noktaya geldi olay. #daire13olayı

Normalde Zümra Çıkaran'ı çok severim ama bu sefer çok yetersiz kaldı. Olayın üzerine gitmek yerine bu kayıp olaylarını programdan kaldırmayı seçtiler. Rezillik. #daire13olayı

Zümra Hanım bir şey biliyormuş da bu olayı programdan çıkarmış! Belki de tehdit edilmiş. Olayın iç yüzü göründüğü gibi değil. Bilgi eksikliği çok fazla. #daire13olayı

Zümra Çıkaran ağlama sahnelerinden iyice reyting kasıp sonra şak diye kayıpları aramayı bırakıyor. Birkaç hafta sonra öğreniyoruz ki kayıplar gerçekten bağlantılıymış. İğrenç bir kadın ya. #daire13olayı

İçeridekilerin isimleri neden hala resmi olarak açıklanmadı? "Gençler" deyip geçiyorlar. Çünkü birilerinin soyadı çok kritik bir yere çıkıyor. #daire13olayı

Scanned with CamScanner

HABER

Karanlık Ordu Deşifre Oldu: E.K.V.'nin DarkWeb Üzerinden Yönettiği Dehşet Evi!

İstanbul-Çatalca'da yaşanan ve sosyal medyada Daire 13 Olayı adıyla anılmaya başlanan olayla ilgili sarsıcı detaylar gelmeye devam ediyor. VaroTech sahibi E.K.V.'nin (namı diğer "Ölüm"), teknoloji dünyasındaki kimliğini kullanarak DarkWeb üzerinden yürüttüğü yasadışı silah ticareti ve şantaj ağına dair yeni kanıtlar gün yüzüne çıktı.

Öz Kuzenini Üç Yıl Boyunca Zincire Vurdu

Soruşturmanın en sarsıcı başlığı ise E.K.V.'nin öz kuzeni A.A.'ya yaşattığı dehşet oldu. A.A.'nın üç yıl boyunca E.K.V.'nin büyüdüğü evin bir odasında sandalyeye zincirlenmiş halde alıkonulduğu belirlendi. Temel ihtiyaçları "siyah maskeli görevliler" tarafından karşılanan A.A.'nın, kurtuluşunun ardından verdiği ilk ifadeler soruşturmanın seyrini değiştirdi. Ancak A.A.'nın hayatta kalabilmek adına yıllarca E.K.V.'nin dijital suçlarına yardım etmek zorunda kalmış olması, sosyal medyada "mağdur mu, yoksa suç ortağı mı?" tartışmalarını beraberinde getirdi.

Maskeli Ordu ve Toplu İntiharlar

Emniyet birimleri, E.K.V.'nin sürekli siyah maske takmak zorunda bıraktığı bir "hizmetli ordusu" kurduğunu tespit etti. Mağdurların kaçışı ve binanın kuşatılmasının ardından binada görevli olduğu düşünülen çok sayıda siyah maskeli şahsın, üst katlardan aşağı atlayarak toplu şekilde intihar ettiği görüldü. Bu durum örgüt içindeki disiplinin ve şantajın boyutlarını gözler önüne serdi. Binadan sağ çıkan ve teslim olan maskeli zanlılara yapılan GBT sorgulamasında çok sayıda suç kaydının bulunduğu anlaşıldı.

DarkWeb ve Silah Ticareti

Babasından yadigâr kalan VaroTech'i paravan olarak kullanan E.K.V.'nin, silah alım-satımı ve lojistiğini tamamen DarkWeb üzerinden gerçekleştirdiği ortaya çıktı. "Ölüm" lakabıyla yürüttüğü bu faaliyetlerde şantaj yaptığı kişileri maske arkasına gizleyerek hem fiziksel hem de dijital bir koruma kalkanı oluşturduğu belirlendi.

E.K.V.'nin piyasada takibi yapılamayan, seri numarasız özel silahlar ve hedefte maksimum tahribat yaratan özel üretim mermiler imal ettirdiği tespit edildi. Tamamen gizli atölyelerde, şahsına özel olarak imal edilen bu mühimmatı adli takipten kaçmak için yalnızca kendisinin kullandığı öğrenildi. Binanın içinde bulunan örnekler ise bunu doğruladı.

Soruşturma Derinleşiyor

Kurtulan tutsakların ilişkisi hâlâ araştırılıyor. Çatalca'daki bina mühürlenirken intihar eden maskeli kişilerin kimlik tespit çalışmaları ve sağ kalan mağdurların ifade işlemleri devam ediyor.

HABER

Daire 13'te Dehşetin Perdesi Aralandı: Fail Kendi Yarattığı Cehenneme Hapsolmuş!

Türkiye'nin haftalardır nefesini tutarak takip ettiği "Daire 13 Olayı" soruşturmasında, gerçeğin kurgulananlardan daha sarsıcı olduğu ortaya çıktı. Kurtulan gençlerin kimlikleri doğrulanırken, operasyonun odağındaki failin hem cellat hem de "tutsak" rolü oynadığı kan donduran ayrıntılarla kesinleşti.

Scanned with CamScanner

Hem Fail Hem Mağdur: E.K.V.'nin Çifte Kimlik Oyunu

Soruşturmanın en sarsıcı gelişmesi, Türkiye'nin en büyük siber güvenlik şirketi VaroTech'in yönetim kurulu başkanı E.K.V.'nin, kurbanlarıyla birlikte kendini de aynı eve hapsettiğinin ortaya çıkması oldu. Adli raporlar ve uzman mütalaalarına göre DarkWeb'de "Ölüm" lakabıyla tanınan E.K.V.'nin, ileri derece Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu (DKB) yaşadığı tespit edildi. E.K.V.'nin yarattığı bir kimliğinin diğer gençleri alıkoyduğu, diğer kimliğinin ise aylarca kurbanlarla birlikte "arkadaş" rolünde esaret hayatı yaşadığı teyit edildi.

Esaret Listesi ve Kayıplar: Bir İnfaz, Bir Vahşet

Yapılan kimlik tespit çalışmaları sonucunda 2020 yılından bu yana haber alınamayan holding vârisi Çağrı Doğanoğlu ile birlikte, Afra Ahsen Çakmak, Sarp Günbatan ve sosyal medyada sızdırılan "dikilmiş dudaklı fotoğrafı" ile infial yaratan Kutay Alp Kaptan'ın sağ kurtulan dört kişi arasında olduğu kesinleşti.

Ancak soruşturma kapsamında iki acı kayıp da kayıtlara geçti. Tutsaklardan birinin, bir süredir haber alınamayan Gökhan Didar'ın esir alındıkları evde öldürüldüğü doğrulandı. Ayrıca iki yıldır kayıp olarak aranan Mete Bayraktar'ın, Daire 13'e hapsedilen ilk kişi olduğu ve bizzat E.K.V. tarafından öldürüldüğü kesinlik kazandı.

Failin Sonu Kurbanının Elinden Oldu!

Binadaki patlamanın tüm işkence izlerini ve dijital verileri yok etmek üzere kurgulanmış bir sabotaj düzeneği olduğu belirlendi. E.K.V.'nin, mağdurlar binayı terk ettikten sonra patlamayı tetiklemeyi planladığı onaylandı. Fail E.K.V.'nin eve hapsettiği tek kadın olan Afra Ahsen Çakmak tarafından öldürüldüğü doğrulandı.

Medya ve RTÜK Mercek Altında

Olayın ardından gözler bir kez daha Zümra Çıkaran ile Gerçeğe Doğru programına çevrildi. Sosyal medya üzerinden yükselen tepkiler sonrası RTÜK'ün söz konusu yayın ihlalleri ve kararlama iddialarına ilişkin soruşturma başlattığı bildirildi.

Doğanoğlu Ailesinden Kararlı Adım

Kökdoğanoğlu Holding'den yapılan son açıklama dikkat çekti. "Evladımız Çağrı'ya kavuşmanın huzuru içerisindeyiz ancak bu vahşete göz yuman, dosyaları örtbas eden tüm kurumlarla yargı önünde hesaplaşacağız!"

Yargıdan Meşru Müdafaa ve Erişim Engeli Kararı

Soruşturmayı yürüten Cumhuriyet Başsavcılığı, Daire 13 mağdurlarının esaret süresinde gerçekleştirdikleri iddia edilen tüm eylemlerin "ağır cebir, tehdit ve hayati tehlike altında" gerçekleştirildiğini, dolayısıyla mağdurların hiçbirinin tutuklanmayacağını ve hukuken tamamen masum olduklarını tescilledi. Özellikle E.K.V.'nin ölümüyle sonuçlanan olayda, Afra Ahsen Çakmak'ın eylemi "meşru müdafaa sınırları içinde" değerlendirilerek hakkında takipsizlik kararı verildi.

Diğer yandan, mağdurların isimlerini ve geçmişlerini karalamaya yönelik sosyal medya paylaşımları için emniyetin siber suçlarla mücadele birimi harekete geçti. Mahkeme kararıyla, mağdurlar hakkında asılsız iddialarda bulunan içeriklere erişim engeli getirilirken bu içerikleri yayan hesaplara karşı tazminat davası süreci başlatıldı. Mağdurların rehabilitasyon sonrasındaki hayatlarında "lekelenmeme hakkı" kapsamında dijital izlerinin temizlenmesi için geniş çaplı bir çalışma yürütüldüğü bildirildi.

Türkiye'nin en büyük siber güvenlikçisi meğer DarkWeb'in 'Ölüm'üymüş. Resmen kuzuyu kurda emanet etmişiz. #Daire13 #Daire13Olayı #VaroTech

Çoklu kişilik bozukluğu mu? Adam hem insanları kaçıran bir manyak hem de kendi diğer kişiliğini de kaçırmış. Bu bir Netflix dizisi olsa 'yok artık saçmalamayın' derdik. #Daire13Olayı #EKV

Afra Ahsen Çakmak o canavarı öldürerek sadece kendini değil hepsini kurtarmış. Takipsizlik kararı çok yerinde. Adalet bazen yerini buluyor. #AfraAhsenÇakmak #Daire13Olayı

Scanned with CamScanner

Zavallı kuzenine mağdur mu, suç ortağı mı diyenler utansın. Kız 3 yıl zincirli kalmış, canını zor kurtarmış. Gidin linçleyecek başka biri bulun ya. #Daire13Olayı

Afra'nın hakkındaki tüm karalamalar siliniyormuş, siber suçlar harekete geçmiş. Klavyeden sallayanlar şimdi korksun. #Daire13Olayı

Lekelenmeme hakkı diye bir şey olduğunu bugün öğrendik. Bu çocukların hayatı zaten kararmış. Bari onları internette rahat bırakın. #Daire13Olayı

Kutay Alp Kaptan'ın o sızdırılan fotoğrafı hâlâ gözümün önünden gitmiyor... O vahşetten sağ çıkmak mucize. Umarım mental sağlıklarını toparlayabilirler. #Daire13Olayı

EKV ölmeseydi kim bilir daha kimlerin adı çıkacaktı o DarkWeb listelerinden. Patlama her şeyi yok edemedi ama birçok sırrı götürdü. #DarkWeb #Daire13Olayı

Mete Bayraktar ve Gökhan Didar... Unutulmayacaksınız. #Daire13Olayı

İYİLEŞME DEFTERİ

12 Eylül 2021

Terapistim zihnimi boşaltmak için yazı yazmanın benim için iyi olabileceğini söyledi. Daha doğrusu beni yönlendirdi. Tam olarak benden bunu istediğini söyleyemem. Söz konusu terapistler olunca asla kesin bir cümle olmuyor. Bunu çözdüm. Sorduğu sorulara cevaplar ararken kendimi burada buldum.

Evet, yazmayı deneyebilirim. Bir kalem, bir kâğıt ve kaybedecek neyim var ki? Evde koyu yeşil, muhtemelen yıllar öncesinden kalmış, elimin büyüklüğünde bir ajanda buldum. Bir hediye miydi, yoksa annem kapağını beğenip öylesine mi almıştı? Evde babamdan geriye kalan ama ona ait olduğunu bilmediğimiz o unutulmuş parçalardan biri miydi? Bilmem. Çok da önemli değil sanırım. İlk sayfanın arkası ve önü çoktan doldu. Uzun zaman sonra bir şey başarmış gibi hissediyorum.

Ben, Afra Ahsen Çakmak, bir akşam oturdum ve kendim için bir sayfa yazı yazdım.

Sana bir isim koyup koymamam gerektiğinden emin değildim. İyileşme Defteri aklıma gelen ilk isim ama kulağa aptalca geliyor. Henüz bir ruhun olduğunu düşünmüyorum. Belki ileride daha mantıklı bir isim bulurum.

Scanned with CamScanner

Aylar sonra deftere bir şeyler karalamak tuhaf hissettiriyor. Üstelik kendim için yazıyorum! Bugünlerde kendim için çok bir şey yaptığımı söyleyemem.

Yeni bir güne uyandığımda artık özgür olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyor. Ben kimim? Onu bile bilmiyorum. Hayatta kalan bir kız işte.

Beni sosyal medyadan ve akşam haberlerinden uzak tutmaya çalışıyorlar. İlaçlarım fazla düşünmeme izin vermiyor. Buna rağmen insanların hakkımda konuştuklarını biliyorum. Hissediyorum. Görüyorum.

Hayatta kaldığım için benden nefret ediyorlar. Onların nefret etmediği günler, ben kendimden nefret ediyorum.

Terapistimle geçmişten, eskiden beni rahatlatan şeylerden konuştuk. Listenin çok kalabalık olduğunu söyleyemem. Ayda yılda bir yazdığım, 2009 yılından kalma, koyu kahverengi bir ajandam var. Bir sonraki güne uyanabileceğimi düşünmediğim günlerde açar, bir şeyler yazardım. Henüz oraya yazdıklarımı okuyabilecek kadar cesur değilim. Muhtemelen defterde bir intihar mektubum bile var. Bu yüzden yeni bir defter, yani sen benim için en iyi seçenektin.

Kendime süreklilik konusunda güvenmiyorum. Hiçbir zaman günlük tutmayı başarabilen biri olmadım. Günlerimin çoğu bir deftere yazacak kadar yaşamaya değer değildi. Gerçek düşüncelerim ise yazılmayacak kadar özel hissettiriyordu. Bu yüzden yazmaya başlayacağımı anneme söyleyip yeni ajandamı karıştırmayacağı konusunda ondan bir söz aldım. Sözünü tutacağından emin değilim.

Anneme tam olarak güvenemiyorum. Bugüne kadar bana yüzlerce yalan söyledi. Yüzüne baktığım her seferinde hissettiği pişmanlığı görsem de ona tekrar güvenmem kolay olmayacak, bunu biliyorum. Yine de bir gün ona güvenebilmeyi çok istiyorum. Kimsesizim ben, sadece annem var. Hep o vardı. Yalnızca o vardı.

Aklımda dolanan çok fazla düşünce var ama hepsini yazmaya hazır değilim. Yüz dört günde, ağır ağır yok edildim ben. Yarın kurtuluşumun üzerinden bir ay geçmiş olacak ama bana çok daha uzun zaman geçmiş gibi geliyor.

Sürekli düşünüyorum. Şu aralar kafamdan atamadığım tek bir soru var.

Bir kadının ruhu kaç günde yaratılır?

15 Eylül 2021

Annemin yüzüne bakmaya katlanamıyorum.

Bugün büyük bir kavga ettik. Sesini yükselten, babam gibi bağırıp çağıran bendim ama bir saniye bile babama benzemekten utanmadım. Annemden bazı cevaplar istedim. Ona ilk intiharımı ve Kıyı'yı sordum. Zihnimde tamamen kaybolmuş olan, benden sakladığı o ayları anlatmasını istedim. Unuttuğum her gün bana aitti, bilmeye hakkım yok mu?

Hafıza kaybı geçirdiğim dönemde neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. Ölüm'ün bir canavara dönüşmeden önceki halini, Egemen'den önce tanıdığım Kıyı'yı merak ediyorum. Onu o kadar çok düşünüyorum ki, gözüme uyku girmiyor.

Hayatımı çalan, canını aldığım adam kimdi? Kıyı benim için neydi? Ben onun için neydim? İntihara kalkışmam mı her şeyi bu noktaya getirdi?

Annem sadece ağladı. Sürekli her şeyi benim iyiliğim için yaptığını tekrar edip durdu. Sorularımı cevapsız bıraktı. Zihnimdeki boşluk hâlâ karanlıkla dolu.

Ona bakınca midem bulanıyor.

Bir anne kızını nasıl yıllarca karanlıkta bırakabilir?

Hayatım benden çalındı ama bunu ilk yapan o canavar değildi. Annemdi.

16 Eylül 2021

Ölüm beni tüm zaman dilimlerimi mahvetmekle tehdit etmişti. Benimle işi bittiğinde benim geçmişten, bugünden ve gelecekten nefret edeceğimi söylemişti.

Bana yaşattıklarından da yaşıyor olmaktan da yaşayacağım günlerden de nefret ediyordum.

Belki haklıdır. Belki bu kadar nefretle yaşayabileceğim bir hayatım kalmamıştır.

Scanned with CamScanner

17 Eylül 2021

Egemen Kıyı Varol'dan nefret ediyorum.

Vücudunun her parçasından, zihnindeki tüm benliklerden ve tanıştığım tüm kişiliklerinden. Gerçek ya da sahte, ona ait her şeyden nefret ediyorum.

Gerçekte kim olduğunu artık biliyorum. Biliyorum ve onu hiç tanımadığımı fark ediyorum. İnternette onunla ilgili çok fazla bilgi var. Onunla iki kez tanışmış ben, hepsinden habersizim.

Ölüm ve Egemen'in asıl kişiliği olan Kıyı, Youtube'da onlarca röportajı olan, her zaman takım elbise giyen, koyu sarı saçları asla dağınık olmayan bir adam. Taranmış saçlarını hep jöleyle yandan ayırmış, benim tanıdığım adama hiç benzemiyor. Röportajlarında yüzünde Egemen'e ait o alaycı gülümseme yok. Nazik ve kontrollü bir gülüş dudaklarındaki. Bakışları ise hesapçı.

Egemen'in bize söylediği çok fazla yalan var. Hiç üniversiteye gitmemiş mesela. Aslında zenginmiş, büyük bir şirketin sahibiymiş. Kimsesiz değilmiş. Şirket ona babasının mirasıymış, babası ise yıllardır kayıpmış. Annesi Deniz'in ölümü kayıtlara intihar olarak girilmiş ve dosya hemen kapanmış.

Kıyı'nın çocukluğuna ait bir video bulmayı bile başardım. Dâhi Çocuk diye başlık atmışlar. Girdiği testler sonucunda IQ seviyesi oldukça yüksek çıkmış. Ona doğru uzatılan mikrofona bakarken hiç çekinmiş görünmüyor. Yüzündeki ifade ciddi. Daha o yaşta bile üzerinde bir takım elbise var.

Videoyu tekrar tekrar izledim.

Masum, günahsız bir çocuğun yüzüne bakarken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

20 Ekim 2021

Sorgular devam ediyor. İfade vermek için tekrar tekrar karakola çağrılıyorum. Annem her zaman benimle geliyor ama onun sorgu odasına girmesine izin vermiyorlar. Odada polisler ve bir psikiyatrist oluyor. Psikiyatrist hiçbir

zaman soru sormuyor ya da yorum yapmıyor. Sadece beni gözlemliyor. Benim için orada olduğunu biliyorum.

Akıl sağlığımdan şüphe ediyorlar. Bunun için onları suçlayamam. İyi olmadığımı biliyorum. Kafamın içinde sesler var mesela. Egemen'in sesi hiç gitmiyor. Gitmesini istiyor muyum, onu bile bilmiyorum. Benimle her zamanki gibi sıcak bir sesle konuşuyor. Bana âşık olan Egemen gibi. Benim sevdiğim Egemen gibi. Her zaman yanımda olacağını, beni hiç terk etmeyeceğini söylüyor. Beni suçlamıyor.

Yalnız kalmaktan korkuyorum çünkü hiçbir zaman yalnız olmuyorum. Beni izliyor. Benimle konuşan Egemen'in sesi var.

Zaman zaman Egemen Varol diye birinin hiçbir zaman var olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor. Kalp atışlarımı hızlandıran ilk adam, hastalıklı bir beynin uydurduğu bir hayalet. Bunu kabullenmem gerekiyor.

Gökhan'ı ve Mete'yi görüyorum. Bazen karakolda koridorun köşesinde beni bekliyorlar. Bazen oturma odasında, boş bir koltukta sessizce oturuyorlar. Her zaman beni izliyorlar. Öldüklerini kabullensem de gözümün önünden gitmiyorlar. Onları görmek kimi zaman beni korkutsa da halimden memnunum. Gitmelerini istemiyorum. Bu yüzden psikiyatriste onlardan bahsetmemeye çalışıyorum.

İlaçlar onları görmememi sağlayacak ama ben arkadaşlarımı görmek istiyorum.

O günleri anlatırken aynı kâbusu tekrar tekrar yaşıyorum. Çoğu zaman verdiğim cevaplara inanmadıklarından şüpheleniyorum. Çağrı'yı, Sarp'ı ve Kutay'ı uzun zamandır görmedim ama onların da gerçekleri anlatacağına güveniyorum. Hepimiz doğruları anlatmazsak söylediklerimize inanmayacaklar.

Sorgu odasında yüzüme bakıyorlar, notlar alıyorlar ve söylediklerimi hiçbir zaman onaylamıyorlar. Sorularım her zaman cevapsız kalıyor. Diğerlerine ne olduğunu, soruşturma sürecinin ne zaman biteceğini merak ediyorum.

Yaşadığım yüz dört günü tüm çıplaklığıyla defalarca kez anlattım. Elimi kana buladığımı biliyorlar. Karşılarında oturan kızın bir katil olduğunun farkındalar. Hayatta kalmak için her şeyi yaptığımı görebiliyorlar ama gözlerinde bir takdir yok.

Scanned with CamScanner

Bana acıyorlar.

Bugün annemle karakoldan döndüğümüzde binamızın altında onlarca muhabir vardı. Kocaman, farklı kanalların logolarını taşıyan mikrofonları ve üzerimize çevirdikleri flaşlı, iri kameralarını gördüğümde kalp çarpıntım başladı. Ben yanlarından geçmeye çalışırken mikrofonlarını bana doğru uzatıp aptalca sorular sordular. O kadar paniklemiştim ki ne sorduklarını anlayamadım bile. Kendimizi eve atmayı zar zor başardık.

Panik atak geçirdim. Saatler boyunca kendime gelemedim. Kalp atışlarım düzene girene dek öleceğimi sandım.

24 Ekim 2021

Hastaneye yatırılıyorum.

Sanırım eninde sonunda bunun olacağını biliyordum. Sadece geciktirebildiğim kadar geciktirmeye çalışmıştım.

Korkuyorum. Benimle işleri bittiğinde Mete'yi, Gökhan'ı ve Egemen'i tekrar görememekten, onların sesini duyamamaktan korkuyorum. Zihnimde bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındayım ama bunun yoluna girmesini istiyor muyum, emin değilim.

Benimle kalsınlar istiyorum.

Belki de gerçek şifa deliliktir. Delirmeden yaşanılır mı ki bu hayat?

Bugün kendime sabah kahvaltısı hazırlamaya gittiğimde Egemen'i beni beklerken buldum. Kalçasını tezgâha dayamıştı. Daha önce de üzerinde gördüğüm beyaz bir tişört ve lacivert kot pantolon giymişti. Bana dönmüş gözleri biraz özlemle bakıyordu.

Terapistime bunu anlatmam gerekiyor. İlaçlarımın dozu arttıkça Egemen tamamen yok olacak, bunu biliyorum. Bu yüzden biraz korkuyorum.

O canavarın beni kandırdığı nazik kuklayı görmek bazı günler bana iyi hissettiriyor.

Onu özlüyorum. Bu cümleyi yazdığım için kendimden nefret ediyorum ama

onu gerçekten özlüyorum. Kesinlikle hastayım. Kim canını aldığı bir psikopatı özler? Onun katili olmasaydım maktulü olacaktım.

Onları zihnimde bir kez daha öldürmem için bana ilaçlar verecekler. Beni bir katil yaptıklarını bilmeden beni iyileştirdiklerini söyleyecekler.

Ben bir deliyim ve iyileşmek istemiyorum.

İyileşirsem nasıl yaşarım?

6 Aralık 2021

Eve döneli birkaç gün oldu. Annemle bol bol zaman geçirmeye çalışıyorum. Hastanenin ziyaretçi saatlerinde görüşmek ikimize de yeterli gelmemiş. Annemi çok özlemişim.

Bu defteri odamı toparlarken dolabın derinliklerinde buldum. İşin aslı, varlığını bile unutmuştum. Yazıp yazmamak konusunda tereddüde düşsem de işte buradayım.

Eskiden yazdıklarımın birazını okudum. Hastaneye yatırılmadan önce kafayı sıyırmaya ne kadar yakın olduğumu şimdi fark ediyorum. Gördüğüm halüsinasyonlar son bulmasın diye deliliğe teslim olmayı kabul etmişim.

Uzun zamandır onları görmüyorum.

Bana koyulan tanılar bir elimin beş parmağını geçecek kadar fazla. TSSB*, ağır seyirli depresyon, anksiyete... Bir ton ilaç kullanıyorum ama zamanla her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum. Günden güne kendimi daha iyi hissediyorum.

Kıyı'yla olan geçmişimin bir kısmını, annemin bildiği kadarını artık biliyorum. Kıyı'nın annesini terapiye getirdiği hastanede terapi alıyormuşum. Hastaneye erken gitmek için annemi zorlar, randevu zamanım gelene dek Kıyı'yla konuşurmuşum. Bazen saatlerce ortadan kaybolurmuşuz. Kıyı için farklı yemekler hazırlayıp saklama kaplarına koyar, ona götürürmüşüm. Çantamda her zaman bir sofra bezi olurmuş. Sık sık piknik yaparmışız.

Annem ondan hoşlandığımdan eminmiş. Birkaç kez koridorda karşılaştıkla-

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu. (e.n.)

Scanned with CamScanner

rında onunla konuşmuş. O zamanlar onun ailesine değer veren, zeki ve kibar bir çocuk olduğunu düşünüyormuş. Bana iyi geldiğini fark ettiği için görüşmemize hiç engel olmaya çalışmamış. Sadece annesini terapiye götürüp getiren, biraz da hüzünlü görünen bir çocukmuş. Yüzü hep asık olurmuş. Annem onu sadece benim yanımda gülerken gördüğünü söylüyor. Ben de onun yanında sık sık gülermişim.

Sonra bir gün, Kıyı'nın gözü önünde hastanenin çatısından atlayıp intihara kalkışmışım.

Annem, Kıyı'nın bana zarar verdiğini düşünerek onu benden uzaklaştırmış İlk günler intihar teşebbüsüm için onu suçlamış. Günden güne öfkesi azalmış çünkü Kıyı günlerce koridorda mahvolmuş bir halde uyanmamı beklemiş. Bilincim açıldığında beni son bir kez görmüş ve gitmiş.

Annem anlatmayı bitirdiğinde ikimiz de gözyaşları içindeydik.

Ona Egemen'i anlattım çünkü başka bir zaman anlatacak gücü kendimde bulamazdım. Annem yüzüme baktı ve kızının en büyük ikinci hayal kırıklığını gözyaşları içinde dinledi.

Zihnim Kıyı'yı unutsa da kalbim onu hiç unutmamıştı. Bu yüzden fark etmeden tekrar onun ruhuna çekilmiş, yarım kalan bir hikâyeyi tamamlamaya çalışmıştım.

Bir adamın ruhu üç parçaya bölünmüştü. Ben ikisini sevmiş, birinden nefret etmiştim.

1 Ocak 2022

Dün gece her zamankinden erken yattım. Yatağın içinde uyumaya çalışırken yakınlarda bir yerlerde atılan havai fişekleri dinledim. Havai fişeklerin rengârenk ışıklarını perdeleri açık penceremden görebiliyordum. Açık gökyüzünde, yıldızlarla karışan renkli parıltıları vardı. Güzel gözüküyordu.

Yeni bir yıla girmiştik.

Saatlerdir yeni bir yılın neden bu kadar gerçekdışı hissettirdiğini düşünüyorum. En sonunda şuna karar verdim: Birkaç ay önce yeni yılı görebileceğime dair bir umudum yoktu.

Ölüm bir keresinde bana, "Eğer geriye gömülecek bir cesedin kalırsa toprağın altında çürüyecek," demişti. Ben yeni yatağımda uzanmış gökyüzünü izliyorum ama onun toprağın altında yatan bir bedeni bile yok.

Kurtulan benim ama kazanmış gibi hissetmiyorum.

Gökhan ve Mete'nin yeni yılı göremediği gerçeğini kafamdan söküp atamıyorum. Ve biraz da Egemen'i.

27 Ocak 2022

İşte yeni haber: İçinde her şeyi olan, zorunda kalmadıkça şehir içine inmemiz gerekmeyecek, güvenlik önlemleri olan bir siteye taşınıyoruz. İki odalı bir ev, on yıllık bir bina. Sitenin bahçesi, spor salonu, kafeleri, kuaförleri bile var. Artık Maltepe'de yaşayacağız.

Kayıp olduğum aylarda annem çalıştığı iki işten de ayrılmış ve varını yoğunu beni bulmaya adamış. Çalışmaya hazır değil, ben de onun tüm gün evde olması fikrine alışık değilim.

Yeni evimizin kirasını tamamen babam karşılayacak. Onunla birkaç kez yüz yüze geldim. Kurtuluşumun ilk yirmi dört saatinde beni gördüğündeki yüz ifadesini unutamıyorum. Hayatımda ilk defa babam için bir değerim varmış gibi hissetmiştim. Beni kaybetme fikrinin onu korkutacağını hiç düşünmezdim ama babamın çökmüş yüzünde saf bir korku vardı. Bana sıkıca sarılmış ve ağlamıştı. Sarılışına kendimi zar zor ikna edip karşılık versem de göğsümdeki hayal kırıklığını bastıramamıştım.

Çok geçti. Babamın gözyaşları ve pişmanlığı için çok geçti. Sevdiğim adam tarafından ihanete uğradıktan sonra bile babam, hayatımdaki en büyük hayal kırıklığımdı.

Scanned with CamScanner

Annem, babamın benimle görüşmek istediğini birkaç kez dile getirse de kendimi buna hazır hissetmiyorum. Bir gün karşılıklı oturup uzun uzun konuşmamız gerekecek belki de. Bir gün ama şimdi değil işte.

Babamın oğlunu öldürdüm ben.

Her neyse. Kirayı ödemesinde sorun yok. Pek bir seçeneğimiz yok zaten. Paramız yok.

28 Şubat 2022

Yeni bir telefonum var ve annem artık beni, bizim hakkımızda sosyal medyada yazılanlardan, yapılan haberlerden uzak tutamıyor. Sabahtan akşama kadar insanların yazdıklarını okuyorum. Sürekli midem bulanıyor, kalbimdeki çarpıntı asla dinmiyor. Zaten az kalmış saçlarımı çekiştirip duruyorum.

İnsanlar aylarca benim hakkımda konuşup durmuş. Kendi isteğimle o eve gitmişim, kendi rızamla girdiğim kapıdan mağdur olarak çıkamazmışım, birden fazla erkekle ilişki yaşamak istemişim, Ölüm'ü tahrik etmişim, onu baştan çıkarmaya çalışmışım, bakışlarım davetkârmış, aslında bir hayat kadınıymışım, çirkinmişim, güzelmişim, yalan söylüyormuşum, aile terbiyesi görmemişim, annem babam beni sokağa salmış, ateşle oynarsam yanarmışım, kuyruk salladığım için bunlar başıma gelmiş, ölmeyi hak ediyormuşum.

Hastaneden sonra ilk kez bu kadar fazla panik atak geçirmeye başladım. Günde ancak iki lokma bir şey yiyebiliyorum. Yemek yeme düşüncesi midemi bulandırıyor. İnsanların hakkımda neler düşündüğünü fark ettikçe camdan dışarıya bakmaya bile korkuyorum.

Ölseydim en azından birkaç gün yasımı tutarlardı. Yeni bir kadın cinayeti kaç gün konuşuluyorsa o kadar konuşulurdum. Sonra da unutulurdum. Yılda bir adımı anarlardı, o da bir ihtimal.

Hayattayım ve hayatta kaldığım için benden nefret ediyorlar.

Keşke kendimden ne kadar çok nefret ettiğimi bilseler.

2 Mart 2022

Sosyal medya bir cehennem. İnsanların gerçek günahların üzerini yalan haberlerle örtmeye çalıştığı, haberlerin gerçekliğinin ve oluşturacağı algının tamamen görünmez güçler tarafından yönetildiği bir cehennem. Önemli olan ne yaşandığı ya da ne olduğu değil hiçbir zaman. Önemli olan birilerinin olayların nasıl görünmesini istedikleri.

Daire 13 Olayı. Yaşadıklarımıza bu adı vermişler. Başımıza gelenlerin onlarca farklı versiyonu sosyal medyada, haber sayfalarında dolanıyor. Birileri aslında bir çete olduğumuzu, kendimizi aklamak için ortağımıza ihanet ettiğimizi söylemiş. Bir terör örgütü olduğumuzu iddia edenler bile var. Bazı haber sayfaları kaçırıldığımızı yalanlayıp kendi evlerimizden bir amaç uğruna kaçtığımızı yazmış. Ölüm'ün bize görevler verdiğini öğrenen bir haber kanalı, bunu haber yaptıktan sonra oklarını Mavi Balina diye bir oyuna çevirmiş.

Hayal meyal de olsa bu "oyunun" varlığını konuştuğumuzu hatırlıyorum. Biraz araştırma yaptığımda Mavi Balina diye bir oyun olmadığını buldum. Geçmişte yapılmış başka bir sosyal medya algısıymış. İlk başta Mavi Balina'nın yaşadıklarımızla hiçbir ilgisi yokken neden bazı programların bunu saatlerce konuştuğunu anlayamamıştım. Biraz düşününce gerçeklerin konuşulmaması için bunların ortaya atıldığını fark ettim.

Kurtulduğumuz gün birlikte olduğumuz, Daire 13'ten kalan tek fotoğrafı delil olarak incelemek için elimden almışlardı. Şimdi ise o fotoğrafı sosyal medyada, insanların paylaşımlarında görüyorum. "13 Ağustos, Daire 13" notuyla paylaşıyorlar aynı fotoğrafı. Bazı hesaplar fotoğrafı farklı efektle değiştiriyor, o kadar.

Kurtulduğumuz günün 13 Ağustos olduğunu daha yeni fark ediyorum. Sanki Ölüm bunu bile planlamış.

Hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Öfkeliyim. Beni, bizi tanımadan yorum yapanlara çok öfkeliyim. Çoğu insan bize destek olsa da gözüm sadece hakkımızda yazılan kötü yorumlara takılıyor ve bunu aşamıyorum.

Scanned with CamScanner

En çok da kaybettiğim arkadaşlarımın adını yalan haberlerde görmek beni sarsıyor. Gökhan'ın ve Mete'nin konuşulduğu yorumları bir türlü geçemiyorum. Zaten isimsiz olan hesabımla yorumları yapanlarla kavga etmek istiyorum. Üstelik onlarla kavga etmenin hiçbir şeyi çözmeyeceğini, fikirlerini değiştiremeyeceğimi biliyorum.

Mete'yle ilgili yaptıkları yorumlar genellemelerden ibaret. Evdeki herkesin kötü olduğunu düşündüklerinden, Mete'nin de kötü olduğunu düşünüyorlar. Benim önümde dururken vurulduğu için "kendini Afra Ahsen Çakmak için feda etti" haberleri yazılmış epey. Bazıları âşıklar olduğumuzu söylemiş. Bazıları ise kurtulmak için onu kullanıp attığımı iddia etmiş.

Bizim hakkımızda hiçbir halt bildikleri yok. Mete'nin beni kız kardeşi yerine koyduğunu, benim için onun ne kadar değerli bir abi figürü olduğunu bilmiyorlar.

Gökhan'la ilgili yazılan kötü yorumlar, benimle ilgili yazılan kötü yorumlardan bile fazla. Zümra Çıkaran'ın programı bizi yayın akışından kaldırmadan önce en çok konuşulan kişi de oymuş. Tüm bunları görseydi ne kadar panikleyeceğini tahmin edebiliyorum.

İnsanlar Gökhan'ın kim olduğunu ya da ne yaptığını konuşmuyorlar. Ağzından düşüremedikleri tek şey Gökhan'ın yönelimi, kimi sevdiği, kimi sevebileceği. Lisede hoşlandığı o çocuğu konuşuyorlar. Ailesinin bile Gökhan'ı reddettiğinden bahsediyorlar. Öldüğü için sevinenler bile var. Öteki dünyaya kalmadan bu şekilde var olmanın cezasını çektiğini söylüyorlar.

Benim biricik arkadaşımla beş dakika geçirselerdi utanarak tüm yazdıklarını silerlerdi. Onu tanımıyorlar. Kafalarında birkaç sıfat var ve onu sadece bu sınırlı kelimeyle tanımlıyorlar. Hiçbiri Gökhan'ı düşünürken aklıma gelecek ilk on kelimeden bir tanesi bile değil.

Gökhan'ın ruhunun tüm bunları izleyip izlemediğini merak ediyorum. Keşkeleri yüzünden canı acıyor mu? Yoksa bu korkunç dünyadan kurtulduğu için huzurlu mu?

3 Mart 2022

Bu sabah uyandım ve yastığıma dökülen saçlarımı görünce ağlamaya başladım. Kafamda kalmış azıcık saçlarım bile dökülüyordu.

Ben de saçlarımı tamamen kazıtmaya karar verdim.

Aynada berbat gözüküyorum. Kendime bakmaktan nefret ediyorum.

14 Mart 2022

Dün son kez ifade vermeye çağrıldım. Daire 13 dosyası benim için tamamen kapandı.

Sosyal medyada dolaşırken başımıza gelenleri analiz eden psikiyatristlerin, yayıncıların ve profesörlerin yorumlarına denk geldim. İncelemelerin odağı Ölüm'dü. Ölüm, Kıyı ya da Egemen. Her kimse işte. Onun geçmişini parça parça deşiyorlar.

Kıyı'nın büyüdüğü, kuzeni Ada'nın yıllarca hapsedildiği evin bahçesindeki kum havuzunda dört cesedin kemikleri bulunmuş. Ada kemiklerin Kıyı'nın anneannesi, dedesi, babası ve babasının metresine ait olduğunu doğrulamış.

Katilleri Deniz Varol'muş. Ölüm'ün bizi öldürmekle suçladığı, kendi annesi olan Deniz Varol. Onunla ilgili tüylerimi ürperten onlarca yazı okudum. Ölüm'ün nasıl bu denli delirdiğini artık anlayabiliyorum. Bir seri katilin oğluydu.

Beni tüm bunlardan daha çok şaşırtan şey, Egemen'in kanser olmadığı oldu. Hiçbir sağlık kaydında kanser olduğunu gösteren bir şey yokmuş. Oluşturduğu sahte kişiliği kanser olduğuna inanmış ve kanser belirtilerini gerçekten yaşamış. Ada verdiği bir röportajda onun kanser olmadığını doğrulamış.

Şaka gibi ama değil.

Biraz araştırma yaptım. Çoklu kişilik bozukluğunda bu durum sıkça görülen bir şeymiş. Zihinlerinde oluşan kişiliklerin farklı sağlık sorunları, farklı hayatları, farklı yaşları, farklı hobileri olabiliyormuş. Beyin bunu isteyerek yapmıyormuş. Farklı bir kişilikte, farklı bir hayatı yaşadığına inanıyormuş.

Scanned with CamScanner

Egemen kanser olduğunu düşünüyordu. Aslında yalan söylemiyordu çünkü gerçek sandığı şey buydu.

Belki de kendi geçmişi bu denli kötü diye içten içe kendine yeni bir geçmiş, yeni bir gelecek yaratmak istemişti. Onu anlamak, yıllarca neler yaşamış olabileceğini hayal etmek yorucu.

Yine de daha iyi anlamak için insanların paragraf paragraf yazdığı analizleri okuyorum. Mesela Daire 13'te Ölüm'ün bize koyduğu kuralların nedeni onun kişilikleri arasında bir geçiş sağlayabilmesini kolaylaştırmakmış. Belirli tetikleyiciler, belirli kişiliklerin ortaya çıkmasına neden olurmuş. Saat kurallarımızın ve zil seslerimizin olmasının nedeni buymuş.

Ölüm, sabah ve akşam zilleriyle, kendine kişilikleri arasında kontrollü bir geçiş yapabileceği bir sistem kurmuş.

Ölüm kendi kuzenini -adının Ada olduğunu öğrendiğim, korkunç bir şekilde zayıf olan ve yürümeyi unutan o kızı- sabah bizimle konuşmak için görevlendirmiş. Bizimle kurtulmaya çalışan Kurtarıcı aslında onun kuzeniymiş.

Egemen bir kuzeni olduğunu bile bilmiyordu.

İnternette Ada'yla ilgili araştırma yaptıkça onun kim olduğunu fark etmiştim. Bana Nergis olduğunu söyleyen Kurtarıcı oydu. Bize kendince yardım etmeye çalışmıştı. Karakolda sorgu odasından çıktığımda bir kere onu görmüştüm. Kambur duran bir iskelet gibiydi. Kafasını kaldırıp iri gözleriyle bana baktığında ürpermiştim.

Yıllarca karanlık bir odada, bir sandalyeye bağlı yaşamış ve Ölüm'e yardım etmek zorunda bırakılmış. Hastalıklı bedeniyle tekerlekli sandalyesinde otururken korku filminden fırlamış gibi gözüken fotoğrafları internette yayılmış. O kadar uzun zaman bir sandalye bağlı kalmış ki artık yürüyemiyormuş.

İnsanlar onu eski haliyle karşılaştıran görseller paylaşıp duruyor. Eskiden inanılmaz güzel bir kadınmış. Bir zamanlar kusursuz, simsiyah düz saçları varmış. Kıvrımlı bir fiziği ve uzun bacaklarıyla tam bir zengin aile kızıymış.

Ondan nefret etmiyorum, onu anlıyorum. Mümkünse, bir gün iyileşebilmesini umuyorum.

1 Nisan 2022

Yirmi yaşıma girdim. Annem doğum günüm için epey heyecanlıydı. Benim için büyük, çilekli bir pasta yaptırmış. O kadar mutlu gözüküyordu ki, doğum günümü kutlamak istemediğimi ona söylemeye içim elvermedi.

Aylardır görmediğim arkadaşlarımın yanımda olmasını isterdim. Sarp çilekli pastaya bayılırdı. Çağrı bizi neşelendirmenin bir yolunu bulurdu. Kutay doğum günü hazırlıkları için anneme yardım ederdi.

Karanlığın içinde parlayan mumlara üfledikten hemen sonra bir şey fark ettim. Ağlamaya başladığımda annem mutluluktan ağladığımı sandı, ona karşı çıkmadım.

Yıllar geçecek, ben yaşlanacağım. Ama Gökhan hep on sekizinde kalacak. Mete yirmi dördünde. Egemen yirmi birinde.

Zaman beni büyütürken onları hep aynı yaşta bırakacak.

14 Nisan 2022

Bugün ilk kez sitenin içindeki markete gitmek için dışarı çıktım. Evden çıkmaya alışık olmadığımdan binanın dışına çıktığım anda başım dönmeye başladı. Ben de bina girişinde yere oturup alışmak için kendime zaman tanıdım. Pandemi döneminde aylarca evde kaldıktan sonra dışarı çıktığımda da böyle hissetmiştim.

Sitenin bahçesi küçük-büyük bir sürü çocukla doluydu. Kahkahalarını ve bağırışlarını daha önce, bitki çayı içerken çıktığım balkonumda defalarca kez duymuştum. İlk kez onları yakından izledim. Onların yaşına dönebilmeyi, hayat dolu olmayı çok isterdim. Ne kadar da saflardı... Dünya henüz onların masumiyetine dokunmamıştı.

Dışarı bir kez çıktıktan sonra sosyal medyaya bakmayı bırakmaya karar verdim. Telefona değil, dışarıdaki dünyaya bakmak istiyorum. Gerekirse saatlerce sitenin bahçesinde oynayan çocukları izleyeceğim.

Scanned with CamScanner

Dışarı çıkmaya alışmam, hayata karışmam ve yeniden normal bir insan gibi yaşamayı öğrenmem gerektiğinin farkındayım. Sonsuza dek annemre yük olamam.

9 Temmuz 2022

Son birkaç aydır iyi hissetmiyorum ve bunun nedenini biliyordum. Kendi ayaklarımla Daire 13'e gittiğim günün yıldönümü geçeli iki aydan fazla oldu. Geçen yıl bu aylarda, o evin içinde bir hayatta kalma mücadelesi veriyordum. Şimdiyse oturma odasında oturmuş, annemle çay içerken bu satırları yazıyorum.

Annemle son günlerde pek iyi değiliz. Bir aydır Çağrı'yla konuştuğumu ona söylediğimde neredeyse çıldırdı. Onunla görüşmemi istemiyor. Terapistim de annem de geçmişe ait insanları geçmişte bırakmamı söylüyor. Onları görmek, zihnimi o günleri tekrar yaşamaya itebilirmiş.

Çağrı'yla konuşurken aylardır eksik hissettiğim parçayı bulmuş gibi hissediyorum. Onunla bir kâbusun içinde tanışmış olsak da konuşmalarımız o günlerin etrafında dönmüyor. Normal insanlar gibi sohbet ediyoruz. Geçirdiğimiz süreci birbirimizle paylaşıyoruz.

Çağrı kendini toparlamayı başarmış. Eğitimlere katılıyor, babasının şirketine bağlı derneğin bünyesinde çalışıyor ve yardıma muhtaç insanlara yardım ediyor. Yaşadıklarından sonra önceki hayatını geride bırakmaya karar vermiş. Kendini insanlara yardım etmeye, iyiliği yaymaya adamış.

Telefonda konuşurken bazen onu gördüğüm ilk günü hatırlıyorum. Ne kadar değiştiğini, ne kadar değiştiğimizi fark ediyorum.

Vücudum geçen yıl bugünlerde yaşadıklarını unutmamış gibi tuhaf bir uyuşukluk içerisinde. Sadece Çağrı'yla konuşurken iyi hissediyorum. Bana umut veriyor.

O devam ettiyse ben de devam edebilirim.

1 Eylül 2022

Videolar izlemeye, saçlarım için neler yapabileceğimi araştırmaya başladım. Annemle birlikte cildiye için randevu bile aldık. Bir ton saç yağı sipariş ettim. Ne yaptığımı bilmiyorum ama bir noktadan başlamam lazım.

Saçlarımı uzatıp bir daha hiç kesmemek istiyorum.

17 Ocak 2023

Vay be, yazmayalı uzun zaman olmuş.

En son saç bakımı yapmaya başlayacağımı yazmışım. Belki bir ruhum vardır ve merak ediyorsundur. Saçlarım dört parmak kadar uzadı. Çok değil, biliyorum ama yine de saç derimdeki boşlukların dolduğunu görmek beni mutlu ediyor.

Kullanmayı bıraktığım birkaç ilacım oldu. Antidepresan dozumu düşürdük. Takviyeler ve vitamin ilaçları kullanıyorum. Şu aralar sağlıklı yemek tariflerine kafayı taktım. Evde videolar izleyerek spor yapmaya bile başladım. Vücudumdaki tüm kaslar beni korkutacak kadar zayıf.

Annem bir tekstil firmasında tekrar işe başladı. Çoğu gün akşama kadar evde tek başıma oluyorum. Cinli minli, aptalca korku filmleri izliyorum. Korkmak için değil, yanlış anlama. Saçmalıklarına bakıp eğleniyorum. Gerçek korkunun ne olduğunu biliyorken filmler beni sadece güldürüyor.

Daha sık dışarı çıkıyorum. Genelde Çağrı beni arabasıyla alıyor ve kafa dinleyebileceğimiz, saatlerce konuşabileceğimiz yerlere götürüyor. Bazen birlikte eğlenebilecek şeyler de yapıyoruz. Çağrı insanlara olan korkumu aşmam için epey çaba sarf ediyor. Geçen gün kafamızda şapkalarla bir konsere bile gittik. Hande Yener'in sesine hayran kaldım.

Kalabalığın içinde bir hiç olmanın huzurunu hissettim.

Scanned with CamScanner

14 Nisan 2023

Sarp evleniyor.

Çağrı kahvaltı yaparken elime bir düğün davetiyesi tutuşturdu, beklemiyordum. Yıllardır görmediğim Sarp'ın iyi olup olmadığını bile bilmiyordum ve karşıma birden düğün davetiyesi çıktı! Hayat sürprizlerle dolu derken ne demek istediklerini daha iyi anlıyorum. Sürprizlerin iyi haberler için değil de musibetler için söylenildiğini sanırdım.

Gözucuyla baktığımda bile sinir bozan paylaşımlar gördüğüm için uzun zamandır sosyal medyada bizi araştırmıyordum. Bu yüzden Çağrı, Sarp'ın Instagram hesabını açıp önüme koyduğunda şok oldum.

Sarp yüz binlerce takipçisi olan bir ünlü olmuş, oyun yayıncılığının kült isimlerinden biri haline gelmiş!

Çağrı bana onun nasıl bu noktaya geldiğini anlattı. Kurtuluşumuzdan sonra Sarp yayınlar açmaya başlamış, kitle elde edene dek sık sık yaşadıklarımızdan bahsetmiş. Yaşadıklarını o kadar mizah malzemesi haline getirmiş ki, büyük bir insan grubu başımıza gelenleri ciddiye almayı bırakmış. Çağrı onu uyarsa da Sarp kendi yaşadıklarını anlatmaya hakkı olduğunu söyleyerek konuşmaya devam etmiş.

Çağrı'nın ona karşı biraz soğuk olduğunu anında anladım. Bunun Sarp'ın kendini iyileştirme yöntemi olduğuna onu ikna etmeye çalıştım. Hepimiz iyileşmeye çalışırken farklı yollara savruluyorduk.

Düğün beş hafta sonra. Çağrı, Kutay'a da bir davetiye ulaştıracağını söyledi.

Arkadaşlarımı bir arada görmeyi iple çekiyorum.

Gerginim ama daha da önemlisi, heyecanlıyım.

20 Mayıs 2023

Üzerimde siyah, uzun bir elbise var. Makyajım dönüş yolunda sürekli ağladığım için dağılmış durumda. Bu halde bu satırları yazıyorum... Eve gelir gelmez kendimi odama attım ve ilk kez sana bir günümü anlatmayı bu kadar çok istedim.

Bugün Sarp'ın düğününe gittik. Simsiyah pullarla kaplı, vücuduma sıkıca oturan siyah bir elbise seçtim. Tek omzunda asimetrik bir kesimi, bacağında da yırtmacı var.

Hayatımda ilk kez bir kuaföre makyaj yaptırdım! Kuaför gözlerimin üzerine buğulu, parlak bir siyah far sürdü ve göz şeklime yakışacağını söyleyerek eyeliner çekti. İlk kez kırmızı ruju dudaklarımda gördüğümde bunu daha sık görmek istediğime karar verdim. Üstelik kuaför epey koyu görünen gözaltı morluklarımı kapatmayı bile başardı.

Belki de yıllar sonra ilk kez kendimi çok güzel hissettim.

Kutay ve Sarp'la karşılaşacağım için bazı çekincelerim vardı. Eski samimiyetimizde konuşamamaktan, aramızda bir mesafe hissetmekten korkuyordum. Çağrı'yla konuşmaya başladığımda hiç tetiklenmemiştim ama onları görmenin beni geçmişe sürüklemesinden çekiniyordum.

Sarp beni haksız çıkarmayı başardı. Konuşma tarzı hiç değişmemiş, sadece daha sık gülen, mutlu bir adam olmuş. Uzun, sarı saçlarını kısacık kestirmiş. En çok saçları bana değiştiğini hissettirdi.

Bir zamanlar bana, "Yaşama amacım yok," demişti Sarp. Artık yaşama amacını bulmuş. Eşi Betül'ün yanında dünyanın en mutlu adamı gibi görünüyordu. Birbirlerine baktıklarında aşkın ne demek olduğunu görüyordum sanki. Gözlerinde acı ya da şüphe yoktu, sadece koşulsuz bir sevgi vardı.

Onların sonsuza dek mutlu olmasını çok istiyorum. Aramızdan birinin hayatını bu kadar yola koyabildiğini görmek gururlanmama neden oluyor. Devam etmenin kolay olmadığını hepimiz biliyoruz ama devam ediyoruz.

Sarp her zamanki gibi sıcak olsa da Kutay bizimle konuşurken mesafeliydi.

Scanned with CamScanner

Farklı görünüyordu. Elinin üstünü kaplayan dövmeler yaptırmış, yüzündeki yara izlerini gizlemeye çalışırcasına sakal bırakmıştı. Kıvırcık saçlarının arasında beyaz teller bile gördüm.

Ona baktığımda zihninin hâlâ o günlere saplanıp kaldığını anlamıştım. Kendine bir çıkış yolu arıyordu. Gözleri hiçbir noktaya odaklanamıyor, sürekli etrafta dolaşıp duruyordu. Bana onu görmek ne kadar iyi geldiyse, beni görmek ona o kadar iyi gelmedi belki de.

Topluca buluşmak için sözleştik. Onları tekrar göreceğim için çok heyecanlıyım.

Kafam karışık. Belki de antidepresanı bıraktığımdan, aynı anda her duyguyu dolu dolu hissediyorum. Gelecek için daha önce hiç olmadığım kadar umut doluyum.

Her zaman sıfırdan başlayabiliriz. Tekrar yaşayabilir, tekrar sevebilir, tekrar gülebilir, yüzlerce kez yeniden başlayabiliriz. Çünkü hayatta tek bir başlangıç noktası yok.

Ya bir yol bulacağım ya da kendime bir yol yapacağım, bir şekilde yaşayacağım.

30 Temmuz 2023

Bir şeyler yoluna girdi ama hâlâ her şey yolunda değil. Çaresizlik içerisinde değilim, yaşadıklarımı kabulleniyorum. Belki de hayat budur diye düşünüyorum artık. İnsan ömrü boyunca hep bir şeyleri yoluna koyma uğruna çırpınıp duruyor. Belki de bazı şeylerin raydan çıkması gerekiyordur.

Kayboldum ve kendimi arıyorum.

Sıcak havalarda uzun kollu giymek, sürekli saklanıyormuş gibi hissetmek istemiyorum. Yara izlerimden nefret etmiyor ya da onlardan utanmıyorum. Yalnızca insanların kolumdaki kesik izlerini gördüğünde verdikleri tepkiyi görmek istemiyorum.

Aklımdan geçenleri söylediğimde Kutay beni kendi dövme salonunda bir dövme yaptırmaya ikna etmeyi başardı. Böylece ilk dövmemi kesiklerimin nedenini bilen bir arkadaşım yapmış oldu. Bugün dövmemin tamamlandığını gündü.

Kutay'ın yaptığı tasarımı gördüğüm gibi sevmiştim, bana dövme için düşündüğü hikâyeyi anlattığında ise bu dövmeyi o an yaptırmaya karar vermiştim.

Kutay bana Japonların kırık seramikleri altınla birleştirdiği bir sanat olan kintsugi sanatını anlattı. Sanat, bir yaşam felsefesinden doğmuş. "Yaralar, hayatın eşsiz bir parçasıdır. Kırılmalar sonu değil, daha güçlü bir başlangıcı simgeler." Kolumdaki yaralar boyunca, ince çatlaklar gibi gözüken arka plan buradan geliyor.

Kesik izlerimin tam ortasında çamurlu suda tertemiz kalan bir lotus çiçeği var. Çiçeğin etrafından ince geometrik desenler köşelere doğru uzanıyor. Lotus çiçeğinin hemen üzerinde ince hatlara sahip bir Anka kuşu var. Tüm simgeler kusursuz bir uyumla bir araya geliyor. Koluma bakınca artık ilk gördüğüm şey yara izlerim değil.

Yara izlerimi, kendini mürekkeple anlatan bir hikâyeye dönüştürdük.

14 Ekim 2023

Kitap okumaya başladım!

Okuduğum kitabın atmosferinin ruh halime iyi geldiğini söyleyemem ama buna rağmen kitabı bir türlü elimden bırakamadım. Hiç ara vermeden elli sayfa okuduğumu fark edince ben bile şaşırdım.

Kitap yüzü açmayalı uzun zaman oluyor. En son o evde kitap okumuştum. Ne zaman bir kitap dikkatimi çekse kitabın o evde, o kitaplıkta olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum. Bunu düşünmek beni okumaktan anında uzaklaştırıyordu.

Bunu aştım.

Okuduğum kitaba ara vermeme neden olan bir alıntı var. Sayfalar geçtikçe tekrar tekrar önüme çıkan ve beni düşündüren bir alıntı.

Scanned with CamScanner

"Yeniden iyi biri olmak mümkün."*

Bu cümlede sinirimi bozan bir şeyler var.

Onu düşünüyorum. Yaşasaydı ve tedavi edilseydi yaptığı tüm kötülüklere rağmen iyi biri olup olamayacağını merak ediyorum. Sonuçta tüm kişilikleri Ölüm gibi değildi.

Tekrar iyi bir insan olmayı başarabilseydi benim için bir anlamı olur muydu?

Cevabımdan eminim.

Hayır, bir anlamı olmazdı. Bana, bize yaptıklarından sonra hiçbir anlamı olmazdı.

1 Ocak 2024

Yıllar geçiyor ve ben değişiyorum.

Eskiden olsa değişim fikri beni korkuturdu. Şimdi ise herkesin değişebileceğinin farkındayım. Dillerinden düşürmedikleri, o karakter gelişimini tamamlamak diye bir şey yok. Her yaşta bambaşka bir insan olabiliriz aslında, bedenimiz olduğumuz her şeyin hatıralarını taşırken.

Korkmuyorum.

Bu öğlen, kitap okurken sayfaları Gökhan gibi kıvırdığımı fark ettim. Eskiden olsa, test kitaplarında bile sayfaların zarar görmesi düşüncesi sinirimi bozardı.

Annemin yemek yaparken açtığı eski pop şarkılarını severek dinliyorum artık. Eskiden onun müzik zevkinden köşe bucak kaçardım. Şimdiyse annem işe gitmeden ona kahvaltı hazırlarken hep onun şarkılarını açıyorum. Şarkıların çoğunu ezberledim.

Annemin neleri sevdiğini, neden sevdiğini keşfetmeye çalışıyorum. Gençliğine dair anıları dinliyorum ve babamın ondan çaldığı hayatı daha net görüyorum. Annemin sevgi beslediği her şeye sevgi beslemek istiyorum. Balkonumuzun kenarında duran küçüklü büyüklü saksıları suluyorum, eskiden bunu yapmak hep yük gibi hissettirirdi.

* *Khaled Hosseini*'nin *Uçurtma Avcısı* kitabından alıntıdır. (e.n.)

Sabahları erken kalkmaya başladım. Bazı sabahlar beni yataktan çıkarabilen tek şey, eski pop müzikleri dinleyerek kahvaltı hazırlayabileceğim bir annem olması.

Dışarı çıkmaya, toplu taşıma kullanmaya alıştım. İstanbul'a bir hapishaneymiş gibi değil de bambaşka bir gözle bakıyorum artık. İstanbul canlı canlı, nefes kesen bir şehir. Hayatımın sonuna kadar gezsem keşfedemeyeceğim sokaklarla dolu.

Korkusuz değilim, korkularım hâlâ var. Kimseye zararı dokunmayan, küçük kelebeklerden korkuyorum mesela. Ne zaman eve kelebek girse, balkonu açıp başka bir odaya kaçıyorum. Aptal kelebekler çoğunlukla çıkış yolunu bulamıyor bile. Onlara yakın olmak bana huzursuz hissettiriyor.

Her şeyi geçmişte bıraktığımı da söyleyemem. Geçmişten kalan bazı izlerin hep benimle kalacağından eminim. Ne zaman Kadıköy'ün sahilindeki çiçekçilerde mavi çiçekleri görsem aklıma unutmabeni çiçekleri geliyor. Bir çiçekçinin önünden geçtiğim her seferinde adımlarım yavaşlıyor, gözüm içeriye takılıyor. Küçük mavi çiçekleri hiçbir yerde bulamıyorum. Sanki öldürdüğüm çiçekler bana küsmüşler.

Havalandırılmamış odaların içinde on saniyeden fazla kalamıyorum. Kendimi panik atağın eşiğine gelmiş bir şekilde buluyorum.

Asansörlere katlanamıyorum, özellikle de piyano sesi olanlara. Zorunda kalmadığım sürece kendi evimiz için bile dokuz kat merdiven çıkıyorum. Asansör kullanmaya mecbur olduğum durumlarda tek başıma asla binmiyorum ve kulaklık takıp son ses müzik açıyorum.

İyi günlerim kadar kötü günlerim de oluyor ama bu bir sorun değil.

İyileşiyorum. Hızlı olmayacağını biliyorum ama acelem de yok.

Ne de olsa önümde yıllar var.

Scanned with CamScanner

26 Ocak 2024

Kız çocukları babalarını hiç affeder mi?

Birkaç gün önce annem, babamın benimle görüşmek istediğini söyledi. Sıcak yaklaşmadığımda beni ikna etmek için epey dil döktü. Babamın yüzünü görmeyi sadece annem için kabul ettim. Kiramızı babam ödediği için ona borçlu hissediyor.

Bugün babam onu içinde hiç hayal etmediğim bu eve geldi. Oturma odasına geçti ve annemle daha yeni yenileyebildiğimiz koltuk takımına oturdu. Onun en uzağında olan koltuğa oturup yüzüne uzun uzun baktım. Babam benden sadece çocukluğumu çalmamıştı. Annemi tüketmiş ve onu da benden almıştı.

Çok şey konuşuldu, çoğu annem ve babam arasındaydı. Bana sorulan soruların birkaçını cevapladım sadece. Bir saat boyunca kalbimdeki ağrı katlanarak arttı.

Babam benimle yeniden başlamak istediğini söyledi. Eskisi gibi değil, eskisinden de iyi olmak istiyormuş. Beni her ay, sık sık görmek şimdi aklına gelmiş. Gözlerimin içine bakıp özür dilemeyi şimdi düşünebilmiş.

Benden af diledi. Yanımda olmak istiyormuş. Tek istediği ona bir şans vermemmiş.

Yıllar önce bir pazartesi günü, daha küçücük bir çocukken onu kafamın içinde bitirdiğimi bile bilmiyor. Kendi kalbimde, defalarca kez ona şans verdiğimin farkında değil. Aynı evde yaşadığımız yıllarda benim içten içe babasız olduğumu kabullendiğimden habersiz.

Ben ve babam. Affetmiş gibi yaptığım ama kalbimde asla affedemeyeceğim babam. Kollarına sığınamadığım, yıllarca bana elini kaldıracağı andan korktuğum babam. Tüm dünyaya inanan, bir bana inanmayan babam. Sokakta bir kedinin başını okşayan, bir kere bile saçlarımı okşamayan babam. Ne zaman sokakta kızıyla yürüyen bir adam görsem öylece gözlerimin dolmasına neden olacak kadar beni eksik bırakmış babam. Anılar değil, yaralar biriktirdiğim babam.

Kız çocukları kalbini kıran ilk adamı nasıl affeder?

Affedemez.

Babamı affetsem, onu affeden kız çocuğunu affedemem.

Ama rol yapabilirim. Annemi mutlu etmek için yılda bir kez tanıdık bir yabancının, yaşlı bir adamın pişmanlıklarla dolu yüzüne gülümseyebilirim.

Ailemin açtığı yaranın hiçbir zaman iyileşmeyeceğini farkındayım. İçimdeki çocuğun tek istediği sevgiyken ergenliğim hâlâ intikam için çığlıklar atıyor.

Bense sadece huzur istiyorum.

2 Şubat 2024

Üniversiteyi düşünmeye başladım.

Hayatımın sonuna kadar evde oturup anneme yük olamam. İşten eve geldiğinde ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum. Yemekleri yapmak ve evi temizlemek dışında da ona destek olmak istiyorum.

Üniversiteye gitme fikrini kabullenmeden önce bir işe girmeyi planlıyordum. Önünden geçtiğim, camına ilan asılmış bir markete başvurduğumda olumlu dönüş aldım. Sıra anneme bunu söylemeye geldiğinde beklediğim gibi bir tepkiyle karşılaşmadım. Annem çok üzgün görünüyordu. Çalışmak istememin ona yetersiz hissettirdiğini fark ettim. Benim parayı düşünmemi istemiyordu. Sadece kendime odaklanmamı istiyordu.

Onun için bir şey yapmak istiyorsam yapabileceğim en iyi şeyin üniversiteye hazırlanmak olduğunu söyledi.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Yirmi üç yaşındayım ve lisede öğrendiğim çoğu şeyi hatırlamıyorum. Muhtemelen bir dershaneye gitmem, her şeye olduğu gibi buna da sıfırdan başlamam gerekiyor. Annemin dershaneye yüz binlerce lira vermesini, babamdan para istemek zorunda kalmasını istemiyorum.

En ucuz yöntemle, evde videolar izleyerek başlamayı düşünüyorum. Temelimi oturttuktan sonra belki test kitapları alırım.

Yapabilir miyim? Emin değilim.

Scanned with CamScanner

6 Şubat 2024

Üniversite sınavına başvurdum.

Aslında bu yıl değil, bir sonraki yıl sınava girmeyi düşünüyordum. Çağrı bu yıl deneyim kazanmak için bile olsa sınava girmem gerektiği konusunda ısrar edince onun ısrarına yenik düştüm.

Dünyanın en iyi arkadaşına sahibim.

Çağrı hangi konularda kendime yüklendiğimi, aklımdan neler geçtiğini biliyor. Bana yük olan her cümleyi içime attığımda bile beni kolayca okuyabiliyor. Anlatmama gerek kalmadan beni anlayabilen bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım.

Benim için evime oldukça yakın, başarı oranı yüksek bir dershane ayarlamış. Dershane, yol ve yemek masraflarım tamamen Çağrı'nın yönettiği vakıf tarafından karşılanacak. Her şeyi o kadar ince detayına kadar planlamış ki, onu reddetme şansım bile olmadı. Evden çıkınca bineceğim otobüsü, ineceğim durağı, dershanenin etrafındaki yemek yenilen yerleri bile araştırmış.

Annem evi geçindirmeye çalışırken cebime koyacağı parayı düşünmek zorunda kalmayacak.

Kendime engel olamayıp birkaç dakika boyunca durmaksızın ağladım. Ağlamam bittiğinde Çağrı'ya sıkı sıkı sarıldım.

12 Şubat 2024

Bugün dershanedeki ilk günümdü. Evden dershaneye gitmem yirmi dakika sürdü. Gidiş dönüş yolu beni hiç yormadı. Tam tersi, eğlendiğimi bile söyleyebilirim. Otobüste insanları inceleyip nasıl onlarla farklı yollara gittiğimizi düşünüp durdum.

Tüm gün çok heyecanlıydım. Yıllar sonra okul için bir sırt çantası aldım. Sınıfın en ondeki sıralarından birine oturduğumda tüm vücudum titriyordu. Kitapların gün sonunda dağıtılacağı söylendikten hemen sonra yeni edebiyat öğretmenim yoklama almaya başladı.

Yoklamada Gökhan ismini duyduğumda bir an tüm bedenim buz kesti. Hani... Gerçekten nefes alamadım. Bir an için boğuluyordum. Kafamı çevirip Gökhan'ın kim olduğuna baktığımda kumral, kısa boylu, toplu bir çocuk gördüm. Benim Gökhan'ıma hiç benzemiyor.

Elimde olmadan, onun adıyla bir başkası yaşıyor diye öfkelendim. Sınıfta olması gereken kişi benim Gökhan'ımdı. Hiç büyüyememiş, on sekiz yaşında kalmış Gökhan'ım.

Derslere giriş yapıldığında sınıftakilerin yüzlerce kilometre gerisinde olduğumu fark ettim. Ben lisedeyken ortaokula giden çocuklarla aynı sıralarda oturuyorum. Yıllar geçmiş, ben dört duvar arasında hayatta kalmaya çalışırken onlar yaşamaya devam etmişler. Onları kıskanmıyorum, sadece imreniyorum.

Sınıf arkadaşlarımın hepsi çok genç. Yüz hatları çocuksu, sınavları hayatın tamamı olarak gördüklerini konuşma şekillerinden bile anlayabiliyorum. Onları izlerken kendimizi büyük sandığımız yaşların aslında ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum.

O yaşlarda neler yaşadığımı düşününce bu yaşımda burada, onlarla aynı sıralarda oturabildiğim için şükrediyorum.

Sınıftan birkaç kişiyle konuştum. Öğlen kantinde beraber bile takıldık. Halihazırda kaynaşmış bir sınıfa ikinci dönem katılmış olsam da beni dışarıda tutmaya çalışmadılar. Kimse yaşımı bile sormadı. Sanırım korktuğum kadar yaşlı göstermiyorum.

Karşılaştığım insanlar yıllar önce Daire 13 Olayı'nı haberlerde gördüyse bile hiçbiri kim olduğumu anlamadı. Bu rahatlatıcı. Bana normal bir insanmışım gibi bakmalarını istiyorum.

Sınava hazırlık sürecine girmeye hazırım. Eskisi gibi başaramamaktan korkmuyorum çünkü hayatın aptal bir sınavdan ibaret olmadığını biliyorum.

Scanned with CamScanner

16 Eylül 2024

Uzun bir süre yazmaya ihtiyacım olduğu bir an olmadı. Hayatım son birkaç aydır oldukça durgun. Tüm gün ders çalışıyorum. Ders çalışmadığım zamanlarda ya annemle ya da arkadaşlarımla vakit geçiriyorum.

Artık baş edemediğim düşüncelerimi arkadaşlarıma ve aileme, en çok da Çağrı'ya anlatıyorum. Eve döndüğümde deftere yazacak, katlanamadığım düşüncelerim olmuyor genelde. Aylarca senden uzak durmamın nedeni bu.

Şimdi bu satırları yazıyor olmamın bir nedeni var. Ne bir başkasına ne de kendime anlatabiliyorum bazı şeyleri.

Dershanenin yeni yılı başladı ve sınıflar seviye sınavına göre tekrar yerleştirildi. Aynı sınıfa düştüğüm arkadaşlarım olsa da sınıfımın çoğu tanımadığım kişilerden oluşuyor. Bugün yeni sınıf arkadaşlarımdan biri benimle flört etmeye çalıştı.

Attığı ilk adım kantinden dönerken bana da bir kahve almak oldu. Bacaklarımın üzerindeki daha yeni yaptırdığım ikinci dövmemin anlamını sordu. Benimle konuşmaya, beni tanımaya çalıştı.

Çok tuhaftı, daha doğrusu ben tuhaftım. Sanki sorduğu her soruda köşeye sıkışıyordum. Bir şeyler saçmalayıp bana aldığı kahveden tek bir yudum bile içmeden masadan kalkıp gittim.

Biriyle görüşmek için hazır değilim ve bunu fark etmek berbat hissettirdi. İçimde bir duygu beslediğim son adamı düşündüm. Onu düşünmek kalp atışlarımın hızlanmasına, nefeslerimin daralmasına neden oldu. Onu özlemiyorum, ona acımıyorum, gerçek olmayan kişiliğinden nefret bile edemiyorum. Yine de adı zihnimde belirdiğinde nefesimi kesmeyi başarıyor.

Hayatımda tek bir adamı defalarca kez sevdim ben. O adam beni mahvetti. Beni ağlattığı her seferinde, gözyaşlarım için beni teselli eden başka bir benliğiydi.

Bir gün, bir başkasını sevebilir miyim?

Bir gün beni tamamen tanıyan biri, beni sevebilir mi? Tüm aptalca korkularımı anlayabilir mi? Yaşadığım geçmişle sevilebilecek bir kadın mıyım ben?

Hayır.

Hayır çünkü babam bile sevmemiş beni.

Dipte hissediyorum. Yıllar sonra ilaçları tamamen bırakmışken ve hayatımı toparlamaya bu kadar yakınken, gerçekten iyileştiğime inanmışken bunları düşünmüyor olmamam gerekirdi. Bir erkeği sevmeyi düşününce aklıma o gelmemeliydi.

Bir daha sevilmeyeceğime inanmamam gerekir ama inanıyorum.

Biri beni gerçekten tanısa, bende sevmeye değer bir parça bile bulamaz.

25 Mayıs 2025

En yakın arkadaşım körkütük âşık olmuş bir durumda ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Çağrı'yı daha önce hiç böyle görmemiştim. Sarp, Betül'den bahsederken nasıl ışıldıyorsa Çağrı da Feyza'yı anlatırken o kadar acı çekiyor. İkisi de duygularının adına aşk diyor. Birinin aşkı yaşatan, diğerininki öldüren türden.

Çağrı'nın acı çekmesinin nedeni aşkına karşılık bulamaması değil, Feyza onu gerçekten seviyor. Çağrı onun kendisinden daha iyi birine layık olduğuna inandığı için onu terk etti. Tıpkı benim gibi içten içe sevilmeyecek biri olduğunu düşünüyor. Ne söylersem söyleyeyim onu aksine ikna edemiyorum.

Çünkü aksine kendim bile inanmıyorum.

Sana dürüst olacağım, Çağrı'nın aklından geçenleri anlıyorum. Bazen kalabalığın içinde durduğumda üzerimde görünmez bir etiket taşıdığımı hissediyorum. "Sevilmeye değmez." Yüzüm güzel belki ama ruhum bir ömür adanamayacak kadar çirkinmiş gibi hissediyorum. Eylülde yazdığım son yazının üzerinden aylar geçmiş ama ben aynı şeyleri düşünüyorum.

Kendimi sevgiye layık olduğuma ikna etmek için ne yapmam gerekiyor? Geçmişimi bir kalemde silip atmalı mıyım? Daha zeki, daha başarılı, daha komik mi

Scanned with CamScanner

olmalıyım? Sevgi sadece koşullarla mı var? Belki de ben sadece yalnızken tamım, bir başkasıyla olsam yarım kalacak biriyim.

Bir yanım haksız çıkmayı bekliyor. Birinin gelip tüm geçmişime kucak açmasını, ruhumun sevilecek kadar temiz olduğuna beni ikna etmesini istiyor. Ama şimdilik kendimle baş başayım.

28 Nisan 2026

Bugün girdiğim Türkiye geneli denemenin sonuçları açıklandı. Netlerim yine yükselişte. İstediğim noktaya ulaşmama az kaldı. İlk defa hedefime bu kadar yaklaşmış hissediyorum.

Normalde biraz olsun sevinmem, başarım için kendimle gurur duymam gerekirdi fakat kafam karışık. Sınava neredeyse üç ay kaldı. Haziran ayı yaklaştıkça bilmediğim bir geleceğe de yaklaşıyorum. O gelecekte ne olmak istediğimden hâlâ emin değilim.

Yapay zekâ çoğu mesleğin iş kollarını devralıyor. Sanki bir yarıştayım ve bitiş çizgisine vardığımda karşıma biri çıkıp boşuna uğraştığımı söyleyecek. Yaşadığım hayatı düşününce kendimi bir filmin içine düşmüş gibi hissediyorum. Darbe girişimi, dünyaya yayılan ölümcül bir salgın, bir eve hapsedilmem, her haltı yapabilen yapay zekâ. Sanırım sırada kıyamet var.

Tüm bunların içinde gerçekten ne istediğime odaklanmaya çalışıyorum. Emin olduğum tek bir şey var: İnsanlara yardım etmek istiyorum. Psikolojiyle ilgili bir şeyler okumak istiyorum. Yapay zekâ hastalıklara teşhis koyabilir ama bir insanın ruhunu anlayamaz. Bir insanın gözlerinin içine bakıp atılan sessiz çığlıkları duyamaz.

Ne olacağıma karar vermek için çok uzun bir zamanım kalmadı. Tek bildiğim bir meslek sahibi olmaktan çok, bir umut ışığı olmak istediğim. Tıpkı Çağrı gibi

20 Temmuz 2026

Üniversite sınav sonuçları açıklandı! Tüm gün bir rüyalar aleminde gibiydim. Bugünü ileride dönüp bakmak için not almam gerektiği akşam olunca aklıma geldi. Ve işte buradayım.

Eşit ağırlık derecem 4265, sözel derecem ise 10362. Bu lise hayatı boyunca başarısız olarak etiketlenmiş benim için gerçekten iyi bir derece. Yıllarca çalışmama, iki buçuk yıl boyunca dershaneye gitmeme ve dershanede kim olduğumu öğrenenler olduğunda bile devam etmeme değdi.

Boğaziçi'nde İngilizce PDR yazmayı düşünüyorum. İngilizce olması gözümü korkutmuyor değil ama buraya kadar geldiysem, bundan sonraki yolu da gidebilirim diye düşünüyorum.

Belki başarmak yıllarımı alacak ama kime ne? O yıllar bir şekilde geçecek.

Beni yeni bir hayat bekliyor ve o hayat için çok heyecanlıyım!

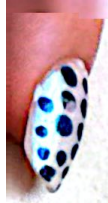
23 Eylül 2026

Bu notu gece yarısı, heyecandan uyuyamadığım için yazıyorum. Birkaç saat sonra üniversitenin ilk günü için evden çıkacağım. Giyeceğim mavi kot ve açık sarı bluzu çoktan köşeye ayırdım.

Kalemi tutan elim bile terliyor. Geç kalmaktan, sınıfı bulamamaktan, insanların beni ilk görüşte tanımasından, daha önemlisi aptalca bir şey yapmaktan korkuyorum.

Gidip tekrar uyumayı deneyeceğim. Bana şans dile.

Scanned with CamScanner

23 Eylül 2026

İlk gün mükemmel geçti!

Beni okula Çağrı bıraktı. İngilizce hazırlık sınıfındaki çoğu kişi PDR'den olsa da farklı bölümlerden insanlar da vardı. İlk günden derse başladık, ağır bir başlangıç değildi. Neredeyse ortaokulda gördüğümüz İngilizce seviyesinden başladık. Sınıftakilerin çoğunun aksine benim hiçbir şikâyetim yok. Temelden almak benim için en iyisi.

Sınıf dershane gibi hissettiriyor. Elbette Boğaziçi'nin tarihi taş binaları dershane hissine dahil değil. Kampüs her şeyiyle baş döndüren bir güzellikte.

Nihayet, yıllar sonra yine bir öğrenciyim!

Kendimi ergenliğime dönmüş gibi hissediyorum.

7 Ekim 2026

Sınıfımdan yeni bir arkadaş edindim. Öylesine edinilen arkadaşlar gibi değil, gerçek bir arkadaş. Adı Ayşegül, benden altı yaş küçük ama onunla aynı zaman dilimine aitmişiz gibi hissediyorum. Yaşıtlarından farklı. Elbette çocuksu yanları var ama dünyayı bütün gerçekliğiyle gören gözlere, çok düşünen bir zihne sahip. İleride birbirimizin yakın arkadaşı olacağımızı şimdiden görebiliyorum. Bende çocuksu bir neşe ortaya çıkarmayı başarıyor.

Ayşegül renkli farlarla büyüleyici göz makyajları yapan, başka bir evrende peri kızı olabilecek bir kız. Yeni tanıştığı insanlarla bile büyük bir neşeyle konuşuyor, selam verdiği herkese nasıl olduğunu soruyor. Üstelik bunu öylesine değil, gerçekten karşısındaki insanı merak ettiği için yapıyor.

Onunla ayaküstü bir kafeye oturmaya gittiğimizde hiç durmaksızın on saat konuşacağımızı ikimiz de beklemiyorduk. Normalde bir insanı bir günde tanıyabileceğini düşünen biri değilim ben. Ama onu şimdiden tanıdığımı hissedebiliyorum. Sanki birlikte yıllar geçirmişiz gibi.

18 Haziran 2027

Uzun zamandır sınıra bu kadar yakın hissetmemiştim.

Çağrı bana bir film fragmanı attığında beraber sinemaya gitmeyi isteyeceğini sanmıştım. Hevesle fragmanı açıp yaşadığımız kâbusun bir kopyasıyla karşılaşmayı beklemiyordum.

Film fragmanı bir kız ve altı erkeğin, bir seri katil tarafından müstakil bir dağ evine hapsedilmesini anlatıyordu. Karanlık temalarla çekilmiş sahnelerin çoğu hem tanıdık hem de yabancı hissettiriyordu. Evin her yerinde görünen kameralar ya da silahlar yoktu ama kötü adam onları her an kameradan izliyordu.

Bu bizdik!

Çağrı yapım ekibiyle iletişime geçmiş. Söylediğine göre bunun için hiçbir şey yapamazmışız çünkü yaşadıklarımızı, kişiliğimizi tamamen değiştirilmişler. Sadece 'konseptin' aynı olduğunu savunmuşlar. Çağrı film yayınladığında duruma göre tepki vermek için şimdiden avukatıyla şirkete bir ihtar çekmiş.

Öfkeliyim. Hayatımızı "her şey hayal ürünüdür" yazısıyla bizden bağımsız tuttuklarını, olanları bir filme sığdırabileceklerini sanıyorlar. Sosyal medyada o yılları hatırlayanlar bu filmin Daire 13 Olayı'nı anlatacağını çoktan konuşmaya başlamış. Bazıları bizim filmin yapılmasına onay verdiğimizi, amacımızın para kazanmak olduğunu bile söylemiş.

Kurmaya çalıştığım gelecek benden alınmış, beni tekrar geçmişin içine fırlatmışlar gibi hissediyorum. Yaşadıklarımıza samimiyetsiz aktörlerin yüzlerini giydirip hayatta kalma çabamızı biletlerle insanlara satacaklar. Verdiğimiz kayıplar insanların bir hafta sonu eğlencesi haline gelecek. Bunu bu kadar kolayca yapabilecekler mi?

Scanned with CamScanner

31 Ekim 2027

Bugün hastanede dahiliye randevumu beklerken yanımda oturan bir teyze bana örgü örmeyi öğretti. Her şey ekranda isminin görünüp görünmediğini bana sormasıyla başladı. İçimden geldiği için ona ne ördüğünü sordum. Kız torunu için bir yelek ördüğünü söyledi.

Şişleri elime tutuşturup anlatmaya başladı. Tek bir ip örerken bile rahatladığımı hissettim. Eve dönerken kendime ilk ipimi ve ilk şişimi aldım. Tuhafiyecideki abla oldukça yardımcı oldu. Bana örgü örmeye başlarken izleyebileceğim birkaç videoyu gösterdi. Hangi iplerle başlamanın rahat olacağından bahsetti.

Eve geldiğimde ilk iş gösterdiği videoları izledim. Videoyu sürekli geri sara sara yapılanları takip ettim. Elimde ilk atkımın başlangıcını tutuyorum!

Örgü örmek gerçekten rahatlatıcı. İlk gün acemiliğim biraz sinirimi bozsa bile hoşuma gitti. Yıllar önce kullandığım ilaçlardan bile iyi hissettiriyor.

26 Aralık 2027

Bugün o sinema salonuna gittim. Kendi mücadelemden esinlenen ucuz bir şov için bilet parası bile verdim. Bacak bacak üstüne atmış, daha film başlamadan patlamış mısır çiğneyen insanlara baktım. Kep şapkamla yüzümü herkesten saklamaya çalışmıştım çünkü tanınabileceğimi düşünüyordum.

Dakikalarda süren reklamdan sonra film başladı. Biraz filmi, çoğunlukla da filmi izleyenleri izledim. Yakışıklı "seri katile" herkesin dibi düşmüştü. Evet, çok kötüymüş ama yakışıklıymış da. Ve bu yaptıklarının bir kısmı için onu haklı çıkarabilirmiş.

Bizim tüm mücadelemizi, görünüşümüzü, isimlerimizi, hikayelerimizi değiştirip farklı bir kılıfa sokmuşlar. Yüz dört günümüzü otuz güne düşürmüşler. İçine aslında olduğundan daha fazla aşk katmışlar.

Kadın oyuncunun saçları eski saçlarımı andırıyor. Kahverengi, kabarık, uzun

saçlar... Filmin ilk dakikalarında bile delirmiş gözüküyor. Hapsedildiğini fark ettiği ilk anda arkada gerici bir keman sesi yükseliyor. Dizleri üzerine çöküp ağlamaya başlıyor.

Filmin yarısına kadar dayanabildim. Kapıyı sertçe çarparak o salondan çıktım. Kapının önünde durup kendime gelmeye çalışırken tam film afişinin önündeydim. Boyumun iki katı olan afişi yırtmak istedim.

Çağrı'yla konuştuk. Başka bir sinemada, benden gizli gizli filme gidip tamamını izlemiş. Bir avukat aracılığıyla yasal süreci başlatmak için bir adım atmış.

Yaşadıklarımız ne kadar korkunç olsa da hâlâ bize ait. Ve kimsenin geçmişimizi farklı kılıflar giydirip bizden çalmasına izin vermeyeceğiz.

1 Ocak 2028

Bugün aynaya uzun uzun baktığımda gerçeklikten koptuğumu hissettim. Ne kadar çok yıl geçtiğini fark ettim. Alnımın en tepesinde yatay bir kırışıklık bile belirmiş.

Bir zamanlar kaçtığım aynadaki yansımama gülümsedim. Öylesine değil, içimden gelerek hem de. Gülümseyebilmek ne zaman benim için bu kadar kolay bir şey olmuştu bilmiyorum ama iyi ki olmuş.

Dünyayla aramda bir bağ var. Doğayı hissetmeyi seviyorum. Ağaçların hışırtısı, esen rüzgâr, yağan yağmur ve İstanbul'un eşsiz günbatımı... Gece gökyüzü, parıldayan yıldızlar ve ay. Çiçeklerin kokusu, toprağın dokusu. Masmavi deniz ve vapura yanaşan martılar.

Doğa Ana'nın neden kadın olarak tasvir edildiğini anlayabiliyorum. Doğa tıpkı kadınlar gibi. İnsanlar tarafından ne denli harap edilirse edilsin, kendini tekrar yaratma gücüne sahip.

İyileşmek etrafında dönen dünyayı hissetmek belki de. Sabah içtiğim kahvenin kokusunu alabiliyorum. Yolda yürürken kulaklarımı dolduran şarkıya eşlik ediyorum. Eskiden olsa yürüyüp geçeceğim sokaklarda duraksıyorum bazen, küçük dükkânlara bakınıyorum.

Scanned with CamScanner

Eski dertlerim bittikçe yeni dertlerim ortaya çıkıyor. Dertsiz bir hayatın mümkün olmadığının farkındayım. Acelem yok, zamanı geldiğinde yeni sorunlarımın üstesinden gelebileceğimi biliyorum.

Eskiden mutlu olabileceğim günler asırlar kadar uzak gelirdi. Şimdiyse mutluluğun yaptığım her şeyin içinde gizli olduğunu biliyorum. Mesela bugün canım ne istiyorsa onu yapacağım! Kendime tavuklu bir salata yapacağım, akşama kadar Suits izleyeceğim. Akşam olduğunda Çağrı'yla sahilde yürüyüşe çıkacağız. Eve dönüp örgü örerken annemle takılacağım.

Hayat tersten bakmadığında bu kadar basit.

1 Nisan 2028

Bugün yirmi yedi yaşıma girdim! Otuzlarıma bu kadar yaklaşmanın biraz göz korkutucu olduğunu itiraf etmem gerek. Bir yandan çoğu kadının neden otuzlar için hayatın en iyi dönemi dediğini artık tahmin edebiliyorum.

Hayatımda en çok pasta kestiğim gün bugün olabilir. Doğum günümü önce ders çıkışı Ayşegül'le bir kafede, sonra annemle evde kutladık. Çağrı akşam beni dışarı çıkarmak istediğinde beklediğim son şey boğazda bir doğum günü kutlamasıydı. Dört kişilik, boğazı gören bir masamız vardı. Çağrı, Sarp ve Betül geldi. Kutay şehir dışında olduğu için gelemediğini söyleyen bir mesaj atıp doğum günümü kutladı.

Çok kısa bir an, daha büyük bir masada yedi kişi olabileceğimizi hayal ettim.

Bugün çekindiğim bir fotoğraf, en sevdiğim fotoğrafım oldu. Fotoğrafta Çağrı uzun, daha yeni açık kumrala boyadığım saçlarımın üzerine bir doğum günü kızı tacı yerleştiriyor. İkimiz de kocaman gülümsüyoruz. Güzel doğum günü fotoğraflarına özendiğimi söylediğimde bunu unutmamış ve benim için unutulmaz bir gün olsun istemiş. Onun gibi bir arkadaşa sahip olduğum için çok mutluyum.

Tek mumu olan, beyaz çikolatayla kaplanmış pastaya bakarken birden fazla dilek tuttum. Dileklerden biri saçlarım içindi.

Saçlarım benim her şeyim.

Ruhumda iyileştirdiğim onlarca yara var. İçimde büyümek zorunda kalmış bir kız, tekrar bir kız çocuğu olmayı öğreniyor. Artık geçmişten çok geleceği düşünüyorum. Annem bana bakınca ne kadar ilerlediğimi görebiliyor.

Ben de saçlarıma bakınca ne kadar ilerlediğimi görebiliyorum.

Saçlarımın boyu artık belime kadar geldi. Eskisi kadar gür olmasa da olduğuça sağlıklı. Yağlar ve PRP tedavisi işe yaradı. Kolay olmadı ama bir şekilde oldu.

Saçlarım benim için yaşamak demek.

Yaşayacağım ve her geçen yılı saçlarıma katacağım.

Çünkü yaşamayı seviyorum.

Scanned with CamScanner

7 YIL SONRA...

Haziran, 2023
İstanbul Kadıköy

Geçti.

Böyle demişlerdi genç yaşına rağmen saçları dökülen, yüzü zayıflıktan çökmüş o kıza. *"Her şey geçmişte kaldı."*

Kelimeler kızın ilaçlarla uyuşmuş zihninde birkaç saniye asılı kalmış, bir an sonra dağılıp gitmişti. İçi acıyla titrerken gözlerini kaldırmış, kelimelerin sahibine bakmıştı. Duyduklarına inanmak istediği gözlerinden okunsa da kız, insanlara olan inancını çoktan kaybetmişti. Bu yüzden gözyaşları içinde gülümsemiş, kafasını sallayarak söylenenleri kabul etmişti.

"Bir varmış bir yokmuş," demeye başlamıştı kendi kendine, uykusuz kaldığı gecelerde. Odasının tavanındaki yıldızları izlerken kollarını kendi bedeninin etrafına dolamıştı. O günlerde yastığa dağılan saçları yoktu, çoğu dökülen saçlarından geriye kalanları da kendisi kazıtmıştı. *"Her şeyin geçmişte kaldığı bir gelecekte, özgür bir kız ve beş arkadaşı varmış."*

Kızın adı Afra Ahsen Çakmak'mış.

Afra her şeyin geçtiğine dair kendini ikna etmeye çalıştığı günlerde bir ses duymaya başlamıştı. Zihninin içinde, ona fısıldayıp duran bir sesti bu. İlaçlarla bile tamamen gitmeyen bir ses.

Scanned with CamScanner

Eski bir tanıdığının ama hiç tanıyamadığı bir adamın sesi. Ses onun içinde var olmuş ama aslında hiç var olmamış birine aitti.

"Gerçekten geçti mi?" diye fısıldamıştı adam zihninin içinde. *"Senden geçti mi?"*

Kimse o sesi duymamıştı.

Afra da duymamış gibi yapmıştı. Ama bazı günler... bazı saatler ve bazı anlar... ses oradaydı.

Yıllar boyunca onlarca insan Afra'nın karşısına dikilip ona bir şeyler söylemişti. Afra göğüs kafesinin korumaya çalıştığı güçsüz kalbini bile uyuşturan antidepresanların batağındayken etrafında yükselen her sesi onaylamıştı.

"Kıyafetini konuşacaklar, *kızım*," demişti bir yaşlı kadın kafasını sağa sola sallarken. Afra karakolun koridorunda bekliyordu. "Sen bulunmadan çok daha öncesinde de konuşmuşlardır. *Her şeyi bilerek o eve gittin*, diyecekler sana. Seni suçlayacaklar yaşadıkların için. *Arandın*, diyecekler. *Adama neler yapmıştır kim bilir*, diyecekler. Kadınsın ya, tüm suçu senin üstüne biçecekler. Bi' annen sevinecek canlı olduğun için. Bu geriye kalan insan kılıklı cani sürüsü var ya... Onlar sadece cesedin için sahte bir yas tutmayı umacaklar."

Afra'yı şoktan kıpırdayamaz halde bulan kişi annesi olmuştu.

"Ben kızımı kaybettim," diye devam etmişti kadın. Afra kadının yüzüne dikkatle baktığında onun yaşlı değil, çökmüş olduğunu fark etmişti. "Üç yıl oldu." Sesi titremişti. "Katili bir ay önce serbest kaldı." Tereddütle duraksamıştı. "Sen öldürdün di' mi size bunları yapanı? Haberlerde öyle yazdılar."

Annesi onu kadının elinden kurtardığında Afra ağlamak istemesine rağmen kendini ilaçlar yüzünden ağlayamazken bulmuştu. Midesindeki her şeyi tuvalete boşaltmak elinde olan tek çözümdü. Zangır zangır titrerken annesine sarılmış, "Onu öldürdüm," diye fısıldamıştı.

"Sen kendini kurtardın, kızım."

Her şey geçmişte kaldı.

Afra uzun zaman inanması gereken gerçeklerin onların söyledikleri olduğunu düşünmüşü.

Her şey geçmişte kaldı.

Kendini ikna etmeye çalışırcasına bu cümleyi tekrarladığı her seferinde, bakışları kolundaki yara izlerine kaymıştı. Kendine her yalan söylediği yara izleri canını yakmaya başlamıştı. Sanki yaraları açtığı günün acısı hiç geçmemişti. Tazeydi. Oradaydı.

Terapilerde söylemesi gerekenleri öğrenmişti. *"Her şey daha iyiye gidiyor,"* demişti her seferinde. *"Yaşadıklarımızı çoğu gün düşünmüyorum bile."*

İlk aylarda ne telefonun ekranına ne de haberlere bakabilmişti. "*Daire 13 Olayı*" diye yazıyordu tüm başlıklarda. Afra'nın liseye ait, varlığını bile hatırlamadığı fotoğrafları her yerdeydi. Tutsaklar ve aileleri sürekli kameraya alınıyor, kalabalık cenaze törenleri büyük bir şov gibi çekiliyordu. Afra ifadeye vermeye gittiği her seferinde onlarca mikrofonla karşı karşıya kalıyordu.

Geçti.

Yalan söylememişti.

Geçmiş, geçmişte kalmıştı.

Tekrar normal, dışarıda yürüyen herhangi bir insan olabilmeyi öğrenmek için bol bol zamanı olmuştu. İnsanlar arasına karışmayı öğrenmişti. İstanbul'un hiç görmediği sapaklarını keşfetmişti. Arkadaş edinmiş, onlarla gülmüş, korkusuzca kahkaha atmıştı. Saçlarını kazıtmış, tekrar uzatmış ve dökülen saçlarını tel tel geri kazanmıştı.

Heyecanla üniversite sınav sonucu ekranının açılmasını beklemişti. Daha önce olsa hiç ilgisini çekmeyecek kitapları okumuştu. Bir zamanlar yapabileceğine inanmadığı bir dereceyle istediği bölümü kazanmıştı. Sabah hazırlanıp sınıfına gitmiş, ders dinlemişti. Arkadaşlarıyla okey oynamış, güneş batana dek kütüphanelerde kalmış, beraber piknikler yapmışlardı. Kendi geleceğini hayal etme cesareti bile göstermişti.

Aceleyle sokakta koşarken otobüse geç kalmış, izlediği filmlere bile ağlamaya başlamıştı. Markete gidip alışveriş yapmaya

Scanned with CamScanner

başlamış, annesine akşam yemekleri hazırlarken yemek yapmayı öğrenmişti. Özgürce uyumanın ve uyanmanın tadını almıştı. Yirmilik dişleri yüzünden uyuyamadığı geceler bile olmuştu. Kameralardan kaçmamış, fotoğraflar için gülümsemiş, makyaj yapmış, soğuk kış günlerinde hasta olmuş, küçük kardeşiyle sinemaya gitmiş ve deniz kenarında yürüyüş yapmıştı.

Sıradan bir insan olmayı öğrenmişti.

Ama kolay olmamıştı.

Hastaneden eve döndüğünde yaşadığı sitenin içindeki markete gidebilmesi bile haftalar sürmüştü. Toplu taşımaya tek başına binmesi için yıllar geçmesi gerekmişti. Hastalık derecesinde düşük kiloları görmüş, ağlayarak yemek yediği günler olmuştu. Yüzlerce kez panik atak geçirmişti. İlaçların onu sonsuza dek uyutmasını dilediği bile olmuştu.

Uykusuz kaldığı geceler de olmuştu, gözünü açamadığı sabahlar da. Hayatın en uç noktalarını yaşamıştı.

Tüm bunlara rağmen devam edebilmişti. Yaşamak -*gerçekten yaşamak*- istediğini fark etmişti. Artık herkesin bildiği *Daire 13 Olayı*'nın bir kurbanı olmadan, İstanbul kalabalığının sıradan bir parçası olmayı hayal etmişti.

Yedi yılın sonunda Afra her şeyin geride kaldığını kabullendi.

Ancak bazı günler bazı saatler ve bazı anlar hiçbir şeyi geride bırakamamış gibi hissediyordu.

Afra'nın gözleri önündeki ders notlarına dalıp gitmişti. Güneş ışığı uzun, sarıya çalan açık kahverengi saçlarında oynaşıyordu. Karanlık hayatından çekildikçe yüzünü aydınlatan bir güzellik ortaya çıkmıştı. Hafifçe aralanmış dolgun dudakları pembe bir parlatıcıyla ışıldarken kıpırdamadan önündeki kâğıda bakıyordu.

Gözlerinin dolaştığı satırlar onu geçmişe doğru sürüklemişti.

Dissosiyatif Kişilik Bozukluğu.

Çoklu kişilik bozukluğu olan kişinin iki veya daha fazla birbirinden bağımsız kişiliği vardır. Bu kişilikler farklı zamanlarda hastanın davranışını kontrol eder. Her kişiliğin kendine has bir geçmişi, özellikleri, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler vardır. Çoklu

kişilik bozukluğu olan kişilerin hafızalarında boşluklar olabilir ve bazen hastalık, halüsinasyonlara yol açabilir.

Notlarda bu konu başlığıyla karşılaşacağını biliyordu. Derste titrememek için tüm gücünü kullanırken kaskatı kesilmiş bir şekilde dakikalarca çoklu kişilik bozukluğunun *ne* olduğunu İngilizce dinlemişti.

Afra gözlerini zar zor hareket ettirebildi, neredeyse önündeki kâğıdı görmüyordu. Zihni dost olduğu bir uçurumun kenarından dibe doğru bakıyordu.

"Fındık aromalı *Ice Latte* sizin miydi?"

Afra yerinden sıçradığında sandalyesi gıcırdayarak geriye kaydı. Kafasını kaldırıp derin bir nefes aldı. Donuk bir ifadeyle birkaç saniye karşısında duran garsonun yüzüne baktı. Genç adam ona şaşkınlıkla bakıyordu.

Afra güçlükle yutkundu. "Ben... *evet*," diye geveledi. "Evet, teşekkürler." Bardağa uzandığında garsonun bakışlarının koluna kaydığını fark etti. Boğazı yanmaya başlarken istemsizce genç adamın bakışlarını takip etti.

Ön kolunu kaplayan bir dövmesi vardı. Yedi beyaz kesik izinin üzerinde lotus çiçeği ve anka kuşu vardı. Dövmenin çizgileri inceydi. İlk bakışta karışık gözükse de kapladığı alana rağmen zarif bir görüntü oluşturuyordu.

"İnce işçilik," dedi garson çekingen bir tavırla. Yüzündeki beğeni ifadesi sadece dövmeye yönelik değildi.

Çok genç, diye fark etti Afra adamın gözlerine bakarken. Gözlerinin kahverengisi henüz acı bir renge dönmemişti. Kahveyi elinden alıp notlarla dolu masanın kenarına bıraktı. Üstteki notları alıp en alta koyarken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı küçük bir gülümsemeyle. Ufak bir gülümseme bile yüzünün tamamını aydınlatmaya yetmişti.

"Yanlış anlamazsanız dövme yaptırdığınız yerin adını sorabilir miyim?" diye devam etti genç adam aynı çekingenlikte. "Eğer İstanbul'daysa tabii, şehir dışına çıkma fırsatım çok olmuyor. Tam yaptırmayı düşündüğüm tarzda bir çalışma kolunuzdaki."

Scanned with CamScanner

"İstiklal Caddesi'nde yeri var aslında ama çoğunlukla açık değil. Sahibi Türkiye'yi geziyor." Afra'nın tebessümü genişledi. "Instagram hesabını verebilirim. İstanbul'a dönüp dönmediğini takip edebilirsin. Dövme yapmaya gittikleri şehirleri paylaşıyorlar. İşinin ehlidir."

Adamın yüzünde heyecanlı bir ifade oluştu. Telefonu cebinden çıkarıp sorarcasına ona baktığında Afra çoktan bu anı bekliyordu.

"*Alp Kaptan Dövme* yazınca çıkıyor direkt."

"Bu, değil mi?"

Telefonun ekranı ona döndüğünde Afra, Kutay'ın fotoğrafı ve yaptığı dövmelerin gönderileriyle karşılaştı.

Geçen yılları Kutay'ın yüzünden anlamak kolaydı. Kıvırcık saçlarının aralarında özellikle boyanmış gibi gözüken gri tutamlar vardı. Sakal uzatmıştı. Ela gözlerinin kenarında gülümserken ortaya çıkan kazayakları iyice derinleşmişti. Yine de yıllar yakışıklılığından bir şey alıp götürmemişti.

Afra kafasını sallayarak hesabı onayladı. "Evet."

"Çok teşekkür ederim," dedi adam hızla. Hafifçe eğildi. "Rahatsızlık verdim, kusura bakmayın." Gülümseyerek masanın yanından geçip gittiğinde Afra birkaç saniye onun arkasından baktı. Adamın dirseğinden aşağıya uzanan romen rakamlarıyla yazılmış bir tarih dövmesi olduğunu fark etti.

Herkesin bir hikâyesi vardı. Herkes hikâyesini bir şekilde anlatmaya çalışıyordu. Kimi tenine yazıyor, kimi imgelerin ardına saklıyor, kimi bir inanışa yöneliyor, kimi bir şarkı olarak söylüyor, kimi yazıyor, kimi çiziyordu.

"Lafı bile olmaz," diye mırıldandı kendi kendine.

Yaşanan konuşma onu dalgınlığından kurtarmayı başarmıştı. Derin bir nefes alıp işaretparmağını dövmesinin üzerinde gezdirdi. *Geçti*, diye düşündü kendi kendine.

"*Her şey geçse de izlerim geçmeyecek,*" demişti dövmeyi yaptırmadan iki gün öncesinde. 2023'ün yaz sıcağı herkesi yakarken Afra uzun kollu bir *sweatshirt*'ün içinde terliyordu. "*Sanki sonsuza dek onları saklamak zorundayım. Onları saklamak... Yaşadıklarımızı saklamak gibi hissettiriyor. O günler asla kafamdan çıkmıyor.*"

Kutay gülümsemişti. Dudaklarının kıvrımında bir acı gizliydi. O zamanlar kıvırcık saçlarında henüz griler belirmemişti. Yüzünü yaşlı gösteren tek şey yorgunluğuydu, gözlerinin altı şişti. Ünlü bir dövmecinin yanında çırak olarak çalışıyordu ve her günü, her saati doluydu.

"*İzler utanacağın bir şey değil. Sen hayatta kaldın, Afra.*"

"*Sorun da bu.*"

Kutay sadece ona bakakalmıştı. "*Bunu söyleme.*"

Afra onun yüzündeki ifadeyi dikkatle izlerken Kutay'ın da aynı gerçekle kendini suçladığını biliyordu. Onlar hayatta kalmışlardı. Oysa hepsi göğsünde birinin mezarını taşıyordu. Afra dudaklarını aralayıp inandığı gerçeği söylemişti. "*Hayatta kalmamamız gerekiyordu.*"

Kutay kolaylıkla yüzündeki ifadeyi toparlayıp elini omzuna koymuştu. "*İzleri geçmişe ait olmaktan çıkar,*" demişti tok sesiyle. "*Sana dövme yapalım. Onları saklaman gerektiği düşüncesini kafanın içinden silmen lazım.*"

"*Dövmeler hiç benlik değil.*"

"*Salona gelen çoğu kişinin dövmelerin görüntüsü için geldiğini mi sanıyorsun? Göğüslerinde sakladıkları bir gerçeği kimsenin anlamayacağı bir dilde itiraf etmek istiyorlar. Anlatmadan anlaşılmak istiyorlar.*" Kutay başını sır verircesine ona doğru yaklaştırmıştı. "*Dövmeyle de rengârenk giyinmeye devam edebilirsin.*"

"*Ah, hayır...*"

"*Afra, sana deri ceketle ve piercing'le dolaş demiyorum. Ayrıca sorunun kıyafet olmadığını ikimiz de biliyoruz.*"

"*Acı eşiğim düşük.*" Afra omuz silkip gözlerini kaçırmış, konuyu değiştirmeye çalışmıştı. "*Hem annem kafayı yer.*"

"*Anlattığına göre annen her konuda epey destekleyici.*"

"*Üçüncü kez intihara kalkışmamdan korktuğu için olabilir.*"

Scanned with CamScanner

Kutay tek kaşını kaldırıp Afra'nın yüzüne yandan bir bakış atmıştı. *"Sadece... Bir düşün, olur mu?"*

İlk dövmesini yapan Kutay'dı. İkincisini de. Afra koltuğa oturup yaralarını ona gösterdiğinde Kutay onun için bir tasarım yapmıştı. Sessiz bir anlayışla yaraların üzerini mürekkeple örterken o yaralar sadece Afra'ya ait olmaktan çıkmıştı.

Yedi tutsak için yedi kesik. Sadece Afra kanamış olsa da yaraları aynıydı.

Afra derin bir nefes alıp sandalyede geriye yaslandı. Güneş yüzüne vururken kapalı gözlerinde sarı noktalar kaymaya başladı. Düzenli nefesler alıp vermeye odaklandı, üzerindeki yükün kalkıp gittiğini hissetti. Kirpiklerini araladığında güneşin parlayışı gözlerini aldı.

Bakışlarını kafenin içinde gezdirdi. Harıl harıl çalışan insanları görünce çalışmadığını fark ederek kirpiklerini kırpıştırdı. Bakışlarını masaya çevirip dikkatini tekrar notlarına vermeye çalıştı. Dalıp gitmesine neden olan o konu başlığını atladı. Zaten konu hakkında her şeyi biliyordu.

Geniş bez çantasının içinden kablolu beyaz kulaklığını çıkarıp tekini taktı. Telefonundan odaklanmasını sağlayacak sakinleştirici bir *playlist* açıp parmakları arasında kalemi döndürmeye başladı. Gözleri *Theories of Personality* dersi notları üzerinde kayıp giderken dakikalar hızla ilerliyordu.

Kâğıtların üzerinde parçalara bölünmüş güneş ışınları, rengârenk kalemlerle aldığı notları aydınlatıyordu. Küçük yıldızlarla dolu altın bilekliğinden yansıyan sarı ışıklar yazı yazarken kâğıdın üzerine yansıyordu. Renkli kalemler, çalışma ortamı olan küçük samimi kafeler, güneş ışığı... Onu motive eden çalışma şekli buydu.

Okuduğu bölümü, derslerini ve ders çalışmayı seviyordu. Geçmişte yaşadıkları ondan eğitim hayatının büyük bir kısmını çalmıştı. İlk başta geri dönmek için doğru yaşı kaçırdığını düşünmüştü. Geç de olsa denemek istediğine karar verdiğinde ise açlıkla ders çalışmaya sarılmıştı.

Üniversiteye başladığı zamanlar sınıf arkadaşlarının gözlerindeki *"Bu yaş başlamak için biraz geç değil mi?"* sorularını görebiliyordu. Ancak yaşın önemi yoktu. Afra ruh yaşının çoktan ellilerinde olduğunu düşünürdü, oysa sanki ilk kez on sekiz yaşını yaşıyormuş gibi hissediyordu.

"Afra!"

Telaşlı bir fısıltı Afra'nın kafasını kaldırmasına neden oldu. Gözleri sesin sahibine doğru çevrildiğinde karşısında duran kişi en yakın arkadaşıydı. *Ayşegül.* Topuz yaptığı kızıl saçları, pembe simli farları ve dudaklarına sürdüğü *gloss*'la güneşin altında resmen parlıyordu.

Ayşegül dopdolu, yeşil bez çantasını boş sandalyeye bırakıp Afra'nın karşısındaki sandalyeye çöktü. "Sen ruh hastası mısın, kanka?"

Afra kalemi yanağına dayadı. "Dürüst cevap vermemi mi istersin yoksa..."

"Ya resmen gülümseyerek ders çalışıyorsun!" diye fısıldadı Ayşegül ağlamaklı bir yüz ifadesiyle. Sahte bir huysuzlukla çantasından defterleri çıkarmaya başladı. "PDR yazdığım günün Allah belasını versin. Atanabilirsem *-ki orası meçhul-* herkese sadece ders programı verip yollayacağıma yemin ederim. Birinci sınıftayız ama bende bitirecek psikoloji kalmadı ya! Bebelere nasıl destek olayım ben? Yapay zekâ bizim yerimizi de aldı zaten..."

Afra elini yumruk haline getirip arkadaşına doğru uzattı. Ayşegül'ün yüzündeki somurtma gitmese de o da elini yumruk haline getirip ona karşılık verdi. Afra onun dikkatinin ojelerine kaydığını fark ettiğinde gülmemek için kendini zor tuttu. Ayşegül'ün herhangi bir şeye beş saniyeden fazla odaklanması imkânsızdı.

"KPSS'yi düşünmene daha var," dedi omuz silkerek. "Anı yaşa."

Ayşegül tırnaklarını incelemeyi bıraktı. "Afra, hazırlıktan beri KPSS çalışıyorsun ve biz birinci sınıfız!"

"Ben yaşlandım artık, biliyorsun." Yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. "En azından şimdi iki gün sonraki sınavı düşünmeye ne dersin? Rahat rahat çalışırız. Daha çok zaman var."

Scanned with CamScanner

"Ya bari büte bırakma şansımız olsaydı ya," dedi arkadaşı bakışlarını tavana çevirip sandalyede geriye doğru yaslanırken. "Boğaziçili olmak ayrıcalık mı, yoksa işkence mi belli değil. Millet hayatını yaşıyor, biz harıl harıl çalışıyoruz."

"Eh, başka seçeneğimiz yok."

Ayşegül bir anda gülümsedi. Afra onun yüzündeki boş, sevecen ifadeye baktığında bile kafasının başka yerlere gittiğini anlamıştı. "Bizim makarnacı tatilden dönmüş bu arada, gidelim mi yemeye? Çok pis canım çekti. *Lüüüütfen!*"

"Ders çalışırsan, evet." Afra, arkadaşının konu değiştirme çabasına kanmamıştı. "Ama akşama kalmadan yiyelim yiyeceksek."

"Annenle mi takılacaksınız?"

Afra'nın parmakları arasında oynattığı kalem hareketsiz kaldı. Yanağının içini hafifçe ısırdı. "Sana bahsettiğim… geziye çıkacağız. Çağrı akşam beni alacak." Dolu çantasını işaret etti. "Küçük valizim de burada."

Ayşegül bakışlarını telefonundan kaldırdığında kahverengi gözlerinin içi yumuşamıştı. Telefonu tek eline alırken diğer eliyle uzanıp Afra'nın masanın üzerinde hareketsiz kalan elini tuttu. "Biraz hüzünlü görünüyorsun ama resmen gözlerinin içi parlıyor."

"Seni gördüğümdendir o." Afra kıkırtılarını zar zor bastırıp sessiz olmaya çalıştı. Elini sıkarak arkadaşının tutuşuna karşılık verdi.

"Bu arada kombinlerimizin güzelliği… Güneş batmadan fotoğraf da çekinelim. Düzgün olsun da Instagram'a atayım."

"Telefonu alnıma dayayıp çekmeyeceksen deneriz," diye fısıldadı Afra.

"O işin farzı."

Afra ders çalışmaya dönerken sessiz bir baskıyla arkadaşının da aynı şeyi yapmasını sağladı. Güneş öğle vakti tepeye çıkıp iyice masayı aydınlattığında bile çalışmaya devam ettiler. Ayşegül her ne kadar laf edip dursa da Afra onun bu bölümü, bu mesleği ne kadar istediğini biliyordu. Onu öğrencilerin can simidi olan, neşeli bir öğretmen olarak hayal etmek çok kolaydı.

Afra da o öğretmen olmak istiyordu. Başarmak istiyordu.

İnsanların kişiliğinin çocukken oluşmaya başladığını biliyordu. İnsanları zihinsel olarak rahatsız eden ilkler o zaman ortaya çıkardı. Bazen aile, bazen okul hayatı zor gelirdi. Akran zorbalığı çoğu çocuğun karşılaştığı bir sorundu. İşte bu zamanlarda çocuklar, bir yetişkin tarafından anlaşılmaya ihtiyaç duyardı.

Afra o yetişkin olmak istiyordu. Onu anlayan biri olmamıştı. Küçük Afra, o yaşlarda anlaşıldığını hiç hissetmemişti. Düşününce, aslında o yaşlarda anlaşılma çabası olup olmadığından *bile* emin olamıyordu.

Bazen "ya şu farklı olsaydı" diye düşünürken bulurdu kendini. Sonsuz ihtimal, sonsuz gelecek vardı. Elinde olan tek hayat ise şimdi yaşadığıydı. Kendi geçmişini değiştiremezdi, bunun için çok geçti. Artık yapabileceği tek şey, kalan ömrünü güzel anlarla doldurmak ve başkalarının hayatına dokunabilmekti.

Okulda kabuğuna çekilmiş çocukları fark edip onlara yardım eli uzatmak, onların güvenebileceği biri olmak istiyordu.

Güneş batmaya başladığında çoktan makarnacıya gidip geri gelmiş, üç-dört bardak kahve devirmiş ve fotoğraf çekinmişlerdi. Afra gönülsüz de olsa fotoğrafların güzel çıktığını kabul etmişti.

Afra'nın uzun, dalgalı, açık kumrala boyadığı saçları güneş ışığında parlıyordu. Üzerinde açık renk çiçekli bir elbise, kırmızı kalpli bir kolye vardı. Yıllar geçtikçe fotoğraf çekinmeye, gözlerindeki ışıltıyı görmeyi sevmeye başlamıştı. Aylarca aynaya bakamadığı dönemleri düşündüğünde bugünlere nasıl gelebildiğine şaşırıyordu.

Beklediği mesajın gelmesi akşamı bulmuştu.

Çağrı D: Hala attığın konumda mısın
Çağrı D: İşim bitti
Çağrı D: Geliyorum
Afra: Gel gel
Afra: Sarp'a haber verdin mi
Çağrı D: Belki

Scanned with CamScanner

Afra: Adam yayında olabilir
Afra: Haber versene çocuğa ya
Çağrı D: Sürprizler güzeldir
Afra: Çağrı adam evli
Afra: EVLİ
Çağrı D: Yüzüme bir şey mi vurmaya çalışıyorsun
Afra: Asla senin evli olmadığını söylemeye çalışmıyorum
Afra: Evli insanın evine gidilmeden bir arayıp sorulur
Afra: Bir ihtiyaç var mı denir falan
Çağrı D: Hiç karım olmadı ki nereden bileyim
Afra: Ben ararım aman
Afra: Aranızı bir tık düzeltmeniz lazım
Çağrı D: Yok
Çağrı D: Gerçek erkekler ilk adımı atmaz
Afra: Gerçek erkekler ilk adımı atar ve sorunu ortadan kaldırır
Afra: Yola çık hadi
Afra: Hız cezası yemeden gel
Çağrı D: Yok
Afra: Çağrı
Afra: Sabrımı zorluyorsun
Çağrı D: Bu yüzden bestie'n benim

Afra sandalyesini sessizce geriye çekti. Ayşegül kâküllerini alnından sağa sola iterken sorarcasına ona baktı. "Telefonla konuşup geliyorum," diye fısıldadı Afra. Kafeden sokağa çıktığında İstanbul'un akşam vakti artmaya başlayan gürültüsü onu karşıladı. Bir an ne olduğunu fark etmeden biriyle çarpıştı.

Yere saçılan kâğıtları gördüğünde kalp atışları hızlandı. "Çok özür dilerim!" dedi Afra hızla eğilip kâğıtları toplamaya başlarken. Kafasını kaldırıp kimle çarpıştığında bakmadı bile. "Bilerek olmadı. Önüme bakmıyordum. Tam bir aptalım. Kusura bakmayın lütfen..."

"Kızım, sakin ol," dedi yaşlı bir kadının sesi. Afra kafasını kaldırdığında pembe ruj sürmüş, kafasına pembe bir şapka takmış

yaşlı bir kadınla karşılaştı. "Olur öyle şeyler. Ben de seni görmedim hem."

Afra tüm kâğıtları toplayıp düzenledi ve kadına uzattı. "Bir sırası var mıydı?" diye sordu tereddütle. "Bir düzeni varsa ben hemen düzenleyebilirim."

Kadın kâğıtları bileğinde asılan fermuarsız çantanın içine sıkıştırdı. "Ben onları eve gidince sıralarım," dedi yavaşça. "En iyisi çantaya koymak, değil mi? Çantalar ne güne var?" Yavaş adımlarla yanından geçmeden önce, "Kendine nazik ol, kızım," diye ekledi. Uzaklaşırken bir şeyler mırıldansa da Afra ona söylenileni duymadı.

Afra pişmanlıkla, başka birine çarpmamaya çalışarak kafenin girişinde köşeye çekildi. Bir süre yaşlı kadının uzaklaşmasını izledikten sonra telefonunun rehberindeki numaraları kaydırmaya başladı. Terleyen avuç içlerini üzerine sildi. Kalp atışları hızlanmıştı.

Onu bu hale getiren şey geçmişi düşünmek değildi. Şu an *hiçbir şey* düşünmüyordu bile. Bedeni ilkel bir tepki veriyordu. Çağrı hariç diğerleriyle iletişime geçmeyi düşünmek bazen ister istemez onu tetikliyordu.

Çağrı ile her hafta beraberlerdi. Sürecin çoğunu birlikte atlatmış, derin bir dostluk kurmuşlardı. Diğerleri ile o kadar sık görüşmediğinden onlarla iletişime geçmek Afra için zordu. Geçmişte unutmaya çalıştığı anlardan alınmış bir kesiti kafasının içinde tekrar oynatıyormuş gibi hissediyordu.

Neyse ki zor olanın üstüne gitmesi gerektiğini öğrenmişti.

Eski benliği ruhunun derinliklerinde bir yerlerde yas tutmaya başlamıştı. İkili koltuğa oturmuş, bacaklarının üzerine bir kitap çekmişti ve zil sesinin susmasını bekliyordu.

Yurtdışından psikiyatristlerin durumu araştırmak için geldiği meşhur "*Daire 13 Olayı*" yüzünden kurtuluşlarından sonra birbirlerini uzun süre görmemişlerdi. Bir süre buna engel olunmuştu, bir süre sonra da kimsenin ilk adımı atacak cesareti kalmamıştı.

O cesareti bulabilen tek kişi Çağrı'ydı.

Scanned with CamScanner

Çağrı ona ilk kez ulaştığında Afra bunu korkudan annesine söyleyememişti. Annesi de psikiyatristi de o evde yaşananları hatırlatacak kimseyle görüşmesini istemiyordu. Yine de gizli gizli Çağrı ile telefonda görüşmeye başlamıştı çünkü *tamamlanmamış* hissediyordu.

Eksik bir parçasını tekrar bulmuş gibiydi. Artık Çağrı'yı gördüğü son an, o geceye, kurtuldukları geceye ait değildi. Son sahneleri henüz yaşanmamıştı çünkü ikisi de yaşamaya devam ediyordu ve henüz bir sonları yoktu.

Afra birden hayatından kopup giden, edindiği ilk arkadaşlarından birini geri kazanmıştı.

Çağrı'ya üniversite sınavına hazırlanmak istediğini söylediğinde Çağrı'nın ailesi tüm eğitim masraflarını karşılamış, ona burs bulmuştu. Afra annesiyle defalarca kavgaya girişmiş, ona Çağrı'nın varlığını ve desteğini kabul ettirmesi aylar almıştı. Üstelik eğitim masrafları için yeterli olacak maddi durumları da yoktu.

"Anne," demişti Afra gözyaşları içinde. "Sana ne kadar korkutucu geldiğini biliyorum ama... o evde sadece tek bir kötü vardı. Onlar... Onlar benim arkadaşımdı. Çağrı da öyle. Bu yüzden lütfen, lütfen... Ona bir *şans ver.*"

Yeniden insanların arasına girmek, bir öğrenci gibi her gün uyanıp dershaneye gitmeye başlamak ve ders çalışmak Afra'yı ilaçlardan daha hızlı toparlamıştı. Onu böyle görmek, annesinin ikna olması ve Çağrı'ya güvenmesi için yeterli olmuştu.

Tüm bu süreçten sonra Afra'nın annesi için son nokta, sarma yemesi için Çağrı'yı eve davet etmesiydi.

Dershaneye gittiği her gün Afra'nın gözleri ışıldıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyordu. Her sabah saçlarını özenle yapıyor, renkli kıyafetleriyle o güne hazırlanıyordu.

Bir zamanlar kaybettiği kızının cesedini bulmaktan korkan bir kadın için bu görüntü cennetten bir an çalmak demekti.

Çağrı sadece Afra'ya değil, yardım edebildiği *herkese* yardım ediyordu. Babasının şirketine bağlı bir yardım vakfı kurmuş, kâr amacı gütmeden vakfın tüm işlerini yürütüyordu.

Gökhan'ın ailesine ulaşıp onlara maddi yardım teklif etmişti fakat sert bir tepkiyle karşılaşmıştı. Mete'nin ailesi ise onunla görüşmeyi ve yardım almayı kabul etmişti. Çağrı yıllardır Mete'nin artık yalnız kalmış anne ve babasına maddi destekte bulunuyordu.

Tüm bunlara rağmen Çağrı bile Kutay'a pek ulaşamıyordu. Bir keresinde toplu buluşmak için aradığında Kutay bunu kabul etmemişti. Hiçbiri bunu yargılamamıştı. Yaraları kabuk bağlamış olanlar, herkesin farklı şekillerde iyileştiğini bilirdi.

Hepsinin karşı karşıya geldiği ilk gün Sarp'ın düğünüydü. Afra için tuhaf olan şey, düğünden sonra artık hepsini görmeye başlamasıydı. Yeni halleri zihninin içine kazınmış, eski anıların yerini yenileri doldurmaya başlamıştı.

"Devam ediyoruz," diye düşünmüştü arkadaşlarını izlerken. Sarp'ın geniş gülümsemesini, ışığın altında sağlıkla parlayan sakalını ve pastayı kesmek için eşiyle birlikte kaldırdığı elini izliyordu. "Çünkü hayat da devam ediyor."

Kutay daha sonra onunla iletişime geçmişti. Afra'nın kendi fotoğrafını bile kullanmadığı hesabını bulmuş, bir akşam dizi izlerken ona mesaj atmıştı.

Kısa bir konuşmaydı. *"Devam edebiliyor musun?"* diye sormuştu mesajda.

Afra binlerce takipçisi olan hesaba kısaca göz gezdirip yazan kişinin o olduğundan emin olduktan sonra, *"Her zaman değil,"* diye cevap vermişti. *"Dibe çakıldığım her seferinde, her şey başa sarıyormuş gibi geliyordu."*

"Sonra?"

"Sonra iyileşmenin bir dağ tırmanışı olmadığını öğrendim. Sürekli yukarıya çıkma şansımız yok. Her zaman inişler ve çıkışlar oluyor. Normal olanı da bu. Önemli olan süreci kabul etmek. Her duyguyu yaşamamız gerekiyor, bu tekrar dibi görmemiz gerektiği anlamına gelse bile. Çok mu konuştum?"

"Hayır. Daha çok konuş."

"Ben bir şekilde devam ediyorum. Annem oldukça yardımcı oluyor. Sen nasılsın?"

Scanned with CamScanner

"Bazen devam etmeye değip değmeyeceğini sorguluyorum."

Afra sorgulayan tek kişinin o olmadığını biliyordu. Geride kalmanın yüklerinden biriydi bu. Tüm Türkiye yaşadıklarını bilirken ve her yıl düzenli olarak sosyal medya onlar hakkında konuşurken Afra aldığı nefesi bile hak etmiyormuş gibi hissediyordu. Onun yüzünü paylaşmayı tamamen bırakmaları bile iki yıl almıştı. Hastaneden ayrıldıktan sonra şapka ve güneş gözlüğüyle terapilere gitmeye başlamıştı.

Afra'nın kendisiyle barışması Daire 13 Olayı ile ilgili haberler yapılırken hiç kolay olmamıştı. İyileşmeye çalıştıkları dönemde rasgele bir anda gelen röportaj teklifi ya da televizyon programı davetleri her şeyin başa sarmasına neden olabiliyordu. Teklifleri kabul eden tek kişi Kutay'dı. Yaşadıklarını olduğu gibi kendi ağzıyla paylaşırken diğerlerinin özeline girmemeye dikkat etse de Çağrı bu yaptığından dolayı Kutay'a karşı öfkeliydi.

Afra sinirlenmemişti. Kutay her zaman dinlenilmek, anlaşılmak isteyen biri olmuştu. Belki de gerçekleri kendi bakışından anlatmak Kutay'a iyi gelen tek şeydi.

Afra, Sarp'la da Çağrı'yla görüştüğü kadar olmasa da sık sık konuşmuştu. En hızlı toparlanan Sarp'tı. Kendini oyunlara verip oyun yayıncısı olmuştu. Ününü kazanana kadarki olan evrede, Daire 13 Olayını içine mizah katarak yayınlarında sık sık anlatmıştı. *Anılarını. Onları. Yaşadıklarını.* Çağrı'yla olan tartışmalarının ve aralarında oluşan soğukluğun nedeni buydu. Yaptığı Çağrı'nın hiç hoşuna gitmemişti.

"Para için prim kasıyorlar," demişti Çağrı peş peşe sigara yakarken. "Para için yaşadıklarımızın… *Yaşadıklarımızın* malzeme olması mı lazımdı?"

Kırgınlıklar ya da kızgınlıklar onları ayırmamıştı. Hep beraber İstanbul'u gezmiş, Sarp'la defalarca kez oyunlar oynamışlardı. Sarp'ın yaşadıkları hakkında yaptığı kara mizah içeren espriler Afra'nın başta felç olmuş gibi donakalmasına neden olsa da Sarp durumu anlayıp ortama uyum sağlamıştı.

Afra titreyen ellerini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Dışarıdaki dünyanın ışıklarına, açık gökyüzüne odaklandı. Nefesini yavaşça verirken düşünceler zihninin içinde dağıldı. Telefon numarasını çevirip telefonu kulağına kaldırdı.

"Alo?" Güçlü bir ses telefonu açtı.

"Sarp, nasılsın?"

"Ooo, iyiyim, hanımefendi. Sizi sormalı?"

"Bir şey lazım mı gelirken? Çağrı beni almaya geliyor, sanırım bir saate sizde oluruz en geç."

"Dur hanıma sorayım." Sesi telefondan uzaklaşsa da Afra eşi Betül'e seslenişini duyabilmişti. *"Aşkım, bir şey lazım mı? Bizimkiler gelirken alsın… Ekşi erik mi? Tamam!"*

"Erik mi?" diye sorarken Afra istemsizce tek kaşını kaldırdı.

"Ekşi olmasına dikkat edin," dedi Sarp. "Özel istek yani. Birtanemden geldi."

Afra kıkırdarken onun mutluluğunun yansımasını hissetti. "Tamam tamam. Başka bir şeyin lazım olmadığından emin misin?"

"Siz lazımsınız. Atlayın gelin, başka bir şeye gerek yok. Her şey var evde."

"Tamamdır, görüşürüz o zaman."

"Hadi dikkatli gelin. Eşek herif düzgün sürsün arabayı."

Afra telefonu bir elinden diğerine geçirirken düşünceli bir şekilde cama yaslandı. Ekşi erik nereden bulabileceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden Çağrı'ya mesaj attı.

Afra: Ekşi erik bulman gerekiyor

Kafeye tekrar girip sandalyesine oturduğunda dikkati o kadar dağılmıştı ki, renkli kalemleri parmakları arasında döndürüp notlarının köşesine çiçekler çizmeye başladı. Sarı bir güneşi ve çiçeğe konan bir kelebeği de eklediğinde ne çizdiğini yeni fark etmişti. Masadan doğrulurken göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Pişt." Kafasını hızla Ayşegül'e çevirdi. "Senin canın bir şeye mi sıkıldı? Kimle konuştun? Çağrı mıydı?"

Scanned with CamScanner

"Yoruldum sadece," diye mırıldandı. "Sen yorulmadın mı?"

"Yoruldum da..." Ayşegül, Afra'nın cevabı onu tatmin etmemiş gibi tereddütle ona bakarken küçük, dolgun dudaklarını büzüştürdü. "İstediğin zaman benimle her şeyi paylaşabilirsin. Unutma bunu, olur mu?"

"Biliyorum, balım. Teşekkür ederim." Afra kelimelerinin boğazına dizildiğini, dilini gittikçe ağırlaştırdığını fark etti. Yine de konuşmayı başarabildi. "İyi ki varsın."

Ayşegül azarlarcasına kalemle alnına vurdu. "Asıl sen iyi ki varsın."

Yarım saat sonra Çağrı'nın araması Afra'nın telefon ekranına düştüğünde ikisi de çoktan toparlanmışlardı. Afra telefonu açıp, "Geliyorum," diye fısıldadı ve Çağrı'nın bir şey demesine izin vermeden yüzüne kapattı. Camdan dışarıya baktığında *Audi A8*'den inen adamı gördü. Yüzünde bir güneş gözlüğü olsa da ensesinde topladığı kısa saçlarından ve küçük atkuyruğundan kim olduğu belli oluyordu.

Kafeden çıktıklarında Ayşegül bir savaştan çıkmış gibi soluklandı. "Otur otur içim şişmişti yemin ederim," diye sızlandı. "Fısıldamaktan yoruldum. Kendi ses tonumu unutmuşum."

"Al benden de o kadar," dedi Afra. Derse odaklanamadığı için canı biraz sıkkındı. Kafası doluyken İngilizce ders notlarını okuyamıyordu. Çeviri yaparken beyni yanma noktasına geliyordu. "Beynimi kullanmaktan tekrar acıktım."

"Sen ve acıkmak?"

"Benim de midem var ya... Aşk olsun." Afra güldüğünde gülüşünde biraz olsun gerginlik vardı fakat arkadaşı bunu fark etse de sadece anlayışla gülümsemekle yetindi.

Arabanın yanına vardıklarında Çağrı güneş gözlüğünü çıkarıp beyaz tişörtünün yakasına astı. Gülümseyerek kollarını iki yana açtığında Afra somurtarak dik dik yüzüne bakmakla yetindi.

"Bir saniye sarılacağız alt tarafı ya," dedi Çağrı selam niyetine. "İki dakika surat asma be, kızım!"

Afra gevşek kollarıyla ona sarılıp sırtına iki kez vurdu. Soru sormayı bahane ederek sarılmalarını bozarken, "N'aber?" diye sordu. "Nereden geldin bu sefer?"

Çağrı'nın cevap vermeden arkasına baktığını fark etti. Afra omzundan geriye bir bakış attığında tedirgin bir şekilde bekleyen Ayşegül'ü gördü. Büyük çantası omzunun altını şişirirken ağırlığını bir bacağından diğerine veriyordu.

Afra elini alnına dayadı. "Özür dilerim ya, sizin daha önce tanışmadığınızı unuttum. Ayşegül, Çağrı... Çağrı, Ayşegül... Birbirinizin ismini çok duydunuz zaten."

Çağrı elini rahat bir tavırla Ayşegül'e uzatırken, "Çünkü çok sevmeyi tercih ettiği tek arkadaşları biziz," diye ilan etti. Afra onun alıcı gözle Ayşegül'ü süzdüğünü fark ettiğinde çantasını kafasına çarpmamak için kendini zor tuttu. "Adını gerçekten de çok duydum. Şimdiye kadar denk gelmemiş olmamıza şaşırıyorum."

Ayşegül elini sıktı. "Öyle gözüküyor, ben de seni çok duydum. Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de." Çağrı'nın bakışları birkaç saniye Ayşegül'ün yüzünde oyalandıktan sonra ona dönüp sırıttı. "Hazır mısın bakalım?"

Afra ellerini ovuştururken, "Sanırım..." diye cevapladı. "Ama şey... ekşi eriği nereden bulabileceğimize dair bir fikriniz var mı?"

"Ekşi erik mi?" diye sordu Ayşegül merakla.

"Arkadaşımız istedi de."

"Kesin yenge hamile," dedi Çağrı bir anda.

"Ne?" derken Afra'nın sesi yükseldi. Bir anda kucağında bir çocuk olan Sarp'ın görüntüsü zihninin ortasında belirmişti. "Ne alaka ya?"

"Hiçbir erkek durduk yere ekşi erik istemez."

"O hiç ekşi eriği tuzlayıp yememiş ki, nereden bilsin." Ayşegül dilini şaklatarak kafasını sağa sola salladı.

Birkaç dakika boyunca Çağrı, Ayşegül'ü yurda bırakmak için dil döktükten sonra hep beraber arabaya bindiler. Afra arkadaşı

Scanned with CamScanner

yalnız hissetmesin diye arka koltuğa oturup kafasını cama yasladı ve Çağrı'nın açtığı pop müziği keyifle dinlemeye başladı. Beynindeki tüm düşünceler uçup gitmişti.

Ayşegül'ü yurda bıraktılar. Afra arkadaşının iki yanağını öpüp ona veda etti ve ön koltuğa geçti. Çağrı şarkıyı kapatıp direksiyonu tek eliyle çevirdi. Park ettiği arabayı çıkarırken Afra'ya kaçamak bir bakış attı.

Afra düşünceli bir şekilde yolu izliyordu. Arabanın içinde ikisi yalnız kaldığında hisleriyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Mutlu muydu, yoksa gergin miydi? Kestiremiyordu. Geçmişte Çağrı'yla aynı çatıyı paylaşan Afra içinde bir yerlerde ortaya çıkmış, merakla onları izlemeye başlamıştı.

"Okulda bir şey mi oldu?" diye sordu Çağrı daha fazla dayanamayıp.

"Hayır."

"Canının neden sıkkın olduğunu söyleyecek misin?"

"Bazen cevapları dile getirmek soruları duymaktan daha yorucu," dedi Afra gözlerini yumarken. "Cevabı biliyorsun."

"Sarp'ın gerçekten baba olabileceği düşüncesi seni çarptı," dedi Çağrı. Söylediği doğruydu. Afra etrafında bir tane bile sağlıklı aile yapısı görmeyen biriydi. Arkadaşının evlenmesi bile büyük bir cesaretken bir çocuk sahibi olabileceği düşüncesi...

"Ya da günün devamı hakkında endişelisindir belki de. Emin değilim. Henüz müneccimlik sertifikası almadım."

"En son baktığımda otuz dokuz sertifikan vardı zaten. O eksik kalsın."

"Aslında kırk oldu." Çağrı'nın sesindeki gurur Afra'nın sırtını düzeltip ona dönmesine neden oldu. "Hikâyelerimi izlemiyor musun sen? Kırk oldu diye pasta kestim ya."

Afra onun tuzağına düştüğünü fark edince sinsice gülümsedi. "Aaa? Öyle mi, gözümden kaçmış."

"Ya gördün işte. Umursamaz tavrını yemezler, kızım." Çağrı'nın kaşları şüpheyle çatıldı.

"Bilmem ki, hafızam da çok kuvvetli değil."

"Bu biraz çift anlamlı bir cümleydi sanırım."

Afra kendini tutamadan gülmeye başladı. "Kendimle dalga geçemeyeceksem neden yaşıyorum ki?"

"Kendinle dalga geçmenin yeterli bir motivasyon olmadığı kesin." Çağrı ayıplarcasına kafasını sağa sola sallarken virajı dönmek için direksiyonu çevirdi.

"Deniyoruz bir şeyler. Kariyer kadını olmayı umuyorum."

"Kadın falan demişken..." Çağrı ona yan gözle bir bakış attı. "Ben Ayşegül'ü *beğendim*."

Afra oflayarak bacaklarıyla ritim tutmaya başladı. "Çöpçatanlık yapmayacağım senin gibi. *Asla!*" Bir keresinde Çağrı onu bir arkadaşıyla görüştürmeye çalışıp Afra'yı bir hafta boyunca delirtmişti. Afra o günleri unutamıyordu.

"Yap demedim ki! *Beğendim* dedim. Sana arkadaşlık yapış şekli gözümle gördüğüm kadarıyla da hoşuma gitti." Afra asla gerçek cevabın bu olduğuna inanmıyordu. "Hem aklımda zaten biri var."

Afra omzunu cimcikledi. Çağrı aklında başka bir kadın varken herkesle görüşüyordu ve Afra buna pek de anlam veremiyordu. "O zaman bana kızı anlat."

"İyi kalpli," diye başladı Çağrı. "Hayatını doğaya, hayvanlara, insanlara, iklime, aklına gelebilecek her şeye yardım etmeye adamış. Amacına hizmet eden tüm yürüyüşlere katılıyor. Hitabeti çok etkileyici. Henüz yeni tanıştık sayılır."

"Feyza ile konuşuyor musun peki?"

Çağrı güldüğünde sesinde acı bir ton vardı. "Hâlâ benden daha iyisini hak ediyor."

Afra yüzüne baktığında Çağrı'ya daha fazla soru sormamanın iyi olacağına karar verdi. Başını tekrar cama yaslayarak yolu izlemeye geri döndü.

İstanbul'un her zamanki kalabalığı akıp gidiyordu ama haziran ayıyla birlikte Kadıköy'e farklı bir hava gelmişti. Onur Ayı etkinlikleri nedeniyle sokaklar renklerle dolup taşıyordu, bunu fark etmemek için kör olmak gerekiyordu.

Scanned with CamScanner

Çağrı ekşi erik bulduktan sonra Sarp'ın evine sürmesi bir saati bile almamıştı. Yolculuklarının sonuna yaklaşırken arabada bir *Serdar Ortaç* şarkısını bağıra çağıra söylemeye başladıklarında durgunlaşan ruh halleri birden değişmişti.

"Hiç yüzünden darılmak,
Her güzel şeye alınmak,
Bitik ve mutsuz anılmak,
Alın yazımsa sildim çoktan."

Sarp'ın oturduğu site, geniş yollarla birbirinden ayrılmış, yemyeşil bahçelerle çevrili müstakil evlerden oluşan bir villa sitesiydi. Afra burayı görmemiş olsaydı İstanbul'da böyle bir yerleşim yeri olabileceğine bile inanmazdı. Kırık beyaza boyanmış binalar, saat akşam olmasına rağmen güvenle bahçelerinde koşturan çocuklar ve sıkı güvenlik Afra'nın bile huzurlu hissetmesini sağlıyordu.

Güvenlikten geçtikten sonra arabayı park ettiler. Sitelerin içine girdiklerinde Çağrı alıcı gözle etrafı inceliyordu. "Yayıncılıkta da iyi para var cidden."

Afra evlere göz gezdirirken kafasında bir hesap yaptı. "Çağrı senin yaşadığın ev bunların üçünün birleşimi büyüklüğünde. Bilmem farkında mısın?"

"Ben evleri mi kıskandım dersin, yoksa havadaki 'ev' hissiyatını mı?" Çağrı tek kaşını kaldırarak ona döndü. "İnsan dört duvar arasında kaldığı her yerde evinde hissedecek diye bir şey yok ya."

Afra onun kendi ailesini kurma hayali olduğunu biliyordu. Sorun ise Çağrı'nın sevdiği insanlara kendini bir türlü layık görememesiydi. Afra hafifçe gülümsedi ve Çağrı'nın koluna girdiğinde bakışlarıyla bir çocuğu işaret etti. "Birkaç yıla muhtemelen şöyle bir çocuğun olacak. Çocukların hepsini birbirine benzetsem de seninkini burnundan tanıyacağım."

Çağrı kaşlarını çatarak ona ters bir bakış attı. "Benim çocuğum annesinin fındık burnunu alacak." Sesi bir kanunu dile getiriyormuş gibi sert bir tondaydı. "Ve ona buradaki hayatlardan da daha güzelini yaşatacağım."

Yemin edercesine söylediği bu cümleye karşı Afra bir anlığına kafasını Çağrı'nın omzuna yasladı. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Yapacaksın."

Yaşayamadığı hayatı çocuğuna tüm güzellikleriyle yaşatacaktı.

Sarp'ın açık bahçe kapısından içeriye girip saksılarda sıralanmış bin bir çeşit çiçeğin arasından geçtiler. Afra, Betül'le daha önce de tanışmıştı ve kadının bitkilere ne kadar hayran olduğunu biliyordu. Sarp da bu ev de onun bahçesiydi. İkisini de çiçeklerle süslemişti.

Zile basar basmaz kapı açıldı. Bu anı kapının önünde bekliyormuş gibi duran Sarp onlara pişmiş kelle gibi sırıtarak baktı. Kısa kesilmiş sarı, canlı saçları bahçeden gelen ışıkla parıldıyordu. "Hoş geldiniz!" dedi harfleri uzata uzata. Kapının kenarına çekildi. "Buyurun, efendim. Sefalar getirdiniz."

İkisi de içeri girmeden Sarp'a sarılıp onun değişmeyen, sıkı sarılışını aldıktan sonra Sarp, Çağrı'nın elinden poşetleri aldı. "Çok teşekkür ederim," dedi hevesle eriklere bakarken. "Aç mısınız? Akşam yemeği hazır. Direkt yemeğe geçebiliriz."

"Size nasıl uyuyorsa," dedi Çağrı.

"Ben açım," diye itiraf etti Afra. "Betül nerede bu arada?"

"Mutfakta. Gelin içeri geçelim. Sizi o kadar özledim ki! Anlatacak çok şeyim var. Geleceksiniz diye bugünkü yayını da erteledim. Geçen..."

Sarp konuşa konuşa önden yürürken ikisi de onu takip etti. Afra'nın gözleri çizimlerle dolu duvarlarda gezindi. Hepsinde Betül'ün imzası vardı. Afra daha önce hepsini tek tek incelemişti.

Salonu geçip mutfağa yönelirken koridordaki küçük bir vitrinde Sarp'ın teşekkür ve Youtube'dan aldığı takipçi plaketlerini gördü. Neredeyse gözlerinin dolmasına neden olacak kadar gururlanmıştı, üstelik bu köşeyi ilk görüşü değildi. Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Mutfağa girdikleri anda Sarp konuşmayı bıraktı. "Aşkım, neden zahmet ettin? Ben yaparım dedim sana." Afra'ya döndü. "Bu

Scanned with CamScanner

kadın başıma bela, görüyorsun değil mi? Kapı açmaya gittiğim an yapacağım salataya girişmiş."

Doğrama tahtasının önünde duran ve ellerini bir havluya kurulayan Betül mahcup bir şekilde gülümsedi. Koyu kahverengi küt saçları ve yeşil gözleri vardı. Yuvarlak yüzlü, tatlı bir kadındı. "Kusura bakmayın, salata tam yetişmemişken onu da tamamlayayım demiştim. Sarp hiçbir şeye dokunmama izin vermiyor da." Sarp'a alınmış gibi bir bakış attı.

Afra, Sarp'ın genel olarak evdeki işleri üstlendiğini ve bunu yapmayı sevdiğini biliyordu. Yıllar ona iyi bir aşçı olabileceğini keşfettirmişti. Sarp bu yeni geliştirdiği yeteneğini kanıtlamak için defalarca Afra ve Çağrı'yı yemeğe çağırmıştı. Afra onun yaptığı herhangi bir şeyin tadının güzel olacağından emindi.

Betül havluyu kenara bıraktı. Afra ve Çağrı'ya sarıldıktan sonra geri çekildi. "İkinizi de iyi gördüm."

"Çok şükür," dedi Çağrı kafasını sallayarak. "Yuvarlanıp gidiyoruz. Seni sormalı, yenge?"

"Oturunca konuşuruz detaylı." Çağrı'nın omzunu pışpışladı. "Buyurun masaya geçin siz."

"Ellerimi yıkayıp geliyorum," dedi Çağrı mutfaktan çıkarken. Afra onun arkasından koşarcasına yürümeye başladı. Arkadaşlarını azarlar gibi, "Acele etmeyin," dedi Sarp.

Çağrı'nın koridorda inanılmaz yavaş bir şekilde yürüyüp onu beklediğini fark eden Afra hızlı adımlarla Çağrı'ya yetişti. Lavabonun olduğu köşeye döner dönmez ikisi de aynı anda konuşmuştu.

"Kesin hamile," dedi Çağrı.

"Hamile değil."

"Gözlerinin ışıltısını görmedin mi?" diye fısıldadı Çağrı. "Her zamankinden farklı. Bu mutlu ve sevilen kadın parıltısından daha farklı bir parıltı. Emin ol, ışıldayan kadınlar konusunda uzmanım. Hem Sarp eriklere bakmaktan tatlı için bile heyecanlanmadı!"

"Karnı dümdüz!" diye fısıldadı Afra banyonun içine girerken. Ellerini yıkadığı sırada aynadan Çağrı'ya bir bakış attı. "İddiaya var mısın?"

"Nesine?"

"Karpuzlu sakız," diye karşılık verdi Afra. Elini kâğıt havluyla kuruttuktan sonra serçeparmağını ona uzattı.

"Karpuzlu sakızına," diye onayladı Çağrı parmağını onunkine geçirirken.

"Ve fındık aromalı *Ice Latte*," diye ekledi Afra bir anlık tereddütten sonra. En sevdiği kahveyi de araya sıkıştırası gelmişti.

"Benimkini *Americano* yapabiliyorsak tamam," dedi Çağrı.

Mutfağa geçtiklerinde Sarp'ı bir şekilde Betül'ü masanın yanındaki sandalyeye oturtmayı başarmış ve çorba servisi yapmaya başlamış halde buldular.

Akşam yemeği birbirlerine sordukları ufak sorularla başlamış, kahkahalarla devam etmişti. Sarp ona hediye gelen bir lego setinin kayıp parçaları için Ankara'ya kadar gittiği komik bir anısını anlatırken Çağrı neredeyse gülmekten boğulacaktı. Betül, Sarp'ın yaptığı tablonun üzerine düşüp yüzünün fotokopisini tuvale çıkardığı resmin bir fotoğrafını onlara gösterdi.

Birlikte masayı toplayıp geniş, sadece görsel şölen sunan sahte şöminenin yandığı salona geçtiklerinde sıra kahve faslına geçmişti. Oklar birden Afra ve Çağrı'ya dönerken Sarp rahat bir tavırla, "Var mı sizde birileri?" diye sordu.

Afra boğazının yandığını hissetti. Bu sorudan *nefret ediyordu*. Bu sorunun cevabını kendi zihninin içinde aramaktan da öyle.

Çağrı onu kurtararak ilk sözü aldı. "Bu o kız dediğim tek kişi Feyza'ydı," dedi düz bir sesle.

Sarp tek kaşını kaldırırken elindeki kupayı dikkatle masaya bıraktı. "Görüşmeyeli biraz oldu ve senden yine aynı kızın ismini duyuyorum. *İlginç*."

"Çağrı'lar da değişir," dedi Çağrı göz devirirken. "Çağrı'lar da vardır. Çağrı'lar da âşık olur."

"Bir dakika, bir dakika," diye araya girdi Betül. Kucağındaki yastığın kenarıyla oynuyordu. "Bir sorun mu yaşadınız? Söyleyiş şeklin hoşuma gitmedi hiç."

Scanned with CamScanner

"Ayrıldık." Çağrı yavaşça yutkundu. "O da ben de onun çok daha iyisini hak ettiğini biliyorduk. Zorlamak istemedik diyelim."

Afra aslında Feyza'yı onun terk ettiğini biliyordu ama arkadaşının nasıl istiyorsa öyle anlatmasını tercih etti.

"Bir şey mi yaptın desem yapmamışsındır," dedi Sarp tereddütle. "Ama durduk yere ayrılmamışsınızdır da herhalde. Geçmişten kalan bir şeyler mi vardı içinizde? Sonradan tekrar konusu..."

"Hiçbir şey yoktu, Sarp." Çağrı'nın sesi netti. "Bazen sevdiğin kişi için yeteri kadar iyi olmadığını bilirsin. Bu kadar."

Afra bakışların üzerine çevrildiğini hissettiğinde ellerinin titrediğini görmesinler diye ellerini kahve kupasına iyice bastırdı. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğilirken, "Flört etmeye ayıracak zamanım yok," demeyi tercih etti. "Kendimi bir ilişkiye zaman ve efor ayırırken hayal edemiyorum. Yeni tanıştığım insanlara arkadaş olarak yaklaşmayı tercih ediyorum."

Daha önce birileriyle konuşmayı denediğini söylemedi. Sanki duygusal ve cinsel çekim içinden söküp alınmış gibi hissettiğini anlatamadı. En son ne zaman birine bir şeyler hissedebildiğini düşündüğü zamanı söyleyemedi.

Çünkü bu yedi yıl öncesiydi.

Yüzüne görünmez maskesini taktı. Genişçe gülümseyip omuz silkerken elindeki kupayı masaya bıraktı. "Hem," dedi masanın üzerindeki oyun kollarına alayla bakarken. "Benim kadar iyi *PES* oynayan bir erkek bulmak imkânsız."

"Bak sen," dedi Çağrı gülerek. Konunun değişmesi için ona yardımcı olmaya hevesliydi. "Nasıl oynadığını bilmesem yalan atıyorsun derdim." Elleriyle ağzının etrafını kapatarak, "Asla ona sataşmayı denemeyin," diye uyardı.

"Yeteneklerimi sorgulamayı deneyen birkaç kişiyle epey *PES* oynadık," dedi Afra göz kırparken. "Çok kişiyle iddiaya girdim."

"Kazandın varsayıyorum," dedi Betül. Afra onun salondaki en iyi *PES* oyuncusu olduğunu biliyordu. Bir keresinde Sarp'la açtıkları yayını izlemişti.

"Kaybetmek kanımızda yok." Afra mutlu *gözüken* bir şekilde kollarını hafifçe yanlara doğru açıp gerindi. Oysa avuç içleri terlemeye başlamıştı.

"Diyorum Afra'yı yayınlara alayım, turnuvalara falan sokayım da yok," dedi Sarp araya girerek. Afra'nın attığı bakışı görünce panikle ekledi. "Kabul etmemene kızmıyorum, canım ya. Sonuçta ünlü insanlarız. Gözükmemek istemen kadar doğal bir şey yok."

Geçmişte yaşananlarla bilinen ünü değiştirebilen tek kişi Sarp'tı. Afra bunu takdir ediyordu. Ama yüzlerce insan kim olduğunu anlayabilecekken ekranda onların karşısında duramazdı. *Yapamazdı.*

Çağrı saatine baktığında Afra da diğerleri de kalkma vaktinin geldiğini anlamıştı. "Çok geçe kalmayalım," dedi Çağrı. Bakışları bir Afra'ya, bir Sarp'a döndü.

Sarp'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Afra sesinde belirmeye başlayan endişeyle. Arkadaşının yüzündeki ifadeyi çok iyi tanıyordu. Bir şeyler olmuştu.

"Size bir haberim var."

Afra ile Çağrı arasında kısa bir bakışma geçti. İkisi de neyin geldiğini hissetmişti.

Çağrı "*ben haklıydım*" dercesine tek kaşını havaya kaldırdı.

Sarp uzanıp Betül'ün elini tuttuğunda Afra'nın dudakları beklentiyle aralandı, nefesini tuttu.

"Biz... çocuk bekliyoruz. Henüz iki aylık." Sarp'ın gözleri Betül'ün yüzünde dolaştıktan sonra dönüp bir Afra'ya, bir Çağrı'ya baktı. "Ben... *baba* oluyorum." Titreyen sesiyle birlikte gözleri doldu, yaşlar yanaklarına doğru süzülmeye başladı.

Afra, Betül'ün aydınlık yüzüne, pembeleşmiş yanaklarına, dudaklarının kenarındaki gülümsemeye ve karnında duran eline baktı. Vücudunda akan kanın yavaşladığını hissederken sersemlemiş bir şekilde ayağa kalktı. Çağrı ise ondan önce davranmıştı.

Sarp heyecanla ayağa kalktı. Betül'ü de kendisiyle birlikte kaldırmıştı. Sarp'ı kendine çekerken, "Kardeşim!" diye gürledi Çağrı. "Sağlıkla büyüsün. Çok iyi anne baba olacağınızdan eminim."

Scanned with CamScanner

Sarp gözyaşlarını silerken, "Çok mutluyum," dedi boğuk sesle. "İnsanlara söylemeyi düşünmüyoruz. Nazar var göz var ama... sizin bilmenizi istedim."

Afra nasıl onların yanına gittiğini hatırlamıyordu. Tek bildiği Sarp'la sarılırken onun gözyaşlarını omzunda hissettiğiydi. Betül'e kollarını doladığında sanki onun içinde atan ikinci kalbi hissedebiliyordu. "Tebrik ederim," dedi Afra burnunu çekerken. "O kadar... O kadar *sevindim ki.*"

"İyi ki varsın, Afra," diye mırıldandı Betül onun sırtını sıvazlarken. Burnunu çekti. "Büyüdüğünde Afra teyzeniz böyle ağlamıştı derim artık."

"Çabuk yedi ay geçsin," dedi Çağrı hevesle. "İlk arabası benden."

Sarp tükürüğü boğazına kaçmış gibi bir öksürük krizine girdi. "Çocuğa doğum hediyesi *araba* mı alacaksın?"

"Asla unutamayacağı bir hediye olacak."

"Çağrı," dedi Afra sabırla. Ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Kimse iki aylıkken alınan hediyelerini falan *hatırlamıyor.* Yeni doğan bebeğe altın takılır."

Çağrı elini Sarp'ın omzuna dayadı. "Sarp her ay ona Çağrı amcasının araba aldığını söyleyip bunu beynine empoze ederek büyütür onu."

Hepsi gülüşürken Afra aceleyle gözyaşlarını sildi. Kollarını Betül'den çekerken Sarp'la onun yan yana görüntüsüne baktı. Arkadaşının bu kadar sevildiğini görmek ona huzur veriyordu.

Afra bir gün böyle sevileceğine inanabilir miydi? Ya da... *sevebileceğine?*

"Bu süreçte Betül'ün yanından ayrılmamayı planlıyorum," diye devam etti Sarp. "Olumlu enerjimizi düşürecek bir şeyler yapmak istemiyorum. Ve onların yanına gitmek... Mezarlık ziyaretleri hiçbir zaman favorim olmadı." Afra onun kafa karışıklığını hissedebiliyordu, Sarp bunun için vicdan yapacak biriydi. "Sizinle vakit geçirip bu haberi vermek istedim ama günün geri kalanında size eşlik edemem."

"Kusura bakmayın," dedi Betül mahcup bir şekilde. "Bebeklerin anne karnındayken olumsuz enerjiden ve ebeveynlerinin ruh halinden etkilendiğini yeni okuduk."

"Hiç sorun değil, yenge." Çağrı zor konuşmayı yapma görevini üstlenmişti. Afra konuşan kişi olduğu için ona minnettardı. "Sizin önünüzdeki aylara odaklanmanız gerekiyor zaten, geçmişe değil. Yine de artık biz yavaştan kaçalım. Bu güzel haberi bir gece mutlaka kutlayalım ama, tamam mıdır?"

Betül geniş bir şekilde güldü. "Müsait olduğunuzda bize haber etmeniz yeter. Biz genelde buralardayız."

Betül'le sarılıp vedalaştılar. Sarp onlara güvenliğe kadar eşlik etmek için bahçe terliklerini giydi. Birkaç saniye sonra üçü de bahçeden çıkmış, yan yana sessizce yürüyordu. Betül gözden kaybolana kadar evin kapısından gülümseyerek onları izlemişti.

"Demek baba oluyorsun," dedi Çağrı durgun bir sesle.

"Ya olamazsam?"

Sarp'ın aniden sorduğu soru, Afra'nın da Çağrı'nın da ona bakakalmasına neden oldu.

"Ya iyi bir baba olamazsam?" Sarp derin bir nefes aldı. Afra'ya kaçamak bir bakış attı. "Bir kızım olursa senin öğrettiğin gibi saçlarını örerim diye düşündüm. Bir oğlum olursa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Hayatımın çoğu erkek adam gibi görülmediğim için zorbalanmakla geçti. Ben... yetersiz hissediyorum."

Afra yürümeye devam ederken nazikçe elini Sarp'ın sırtına yerleştirdi. "Hayatımda gördüğüm en iyi eşsin, Sarp," dedi tüm dürüstlüğüyle. "Ve buna izlediğim tüm Kore dizilerini bile dahil ediyorum. Sen *iyi bir adamsın.* Her zaman öyleydin. Ve iyi adamların, kötü bir baba olma ihtimali yoktur. *Mükemmel* bir baba olacaksın. Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum."

Çağrı da bir elini Sarp'ın sırtına yerleştirdi. "Hiçbir sorun olmayacak. Sorun olursa, yardıma ihtiyacın olursa, sadece bunları söylemek istersen bile biz buradayız."

Sarp kafasını sallarken gözlerinde batmak üzere olan güneşin

Scanned with CamScanner

yansıması belirmişti. Güvenliğin önünde durduklarında bir elini kısa sarı saçlarından geçirdi. "O zaman..." dedi tereddütle. "Baba olacağım haberini onlara söylemek size düşüyor."

Afra gözleri sızlasa da gözyaşlarını bastırmayı başardı. Güçlükle yutkundu. Kafasını sallayarak onu onayladı.

"O iş bizde," dedi Çağrı. "Kendine iyi bak, kardeşim."

Tokalaştılar.

Sarp ona sarılırken, "Afra," diye mırıldandı. "Benim için... Mete'ye teşekkür eder misin? Bunu hep söylemek istedim ama daha önce onu ziyaret edecek cesaretim hiç olmadı. Eğer bu haberi alacaksa teşekkür ettiğimi de bilmesini isterim."

Afra'nın dudaklarındaki tebessüm titredi. Sarp'ın sırtını sıvazladı. "Tabii," derken sesi çatladı. Hiç ziyaret etmedikleri Mete'nin mezarını hayal etti. Hayalindeki mezar yalnızdı, oysa Mete daima dışarıya çıkabilirlerse hep beraber görüşeceklerini söylerdi.

Yolları ayrıldı. Sarp eve doğru kafası öne eğik bir şekilde yürürken Afra ve Çağrı siteden çıktı.

Çağrı arabayı otoparktan çıkardı. Biraz uzaklaştıktan sonra boş bulduğu ilk yerde arabayı sağa çekip elinde sigara paketiyle arabadan indi. Afra da arabadan çıkıp onun yanına geçti. Kalçasını arabanın kaputuna dayarken Çağrı'nın uzattığı paketten bir dal sigara aldı.

Çağrı ilk önce Afra'nın sigarasını yaktı, sonra da kendininkinin. "Görünüşe göre bana bir paket karpuzlu sakız ve iyi bir kahve borcun var."

Afra sigaranın dumanını ciğerine çekerken gözlerini kapattı. Dudakları arasından nefes verirken, "Uzun zamandır iddia kaybetmemiştim," diye mırıldandı. "Ve kaybettiğime bu kadar sevinmemiştim."

Bir süre ikisi de konuşmadı.

Sigara dalları avuçlarında izmarite dönüştüğünde, "Belki de sevilmeyi hak ediyoruzdur," dedi Afra şüpheyle.

"Belki sevebilmeyi hak ediyorsundur," dedi Çağrı ona bakma-

dan. Yüzündeki dalgın ifade yaşını biraz olsun göstermesini sağlamıştı. Çöp kutusuna fırlattığı izmarit köşeye çarpıp içeri düştü. "Hadi, geç olmadan gidelim artık."

Afra elindeki sigara cesedine baktı. Kalçasını kaputtan ayırıp elindekini çöpün kenarında söndürdükten sonra tekrar arabaya bindi. İlk iş annesi ve Ayşegül'e durum güncellemesi için mesaj attı. Daha sonra kablolu kulaklıklarını kulağına geçirdi ve gün kendini akşama bırakırken sadece yolu izledi.

Geçmişe doğru zaman yolculukları böyle başladı.

Afra'nın bakışları gittikçe ağırlaştı. Dünya bir anda daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Yol kenarındaki ağaçlar, gittikçe kaybolan günün izleri, günbatımıyla turunculaşmış gökyüzü... Bir gün asla tekrar göreceğine inanmadığı şeylerdi bunlar ama o görmüştü. Kaybettiği arkadaşları da dünyayı bu gözlerle görmeyi hak ediyordu.

Gitmeleri gereken az bir yol kaldığında, Çağrı'nın elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. Yolculukları sadece mezarlıkla onlar arasındaki mesafeden ibaret değildi. Yaklaştıkça ruhları geçmişe sürükleniyordu.

Büyük mezarlığın yanında kalan otoparka arabayı park ettiler. Mezarlığın girişindeki büyük kapıdan geçtikleri sırada ikisinin de vücudu gerginlikle dolmuştu. "Biraz yürümemiz gerekecek," dedi Çağrı durgun bir sesle.

Afra'nın göğsünde ilkel bir öfke belirdi. "Biliyorum." Gökhan'ın mezarı, büyük mezarlığın en uç köşesinde kalıyordu. Boş mezarı kimsesizlerin ve sahipsizlerin gömüldüğü bölüme yerleştirilmişti. Daha az ziyaret edilecek mezarlar en uzak köşeye mahkûm ediliyordu ama ironik bir şekilde Gökhan'ın her zaman ziyaretçileri vardı.

Çağrı'nın adımları yavaşladığında Afra dalgınlığından sıyrıldı. Çoktan gelmişlerdi. Gözleri etrafta gezindi. Bakışları Gökhan'ın mezar taşını bulduğunda kanı donsa da ilerlemek için kendini zorladı. *Bir adım daha, bir adım daha, bir adım...*

Boş kefenin gömüldüğü mezarın yanına doğru ilerlediler. Afra

Scanned with CamScanner

bacaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Gözleri mezarın üzerindeki rengi atmış kâğıtlarda, solmaya yüz tutmuş çiçeklerde gezindi. Kâğıtlar rüzgârın etkisiyle hafifçe titriyordu. Bırakılan çiçeklerin bir kısmı renklerini yavaş yavaş toprağa teslim ederken bazıları hâlâ canlı bir direnişle toprağa tutunuyordu.

Mezar hem terk edilmiş bir adamın sessizliğini, hem de sıkça ziyaret edilen bir yabancıyı yaşatıyordu. Ziyaretçileri, Gökhan'ı tanıyan insanlar değildi. Afra daha önce mezarlığa bırakılan notları okumuştu. Ziyarete gelenler, Gökhan'ı anladığını düşünen insanlardı.

Gökhan'ın ailesi hiçbir zaman mezarına gelmemişti.

O yüzden "*kimsesiz*" demişlerdi ona.

Ama asla yalnız olmamıştı.

Yılın bu zamanlarında kendi tanıdıkları şekilde Tutsak 6'yı anan insanlar olurdu. Bazıları için Tutsak 6 bir mücadele sembolüydü.

Gökhan Didar ise sadece bir çocuktu. İnsanların onun yönelimini bilmesinden korkan, sadece özgür olmayı hayal eden bir çocuk.

Onların unutamadığı Tutsak 6'ydı. Afra'nın andığı kişi ise Gökhan Didar'dı. Gökhan'ı anmalarına karşı ne düşüneceğini bilemese de özgürlüğü için savaşan herkesi anlıyordu. O mücadeleyi tanıyordu.

Afra yavaşça mezarın yanındaki oturma yerini andıran taşa oturdu. Çağrı ise kaşları çatık bir şekilde mezarın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Dikkatle çiçekleri ve eskimiş notları düzenlemeye başladı. "İnsanlar gelmeyi akıl etmiş ama bir mezara saygı duymayı öğrenememişler," diye söyleniyordu kendi kendine. "O böyle olsun..."

Afra'nın boğazında bir yumru büyürken gözlerini kaçırıp etrafa bakındı. Tanımadığı insanların isimlerini ve ölüm tarihlerini okuduğunda içinde bir boşluk belirdi. Her bir mezar taşını okurken içindeki boşluk büyüdü de büyüdü, onu yutacak bir hal aldı.

Gökhan'la tanışalı, onu kaybedeli yıllar geçmişti. Afra onun

sesini çoktan unutmuştu. Fotoğraflar onu unutmasına engel olan tek şeydi.

Afra, Gökhan'ın yaşındakilere bakıp "*çocuk*" dediği yaştaydı artık. Gökhan ise hiç büyümemişti. Hep çocuk kalmıştı.

"Afra?"

Çağrı'nın seslenmesiyle Afra bakışlarını zorlukla Gökhan'ın mezarına çevirdi. Çağrı ne yaptıysa işe yaramıştı. Şimdi her şey daha derli toplu gözüküyordu, devrilmiş rengârenk rüzgârgülü tekrar ayaktaydı.

"Dalmışım," diye mırıldandı Afra. Gözleri onun mezar taşına kaydı.

GÖKHAN DİDAR
17.05.2003
13.08.2021

Afra birden, yıllarca kaçırdığı bir gerçeği fark etti. "Doğum gününü bize söylememiş," dedi şaşkınlıkla. "Evin içinde doğum gününü kutlamak istememiş." Mayısın on yedisinde evde ne yaptıklarını, hangi görevin verilmiş olduğunu hatırlamaya çalışsa da başaramadı. Yoksa Gökhan doğum günlerini sevmiyor muydu?

Çağrı ellerini dizlerine dayayıp doğruldu. Mezarın etrafından dolaştıktan sonra Afra'nın yanına oturdu. "Niyeyse tam onluk bir hareket gibi hissettirdi," dedi buruk bir sesle.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Afra bakışlarını eline indirip o günleri hatırlamaya çalıştı. Zihni belirli, sarsıcı anları hatırlarken diğer günleri kafasının içinden silip atmıştı.

"En azından yalnız değil," dedi Çağrı bir süre sonra sessizliği bozarak. "İnsanlar onun için buraya geliyor. Onunla konuşuyorlar."

"Gelenler onu *tanımayan* insanlar." Afra'nın sesi kısıktı.

"Sen mi başlarsın, yoksa ben mi?"

Afra gözlerini Çağrı'nın yüzüne kaydırmakla yetindi. Çağrı derin bir nefes alıp kendini cesaretlendirmeye çalıştı. Konuşmaya başlamadan önce sertçe yutkunması gerekti. "Umarım her nere-

Scanned with CamScanner

deysen orada mutlusundur," diye başladı. "Klişe olacak ama siktir et. Ne Afra'nın ne benim duayla çok aramız yok, bir dua bekliyorsan da kusura bakma."

Afra gözlerini gittikçe kararan mavi gökyüzüne çevirdi. "Ben her gece dua ediyorum," dedi usulca.

"Tamam, sadece benim duayla aram yokmuş," diye düzeltti Çağrı. "Teknik olarak mezarın içinde olmasan da burada olduğunu varsayacağım. Görüşmeyeli… bazı güzel şeyler oldu. Sezai amcayı anlatmıştım sana, hatırlar mısın? Fizyoterapi işe yarıyor, az da olsa tekrar yürüyebilmeye başladı. Annemi Feyza ile tanıştırdıktan iki gün sonra Feyza ile konuşmayı tamamen kestik. Onun için en iyisi buydu, benim için olmasa da. O kadar mükemmel bir dünyayı hak ediyor ki, benim dünyamın yanından bile geçmemeli. Kendisi de bunu farkında."

"Böyle düşünme," dedi Afra yavaşça. Gün içinde Çağrı'nın söylediği her şeyi düşününce, onun kendini ne kadar değersiz gördüğünü daha da iyi fark etmeye başlamıştı. "Seni seven bir insan, senin hayatla mücadeleni de sever."

"Benim mücadelem, onun mücadelesi olmamalı," dedi Çağrı yüzünü arkadaşına çevirirken. "İstediğini söyle, Afra ama hepimizin hayatı birer yük ve ben… sevdiğim insanın bu yükü taşımasını *istemiyorum*."

"Çağrı, kızdan ayrıldıktan sonra kaç kişiyle görüştün?"

"Konumuz bu değil, ayrıca *sıfır*." Çağrı içgüdüsel bir şekilde güldü. "Hayatıma devam ediyor gibi gözüküyorum ama bu mezarlığa ne zaman gelsem yerimde saydığımı fark ediyorum."

"Uzun bir yolun sonunu görememen, yolda ilerlemediğin anlamına gelmez," dedi Afra yumuşak bir sesle. "Bazı günler yerinde saydığını düşünsen bile."

"Tam mesleğini seçtin, biliyorsun değil mi?"

Afra hafifçe gülümsedi. "Biliyorum." Gözlerini yumup kafasını geriye doğru yatırdı. İnsanları anlamak, içindeki anlam arayan

o küçük kız çocuğunu iyileştiriyordu. Afra hem kendini hem de o kız çocuğunu iyileştirmek adına çok yol kat etmişti.

"Vakıf bağışı için iki büyük şirketle daha anlaştık," diye devam etti Çağrı. "Sağlam yatırımcılar."

Afra istemsizce güldü. "Zenginliğinle ilgili laf ederdi muhtemelen." Çatlayan sesinin aralıklarına özlem dolarken nefes alamadığını hissetti.

"Onu başkası yapıyordu."

Afra'nın dudaklarındaki tebessüm silindi, göz göze geldiklerinde ikisi de o ismi anmadı. Çağrı omuz silkip bakışlarını mezara çevirdi. "Artık daha çok insana yardımım dokunuyor. Afra'nın da bursunu artırdık."

"En sevdiğim burs," diye ekledi Afra.

Çağrı alçak sesle güldü. Dudaklarındaki tebessüm çok geçmeden, hızla soldu. "Her gün, bir gün günahlarımın kefaretini ödeyeceğimi umarak güne başlıyorum. Daha iyi bir insan olmam gerekiyor. Daha önce de anlatmıştım ama… bir gelişme yok. Her gün başkalarına yardım etme imkânım olmasa sanırım devam edemezdim. Birkaç gün vakıftan uzak kalmayı denedim, Gökhan ama olmadı. Sanırım artık sadece başkaları için yaşayan bir insandan ibaretim. Eminim bunu komik bulurdun. Gerçi *tüm bunları* komik bulurdun. Ölmüş olman dışında."

Söyledikleri Afra'nın gözlerini ona çevirmesine neden oldu.

Çağrı gözlerini mezar taşından ayırmadan konuşmaya devam etti. "Yaşadığımız o günlerden sonra bazen şu an her şey bir sahneden ibaretmiş, biz de rol yapıyormuşuz gibi geliyor. Sanki ne ben ne de etrafımdaki insanlar iyileşmiş, sadece ilaçlarla rol yapmayı öğrenmişiz. Kendimize her şey yolunda demişiz ve sonra herkes inanınca kendimizi de inandırmışız." İç geçirdi. "Bazen mutlu muyum, üzgün müyüm, devam edebiliyor muyum diye sorguluyorum. Bazen… gerçek gibi hissettirmiyor."

Afra sessizce onun gözlerine dolan yaşları izledi.

"Terapistim bunun iyileşmenin bir parçası olduğunu söylüyor. Bazı günler… Bazı günler dipte hissetmek ve geçmişte kal-

Scanned with CamScanner

mak normalmiş." Çağrı elini gözlerinde gezdirip derin bir nefes aldı. "Sadece... *kaybettiğimizi* anlamıyorlar. Bir parçamızın asla o evden kurtulamayacağını. Ve sizin kurtulamadığınızı kabul etmenin yükünü."

Mezarlık sessizliğe gömüldüğünde Afra elini yavaşça Çağrı'nın sırtına yerleştirdi. Çağrı bir saniyeliğine irkilse de elinin orada kalmasına izin verdi.

"Yaşımız ilerliyor," dedi Afra boğuk bir sesle. Gözlerini Çağrı'dan ayırıp eski dostunun mezarına çevirdi. "Bir rakam değişiyor, olgunlaşmamızı bekliyorlar. Yıllar geçtikçe değişiyoruz tabii. Bazı şeyler daha çok geride kalıyor ama bazen... On sekiz-on dokuz yaşlarındaki çocukları görüyorum sokakta, kafelerde, otobüste ve metroda. Gökhan... o kadar *küçükler* ki! Her şey için o kadar küçüktük ki." Gözlerini yumdu. "Yıllar geçti. *'Büyüdün!'* dedi insanlar bana ama sen hiç büyümedin, Gökhan."

Yıllar geçmişti.

Geçmedi işte, diye düşündü Afra. "Daha fazla ziyarete gelebilmek isterdim ama terapilerde bize söyledikleri şey o günleri geride bırakmak için birbirimizi de geride bırakmamız gerektiğiydi. Rahatlamak için birbirimize veda edebilir ama konuşmaya devam edemezdik. Geçmişe takılı kalamazdık.

"Bir süre sonra onları dinlemedim. Terapileri bıraktım, annemi arkadaşlarım olduğunuz gerçeğine alıştırdım. Çağrı'yla sık sık görüşüyorum mesela. Onun yanındayken her sorun yoluna girebilirmiş gibi hissediyorum. Bazı günler bile isteye geçmişte takılı kalıp o günleri düşünüyorum. Bazı günler kapımı kapatıyorum, ışıkları söndürüyorum ve zihnimi Daire 13'ün koridorlarına bırakıyorum. Takılıp kalmış gibi hissetmiyorum. Daha önce geçtiğim bir sokaktan geçer gibi hissediyorum. Yaşadığımız onca zorluğa rağmen o zamanlar birbirimizde nasıl bu denli huzur bulabilmişiz, ona şaşıyorum. Aradan yıllar geçti ama insanların yanında en huzurlu hissettiğim anlar, sizin yanınızda olduğum günler. Garip, değil mi?"

Nasıl devam edeceğini bilemeden birkaç saniye sustu. "Sarp

baba oluyor, biliyor musun?" Afra'nın kahverengi gözleri yaşlarla doldu. "Buraya gelmek istedi fakat hamilelik sürecinde negatiflikten uzak durmak istiyorlarmış. Eminim ona hak verirsin."

Çağrı derin bir nefes aldı. "Sarp o kadar sağlam toparlandı ki... Kendi hayatını, kendi ailesini sıfırdan kurdu. Çok güzel bir villada, âşık olduğu bir kadınla yaşıyor. Görsen inanmazsın belki ha, *o derece*."

Islanmış kirpikleri arasından mezarlığı izlerken, "Her zaman diyecek bir şeyin nasıl oluyor, Çağrı?" diye sordu Afra. "Sessizlikle bile nasıl konuşacağını çok iyi biliyorsun."

"Çünkü sustuğum çok şey var."

Afra gözlerini yumdu. "Sanırım ben kendi zihnimde konuşmakta daha iyiyim," diye mırıldandı. "Anlatacak daha çok şeyim varmış gibi hissediyorum ama hiçbiri dilimin ucuna gelmiyor."

"Söyleyeceklerini benim duymam gerekmiyor." Çağrı ona pas atar gibi omzunu hafifçe onun omzuna değdirdi. "Nasıl daha rahat hissedeceksen öyle yap."

"Tabutun içinde değil," diye mırıldandı Afra gözlerini aralarken. "Sanki o ev havaya uçtuğunda onlar da gökyüzüne saçıldı." Çenesini elinden kaldırıp kafasını geriye yatırdı. Gece mavisi gökyüzünde bu gece yıldızlar yoktu. "Sanki oradalar."

"Böyle düşünmek rahatlatıcı," diye itiraf etti Çağrı. "Buraya sık gelemediğimde vicdan azabı çekiyorum. Kafamızı kaldırıp baktığımızda orada olduklarını bilmek iyi olurdu."

Belki yıldızlara karışmışlardır, diye düşündü Afra. Bu akşam göğün yıldızsız olması canını sıkmıştı. Bakışlarını tekrar mezara çevirdi. Dudaklarını aralayıp bir kelime daha edemedi. Bir duygu fırtınası içinde savrulurken zihninde bir cümle daha toparlayamadı. Buna rağmen sessizce beklerken bile Gökhan'a tüm ruhunu anlatabildiğini hissetti. Sanki Gökhan onun içini görüyordu.

O anlar, diye düşündü. *Gökhan'ın beni anlaması için hiçbir zaman konuşmam gerekmedi.*

Gökhan'ı temsil eden kefen toprakla örtülüydü ama onun

Scanned with CamScanner

toprağın da üstünde bir yerlerde olduğunu biliyordu. Toprağın ağırlığı onu hiçbir zaman ezmeyecekti. Hem büyük bir yalnızlık hem de derin bir yakınlık hissediyordu toprağın örttüğü o boşluğa karşı.

Afra ayağa kalkıp mezarın yanında dizleri üzerine çöktü. Dövmeyle kaplı kolunu öne doğru uzattı. Parmaklarıyla toprağın üzerine dokunurken kalp atışları hızlandı.

Sözümüzü tutmaya devam edeceğim, diye düşündü Afra. *Sözümüz için devam edeceğim. Hem seni hem beni yaşatacağım içimde. Her neredeysen, Gökhan... Huzurlu kal hep.*

Hafif bir esinti Afra'nın yüzünü yaladığında dikkati toprağın üzerine saplanmış, dönen rüzgârgülüne kaydı.

Afra'nın aralık dudakları titrerken gözyaşları usulca yanaklarına döküldü.

Belki gökyüzünde, belki de ona adanmış bu toprağın altındaydı ruhu. Gökhan bir şekilde onları duyuyor, onları görüyordu.

İçi tuhaf bir huzurla dolarken burnunu çekti. Elinin tersiyle yanaklarını silip yavaşça doğruldu ve dizlerindeki toprağı temizledi. "Gidelim mi?" diye mırıldandı yüzünü Çağrı'ya çevirirken. "Yolumuz uzun."

Çağrı dalgın bakışlarını mezardan zar zor ayırdı. "Gidelim," diye tekrarladı.

Mezarlıktan ayrıldılar. Çağrı arabayı çalıştırıp arabaya binmeden bir sigara daha yaktığında bu sefer Afra ona eşlik etmedi. Çağrı'nın sigarasının bitmesini bekledi.

Sonra da uzun bir yolculuğa çıktılar.

"Samsun'a varmamız ne kadar sürer sence?" dedi Afra tekrar şehrin trafiğine girdiklerinde.

"Sen varsın diye boş, düz yolda bile çok hız yapmam," dedi Çağrı düşünceli bir sesle. "Sanırım sekiz-dokuz saate varmış oluruz. Arkada termos, kahve-çay falan var. Fırına uğrayıp alacağımızı alalım, yiyeceğimizi yiyelim. Sen arabanın içinde üstünü

değiş. Sonra koltuğu geriye yasla ve keyfine bak. Sabaha varmış oluruz."

"Senin de uyuman gerekiyor." Afra onun araba sürmekten zevk aldığını biliyordu ama uzun yolun onu bile yorabileceğini düşünüyordu.

"Sana mesaj attığımda yeni uyanmıştım," dedi Çağrı bıyık altından gülerken. "İş dediğim uyumaktı anlayacağın. Gece yolculuğuna uykusuz çıkacak değilim. Bana emanetsin sonuçta."

Afra teslim olurcasına iç geçirip geriye yaslandı.

"Müzik açabilir miyim?"

Afra tekrar iç geçirdi. "Fırına varana kadar," diye mırıldandı. "Biraz yolun uğultusunu dinlemek istiyorum."

"İzniniz için teşekkürler, Afra hazretleri," dedi Çağrı gülerek. Birkaç saniye sonra bir *Hadise* şarkısı arabanın içini doldurdu. Pop müziğin Çağrı'nın ruh halini inanılmaz hızlı düzeltme etkisi vardı. Üstelik Afra'nın kötü sesiyle eşlik etmesi Çağrı'yı her zaman eğlendirirdi. Bu yüzden Afra bol bol şarkı söyledi.

En sevdikleri fırından dopdolu bir alışveriş yaptılar. Afra arabanın içinde tekken elbisesinin altına pijama altını giydi. Yola tekrar çıktıklarında telefonuna düşen aramayı gördü. "Annem arıyor," dedi Çağrı'yı haberdar ederek. "Hoparlöre alıyorum."

"Al, al."

"Alo, anne?"

"Afra neredesiniz, kızım? Ziyaretinizi yaptınız mı?"

Afra yutkundu. "Evet. Yaptık." Bir an duraksadı. "Fırından bir şeyler aldık, Samsun'a doğru yola çıkıyoruz şimdi. Pijamalarımı giydim ben de. Biraz yolu izleyip uyumaya çalışacağım."

Annesi bir süre sessizliğe büründü. Afra onun kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştığını biliyordu. Afra terapi alırken annesi de yıllarca ona eşlik etmişti. Aralarındaki iletişimi geliştirerek birbirlerini anlamaya başlamışlardı. Belirli sınırlar çekerek birlikte yaşamaya çalışıyorlardı. Annesi her zaman onun için endişeleniyordu ama Afra artık kısıtlayabileceği biri değildi. Bu yüzden, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu çekingen bir şekilde.

Scanned with CamScanner

Afra gözlerini yumup sorunun zihninde şekillenmesine izin verdi. "Eski, sevdiğim bir dostu görüp hayatının yolunda olduğunu öğrenmiş gibi." Sesi kısılmıştı. "Anne... keşke..." Konuşmaya devam edemedi.

"Biliyorum, kızım." Annesinin sesindeki yorgunluk belli oluyordu. "Çağrı yanında mı? O nasıl?"

"Buradayım, Hilal teyze." Çağrı gözlerini yoldan ayırmadı. "İyiyim ben, gün ortasına kadar uyudum yola çıkacağız diye. Tın tın gidiyoruz şimdi. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Yarın sarma saracağım size."

Çağrı hevesle kafasını anlık olarak Afra'ya çevirdi. Pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Döndüğünüzde işin varsa bile akşam yemeğine gel."

"O günü tatil yaparım ben!" diye ilan etti Çağrı. "*Kesinlikle* geliyorum. Ellerine sağlık, teyzem."

"Anne, yüzünü görmen lazım," dedi Afra kendini tutamadan kıkırdarken. "Araba kullanmasa arabanın içinde zıplardı. Mutluluktan ağlayacak."

"Abart!"

"Aman," dedi annesi sert sesle. "Çağrı doğru düzgün kullan bak arabayı. Bir hatanı duyarsam..."

Çağrı güç bela yutkundu. "Evet, Hilal teyze."

"Afra sana emanet."

"Gözün arkada kalmasın."

"Afra, tamam annecim. Uyandığında bana haber et, olur mu? Çağrı sen de durduğunuzda bana yaz. Nerede olduğunuzdan haberim olsun."

"Sürekli haber ederim, merak etme sen," dedi Çağrı. "Canlı konum atarız birazdan. İstediğinde açar bakarsın."

"Ben de yazarım, anne. Sen rahatına bak, uyumaya çalış, olur mu?" Afra hoparlörü kapatıp telefonu kulağına dayadı. "Seni çok seviyorum, anneciğim."

"Ben de seni, kızım. Ben de seni çok seviyorum. İyi yolculuklar size. Su gibi git, su gibi gel."

"Geleceğim, anne," diye mırıldandı Afra telefonu kapatırken. Basit bir cümleydi fakat annesi de kendisi de bu cümlenin altında yatan anlamı biliyordu. Afra bir gün gitmiş, aylarca geri dönememişti. Şimdi ise... her yolun onu annesine çıkaracağını biliyordu.

Afra yolu izlemeye başlarken bu sefer kulaklık takmadı. Bakışları yanından geçen arabalara tek tek takılırken zihni yavaşça bulanıklaşmaya başlamıştı. Birbirine sarılmış gibi geçip giden ağaç siluetleri silindi ilk önce. Yolda olmanın sesi bir ninni gibi hissettirmeye başladı.

Sonrasında sadece karanlık vardı.

Uyandığında Afra'nın fark ettiği ilk şey yamuk yatmaktan belini ağrıtmayı başarması oldu. Homurdanarak duruşunu düzeltirken gözlerini yavaşça kırpıştırdı. Uyku mahmurluğunun üzerinden aniden kalkmasına neden olan şey arabanın hareket etmemesiydi. Aniden doğrulup kısık gözlerle boş sürücü koltuğuna baktı. "Çağrı?" diye kendi kendine mırıldandı. Arabanın kapısını açıp inerken etrafına bakınıyordu.

Çağrı'yı kıvırcık saçlı, kalıplı ve dövmeli bir adamla bir çöp kutusunun yanında sigara içerken bulduğunda gözleri kısıldı. "Kutay?" dedi sorarcasına.

İkisinin de bakışları ona çevrildi.

"Günaydın," dedi Kutay tok bir sesle. "Hiç uyanmayacaksın sandık."

Afra arabanın kapısını kapatıp onlara doğru yürümeye başladı. Bakışları Çağrı'ya takıldığında, "İnsan not bırakır," diye homurdandı. "Ödüm koptu."

"Sadece üç saniye beni göremeyince nasıl da deliriyor, bak işte," dedi Çağrı sırıtarak. Afra'nın kafasının üzerine elini yerleştirip saçlarını karıştırdı. "Bir şey yok, bir şey yok. Ama sürpriz bir misafirimiz var."

Scanned with CamScanner

Afra ve Kutay göz göze geldi. Afra onun yorgun görünen ela gözlerine, kararmış gözaltlarına ve yüzüne farklı bir hava katan kirli sakalına baktı. Kirli sakal dudaklarının kenarındaki yaraları saklama konusunda pek de başarılı sayılmazdı. Göğsündeki dövmeler hakkında ipucu veren kırık beyaz bir tişört ve siyah kot pantolon giymişti. Bileklerinden dirseklerine, oradan da omuzlarına doğru siyah mürekkebin kapladığı dövmeler uzanıyordu.

Bu sırada Kutay da Afra'nın kombinini inceliyordu. Çiçekli elbisenin üzerine geçirilmiş alakasız bir tişört, elbisenin altından giydiği kareli bir pijama ve dağınık saçlarla Afra, *Alice Harikalar Diyarı*'ndan çıkmış gibi görünüyordu.

Kutay gülümsediğinde gözlerini kenarı kısıldı. "Komik gözüküyorsun," derken sesi sıcaktı.

Afra onun sataştığını biliyordu. Kollarını kavuşturarak, "Yeni uyandım," diye açıkladı. "Ayrıca bu kombinle üç sokak yürüyebilirim bile. Beni kışkırtma."

"Ben de seni özledim."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Birdenbire nereden çıktığımı sormaman yeterli cevaptı," dedi Kutay tek kaşını havaya kaldırırken. Kaşı kahverengi-beyaz kıvırcık saç telleri arasında kayboldu.

Afra da tek kaşını kaldırarak ona baktı.

Kutay iç geçirdi. "Çağrı il dışında olduğum için duymamış ama..."

"Bir dakika, bir dakika!" diye araya girdi Çağrı. İşaretparmağını Kutay'ın göğsüne bastırdı. "Her mezarlık ziyaretinde hepinize tek tek haber vermek zorunda mıyım ben be? Bir kere de siz elinizi taşın altına koyun. Buluşmaya meraklıysanız siz çağırın!"

Kutay onu görmezden geldiğinde Afra gülmemek için kendini zor tuttu. Tanıdık bir görüntüydü. "Ben bir haftadır Samsun'daydım zaten. Bu akşam İstanbul'a dönüyorum. Burada olduğunuzu öğrenince sizi görmeden gitmek istemedim."

"Dün oturduğum kafeden sana müşteri ayarladım," dedi Afra. "Hadi yine iyisin."

Kutay uzanıp onun saçlarını karıştırdığında ikisinin gücünün de birleşimiyle Afra'nın açık kumral saçları kuş yuvasına döndü. "Aferin, dövmenin parasını çıkarıyorsun."

Afra ikisine de dik dik baktı. "Saçıma bir daha dokunursanız..."

İkisi de güldüğünde Afra'nın yüzü gevşedi. Dudakları yukarı doğru çekilirken, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Sen Karadeniz'e daha önce gelmedin, değil mi?" diye sordu Kutay merakla.

"Kutay," dedi Afra ciddiyetle. "Ben İstanbul dışına *ilk defa* çıkıyorum." Bunu söylediği anda İstanbul'da olmadığını fark etti. Gözlerini kırpıştırıp etrafa alıcı gözle bakarken şehrin içinde epey fazla yeşillik olduğunu fark etti. *İstanbul'da değildi!*

"Ömrünün yarısı bitmişken hem de," dedi Kutay iç geçirerek.

"Sağ ol, bunu söylediğin çok iyi oldu," diye homurdandı Afra. "Ben geç olsun, güç olmasın mantalitesinde düşünüyordum."

Kutay ona daha fazla sataşmamayı tercih etti. "Çok güzel bir yer biliyorum, müşterilerimden biri sayesinde keşfettim. Hem kahvaltı yaparsınız hem biraz üstünüzü başınızı toplarsınız ziyaretten önce. O kadar yol geldiniz, güzel bir mıhlama yiyip kaliteli çay için bari."

Afra'nın midesinden açlığını kanıtlayan ufak sesler yükseldi. Arabanın içindeki hamur işleri birden gözüne çekici gelmemeye başlamıştı. "İnan fark etmez," dedi midesinin tepkisine katılarak. "Gidelim yeter."

Çağrı anahtarı parmağında çevirdi, ardından arabanın kilidini açtı. Arabanın farları selam verircesine yanıp söndü. "Ne haberler var bizde, bir bilsen."

Kutay da cebinden anahtarı çıkarıp kendi arabasının kilidini açtı. "*İyilik Meleği* mi seçildin?" dedi alay edercesine. "Melek yatırımcılık nasıl gidiyor? Cennete gideceğin kesinleşti mi?"

"Yok," dedi Afra sakince. "Yakında seçilir muhtemelen ama asıl konu... Sarp *baba* oluyor!" İşaretparmağına saçını doladı. "Ben de hala oluyorum yani."

Scanned with CamScanner

Kutay donakaldı. Dudakları şaşkınlıkla aralanırken şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışırcasına bakışlarını ikisinin arasında kaydırdı. "Ne?"

Afra ve Çağrı pis pis sırıtarak Çağrı'nın arabasına doğru yürürken Kutay arkalarından seslendi. "*Hey!* Açıklama yok mu? Ne zaman? Nasıl? Nerede?"

"Mercimeği fırına verdikleri günü de sormadık," dedi Çağrı kaşlarını havaya kaldırırken. "Olmuş işte bir ara."

Herkes kendi arabasına geçti. Kutay önden giderken Çağrı da onu takip ediyordu. Yarım saat sonra vardıkları yer bir dağ restoranıydı.

Afra elbisesinin altına giydiği pijamayı arabada çıkarıp çantasından aldığı tarakla hızla saçlarını taradı. Arabayı otoparka park ettikten sonra biraz yürüyüp restorana girdiler. Restoran havası biraz esintili olsa da Samsun'un neredeyse tamamını deniz görüntüsüyle birlikte sunan, sıcacık bir yerdi. Kalabalık ailelerin doldurduğu masalarla hayat dolu ve tıklım tıklımdı.

Afra restoranın tuvaletinde yüzünü yıkadıktan sonra artık güne başlamaya hazır hissetse de günün devamına hazır değildi. Mete'nin adını düşündükçe elleri titriyordu. Onun doğup büyüdüğü şehirde olduğunu fark ettiği her saniye göğsünde bir ağırlık beliriyordu.

Tuvaletten çıktığında dar koridorda Kutay'la bir anda yüz yüze gelmeyi beklemiyordu. Birkaç saniyeliğine karşı karşıya durduklarında Afra, Kutay'ın bakışlarındaki hüznü fark etti. Mete'nin doğup büyüdüğü şehirde olmanın Kutay için bir anlamı olup olmadığını merak ediyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Kutay. Ela gözlerinin içi titredi.

Afra sorunun nedenini düşünmedi. "Evet," dedi geriye doğru bir adım atarken. Yeni bir güne başlama korkusunu geride bırakalı çok olmuştu. "Çağrı'yı bekletirsek ağzından kurtulamayız."

"Hı-hı."

Çağrı cam kenarında olan bir masaya oturmuş, onları bekliyordu. Afra cam kenarında, Çağrı'nın tam karşısındaki sandalye-

yi tercih etti. Kutay'ın birkaç önerisiyle sipariş verdiler. Çağrı ve Kutay kendi aralarında konuşurken Afra birkaç manzara fotoğrafı çekip annesine gönderdi. Annesinin son yıllarda hayallerinden biri Karadeniz turu yapmaktı. Yeşilin ve mavinin karmaşası olan fotoğrafların onu büyüleyeceğini biliyordu.

Afra neler yaptıklarını ve planlarını annesine anlattıktan sonra telefonu kapatıp masaya koydu. Bakışlarını tekrar manzaraya çevirdi. Koca, koyu mavi denizin üzerindeki ufak dalga hareketlerine ve hemen üstünde yükselen yeşilin tonlarına baktı. Dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. Mete'yi büyüten bu toprakları sevmesi için burada saatler geçirmesine gerek bile yoktu.

Saniyeler geçtikçe hüzün, bir örümcek gibi ağlarını göğüs kafesinin etrafına sarmaya başladı.

Mete burada olabilirdi.

Onlara Samsun'u gezdiren, bu manzarayı gösteren ve ne yemeleri gerektiğini anlatan o olabilirdi. Başka bir zaman diliminde, başka bir evrende Mete, ablası ve ailesiyle burada mutluydu belki de. *Olabilirdi işte*, diye düşündü Afra gözleri dalıp giderken. *Keşkeler niye bu kadar zor?*

Mete'nin adını duyduğunda Afra dalgınlığından kurtulup arkadaşlarının ne konuştuklarına odaklandı.

"Mete'nin ailesini ziyaret ettin mi?" diye sordu Çağrı.

"Onlarla bir iletişimim olmadı," diye cevapladı Kutay. Ela gözlerini önce masaya, ardından denize çevirdi. Yüzünde dingin bir ifade vardı. "Ve olmamasını tercih ederim. Anlarsınız ya..."

Ortak geçmişleri ve kurtuluş hikâyeleri onları birbirlerini anlamaya itiyordu. Afra onu yargılamıyordu, Çağrı'nın da yargılamayacağını biliyordu.

Çağrı ciddiyetle kafasını sallarken ince belli çay bardağından bir yudum aldı. Onun çoğu zaman güne viskiyle başladığını bilen Afra bu görüntü karşısında gülmemek için kendini zor tuttu.

"Muhtemelen biz de onları görmeden döneriz," dedi Çağrı. Bakışları onay ararcasına Afra'ya kaydı.

"Onlarla *görüşemem*," diye açıkladı Afra yavaşa yutkunarak.

Scanned with CamScanner

Çenesini kaldırıp bakışlarını Kutay'a çevirdi. "Yıllar geçti ama hâlâ ailesinin yüzüne bakabilir miyim, bilmiyorum. Bir gün ailesiyle konuşmak, oğullarının bana yaptığı abiliği onlara anlatmak istiyorum ama o gün, bugün değil. Kendimi hazır hissetmiyorum."

"Ailesiyle konuşmak zorunda değiliz," dedi Kutay omuz silkerek. Afra yüzündeki ifadenin bir an acı çekiyormuş gibi göründüğünü düşündü. "Boş ver, kafaya takma."

"Mete'nin ailesi, Afra'yı tanımak istiyor," dedi Çağrı. Afra bakışlarını yine manzaraya çevirip dinlemeye devam etti. "Onun kardeşi gibi gördüğü kızı merak ediyorlar. Şimdiye kadar bildikleri, duydukları her şey haberlerden ve röportajlardan. Daha Afra'yı tanımadan onu *seviyorlar*. Bir gün Afra'nın onlarla tanışması gerekecek. Zorunda olduğu için değil, onlardan kaçmaya devam edemeyeceği için."

Esen rüzgâr saçlarını restoranın içine doğru dalgalandırırken Afra ikisinin de bakışlarını üzerinde hissediyordu. "Kaçmakta kötüyüm," diye mırıldandı. "Bir gün onlarla yüzleşmem gerekecek."

Yemekler gelene kadar ağzını açıp tek kelime daha etmedi.

Masa üzerinde boşluk kalmayana dek donatıldı. Sıcak, fırından yeni çıktığı belli olan köy ekmeği, tereyağı kokusuyla ağız sulandıran mıhlama, peynir çeşitleriyle dolu tabaklar, kaymak ve bal, taze yeşillikler, domates, ızgara yeşil zeytin, siyah zeytin, sahanda sucuklu yumurta... Çağrı ve Afra aynı anda telefonlarını kaldırıp masanın fotoğrafını çektiler. Afra annesine yediklerini anlatmak istiyordu. Çağrı'nın ise Instagram'da paylaşmak için çektiğini biliyordu.

Birlikte kahvaltı yapmaya başladılar. Afra'nın Kutay'a hak vermesi uzun sürmedi. Her şeyin tadı *fazlasıyla* güzeldi. Çayın tadı bile farklıydı. Afra daha önce hiç gerçek bir kahvaltı yapmadığından şüphelenmeye başlamıştı.

Boşalan bardaklarındaki çay sürekli tazelendi. Birbirine anlatacakları onlarca günü olan dostlar olarak uzun uzun konuştular. Çağrı, Kutay'a ve Sarp'a karşı soğuk hissetse bile onları her gördüğünde sıcakkanlı davranıyor ve kendini geri çekmiyordu. Afra onu defalarca kez böyle görmüştü. Çağrı kalbi kırıldığında kalp kırıklıklarını saklayıp hiçbir şey olmamış gibi davranan biriydi.

Afra, Kutay'ı izlerken onun kollarını kaplayan dövmeleri incelemeye başladı. Kolunda süslü çerçevelerin sardığı bir yazı vardı. *Amor Fati.* Afra anlamını direkt olarak Kutay'a sormamış, ne anlama geldiğini kendi araştırıp bulmuştu. *Kaderini Sev.*

İnsanın başına gelenleri ve gelecekleri kabullenip yaşadıkları ve yaşayacaklarıyla savaşmadan onları kabullenmesi gerekiyordu. Afra, Kutay'ın bu dövmeyi seçme nedenini anlayabiliyordu. Geçmişleri keşkelerle, günahlarla ve karanlık sapaklarla doluydu. Yaşananları değiştiremezlerdi. Sadece yaşadıklarını kabullenip yola devam edebilirlerdi.

Amor Fati yazısının etrafında tüm kolunu kaplayan bağımsız semboller, uyumlu bir çizimle bir araya geliyordu. Bir pusula, sonu yok gibi görünen bir labirent, bulutlar ve bulutları çevreleyen bir girdap, yamalanmış gözüken kısımlar, kırık bir maske, yara bantları...

Dövmelerinin işçiliği kusursuzdu. Kutay, tenini zihninin karmaşasını taşıyan bir vitrine çevirmeyi başarmıştı. Afra, Kutay'ı tanıyordu ve onu tanıdığı için dövmelerini hissedebiliyordu.

Kutay'ın dövmelerine yeni bir tane eklenmediğinden emin olduktan sonra bakışlarını kaçırdı. Tenindeki vitrinde yeni bir mürekkep izi görseydi, onun anlatacakları olduğundan emin olacaktı.

Kutay'ın yeni bir dövmesi yoktu.

Restorandan ayrılıp mezarlık ziyareti için yola çıktıklarında öğle vaktiydi. Kutay mezarlığa daha dün gitmiş olsa da tekrar onlarla gelmek istemişti. Böylece iki arabayla yola koyuldular.

Afra camı açtı ve havanın içeri dolup yüzüne vurmasına izin verdi. Bir elini arabanın camından çıkararak avucunun içine dolan havayı hissetti. Zihninin içinde geçmişe doğru bir yolculuk yapıyordu.

Arabanın içinde bir sessizlik vardı. Çağrı şarkı açmamıştı. Yü-

Scanned with CamScanner

zündeki ifadeden Afra onun kendi düşüncelerine gömüldüğünü tahmin edebiliyordu. Birbirlerini konuşmak için zorlamadılar.

Nihayet durduklarında Afra arabanın camından önündeki görüntüye şaşkınlıkla baktı. Mezarlığın bir yanı çakıl taşlarıyla dolu deniz kıyısına iniyordu. Mezarlığın kendisi ise ufak bir tepenin etrafına yapılmış gibiydi, denizin yanında göğe doğru yükseliyordu. Ağaçların ve mezar taşlarının arasında tepenin yukarılarına uzanan merdivenler vardı. Her mezar taşı birbirinden farklıydı. Bazıları gösterişli, bazıları ise özensizdi. Mezar taşlarına yazılmış soy isimler genelde aynıydı. *Bayraktar.*

Afra'nın göğsü görünmez bir ağırlık altında ezildi. Burası Gökhan'ınki gibi kimsesizler mezarlığı değildi. Bir *aile* mezarlığıydı.

Arabadan indiklerinde Çağrı bir sigara yaktı. Kutay da ona eşlik etmek için paketini çıkardı. Afra, Çağrı'dan sigara çalmak için onun paketine uzandı. Dudaklarına sigarayı yerleştirdiği anda Kutay bir anda sigara dalını dudaklarından çekip aldı. "Seni bu illeti içerken görmek istemiyorum," dedi Afra'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştığında.

"Küçük bir kız çocuğu değilim ben, Kutay," diye tersledi onu Afra. Parmaklarının arasından sigarayı geri aldı. "Fikrini soran *olmadı.*"

Çağrı, Kutay'a uyaran bir bakış attı. "Onu sigara içerken görmek istemiyorsan kafanı çevirebilirsin," diye tavsiye verdi. "Yılda bir-iki kere, canı çok sıkıldığında içer. Bağımlı falan da değil yani, merak etme."

Kutay özür dilercesine çakmağı çakıp Afra'nın dudakları arasındaki sigaraya doğru uzattı. "Kusura bakma, bazen yaşın olduğundan daha genç hissettiriyor."

Afra sigaradan bir nefes çekti. "Sorun değil." Çoktan dikkati dağılmıştı. Bakışları mezar taşlarının üzerindeydi.

"Biraz ileride, sağda kalıyor," dedi Kutay onun bakışlarını takip ederken. "Ailesi sık sık ziyaret ediyor. Mezarı tertemiz ve özenle bakılıyor."

Afra kafasını sallayarak onu onayladı. Bitmemiş sigarayı yere atıp ayakkabısının ucuyla söndürdü. "Ben... onunla tek başıma konuşabilir miyim?" diye sordu tereddütle.

"İyi olacak mısın?" Çağrı gözlerine dikkatle baktı. Cevabı yüzünden okumaya çalışıyordu.

"Evet." Afra yavaşça yutkundu. Yıllarca ona sorulan bu sorunun cevabını aslında bilmiyordu. Cevabı ezberlenmişti. "İyi olacağım."

Kutay kabullenircesine kafasını eğdi. "Biz buradayız."

Her zaman oradalardı. Afra'nın şansı buydu. Onlara sahipti. Ne olursa olsun, kaç yıl geçerse geçsin, arkasını döndüğünde orada olacaklarını biliyordu.

Afra yavaş adımlarla mezarlığa doğru ilerlemeye başladı. Gözleri mezar taşlarına yazılmış isimler üzerinde dolaşıyordu. İlk Mete Bayraktar ismini gördüğünde göğsü sıkıştı. Gözleri tarihe kaydığında o mezarın başka bir Mete'ye ait olduğunu anladı ve kendi Mete'sini aramaya devam etti.

Her bir isim, başka bir hikâyeyi taşıyordu. Afra ise onun hayaletinin, *"Buradayım, abicim,"* dediğini duyar gibiydi. Onu çağırıyordu. Doğru yolu ona gösteriyordu.

Sonra onun mezar taşını gördü. *Onun Mete Bayraktar'ı, onun abisi.*

Tüm dünya sessizleşti. Tertemiz, bakımlı mezara yaklaşırken Afra'nın gözleri dolmaya başladı. Kendini tutmaya çalışsa da gözyaşları onu alaşağı etmeye hazırlanan bir dalga gibi acımasızca üzerine geliyordu.

Mete'nin bedeni içinde olmasa da mezarı bile aynı onun gibi düzenliydi. Yüksek, beyaz mermerden yapılmış bir mezardı. Gökhan'ınkinden farklıydı. Afra yavaşça beyaz mermerin kenarına oturdu. Elleri iki yanında boş bir şekilde sarkıyordu. Bakışları mezar taşına sabitlenmişti. Zihninde Mete'nin yüzünün belirmesine izin verdi. Gamzeli gülüşü, kısa tutmaya çalıştığı saçları, kaşlarını çatışı... Söylemeyi düşündüğü tüm cümleler boğazında

Scanned with CamScanner

düğümlendi. Buraya gelmek onunla kavuşmak anlamına gelse de bir veda gibi hissettiriyordu.

"Mete," diye mırıldandı titreyen sesiyle. "Ben... *Afra*. Sonunda sana geldim."

METE BAYRAKTAR
25.02.1997
13.08.2021
Ruhuna el fatiha...

Onu temsil eden tabutu örten toprağın konuşmasını umdu fakat onun yerine doğa konuşuyordu. Kıyıya çarpan sakin dalgaların sesi, esintiyle hareket eden yaprakların hışırtısı, kuşların kendi aralarında ötüşmeleri...

"İlk zamanlar hayatımın bir daha asla normale dönmeyeceğine inanmıştım," diye başladı nereden başlayacağını bilmez bir şekilde. "O evde de bunu der dururduk. En çok da sen söylerdin." Boğazı düğümlendi. "Polis sorguları haftalarca sürdü. Yalan makinesi, bazı kamera kayıtları, çapraz sorgular, benden aldıkları ses kayıtları... Dışarıdaydım, annem yanımdaydı, gökyüzü tepemde ve yol altımdaydı. Yine de bir saniye bile kurtulmuş gibi hissetmedim, biliyor musun? Sanki bu sefer bir başkasının elindeydim, çıldırmış gibi neler olduğunu anlamaya çalışan insan kalabalığının içinde hapsolmuştum. Söylediklerim ve söyleyemediklerim canımı yakıyordu. Bazen uyanıkken bile her şey bir kâbus gibi gelirdi ve karakol koridorunda uyanmak için çırpınmaya başlardım.

Orada olduğumuz görüntülerin insanlara izletilebileceğinden korkuyordun. Bize ait hiçbir görüntü kalmadı, bu senin içini rahat ettirir mi bilmiyorum ama... Sizden geriye hiçbir şey kalmaması canımı yakıyor." Gözlerinde biriken gözyaşları yanaklarına doğru süzülmeye başladı. "Sesinizi hatırlamıyorum. Yaşadığımız anlar yavaş yavaş siliniyor aklımdan. Tek bir fotoğrafımız var, üzerindeki kan lekelerini çıkarmaya çalışsam da çıkaramadığım.

Sadece koltuğun etrafında birlikte zorla çekildiğimiz fotoğrafımız kaldı geriye."

Kollarını göğsüne dolayıp kesik bir nefes aldı. Yüzüne vuran güneş ışığı gözyaşlarının parlamasına neden oldu. "Seni çok özledim. Sana hiç söyleme şansım olmadı ama sen... sen benim kahramanımsın, Mete."

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Omuzları bastırmaya çalıştığı duygularıyla birlikte sarsıldı. "On dokuz yaşıma kadar tek çocuktum ben. Senden sonra hiç tek olmadım. Şimdi bile değilim. Yedi yıl sonra bile abisini kaybetmiş, aptal bir kız gibi hissediyorum."

Avuçlarını çiçeklerle dolu, canlı gibi gözüken toprağın üzerine dayadı. Parmak uçları karıncalanıyordu. "Sana anlatmak istediğim o kadar şey var ki... Yıllarca kavga ettim ben. Şiddetle değil, sadece sesimle. Hem kendimle hem annemle hem de yaşadıklarımı bilenlerle tartıştım. Kavgam herkesle ve en çok da kendimleydi. Annemin kucağında geceler boyunca ağladım. Ona neden benden geçmişimi, *onu* gizlediğini sordum. Her şeyi benim iyiliğim için yaptığını söyledi. Buna ikna olmam aylarımı aldı. Belki... belki... *onu* tanıyabilmiş olsaydım her şeye bir son verebilirdim ve siz..."

Hayatta kalırdınız.

Afra her zaman kendini suçlamıştı.

"Kurtuluşumuzdan sonra her geçen gün o evde geçirdiğimiz günleri unutmaya başladım," diye devam etti zar zor. "İlk günlerimiz nasıl geçmişti? Koskoca bir günü nasıl geçiriyorduk? Birbirimizle neler konuşmuştuk? Neden kavga ediyorduk? Bazen hatırlar gibi oluyorum. Bazen de zihnim o günlerin unutulmasına katlanamıyormuş da kendince hiç yaşanmamış anlar kurguluyormuş gibi hissediyorum. Sizi... tamamen *unutmaktan* korkuyorum. Ya on yıl sonra fotoğrafına baktığımda bir tanıdığa değil de bir yabancıya bakıyor gibi hissedersem, Mete? O zaman yaşamaya hakkım olduğunu söyleyebilir miyim?"

Aldığı terapilerde aynı cümleleri defalarca kez kurmuştu. Yıllarca terapistiyle bu duyguların üzerine konuşmuşlar, çarpık

Scanned with CamScanner

düşüncelerinin üstesinden gelmeye çalışmışlardı. Afra düşündüklerinin yanlış olduğunu biliyordu, düşüncelerini kontrol etmeyi öğrenmişti. Yalnızca kendini tutamadığı anlarda çarpık korkuları ortaya çıkıyordu.

"Nerede olduğunu, bizi izleyip izlemediğini merak ediyorum. Huzur içinde misin? Acı çekiyor musun? Fedakârlığın için pişman mısın? Keşke bana bir cevap verebilsen." Dudakları arasından boğazına soğuk gelen bir nefes aldı. "Beni özledin mi? Ben seni çok özlüyorum."

Bir süre durup ötüşen kuşları dinledi. Kendisi hakkında neler anlatabileceğini düşünüyordu. Mete neleri merak ederdi? Yaşadıklarından hangilerini duymak isterdi?

"*Daire 13 Olayı*. Yaşadıklarımıza bu adı koydular. Kendimi bir psikiyatri servisinde kalırken buldum. Birkaç ay yine dış dünyadan tamamen uzak kaldım. O aylarda tek dayanağım sık sık ziyarete gelen annemdi. Yıl bitmeden hastaneden çıktım. Bir sonraki yılın başlarında ise dosyamız kapandı. Sonrasında hayatım bir anda değişti."

Aklına babası geldiğinde iç geçirip kendini konuşmaya devam etmeye zorladı. "Babamla bir yüzleşme yaşadım. Daha sonra defalarca kez karşı karşıya geldik ama pek konuşmadık," dedi yerinde hafifçe kıpırdanarak. Babasından bahsetmek onu etrafında kimse yokken bile rahatsız ediyordu. "Gerçi ben çocukken bile çok konuşmazdık. Babamı bir gün tamamen affedebilir miyim, bilmiyorum. Nefretin insanı yiyip bitirdiğini söylüyorlar ama bazı günlerde o nefretin beni canlı tuttuğunu hissediyorum. Hem onun da beni affettiğini düşünmüyorum. Sonuçta onun oğlunu..."

Öldürdüm, diye tamamladı zihninde.

"Tekrar intihar etmeyi düşündüm elbette." Avucunun içindeki toprağı sıktı. "Ölmeyi diliyordum. Anneme ölmek istediğimi söylüyordum, her seferinde çok ağlıyordu. Bunların hiçbirini yaşamayı hak etmedi. Benden iyi bir evladı hak ediyordu." Kendi kendine gülümseyerek ellerinin tersiyle yanaklarındaki ıslaklığı sildi. Sert bir nefesle burnunu çekti. "Annem seni çok seviyor,

biliyor musun? Hatta şaşırabilirsin ama Çağrı'yı da çok seviyor. *Biz*... bir şekilde Çağrı'yla yakın arkadaş olmayı başardık. Annem onu tanıyor, Çağrı bazı akşamlar çay içmeye bize geliyor. Biliyorum, biliyorum... O zamanlar en yakın arkadaş olacağımıza biz bile inanmazdık ama hayat sürprizlerle dolu. İyi anlamda.

Yaşadıklarımın artık beni ben yapan parçalardan biri haline geldiğini ama bunların benim hayatımın geri kalanını belirlemeyeceğini anlamam yıllarımı aldı." Afra kendini Daire 13'e hapsedilmiş kızdan ibaret olarak görmeyi bırakmıştı ama o kız, içinde yaşamayı bırakmamıştı.

Gözucuyla bir hareket yakaladığında mezarlığın yanına doğru alçalan kelebeği fark etti.

Afra nefesini tuttu, kelebeklerden haz etmiyordu. Mavi kelebek yaşam ile ölüm arasındaki ince çizgiyi takip edermiş gibi dalgalar çizerek uçuyordu. Kelebek usulca mezar taşının üzerine kondu. Kanatları güneş ışığında parıldarken gökyüzünün bir parçası gibi gözüküyordu. Afra bir elini yavaşça kaldırıp kelebeğe doğru uzattı. Kelebek çağrısını duymuş gibi havalanıp parmak eklemine kondu. Kanatlarını hafifçe açıp kapattığında bir selam bırakıyormuş gibiydi.

Kelebeğim...

Afra'nın tüm vücuduna bir ürperti yayıldı. Kalp atışları hızlanmaya, eli titremeye başlamıştı.

Kelebek elinden havalanıp ağaçların arasında kaybolduğunda Afra sertçe yutkundu. Gerçek dışı bir an yaşamış gibi hissederken sarsılmış bir haldeydi. Yıllar sonra bir kelebeğe dokunabilmişti.

"Bu sen miydin?" diye sordu mezara.

Aldığı cevap sessizlikti.

Afra iç geçirip birkaç dakika sessizce bekledi. En sonunda, "Her birimiz için bir yıl geçti," diye mırıldandı donuk bir sesle. *Siz benden geçmediniz*. "Yedi yıl." Oturuşunu düzeltip sırtını mezara döndü. "Sarp'ın hayatı yolunda gidiyor ve sana bir haber iletmemizi istedi. *Evlendi*. Şimdi de baba oluyor! Henüz iki aylıkmış."

Scanned with CamScanner

Boğazına oturan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştı. "Sana teşekkür etmemi istedi. Eminim onunla gurur duyardın."

Kendini durdurmadan konuşmaya, anlatmaya devam etti. Annesini, Ayşegül'ü, üniversiteyi, en sevdiği dizileri, İstanbul'da gezdiği yerleri ve keşfettiği köşeleri, ona yürüyen çocukları anlattı. Bir süre sonra sustu. Ne diyeceğini bilemez bir halde, sessizce oturmaya devam etti.

Uzun zamandır yalnız başına, sessizce oturduğunu Çağrı ve Kutay yanına geldiğinde fark etti.

Çağrı mermerin köşesine, Afra'nın hemen yanına oturup onun omzunu sevecen bir şekilde kavradı. "İki saat oldu," dedi durgun bir sesle. "Konuşmayı bitirmeni bekledik gelmek için. Her şeyi anlattın mı?"

Afra'nın içinde koca bir boşluk belirmişti. Kafasını sallayarak onu onaylarken çenesini dikleştirip derin bir nefes aldı. Bakışları mezar taşının yanında duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş Kutay'a kaydı. Ela gözlerindeki acı neredeyse elle tutulur gibiydi.

Gözlerini ondan ayırıp Çağrı'ya döndü. "İyi ki varsınız," dedi bir an duraksadıktan sonra.

Kutay cevap vermedi. Çağrı omzunu daha da sıkıca kavradı. "Sen de, Afra. Sen de." Kolunu omzundan çekip ayağa kalktı ve mezarlığın hemen yanındaki oturmak için koyulmuş taşa oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildi. "Biraz da ben anlatayım o zaman. Selam, Mete. Uzun zaman oldu. O kadar uzun zaman oldu ki, artık sinirini bozmayacak bir insana dönüştüm."

"Sen kesin bir yolunu bulurdun," diye homurdandı Afra. Mezar taşına döndü. "Dediklerine inanma. *Kesinlikle* seni sinirlendirmeyi..."

"Biri buraya doğru geliyor," dedi Kutay alçak sesle. Afra, Kutay'ın yüzüne baktığında onun bakışlarının bir noktaya kilitlendiğini gördü. Bakışlarını takip ettiğinde ise küt, siyah saçları olan bir kadınla karşılaştı. Elinde bir gül, üzerinde ise siyah bir elbiseyle siyah bir yelek vardı. Yaklaştıkça ela gözleri ve güzel, zarif yüz hatları ortaya çıktı.

Afra gözlerini kaçırmak, başka bir noktaya bakmak istedi fakat kadının varlığı bir mıknatıs gibiydi. Üçü de gözlerini onun üzerinden ayıramıyordu. Kadın ise hiçbirine bakmıyordu.

Usulca, hiç konuşmadan yanlarına geldi. Elindeki tek gülü eğilip Mete'nin mezarının üzerine bıraktı. Bakışları tek tek onların üzerinde dolaştı. "Hepinizi bir arada görmek güzel," derken sesi kısık, neredeyse çekingendi.

Afra'nın elleri titremeye, vücudundaki güç çekilmeye başladı. Vücudu aynı anda hem savaşmaya hem de kaçmaya hazırlanıyordu. Ellerini toprağa dayayarak güçlükle doğruldu. Kutay'ın bakışları onun yüzüne kaydı. Kötü hissettiğini fark etmiş gibi bir adım ileriye çıkıp kolunu Afra'nın sırtına doladı.

Afra konuşmak için dudaklarını araladı ancak ağzından sanki gürültülü kalp atışları dökülüyordu. Kalbi boğazında atıyordu. Dili damağı tamamen kurumuştu.

Karşısındaki kadının kim olduğunu ilk bakışta anlayamamıştı çünkü onu tekerlekli sandalyesinde, otuzlu kilolarda, çökmüş haliyle hatırlıyordu. Ölüm'ün kuzeni Ada'yı iyileşmiş haliyle hiç görmemişti. Onunla ilgili gördüğü en son haberde tutuklanmadığını, suçsuz bulunduğunu okumuştu.

Onu burada görmek Afra'nın beklediği son şeydi.

"Burada *olmaman* gerekiyor," dedi Çağrı duruşunu dikleştirirken. Yüzünde sert bir ifade belirmişti. "Ne burada olma ne de onun mezarına gül bırakma hakkın var, *Ada*."

Afra, Ada'nın şaşkın görünmediğini fark etti. Sonuçta kadın onları yıllardır tanıyordu. Afra'nın gündüzleri konuştuğu Ölüm'dü o. Bir canavarın zavallı kuzeni, yıllarca gökyüzünden uzak bırakılmış, yürümeyi unutmuş, aylarca fizyoterapi almak zorunda kalmış, onlara yardım etmeye çalışan kadındı. Yıllarını tüm gün evi izleyerek geçirmişti. Verebilecekleri tepkilere aşina olmalıydı.

Ada'nın dolgun dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Mete'yi hepinizden çok ziyaret ediyorum," derken sesi zayıf ama tatlı bir tondaydı. "Bu kendimi affetmeye çalışma yollarımdan biri." Dalgın bakışları Çağrı'ya döndü. "Yine de beni görmek zorunda olma-

Scanned with CamScanner

malıydınız, haklısınız. Eğer size…" Gözlerini Afra'ya çevirdiğinde onun halini görmek yüzünde bocalamış bir ifade belirmesine neden oldu. "…kötü hissettirdiysem… özür dilerim. Beni affedin."

"Boş yapmayı kes de burada ne aradığını söyle!" dedi Kutay sert bir tonda. "Bizi nereden buldun?"

Ada'nın bakışları tekrar dalgın bir hal aldı. "Senin Samsun'da olduğunu gördüm. Çağrı da sabah Samsun'dan fotoğraf paylaştı. Buluşacağınız günün bugün olduğunu anladım."

"Sen bizi *takip* mi ediyorsun?" dedi Afra soğuk bir sesle. Sırtından aşağıya bir ürperti yayıldı.

Ada'nın bakışları onun yüzüne döndü. "Sizi yıllar boyunca *her gün* izledim, Afra. Siz benim bir parçamsınız ve ben de sizin bir parçanızım. Kabul etmek istemeseniz de ben de bir kurbandım." Bir elini göğsüne dayadı. "Size bunları yapmak zorunda olan bir *kurban*. Bana böyle bakma, Afra. Biz aynı adamın yarattığı enkazız."

Afra'ya her gün Ölüm adına mesajlar atan, ona kurtulma umudu vaat eden, defalarca polis karakolunda karşılaştığı kadındı Ada. Onun sorgusu herkesten önemliydi ve her zaman doğruları anlatmıştı. Herkes gerçekleri anlattığı için hikâyelerinin örtüşmesi yıllar sürmemişti. Afra onun hakkında her şeyi araştırmıştı. Ölüm'ün ona neler yaptığını öğrenmişti.

Çağrı'nın ayağa kalkması için Afra'nın yüzündeki ifadeyi görmesi yeterli oldu. Ada'nın karşısına dikildi. "Şimdi beni dinliyorsun," dedi ona tepeden bir bakış atarak. "Mazlum konuşman umurumuzda değil. Buraya seni değil, Mete'yi görmeye geldik. Buraya gelmeye yüzün olmasına bile şaşırıyorum. Onun mezarını *rahat bırak!* Sayenizde burada yatan bir naaşı bile yok. Onun anısını ve bizi *rahat bırak*."

"Sizinle konuşmam lazım." Ada gözlerini korkusuzca yakınında duran Çağrı'ya dikti. Bir an sonra bakışlarını Afra'ya çevirdi. "*Seninle* konuşmam lazım."

Afra'nın kaşları çatılırken ağırlığının birazını daha istemsizce Kutay'a verdi. Etrafındaki dünya gittikçe silikleşiyordu. Bayılacak gibi hissediyordu. "Senin benimle konuşacak neyin olabilir?"

"Terapi alıyorum," dedi Ada sesinde aptalca bir huzurla. *İlaç kullanıyor*, diye düşündü Afra anında. Antidepresanın duyguları kapattığı o bastırılmış ses tonunu fark etmişti. Yüksek doz kullanıyor olmalıydı. "Sizinle yapamadığım konuşma ilerlememi zorlaştıran en büyük etken. Elbette terapistim sizi takip ederek bulduğumu öğrense muhtemelen kalp krizi geçirir." Bir an bu dediğine pişman olmuş gibi altdudağını ağzının içine yuvarladı. "Kötü bir niyetim olmadığını bilmenizi istiyorum. İyileşmeye ve kendimi affetmeye çalışıyorum. Bu konuşmaya *ihtiyacım var*."

Son iki kelimede sesi titremiş, sesi yalvarış dolu bir hal almıştı.

Çağrı, Afra'dan bir cevap duymak istercesine ona döndü. Afra gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. Kadının zayıf kemiklerine, öne doğru çökmüş omuzlarına ve gözlerindeki boşluğa baktı. Daha önce aynada kendini böyle görmüştü. O görüntüden kurtulmuştu çünkü ileriye doğru o adımı atabilmişti.

"Tamam," dedi Afra ona doğru bir adım atarak. Kutay'ın eli boşluğa düştü. "Ama burada değil. Mete'yi rahatsız etmek istemiyorum."

Ada'nın gözlerindeki boşlukta bir şeyler belirir gibi oldu. "Teşekkür ederim." Kafasını eğdiğinde siyah, küt saçlarının uçları yanaklarına sürtündü.

"Deniz kenarına geçelim," dedi Çağrı.

Dördü birlikte küçük taşlarla doldurulmuş kıyıya çıktılar. Afra sakin dalgaların Karadeniz'e yakışmadığını düşündü bir an. Dalgalar hırçınlaşsın, onun göğsündeki öfkeyi anlasın istedi.

Dalgalar kıyıya doğru usulca ilerliyor, taşların üzerinden süzülüp geri çekiliyordu. Çıkan ses, deniz kıyıya bir sır fısıldıyormuş gibi alçaktı. Dalgalar geriye çekilirken arkasında beyaz köpükler bırakıyordu. Arada esen rüzgâr Afra'nın güneşin altında sarıya çalan kumral saçlarına dokunuyor, onları geriye doğru itiyordu. Attığı her adımda Afra'nın zihni de geçmişe doğru ilerliyordu.

Adımları yavaşladı. Bir an sonra birbirlerine döndüler. Kutay ve Çağrı korumacı bir tavırla onun iki yanında dururken Afra

Scanned with CamScanner

kollarını göğsünde kavuşturdu. Üşümüyordu fakat soğuğu hissediyordu. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Özür dilerim," diye başladı Ada. Ela gözlerini Afra'nın üzerine dikmiş olsa da hepsi için konuşuyordu. "Bu özrün sizin için bir anlamı olmak zorunda değil. Sizin de Tanrı'nın da beni affetmeyeceğini biliyorum. Özrüm isteyerek veya istemeyerek geçmişte yaptığım hiçbir şeyi geri alamaz. Sadece... sizden özür dilemek benim hayalimdi." Yüzünde üzüntü de öfke de yoktu. Saf kabullenişi yaşıyordu. Onların tepki vermesini beklemeden siyah yeleğiyle bütünleşmiş siyah, bez çantasına uzandı.

Çağrı öne doğru bir adım attığında Ada irkildi. Elini çantadan çekerken, "Bir şey yapmayacağım," dedi aynı sakin sesiyle. "Sadece bir *zarf*."

"Yapmaman gereken bir şey yapmaya kalkışma!" diye uyardı Çağrı sertçe.

"Kötü adam ben değildim, Çağrı." Ada kendi kendine güldüğünde küçük, bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Afra gülüşünün tatlı olduğunu düşündü. Çantasının içinden siyah bir zarf çıkardı.

"Bu ne için?" diye sordu Kutay.

"Sizin için değil," dedi Ada yavaşça. Gözlerini çekingen bir şekilde Afra'nın yüzüne kaldırdı. "*Senin için.*"

Afra zarfı almak için elini uzatmadı bile. İfadesiz bir yüzle Ada'nın açıklama yapmasını bekledi.

"Egemen'in hikâyesi gerçek olmayan bir kişiliğine aitti."

"*Onun* adını..." diye bağırdı Afra birden. Kendine engel olamadan Ada'ya yaklaşıp onu geri ittirdiğinde zayıf kadın sendeleyerek geriye doğru bir adım attı. Gözlerindeki boşluk korkuyla dolarken panikle üçünün yüzüne baktı. "*Onun adını* ağzına alma!" diye tamamladı Afra cümlesini. Sesi boş sahilde yankılandı. Boğazında beliren yumruyu yok etmeye çalışarak sertçe yutkundu. Gözleri yanıyordu. "Sakın, Ada. *Sakın!*"

"Lütfen!" dedi Ada titreyen sesiyle. "Bana *dokunma.*" İnsanların dokunuşuna katlanamıyormuş gibi gözlerini sıkıca yumdu. Öne düşmüş omuzları derin nefeslerle inip kalkarken elindeki

zarfı yere attı. "Egemen yalandı ama Kıyı değildi," diye devam etti güçlükle. Gözlerini araladığında içinde artık korku yoktu. "Kıyı'yla geçmişiniz gerçekti ve... *sana* yazdığı mektup delil incelemelerinden geri döndüğünden beri bunu görmen gerekip gerekmediğini *her gün* düşünmeye başladım." Yutkunduğunda boğazı belirgin bir hareketle kıpırdadı. "Bunun artık benim yüküm olmasını istemiyorum. Bunu sana bırakıp... *devam edeceğim.* Belki cesaret edebilirsem biraz da yaşayacağım. Zihnimin içinde değil, dışarıda dönen dünyada olacağım."

Afra'nın gözbebekleri titrerken bakışlarını zar zor taşların üzerinde duran kâğıt parçasına çevirdi. "Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı güçlükle. Kıyı ona bir mektup yazmış *olamazdı.*

"İster inan ister inanma," dedi Ada omuz silkerek. "Bir zamanlar en yakın arkadaştınız. Belki... senin için daha da fazlasıydı. Daha sonra... başka bir kişiliğiyle de olsa onun için de daha fazlası oldun. Bunu sen de biliyorsun."

"Duymak..." Afra'nın nefesi kesildiğinde dizlerinin bağı çözüldü. Kutay yere düşmeden önce onu yakaladı. Afra dizlerinin üzerine çökmüş bir halde taşların üzerinde dururken Kutay kolunu tutuyordu. "...*istemiyorum!*" diye fısıldadı çaresizlikle.

"Kıyı'nın hayatı, duyabileceğin en kötü hayat hikâyesiydi," diye devam etti Ada. Sadece Afra'ya bakıyordu. Sanki sadece Afra, o, deniz ve taşlar vardı. "En azından daha kötülerini bize yaşatmadan önce öyleydi." Kafasını sağa sola salladı. "O da tutsaktı ve onun gerçek hikâyesini hiç öğrenmediniz."

Afra'nın gözlerinden yaşlar dökülürken ansızın dudaklarından kesik bir kahkaha kaçtı. Titreyen dudaklarıyla, "*Hikâyesi* mi?" diye sordu alay edercesine. "Ben yedi yıldır onun adını ağzıma bile almadım. Yedi yıl geçti, *yedi yıl!* Hâlâ o ruh hastasının hayatımıza yaptıklarını aşmaya çalışıyoruz. Çok mu zor hayatı olmuş? *Bana ne?* Umurumda bile değil, anlıyor musun? Sevdiklerimi elimden aldı o. *Beni* elimden aldı. *Gençliğimi* elimden aldı. Gökhan'ı aldı. Mete'yi aldı. *Kendini* benim elimden aldı. Sadece aldı da aldı ve geriye hiçbir şey kalmadı!" Çığlığı sessiz sahilde yankılandı. "Ona acı-

Scanned with CamScanner

mamı mı bekliyorsun?" Tekrar gülmeye başladı. "Haline *bak!* Polis karakolunda yürüyemiyordun bile sen! Tekrar yürüyebilmen kaç ayını aldı? Evden sokağa kaç yıl sonra çıkabildin?"

Ada'nın yüzünde tekrar o aptal, huzurlu ifade belirmişti. Afra'nın öfkesini anlasa bile öfkesini üzerine alınmıyordu. "Afra..."

"Kimseyi affetmiyorum!" diye bağırdı Afra. Omuzları hıçkırıklarla sarsılırken gözyaşları yanaklarına doğru süzüldü. "Ben kimseyi *affetmiyorum!*"

"Onu affetmeni *istemiyorum!*" dedi Ada. Dizlerinin üzerine çökerek Afra'yla göz göze geldi. "Deliler delileri doğurur. Kıyı hiçbir zaman sadece Kıyı değildi. Deniz'in Kıyı'sıydı. Bunu bilmeni istiyorum." Gözleri bir anlığına denize doğru kaydı. Yavaşça yutkunup taşların üzerindeki kâğıdı eline aldı. "Diğer kişilikleri Kıyı'nın enkazının bir ürünüydü. *Tutsak 3, farkında olmadığı üç kişilik.* Tanıdığın tek kişi Egemen'di ve o ne yaşadığını bilmeyen, masum bir kişilikti. Egemen'i anlamak istiyorsan..." Zarfı tekrar Afra'ya uzattı. "Kıyı'yı anlamalısın."

Afra ona uzatılan zarfa bakarken gözlerinde biriken yaşlar dondu. Titreyen elini uzatıp zarfı Ada'nın elinden aldı. Ada rahatlamayla kısa bir an gözlerini yumdu. "Teşekkür ederim, Afra," diye fısıldadı şükranla. Kafasını kaldırıp Çağrı ve Kutay'a baktı. "*Size de* teşekkür ederim. Beni bu yükle yaşamak zorunda bırakmadınız. Onun mezarını hiç ziyaret etmemiş olsanız da... emin olun bunun için kendisi de size teşekkür ederdi. Mezar ziyaretlerinden nefret ederdi. Bu yüzden teyzemin hiçbir zaman bir mezarı olmadı."

Ada ayağa kalktığında Afra gözlerini zar zor elindeki zarftan ayırdı. Bir esinti Ada'nın elbisesinin siyah eteklerini sola doğru savururken bu sefer gerçek bir huzurla gülümsedi. "Kendinize iyi bakın ve... *yaşayın*," dedi arkasını dönmeden önce. "Yaşamak için hiçbir zaman geç değil."

Yavaş adımlarla onlardan uzaklaşırken Afra elbiselerinin çok benzediğini düşündü. Tıpkı yaşadıkları gibi.

Kimse Ada'ya seslenmedi, kimse onu durdurmadı. Ada geride elinde bir mektupla taşların üzerine çökmüş bir kadın ve kafası karışık iki adam bıraktı.

Çağrı eğilip telaşla Afra'nın hizasına diz çöktü. "Afra'm, iyi misin?" diye sorarken sesi endişe yüklüydü. Afra ona cevap veremedi.

Kutay ellerini ceplerine koyup yüzünü denize dönmüş bir şekilde durdu. "Mektubu okuyacak mısın?" diye sorarken sesinde karanlık bir ton vardı.

Afra sessiz kaldığında konuşması için onu zorlamadılar. Dakikalar geçti. Çağrı, Afra'nın yanına küçük taşların üzerine oturdu ve Kutay gibi denizi izlemeye başladı. Afra ise zaman donmuş gibi taşlar bacaklarına batarken kıpırdamadan kâğıda bakmaya devam etti.

Buna ihtiyacın var mı, diyordu zihnindeki ses. Afra onun sesini çoktan unutmuş olsa da zihni ona yeni bir ses uydurmuştu. *Onların sesini unutsan da benim sesimi hiçbir zaman unutamadın. Ben seninle yaşıyorum.*

Afra zaman zaman bazı anıların gerçek mi, yoksa zihninin bir oyunu mu olduğunu ayırt edemiyordu. Özellikle de Egemen'le, ismini düşünmeyi reddettiği adamla olanları. Attığı yumuşak bakışları, küçük gülümsemeleri aklına gelirdi. Kahkahası, teselli eden sesi. Yalan olan her şeyi.

Dakikalar ilerledi ve kendini bir saate tamamladı.

Afra siyah zarfı açtı. Zarfın içindeki iki tane katlanmış kâğıdı eline aldığında kalp atışları hızla atıyordu. Siyah zarfı yere bırakıp bir süre kâğıtlara bakakaldı. Katlanmış kâğıdın diğer tarafında kelimeler olduğunu biliyordu. Egemen'e ait kelimelerdi bunlar.

Afra aniden doğruldu. Birden ortaya çıkan öfkesiyle elindeki katlı kâğıtları yırtmaya başladığında çıkan sesle birlikte Kutay da Çağrı da ona döndü. Çağrı onun verdiği kararı görünce sadece iç geçirmekle yetindi. Kutay kâğıtların dönüştüğü ufak parçalara bakarken, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandı Afra çatlamış sesiyle. Oysa emin de-

Scanned with CamScanner

ğildi, kâğıtları hızlı yırtmasının nedeni de buydu. Boyu küçülen kâğıtları tekrar yırttı. "İyileşmek bu," dedi tek omzunu kaldırıp indirirken. "Geçmiş, geçmişte kalmalı."

Sesi elindeki kâğıtlar gibi parçalara ayrıldı.

Paramparça olan kâğıtlar elinin arasından düştü, parçalar ıslanmış taşların üzerine yapıştı. Afra'nın gözleri kâğıtlarda gözüken siyah mürekkeple yazılmış kelimelere tutunmaya çalıştı. Kendine onun yazdığı bir kelimeyi bile okumaya izin vermedi. Sol gözünden dökülen bir damla yaş yanağına doğru süzüldü. Dingin dalga yavaşça taşların üzerine doğru ilerledi ve kâğıt parçalarını ıslattı.

Afra bir an panikle küçük kâğıt parçalarını tutmaya çalışsa da başaramadı. Kâğıt parçalarının bir kısmı taşlara yapışıp yırtıldı, bir kısmı da denize karıştı.

İşte o zaman çaresizliği hissetti. Elleri titrerken denizi tutabilecekmiş gibi avuç içlerini sıktı. Dudakları kontrolsüzce titriyordu.

Dudaklarından bir hıçkırık döküldüğünde arkadaşları sessizce yanında durdu. Afra'nın okunmayacak hale gelmiş kâğıttan geri kalanlara çaresizce tutunmaya çalışmasını izlediler. Tırnakları taşların üzerinde kâğıt parçalarından geriye kalanları kurtarmaya çalışıyordu.

"Bırak gitsin," dedi Kutay nazik bir sesle. "*Geçti*, Afra. Onu geçmişte bıraktık."

Afra gözlerini sıkıca yumdu.

Kıyı'nın mezarı denizdi. Ondan geri kalanlar denize geri dönmeliydi.

Afra'nın avuçları açıldı. Suyu, denizin ondan aldıklarını serbest bıraktı. Ellerini taşların üzerine koyup nefeslerini düzene sokmaya çalışırken kolları titriyordu.

Afra tüm bu oyunun yaşadığı hafıza kaybıyla başladığını biliyordu.

Ölüm *hatırlamasını* istemişti.

Egemen kazanmıştı. Egemen'i hiçbir zaman *unutamayacaktı*. Kıyı'ya dair tek bir anı bile hatırlamayacaktı. Ölüm'den ise ölene

dek nefret edecekti. Belki de nefret vücudunu yiyip bitirecek, ona kısa bir yaşam sunacaktı. Elinden bundan fazlası gelmiyordu.

Kıyıda parçalanan mektup uğruna yazıldığı kişiye hiç ulaşmadı.

Deniz, kıyıdaki kâğıt parçalarını temizlerken Kıyı'ya ait son parçayı da yuttu.

Onun hikâyesi hiç dinlenmedi.

Ölüm ve yaşam döngüsü her şeyi yutmuştu.

Geçmişte bir gün Ölüm, "Ben Ölüm," diye tanıtmıştı kendini.

Bazıları Yaşam da der.

Scanned with CamScanner

Sevgili Ahsen,

Her köşesinden nefret ettiğim odamda oturmuş, bitirir bitirmez çöpe atacağım ve asla sana ulaşmayacak bu mektubu yazıyorum. Bu mektup eline geçseydi kurduğum hiçbir cümlenin senin için anlamı olmazdı, bunu bilerek elimde kalemi tutuyorum.

Beni unuttun.

Sen beni hatırlamıyorsun ama ben seni unutamıyorum.

Neden sana asla ulaşmayacak bir mektubu böylesine bir ciddiyetle kaleme alıyorum? Ahsen... Bu satırları okusaydın, benim tanıdığım Ahsen olsaydın, gülümseyerek bana senin davranışlarını taklit ettiğimle ilgili bir şeyler söylerdin.

Bunun mümkün olmadığını, Ahsen'in geri gelmeyeceğini biliyorum. Sen ne beni ne kendini hatırlıyorsun artık. O yüzden seni, sana anlatmam lazım biraz.

Hastanedekiler sana sadece ilk adını söylüyor, Afra diye sesleniyorlar sana. Seni tanıdıklarını, seni sana anlatabildiklerini sanıyorlar. Annen sana yalanlar söylüyor. Bir kaza geçirdiğine inandırmış seni. Sana anlattıklarında ben yokum, benim adım yok. Biz yokuz.

Bana, bensiz daha iyi olacağını söylediler. İnandım. İntihara kalkıştığın için beni suçladılar ve bir an bile bu alçak suçlamaya karşı gelmedim ben.

Kendimi suçluyorum. Yıllar geçtiğinde bile vicdanımın yakamı rahat bırakmayacağını biliyorum. Gözlerinin içine baktığımda gitmek istediğini nasıl anlamadım? Seni herkesten iyi ben anlamalıydım. Seninle kalmalıydım, yıldızları izlemeliydik.

Bir arkadaş olarak çok fazla hatam var. Keşke, keşke hatalarımı düzeltmek için bir şansım olsa. Çok geç olduğunu bilmek canımı yakıyor, Ahsen.

Bir keresinde, koridorda yanımda oturmuş, hemen yanımda benimle birlikte

Scanned with CamScanner

Genç Werther'in Acıları okurken bana mektuplardan bahsetmiştin. Günlük tutmaktan nefret ettiğini, bunun yerine çocukken kime olduğunu bile bilmediğin mektuplar yazdığını söylemiştin. Mektup yazmak seni rahatlatırmış. Küçükken babandan bir şey istemeye çekindiğinde ona mektuplar yazarmışsın. Bu senin sesli söyleyemediğin duygularını ifade etme şeklinmiş.

Bu mektubu yazarken ben de kendimi ifade edebilmeyi umuyorum. Hiçbir zaman hislerim hakkında konuşabilen biri olmadım ama sana hislerimden bahsetmek istiyorum.

Bana baktığında hep mükemmele yakın bir aileye sahip olduğumu düşündün. Kurduğun cümlelerden, bakışlarındaki hayranlıktan bunu anlayabiliyordum. Bunun için seni suçlamıyorum. Beni ve hayatımı olduğundan daha iyi görmene izin veren bendim. Sen hayatımı nasıl görürsen hayatım da öyle olur sandım.

Yanılmışım.

Daha önce bir şeylerin yolunda olmadığını hissettiğinde bana yönelttiğin tüm sorulardan kaçtığım için özür dilerim. Kendi hayatının yükünün yanında ben de sana yük olmak istemedim. Bana baktığında içinde hapsolduğum çaresizliği görmeni istemedim.

Belki de bunlar kendime bulduğum bahanelerdir. Belki de ben yardım istemekten çekinen korkağın tekiyimdir. Hayatı boyunca sırtını sadece kendi gölgesine yaslayan aptal bir adamım.

Eğer başarabilirsem gerçekleri bir kez olsun sana anlatmak istiyorum.

Düşündüğünün aksine ailem mükemmel olmaktan çok uzaktı. En basitinden, hissettiklerimin hiçbir zaman onlar için bir önemi yoktu. Göğsümde taşıdığım duyguların bir anlamı olduğunu seni tanıdığımda anladım. Benim için neden bu kadar özel olduğunu anlayabiliyor musun?

Sana anlatmaya kıyamadığım şeyler yaşadım, sevgili arkadaşım. Normal bir insanın yaşamaması gereken şeyler. Anlatsam anlardın, biliyorum.

Dedim ya, kıyamadım.

Yükün zaten omuzlarına fazla geliyordu. Hatta o kadar ağır geliyordu ki, ölmeye karar verecek kadar karanlığa düşmüştün ve ben kafanda dönenleri anlayamadım.

Ben bir aptalım.

Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.

Scanned with CamScanner

Aptalım.

Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.
Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım. Aptalım.

Bana inanıyor musun? Kendi aptallığıma olan o sarsılmaz inancımı sen de hissedebiliyor musun? Zihnimde sürekli çarpıp durduğum, bir türlü aşamadığım o duvarı ve dünyanın ayırt edemediğim renklerini sonunda kabullendim. İnsanlar bana bir dâhi olduğumu söylüyor ama hayır, hiçbiri gerçeği göremiyor. Ben büyük bir aptalım. Varlığın değil belki ama gidişin tüm yetersizliklerimi yüzüme vurdu.

Bu dünyada her şeyi yapabilirim, Ahsen. İstediğim eşyayı, istediğim insanı satın alabilirim. Dünyanın diğer ucunda sıfırdan bir hayat kurabilirim. İstediğimde elde edemeyeceğim tek bir şey bile yok. Attığım her adım başarı ile dolu.

Sen tek başarısızlığımsın.

Her şeyi bildiğini düşünen, ukala, adi bir piçtim ben. Birine nasıl arkadaş olabileceğim bilmediğim tek şeydi belki de. Bana fark etmeden nasıl bir dost olunacağını öğretiyordun. Sen her şeyi yarıda bırakana kadar iyi ilerlediğimi düşünme gafletinde bulunmuştum.

Yarı yolda kalmışken nasıl devam edilir? Bu sorunun cevabını bilmiyorum. Görünüşe göre bilmediğim birçok şey varmış.

Senin de vardı.

Gerçek beni görmeni istemediğimi hiç anlamadın.

"Yara izlerimiz aynı," demiştim sana. Bu, belki de kendimle ilgili sana söylediğim sayılı gerçeklerdendi. Hislerimi bastırmaya o kadar alışmıştım ki, sadece kendimi keserek onlardan kurtulabiliyordum. Senin bacağındaki yaralar benim omuzlarımda vardı. Ve sen benim yaralarımı gördün ne de ben seninkileri. İkimiz de birbirimizin yaralı olduğunu biliyorduk, hepsi bu.

Dostluğun, yerini bile bilmediğin o yaralara şifaydı.

Sen çok anlatırdın, seni görmek zor değildi. Ben hiçbir zaman kendimi sana anlatmadım ve sen yine de bende birini gördün. Gözlerinin içine baktım. Gördüğün kişi gerçek ben miydim? Emin olamadım. Gerçek ya da yalan, senin gözlerindeki yansıma olmak istedim.

Hakkımda bildiğin her şeyin doğru olmasını dilerdim, Ahsen. Tamamen gördüğün Kıyı olmayı dilerdim. Bende her ne gördüysen onu sevdiğini fark etmem zor değildi. Bende gördüğün o Kıyı'yı hiçbir zaman bozmak istemedim. Bende istediğini hayal et ve ben hayaline dönüşeyim istedim. Üniversiteye giden, ailesi tarafından sevilen, geniş bir arkadaş çevresi olan o Kıyı olmak istedim.

Senin gördüğün gibi olsaydım belki daha iyi bir adam olmayı başarabilirdim.

Ben iyi bir adam değilim.

Annem bende birkaç kişiyi gördüğünü söylüyor. Çocukluğumdan itibaren aynı cümleleri duyuyorum. Annem, Ölüm adında bir canavar olduğunu o kadar çok tekrar ediyor ki bir gün gerçekleşmesinden korkuyorum. Bir canavara dönüşmek istemiyorum.

Korkuların gerçekleşme gibi bir huyu var.

Scanned with CamScanner

Çocukken anneme inanmazdım. Babam beni daha önce psikiyatristlerin karşısına oturtmuş ve defalarca teste sokulmamı sağlamıştı. Doktorlar her seferinde bende sorun olmadığını söylemişti. Psikolojik bir rahatsızlığım yoktu.

Sorun annemdi. Bu da benim hakkında doğru bildiklerinden bir tanesi.

Tek sorun... annemdi.

Eskiden öyleydi.

Artık ben de bir sorunum.

Konuşuyorlar, Ahsen. Sesler var, bana benmişim gibi hissettirmeyen. Kendimi günün farklı saatlerinde, asla uyumayacağım yerlerde uyanmış halde buluyorum. Senin beni unuttuğun gibi ben de kendimde bazı şeyleri unutmaya başladım artık. Günün bazı saatlerini nasıl geçirdiğimi bile bilmiyorum. Şirkette benimle konuştuğunu söyleyen çalışanların benimle konuştuğunu hatırlamıyorum. Üstelik kamera kayıtlarına baktığımda gerçekten daha önce onlarla konuşmuş olduğumu görüyorum.

Zihnim gittikçe parçalanıyor, yine de seni unutamıyorum.

Unutamadığım biri daha var. Annem. Annemi unutamıyorum. Onun geçtiği koridordan yürüyüp geçemiyorum. Gözlerinin içine bakamıyorum. Yüzünü görmeye katlanamıyorum. Zihnimin içinden onu söküp atamıyorum. Onun parfümünün kokusunu aldığımda öğürmeye başlıyorum. Yatağımda yatamıyorum. Sesini duymamak için kulaklarımı kesmek istiyorum. Yanımda değilken bile sesi kafamın içinde konuşup duruyor ve buna engel olamıyorum. O beni kesmiyor artık ama ben kendimi kesiyorum.

Eskiden tüm bunların nedeni korkuydu. Şimdi ise vücudumun verdiği tepkiyi ona duyduğum nefret yönetiyor.

Artık korkmuyorum. Çocukluğumdan itibaren yakamı bırakmayan panik ataklarım gittikçe azaldı. Son panik atağımın üzerinden birkaç ay geçti. Artık annemden güçlüyüm, bana bir şey yapamayacağını ikimiz de biliyoruz. Güç tamamen benim elimdeyken neden bu denli karmakarışık hissettiğimi bilmiyorum. Hissetmekle, duygularla ilgili her şey kafamı karıştırıyor.

Hayatımda her adımı, ne yapacağımı bilerek atıyor gibi gözüküyorum ama gerçek bu değil.

Çaresizim.

Bilmediklerim her gün artıyor, Ahsen. Sanki senin varlığın, varlığını bile bilmediğim tüm sorularımın cevabıydı. Seninle birlikte hem sorular hem de cevaplar zihnimi terk etti.

Artık sana karşı hissettiklerimden eminim.

İlk dostum, sevgili arkadaşım, Ahsen'im...

Senden nefret ediyorum.

Senden nefret etmek canlı bir acı gibi ama kendimi durduramıyorum. Bazen o gün çatıdan aşağıya baksaydım öldüğünü görmek bu nefreti engeller miydi diye düşünüyorum. Beni öpüp o çatıdan atlarken gitsen de kalsan da nasıl bir acı çekeceğimi biliyordun ve yine de bunu yaptın.

Sen bencilsin, Ahsen. Tanıdığım en bencil insansın.

Senden nefret eden ruhumla sana tutunan zihnim büyük bir savaş veriyor. Beni, seni düşünmek parçalıyor. Kafamdan söküp atmak istiyorum seni ama kalbim sana alışmış, bunu kabullenemiyor. Senden nefret ettiğim için kendimden de nefret ediyorum. Senden nefret ederken nasıl olur da seni sevebilirim?

Dün uzun zaman sonra seni görmeye geldim. Yüzünde bir gülümsemeye dair hiçbir iz yoktu, Ahsen. Mutsuzluğunu, diğer insanlar arasında ne denli

Scanned with CamScanner

kaybolduğunu gördüm. Bana söylemekten korktuğun o Afra olmuşsun yine. Afra da senden nefret ederdi, Ahsen. Onu da beni de bu hale getiren sendin.

Seni özlüyorum, Ahsen. Tüm bunlardan öncesini özlüyorum.

Senden nefret ediyorum ve buna engel olamıyorum. Lütfen nefretim için seni suçladığımı düşünme. Suçlu olan sen değilsin. Sana muhtaç olduğum için asıl suçlu benim.

Tüm çelişen duygularıma rağmen iyi olmanı, mutlu olmanı ve her gün gülümsemeni istiyorum. Üstünde kara bulut gibi taşıdığın o yalnızlıktan kurtulmanı istiyorum. Asıl amacım beni yarı yolda bırakmak değildi, bunu biliyorum. Senin bu dünyaya ait hiçbir yolda yürümeye cesaretin kalmamıştı. Beni değil, bu dünyanın o bitmek bilmeyen gürültüsünü arkanda bırakmak istiyordun. Ruhunun yorgunluğu, tıpkı aynaya baktığımda kendimde gördüğüm yorgunluğa benziyordu. Çekip gitmeyi bir kurtuluş olarak görmeni anlayabiliyorum. Tıpkı senin gibi intiharı düşündüğüm yüzlerce gece oldu, çoğu gece devam etmemin nedeni senin varlığındı. Bu yüzden...

Sen hiçbir zaman bilmeyecek olsan da seni affediyorum.

Umarım bir gün, tanımadığın bir adamın senden utanarak nefret etmesini sen de affedebilirsin.

O gün geldiğinde kendimi tanıyabileceğimi umuyorum.

Belki bir gün yeniden tanışırız ve o zaman hikâyemiz daha farklı olur.

O zamana kadar...

~~Unutma beni.~~ Unut beni.

Eski bir dostun,

Kıyı Yarı

TEŞEKKÜR

14 Temmuz 2019'da başlayan ve tam yedi yıl süren bu yolculuk; sayısız uykusuz gecemin, elime geçen ilk kalemle karaladığım onlarca taslak kâğıdımın, döktüğüm litrelerce gözyaşının, göğsümde sakladığım o dindiremediğim öfkenin ve büyük bir hayalin eseri. Bu yolun her adımında yanımda olan herkese minnettarım.

Sevgili kız kardeşim... Her hikâyemin ilk okuru olduğun için teşekkür ederim. Yazdığım bölümleri hastayken, yorgunken, ertesi gün sınavın varken ve hatta hiç karanlık bir kurgu okuyasın yokken bile büyük bir dikkatle okudun. Köyde otururken can sıkıntısından elimize bir kâğıt kalem alıp o yedi karakteri oluşturduğumuz günü hiç unutmayacağım. Beyin fırtınalarımız her zaman en sevdiğim anlar olarak kalacak.

Aileme... Yazma sürecimdeki en sessiz ve en içe kapanık hallerimi gören, evde varlığımla yokluğum belli olmasa bile masama o meyve tabağını bırakan canım ailem. Bana hiçbir zaman "yapamazsın" demediğiniz ve zihnimde dönen o uçsuz bucaksız hayallere en az benim kadar inandığınız için size ne kadar teşekkür

Scanned with CamScanner

etsem az. Bilgisayarda oyun oynamak için sabırla (!) başımda bekleyen erkek kardeşime de ekstra büyük bir teşekkür borçluyum.

Biricik arkadaşım ve güneşim Aslı Özge Önemli... Kitap yazarken dünyadan kopmama aldırış etmediğin, birden sana alıntılar okumaya başladığımda delirdiğimi düşünmediğin, kitapları okurken her şeyini verdiğin ve serinin her kitabında, her an yanımda olduğun için teşekkür ederim. Yaz akşamları yaptığın farklı meyve suyu kombinasyonları benim için büyük bir dopamindi.

Ruh ikizim Derya Sevim... Yüzüme bir bakış attığın anda kafamın içinden geçenleri görebildiğin ve "Şimdi olmaz, kitap yazıyorum," mesajlarıma katlandığın için teşekkür ederim. Arkadaşın olmak kadar güzel olan şey seninle çalışabilmek. Girdiğimiz her yeni işte beraber olduğumuz için çok mutluyum. Tüm zorlukların üstesinden birlikte geldik ve gelmeye devam edeceğiz.

Tasarım fikirlerime sürekli katlanmak zorunda olan Aslı Şeker'e, dünyanın diğer ucundan bile her an yanımda gibi hissettiren Zeynep Özdemir'e, bana her zaman inanan Ayşenur Atik'e ve uçuk planlarımı dinleyen Serdar'a teşekkür ederim.

En zorlu dosyaları bile teslim tarihine yetiştirebilen, hızına hayran kaldığım sevgili editörüm Elif Çınar'a teşekkür ederim, seninle çalışmak çok güzeldi! 7 Tutsak 1 Ölü serisinin her kitabında emeği geçen Derya Sevim'e, Aslı Özge Önemli'ye, Öznur İlter'e, Sidem Zelal Edin'e ve muhteşem kapak çizimleri için Gamze Tarımcıoğlu'na teşekkür ederim.

Hep birlikte yepyeni bir başlangıç yaptığımız Onyx Yayınları ekibine teşekkür ederim! Derya Sevim, harika bir yayın yönetmenisin (sanırım bu üçüncü teşekkürüm) ve eşin benzerin yok. Selin Solaris, seninle şehirden şehre koşacağımız yeni turumuz için çok heyecanlıyım! Kıymetli yayıncılarım Doğukan Bey ve Akın Bey, metinlerime en az benim kadar değer verdiğiniz ve vizyonunuz için teşekkür ederim.

Sevgili okurlarım... (Umarım böyle yazınca Ölüm'ün elinden çıkmış bir cümle gibi hissettirmemiştir.) Birlikte yılları devirdik.

Devam edemeyecek kadar dipte hissettiğim anlarda bana o gücü veren tek şey sizin varlığınızdı. Tutsakları kâğıt üzerindeki kelimeler olmaktan çıkarıp kanlı canlı insanlara dönüştüren sizin sevginizdi. Onları anladığınız her satırda sayfalara kendi ruhunuzdan bir parça bıraktınız.

Bu kitabı defalarca kez okuyarak her satırını yaşayan, hikâyemi adeta kendi hikâyesi gibi sahiplenerek milyonlara ulaştıran; kitabı arkadaşlarına, ailesine ve hatta tanımadıkları insanlara bile öneren, sosyal medya paylaşımlarıyla destek olan ve bu serüvene ortak olan tüm değerli okurlarıma minnettarım! Sizlerin desteği olmasaydı, bu hikâye böylesine geniş kitlelere ulaşamazdı. Yıllardır süren sabrınız, çılgın teorileriniz ve bu evreni kendi eviniz gibi sahiplendiğiniz için teşekkür ederim. Daire 13 tutsakların kâbusuydu belki ama bizim evimiz oldu.

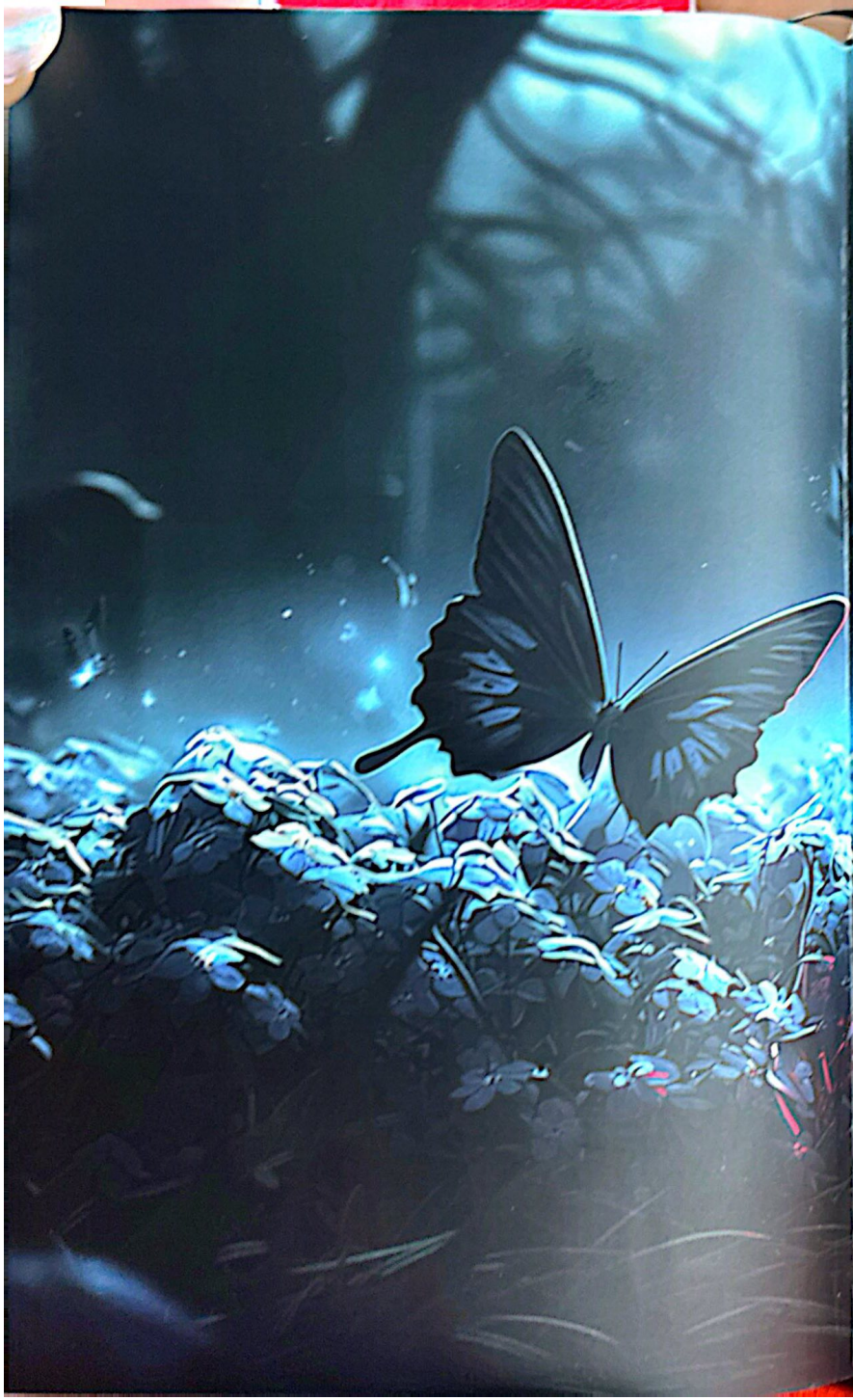
Son teşekkürüm, benimle büyüyen, benimle düşen ve benimle kalkan karakterim Afra Ahsen Çakmak'a. Sen yıllarca kafamın içinde Daire 13'e hapsedilmişken ben her zaman seni hissettim. Yolda yürürken, bir kafede oturup arkadaşlarımla gülerken, farklı şehir ve ülkeleri gezerken, kabarık saçlarımla mücadele ederken, hatta uyurken bile her zaman zihnimin içindeydin. Yaşadığım her gün, seni de içimde yaşatıyordum. Dışarı çıktığında dünyayı nasıl görebileceğini yazmayı iple çekiyordum.

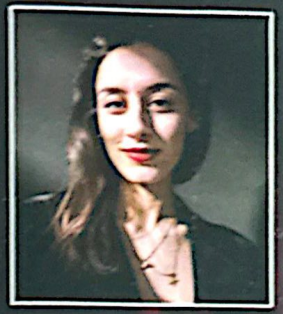
Sen tutsaktın ama beni özgür kılmayı başardın.

İşte, bu kadardı. Sanırım artık gitmem gerekiyor ama gitmeden size bir haber vermem lazım... Geri döndüğümde, Kıyı ve Ahsen'in geçmişini anlatan bir kitapla dönmüş olacağım.

Yeni kitaplarda tekrar görüşmek üzere! Kendinize iyi bakın, yaralarınızı sevmeyi ve en sevdiğiniz kahveyi keşfetmeyi sakın unutmayın.

Scanned with CamScanner

IŞIL LİMAE

On yılı aşkın süredir sosyal mecralarda hikâyeler yazan yazar, 2002 doğumludur. On üç yaşında yazdığı öykünün bir hikâye kitabında yer almasıyla yazarlık yolculuğu başlamıştır.

Kaleme aldığı *7 Tutşak 1 Ölü* serisi ülke çapında büyük yankı uyandırmış ve psikolojik gerilim türünde ses getirmiştir. Bilgisayar mühendisi olan yazar, gündüzleri kodların, geceleri ise insan zihninin karanlık dehlizlerinin izini sürmektedir.

isillimae

limaei

isillimae

Scanned with CamScanner

SON OYUNA HOŞ GELDİNİZ!

Artık gerçeğe her zamankinden yakınsınız.
Perde kapanmadan önce son sahnedesiniz.

Bugüne dek dürüst olduğunuzu iddia ettiniz. Günahlarınızı itiraf ettiniz ama en büyüklerini sakladınız.

Birbirinizi dinlediniz. Birbirinizi anladığınızı, tanıdığınızı düşündünüz. Oysa yalnızca görmek istediklerinizi gördünüz. Herkes maskesinin altında ustalıkla saklandı.

Hatalar yaptınız.

Dostluklar kurdunuz. Güvendiniz.

Yanıldınız.

Beni suçladınız.

Benden nefret ettiniz.

Fakat unutmayın...
Ben yalnızca size geçmişin aynasını tuttum.

/onyxyayinlari

ONYX

9 786258 718270

Scanned with CamScanner